O iubire imposibilă, un secret devastator

SCRISORI DIN TRECUT

KAYTE NUNN

LITERA

BLUE MOON

O iubire imposibilă, un secret devastator
SCRISORI DIN TRECUT
KAYTE NUNN
LITERA
BLUE MOON

O iubire imposibilă, un secret devastator
SCRISORI DIN TRECUT
KAYTE NUNN
LITERA
BLUE MOON

O iubire imposibilă, un secret devastator
SCRISORI DIN TRECUT
KAYTE NUNN
LITERA
BLUE MOON

BLUE
MOON

KAYTE NUNN

SCRISORI DIN TRECUT

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

The Forgotten Letters of Esther Durrant

Kayte Nunn

Copyright © 2019 Kayte Nunn

Ediție publicată pentru prima oară de Orion, Londra.

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări.

Toate drepturile rezervate.

Credit foto: © Nikaa / Trevillion Images, © Victoria Davies/ Trevillion Images.

Scrisori din trecut

Kayte Nunn

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

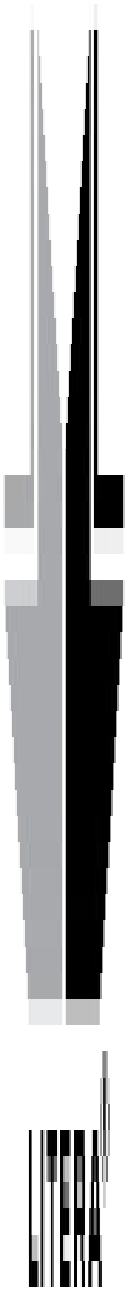

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9016-6

ISBN EPUB 978-606-33-9113-2

Pentru străbunica mea, Phoebe Sly.

Mi-aș dori ca povestea ta să se fi terminat altfel.

Ca atingerea ploii a fost ea

Pe trupul și părul și ochii cuiva

Astfel bucuria de a se plimba

L-a surprins întru câtva.

„Ca atingerea ploii“, Edward Thomas

CAPITOLUL 1

Londra și Little Embers, toamna lui 1951

Nu era destinația lor obișnuită de vacanță, iar momentul era departe de a fi cel ideal. În mod normal, John și Esther Durrant își petreceau o săptămână de vacanță în Eastbourne sau Brighton, la sfârșitul lunii august, așa că extremitatea sud-vestică a Angliei reprezenta o alegere cel puțin ciudată, având în vedere că era începutul lui noiembrie. Totuși, John fusese neînduplecat. „O să-ți facă bine“, îi spusese soției sale, pe un ton de falsă veselie, când sugerase – nu, insistase – asupra deplasării. „Aerul de mare o să-ți redea culoarea din obraji.“ Nu avea importanță că un front rece abătuse asupra întregii națiuni genul de vreme pe care n-ai fi scos nici un câine în stradă, iar Esther nu ar fi fost mai puțin dornică de plecare nici dacă și-ar fi petrecut anul anterior într-o mină de cărbune. De asemenea, nu înțelegea de ce îl lăsaseră pe Teddy acasă cu bona, dar nu era nici pe departe capabilă să-și adune entuziasmul necesar pentru o ceartă.

Înainte de a se urca în tren spre sudul țării, au luat cina la un restaurant din apropierea gării Paddington. Lui Esther nu-i era foame, dar l-a lăsat oricum pe John să hotărască pentru ea. După o examinare succintă a meniului și transmiterea comenzii către chelnerița îmbrăcată în negru și cu halat alb, John a desfășurat paginile ziarului The Telegraph în fața lui și a petrecut timpul dinaintea sosirii mâncării absorbit în paginile ziarului. Winston Churchill și Partidul Conservator fuseseră readuși la putere, a constatat ea, observând titlurile de pe prima pagină. John era mulțumit, deși în particular considera că Churchill era îngrozitor de bătrân și, cel mai probabil, nu se ridica la înălțimea sarcinii. Nu mai discutau politică din pricină că – ajunsese ea să-și dea seama – vedeau lumea destul de diferit.

Esther a reușit să mănânce puțin din supa care a venit la momentul potrivit și

jumătate de chiflă, în timp ce John și-a golit farfuria și câteva pahare de vin roșu. Apoi, limbă de mare cu puține legume, pe care le-a mâncat cu multă poftă în timp ce Esther a împins boabele de mazăre și batoanele de morcovi prin farfurie, prefăcându-se că mănâncă. Soțul ei nu a comentat.

Esther a refuzat desertul, dar John, pare-se, avea suficient apetit cât pentru amândoi și a lins o felie de budincă gătită cu prețiosul zahăr raționalizat și o porție generoasă de șarlotă. Și-a privit ceasul.

– Să ne ducem la tren, draga mea? a întrebat el, ștergându-și țepii mustății pe un șervețel apretat.

Esther nu a putut să nu-și amintească de o vidră care tocmai terminase de mâncat un pește: lucioasă, îmbuibată și mulțumită de sine.

Bărbatul era îmbrăcat în costumul închis la culoare – preferatul lui – și cravata pe care ea i-o făcuse cadou cu câteva aniversări în urmă, când fusese însărcinată cu Teddy, când viitorul părea numai un contur vag, o schiță, așteptând să fie vopsită în cele mai îndrăznețe și vii culori. Ceva ce să aștepți cu nerăbdare, nu de care să te temi.

Ea a dat din cap, iar el s-a ridicat în picioare și s-a întins după mâna ei, ajutând-o să se ridice de pe scaun. Distanța de la restaurant la gară era mică, dar Esther a fost recunoscătoare pentru haina groasă și mănuși. Nu ieșise din casă de săptămâni bune – vremea de noiembrie fusese, pur și simplu, înfiorătoare – și a tremurat în timp ce a simțit vântul amorțindu-i vârful nasului și buzele și traversându-i straturile de haine.

Au intrat în terminalul cavernos și Esther a fost aproape copleșită de aglomerație și de zgomot, de șuieratul uriașelor motoare cu aburi și de strigătele răgușite ale hamalilor în timp ce manevrau fără vreun efort aparent movile greoaie și instabile de valize. Arătau ca și cum ar fi făcut parte din scena de deschidere a unei piese de teatru, momentele care precedă intrarea în scenă a personajelor principale. Ar fi putut să se bucure de spectacol, să găsească activitatea febrilă revigorantă, dar azi a strâns brațul lui John în timp ce el a condus-o către peronul numărul unu.

– O să ajungem acolo într-o clipită, a asigurat-o el.

Oriunde s-ar fi uitat, reverele erau acoperite cu maci roşii, pe fondul costumelor închise la culoare. O cută adâncă i-a încreţit pielea palidă a frunţii. A avut nevoie de o clipă ca să localizeze florile. Apoi şi-a amintit: avea să fie în curând Ziua Armistiţiului. Teroarea, nesiguranţa şi lipsurile recentului război erau un tatuaj purpuriu pe pieptul fiecărui bărbat şi femeie din Anglia.

În cele din urmă, trenul a fost tras la peron, biletele au fost controlate şi au fost invitaţi în vagonul lor de către un însoţitor. Esther a păşit atentă de-a lungul unui coridor îngust, unde şi-au găsit compartimentul: două paturi înguste, acoperite cu aşternuturi proaspete de bumbac şi pături de lână de culoarea fumului.

A răsuflat discret uşurată fiindcă nu se aştepta de la ei să stea unul lângă celălalt. În ultimele luni, John avusese obiceiul de a dormi la el în cameră, iar Esther încă nu era pregătită să-l primească în patul matrimonial.

– Trebuie să recunosc, sunt destul de obosită, a spus ea, dându-şi jos mănuşile. Cred că mă bag în pat.

A deschis un mic şifonier, şi-a aşezat pălăria pe un raft de la interior şi a agăţat haina pe un cuier care era amplasat comod sub el.

– Mă duc să iau o băutură în vagonul-restaurant. În cazul în care nu te deranjează, draga mea, a spus John.

Înţelesese aluzia. Erau aşa de multe lucruri care rămâneau nerostite între ei în aceste zile. Esther s-a întors şi a înclinat capul.

– Deloc, du-te. O să-mi fie foarte bine aici.

– Foarte bine, a răspuns John şi a plecat grăbit, cel mai probabil în căutarea unui păhărel sau două de whisky.

Ea s-a aşezat cu greutate pe pat, simţindu-se dintr-odată prea obosită pentru a face mai mult decât să-şi azvârle pantofii din picioare şi să se întindă pe spate peste pături. S-a uitat la curbura tavanului de deasupra ei, simţindu-se ca o sardină în conservă. Nu era neplăcut: se simţea mai degrabă ferită de

activitatea care se desfăşura afară, nefiind deranjată de ea.

Nu peste mult timp s-a auzit un fluier şi, printr-o serie de smucituri, trenul a plecat din gară, scuturându-se în timp ce prindea viteză. După câteva minute, s-a stabilizat într-un ritm legănat şi pleoapele lui Esther s-au îngreunat. S-a luptat să rămână trează. Adunându-şi puţina voinţă pe care o mai avea, s-a mobilizat şi şi-a găsit lucrurile de noapte. Nu ar fi fost potrivit să adoarmă complet îmbrăcată, ca să fie trezită de soţul ei când s-ar fi întors de la restaurant.

John o rugase pe guvernanta lor să facă bagajele pentru amândoi, spunându-i lui Esther că nu trebuia să ridice nici un deget. În mod normal, nu ar fi îngăduit nimănui să-i umble printre lucruri, dar fusese mai uşor să nu obiecteze, să-i lase să preia comanda, aşa cum făcuse cu atât de multe lucruri în ultima vreme. Adăugase, însă, pe lângă pulovere, fuste şi dresuri, lucrurile ei esenţiale şi ascunsese printre obiectele de lenjerie, o cutiuţă e-mailată care semăna cu o casetă de bijuterii. A găsit-o, a deschis încuietoarea şi micile pastile roşii au strălucit ca nişte pietre preţioase, atrăgătoare. Când a scos una dintre ele, şi-a observat unghiile neîngrijite. O altă versiune a ei ar fi fost deranjată de imagine, dar, aşa cum era acum, nu le-a dat nici o atenţie, concentrată fiind asupra conţinutului casetei. A aşezat pastila pe limbă fără ezitare şi a înghiţit-o fără apă.

Şi-a pus cutiuţa în geantă, a tras draperiile şi s-a schimbat în grabă, scoţând fusta de lână şi bluza şi aşezându-le în şifonier împreună cu pălăria şi haina, înainte de a trage peste cap o cămaşă din batist. După ce s-a spălat expeditiv la micul bazin din colţ, şi-a şters faţa cu prosopul pus la dispoziţie şi şi-a trecut o perie prin păr, înainte de a se băga între lenjeriile apretate precum o foaie de hârtie în plic. A furat-o somnul ore bune înainte ca John să se întoarcă.

La sosirea în Penzance a doua zi dimineaţă, John a condus-o de la tren, manipulând-o din nou, ca şi cum ar fi fost cel mai de preţ porţelan al mamei lui. Ea nu a obiectat, fiindcă ştia că intenţiile lui erau dintre cele mai bune. Preocuparea pentru binele ei ar fi fost înduioşătoare dacă ar fi fost capabilă să-şi concentreze mintea asupra ei – sau asupra oricărui alt lucru, de altfel –

pentru mai mult de câteva minute, dar era ca și cum ar fi fost separată printr-un panou gros de sticlă, asemănător celor de la ferestrele trenului, de el, de restul lumii și de toate lucrurile pe care le conținea.

În portul Penzance, John a închiriat o mică șalupă de pescuit – acoperim cheltuiala, spusese el când Esther îl privise întrebător.

– Este un feribot, Scillonian, dar luna trecută a fost un accident urât, s-a lovit de stânci din cauza ceții groase, din câte se pare, și, oricum, nu oprește pe insula pe care vrem noi să mergem. Am căutat un zbor – este o companie care are aparate Dragon Rapides[1] de la Land's End[2], ceea ce ar fi fost îngrozitor de palpitant, dar nu funcționează decât pe vreme bună.

Esther nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut fi un Dragon Rapides, dar s-a gândit că o ambarcațiune era probabil varianta cea mai sigură. În timp ce John vorbea, ea s-a uitat spre cer. Norii plumburii erau jos, de culoarea pieptului unui porumbel, iar aerul era jilav și încărcat de aburi luminoși care estompau contururile lucrurilor, fără a te simți pătruns de umezeală, cel puțin nu de la început. S-a cuibărit mai adânc în palton, cu mâinile înfipte în buzunare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făceau aici? Vasul arăta de parcă ar fi supraviețuit cu greu unui vânt mai puternic. Cala era peticită și stratul de vopsea șters; solzi translucizi erau presărați pe coastele de lemn și puțea a pește.

– Ne îmbarcăm?

Expresia lui John era plină de speranță.

Esther a acționat după cum i s-a sugerat și a urcat la bord, străduindu-se din răsputeri să evite să pășească pe mâzga purpurie care mânjea puntea. Cu siguranță, erau măruntaiele vreunei creaturi marine.

S-au îngrămădit pe o băncuță în micuța cabină a șalupei în timp ce căpitanul i-a pus pe curs. Sub un cer ca alpacaua și plutind pe o mare chiar mai întunecată, și-a amintit de Charon, cârmaciul de pe Hades, care transporta sufletele celor morți peste Acheron și Styx. Totuși, aici aerul era, fără îndoială, proaspăt. Aromat intens. Sărat. Mult mai plăcut decât ceața lipicioasă din Londra, care îi așeza o peliculă fină de mizerie peste păr, piele,

până și pe dinți. A trezit-o puțin din starea de somn și s-a uitat în jurul ei prin cabină, observând o pălărie murdară din fâș galben și o bucată de funie unsuroasă pe post de prespapier peste o hartă maritimă uzată și mototolită.

– Uite! a strigat John în timp ce își croiau drum afară din adăpostul cheiului Penzance. Muntele St Michael. Cu secole în urmă, englezii au spintecat Armada Spaniolă de pe fortificațiile lui. În timpul refluxului poți merge pe drumul pietruit. Păcat că nu am avut timp pentru asta.

– Poate la întoarcere? a sugerat ea, cu vocea aproape complet sufocată de vuietul motorului și de sunetul apei care plesnea fuzelajul bărcii.

John nu a răspuns, uitându-se, în schimb, spre mare. Oare o auzise măcar?

– O, uite! Kittiwakes.

Esther și-a ridicat privirea spre orizont; erau mai mulți pescărușii albi și cenușii care se învârteau deasupra, iar țipetele lor despicau aerul. În stânga, un trio de păsări în formă de torpilă traversa cerul.

– Și papagali, a strigat John.

Noile sunete și priveliști îl revigoraseră, în timp ce lui Esther deja îi era greață de la mișcările șalupei. A observat obrajii grași ai păsărilor, ciocurile lor portocalii și și-a amintit deodată de un profesor corpolent, prieten al tatălui ei. A încercat, dar nu a reușit să se ridice la înălțimea entuziasmului lui John, afișând ceva ce ea percepea ca pe un zâmbet și înghițind din greu pentru a nu da afară.

Căpitanul a arătat cu voioșie spre o zonă cu mai multe epave, dar Esther s-a străduit să nu țină prea mult seama de povestea lui despre dezastrele navale de la începutul secolului al optsprezecelea, în care mai mult de o mie cinci sute de marinari își pierduseră viețile.

– Unul dintre cele mai îngrozitoare naufragii din toate insulele britanice, a spus el, cu un fel de venerație.

În timp ce vorbea, la orizont a apărut un far, înalt și de un alb strălucitor pe

fondul cenușiu al cerului. Însemna că nu-și făcuse treaba. Pe de altă parte, probabil fusese construit după aceea, pentru a preveni repetarea unor atare tragedii.

Au navigat mai departe în timp ce ploaia s-a înteţit şi, peste puţin timp, o cortină de ceaţă a estompat complet linia orizontului. Stomacul lui Esther a început să se agite și fierea i s-a ridicat în gât. Până și buna dispoziție a lui John a părut să se amortizeze şi au stat unul lângă altul, fără să spună nimic, în timp ce Esther s-a scotocit prin buzunar în căutarea unei batiste, pe care și-a apăsat-o peste gură, în speranța de a nu-și împrăștia conţinutul stomacului pe punte. A încercat să nu se gândească la felul în care s-ar fi amestecat cu măruntaiele de pește și apă sărată care clipoceau chiar după cabină. Și-a scrâșnit dinții, luptându-se cu spasmele greții, în timp ce mațele i se răscoleau și se răsuceau de parcă ar fi înghițit un șarpe.

Barca se înclina şi se clătina pe marea umflată în timp ce valurile aruncau spumă lângă ei.

– Devine cam agitată, a spus căpitanul cu un rânjet pe figură. E dens ca o mlaștină și acolo.

John nu menționase numele peticului de pământ uitat de lume spre care se îndreptau, iar Esther nu avea energia să întrebe. A încercat să se gândească la orice altceva în afara acestei călătorii ca un purgatoriu, dar, în pustietățile căscate ale minţii ei, siluetele erau chiar mai întunecate, așa că a încercat să se zgâiască, în schimb, la pereții vopsiți ai cabinei, numărând până la cinci sute și înapoi, ca să-și mute gândurile de la situația în care se afla. Acum era numai vag conștientă de corpul lui John, care stătea alături de ea și de căpitan, la numai câteva zeci de centimetri, așezat la cârmă. Afară, marea părea în punctul de fierbere, albă și furioasă, ca și cum s-ar fi dezlănțuit iadul, așa că s-a apucat de un mâner din apropiere până ce degetele i-au amorțit. Nu mai avea nici un pic de încredere că aveau să ajungă la destinație. Încetase să-i mai pese prea tare de orice cu luni de zile în urmă, așa că oricum nu avea mare importanță.

În cele din urmă, totuși, a apărut o insulă la orizont, apoi încă una, pete cenușii pe fondul mării agitate. Aproape imediat ce au apărut, au dispărut din nou în negură, lăsând în urma lor numai masa cenușie de apă. Expresia

căpitanului s-a transformat din luminoasă în serioasă în timp ce s-a concentrat pe ghidarea în siguranță pe lângă bancurile și cornișele ascunse.

– Ți-ar găuri barca dacă nu ai fi atent. Ar ciopârți-o ca pe o bucată de plută, a spus el, fără să-și mute privirea de la orizont.

Dintr-odată, vântul și ploaia s-au liniștit puțin, ceața s-a ridicat, și au înaintat de-a lungul unui mic ponton de lemn care ieșea din limba în formă de coasă a plajei acoperite cu nisip decolorat. Precum o săgeată înfiptă în partea laterală a unui cadavru, s-a gândit Esther.

Carcasa umflată a unei păsări marine, mai mare decât un pescăruș, i-a atras atenția. Moartea o urmărise până pe uscat. Gândurile ei era așa de întunecate zilele astea; nu părea capabilă să le alunge. Exista totuși o vagă ușurare pentru că ajunseseră la destinație, pentru că acel coșmar anume pe care îl reprezentase călătoria era pe punctul de a se termina. Asta avea să fie de ajuns, pentru moment.

– Mici neajunsuri, a șoptit ea, dar a încercat să se simtă recunoscătoare.

Căpitanul a accelerat, apoi i-a ajutat să coboare pe uscat și să-și ia bagajele, chiar în momentul în care barca se agita periculos pe lângă debarcader, iar fuzelajul se freca de el, lemn pe lemn, lăsând în urmă fulgi de vopsea. O traversare greșită, și ar fi sfârșit în apă. Esther a pășit atentă pe scândurile alunecoase, forțându-și picioarele șubrede să o susțină.

Odată ajunși amândoi în siguranță pe uscat, căpitanul a azvârlit în urma lor câteva pachete mari, înfășurate în hârtie maro.

– Puneți-le sub acoperiș, iar când ajungeți acolo, spuneți-i doctorului că astea sunt pentru el – poate să trimită pe cineva după ele înainte să se ude prea tare. Casa e în direcția aia. E puțin de mers, dar nu e prea plăcut pe vremea asta. Nu e multă lume care are chef să ajungă într-un loc aflat atât de departe.

Ploaia începuse să cadă din nou în rafale, să-i plesnească dintr-o parte din direcția vântului, iar Esther a fost de acord în tăcere cu el; nu vedea sensul acestei călătorii obositoare, dar John ridicase valizele, privind-o cu nerăbdare.

– Crezi că te descurci, dragă?

O mică parte din ea nu voia să-l dezamăgească şi a dat vlăguită din cap, nefiindu-i clar în continuare unde, mai exact, erau.

Drumul nu era prea lung, dar vântul îi biciuia într-o parte şi-n alta, iar Esther a fost obligată să se ţină de pălărie, un fetru turtit, cu boruri mici, care nu prea o păzea de ploaie. S-a poticnit când aproape s-a împiedicat de un obiect de pe drum şi s-a oprit să se uite ce era.

Păpuşa era aşezată pe spate. Dezbrăcată. Mâinile şi picioarele din porţelan erau răsfirate în unghiuri nenaturale. Cu ochii deschişi, privind în gol către cer. O masă încâlcită de păr blond, murdar, presărat cu frunze şi fulgi. Esther a păşit peste ea, simţind o furnicătură în piept şi a fost cuprinsă de căldură, în contrast cu aerul rece, furtunos. A trecut o clipă înainte să-şi dea seama despre ce era vorba, uluită de faptul că trupul ei încă mai avea capacitatea de a se hrăni, în ciuda tuturor lucrurilor.

John mergea înainte, cu paşi hotărâţi. Nu părea să fi observat jucăria abandonată, sau, dacă o observase, nu-i dăduse nici o atenţie. Orientându-şi bărbia în jos, Esther şi-a strâns paltonul în jurul corpului, a lipit gulerul de astrahan de obraji, strângând cu putere poşeta pe încheietura cotului.

Ca şi cum ar fi simţit că se oprise, John s-a întors ca s-o privească.

– Nu mai e mult.

Expresia lui a convins-o să înainteze.

A dat scurt din cap şi a continuat să meargă, lăsând păpuşa în mijlocul drumului. Drumul devenea abrupt şi era presărat cu bălţi de mică adâncime, de culoarea lăturilor. Esther trebuia să fie atentă ca să le evite. Pantofii ei erau noi, abia purtaţi, nu că i-ar fi păsat în mod special dacă s-ar fi udat. Evitarea bălţilor era o acţiune automată, venită din obicei, aşa cum erau atât de multe lucruri pentru ea acum.

După câţiva paşi s-a uitat în sus şi a văzut iarba de ambele părţi ale potecii ondulându-se şi legănându-se, bătută de rafalele neîntrerupte de vânt venite

dinspre ocean. Înspre vest, stâncile precum nişte cicatrici proaspete, marcau locul în care se termina uscatul, ridicându-se abrupt din măruntaiele pământului. Bolovani uriaşi erau împrăştiaţi la baza lor, precum jucăriile unui uriaş. Era un tărâm complet străin pentru cineva obişnuit să vadă cărămidă roşie, piatră, macadam şi fier forjat.

– Aproape am ajuns, iubito.

Tonul lui John era menit s-o încurajeze, dar suna fals. Surogat, l-ar fi numit mama ei. Şi ar fi avut dreptate.

Avion biplan pentru distanţe scurte, conceput şi realizat în 1930, de compania britanică de aviaţie Havilland

Cel mai vestic punct de pe continent din Anglia

CAPITOLUL 2

Aitutaki, Pacificul de Sud, februarie 2018

Rachel a coborât din brațele iubitului ei, alunecând de sub așternuturile subțiri, atentă să nu-l trezească. Nu era încă răsăritul, şi luna ceruită arunca o aură prin ferestrele fără draperii. Și-a localizat hainele, aruncate pe pardoseala din gresie cu o seară înainte și le-a strecurat peste umeri, în jos peste piept, îndreptându-le peste pulpe. Și-a răsucit părul cel lung într-un nod și a scăpat de un cârcel de pe spate prin mișcări de răsucire, eliberându-se de rigiditatea umerilor. Ridicându-și sandalele de pe jos, a mers în vârful picioarelor spre ușă.

Când a pus mâna pe clanță, și-a permis o singură privire în spate. Era frumos: ca un Adonis, cu pielea de culoarea caramelului ars, un păr lucios, închis la culoare, pe care îi plăcea să-l răsucească în jurul degetelor ei, și buze pline, conturate, pricepute. Tânăr, ca de obicei.

Închizând ușa cu delicatețe, ca să nu-l trezească, a stat în fața bungalow-ului cu acoperiș din paie și a privit laguna. Luna lucea pe suprafața apei și la orizont se zărea o lumină slabă. Într-o noapte senină, cerul era o mare de stele, iar Calea Lactee, o centură clară ce se arcuia peste el. Aveau să-i lipsească aceste privelişti mai mult decât bărbatul pe care îl lăsase în spate. Și-a verificat ceasul. Mai erau doar trei ore până la zborul ei.

– Rachel!

Adonis stătea în ușă. Se trezise și constatase că ea nu mai era acolo. La naiba. Zăbovise prea mult, asimilând prea mult frumusețea dinainte de răsărit pentru ultima dată.

S-a întors, întâlnindu-i privirea.

– Știai că plec.

– Da, dar așa? Nici gând să-ți iei la revedere?

– M-am gândit că ar fi mai ușor.

– Pentru tine, poate.

Părea îmbufnat, iar buza de jos ieșea în afară.

A încercat, dar nu a putut să simtă compasiune pentru el. Era tânăr și superb și avea să găsească imediat pe altcineva. Asistente de cercetare nerăbdătoare s-ar fi dat în brânci ca să-i ia locul.

– O să fii bine, a spus ea.

Climatul sufocant al insulelor, unde un strat de transpirație acoperea în permanență pielea, împreună cu izolarea, însemnau că relațiile răsăreau la fel de repede precum plantele care înfloreau acolo. În general aveau rădăcinile la fel de superficial înfipte în pământ ca aceste plante.

– Vino aici?

Era mai mult o întrebare decât o afirmație.

Rachel s-a întărit ca să reziste tonului implorator, chiar în timp ce pașii o duceau înapoi către el. Mai înalt și mai lat decât ea, a înfășurat cu ușurință brațele în jurul ei.

– O să-mi fie dor de tine, a șoptit în părul ei.

– Și mie.

Vocea ei a fost tăioasă, ascunzând orice urmă de blândețe.

– Cumva mă îndoiesc de asta, a râs el. Ai sânge de șopârlă. I-a dat drumul și și-a așezat palma sub clavicula ei. Acolo unde ar fi trebuit să fie inima, e o

piatră.

Nu erau nişte comentarii complet incorecte, iar ea nu avea timp să se certe cu el.

– Păstrăm legătura, da?

Ea a dat din cap fără convingere.

A sărutat-o pe frunte şi a mai îmbrăţişat-o o dată înainte de a o elibera.

– La revedere, Rachel! Călătorie plăcută!

Aproape că a luat-o la fugă pe cărarea ce ducea la bungalow-ul ei, grăbită fiind să plece.

O oră mai târziu a dat buzna pe uşile micului aeroport şi şi-a trântit bagajul pe tejgheaua de la check-in.

– Kia orana LeiLei, a salutat-o ea pe femeia care aştepta să-i ia biletul.

– Kia orana, Rachel.

I-a aruncat un zâmbet care a părut să-i despice faţa. Insula – atolul, de fapt – era suficient de mică pentru ca Rachel să fi ajuns să-i cunoască aproape pe toţi locuitorii ei permanenţi în timpul pe care şi-l petrecuse acolo. LeiLei, care avea două slujbe, cea de a prelua pasagerii Air Pacific şi cea de a prepara cocktailuri Pina Colada la barul Crusher – cu acelaşi entuziasm – era preferata ei.

LeiLei i-a examinat biletul.

– Te duci acasă?

– Ceva de genul.

Răspunsul adevărat era prea complicat. Crescând într-o familie de militari,

Rachel urmase șase școli diferite înainte de vârsta de doisprezece ani, mutându-se dintr-un loc în altul, lăsând în urmă prieteni și fiind obligată să-și facă alții noi aproape în fiecare an. Încă își aducea aminte numele prietenei ei celei mai bune de când avea cinci ani. Erin. Încă își amintea părul cârlionțat care nu putea fi niciodată stăpânit în codițe și furnicarul de pistrui de pe fața ei. Fuseseră nedespărțite din prima zi de grădiniță în clasa doamnei Norman, stând una lângă alta, petrecându-și toate pauzele și prânzurile împreună. Rachel plânsese de parcă i s-ar fi frânt inima când părinții ei îi spuseseră că aveau să se mute. Data următoare când s-a întâmplat, a luat hotărârea expresă de a nu-și mai oferi inima oamenilor sau locurilor altă dată. Era, fără îndoială, o parte a motivului pentru care era în continuare în permanentă mișcare.

Casa ei fusese, pentru câțiva ani în timpul adolescenței, Pittwater, la extremitatea nordică a orașului Sydney. Accesibilă numai pe apă. Iubise acei ani trăiți în ritmul mareei, întotdeauna la distanță de numai câțiva pași de apa sărată, așa că nu a fost nici o surpriză când, după absolvire, a căutat posturi de cercetător pe insule sau de-a lungul cursurilor de apă.

Pittwater a fost locul în care a învățat să conducă o mică barcă de aluminiu propulsată de un motor suspendat, barcă ce trecea drept mijloc de transport în acel colț al lumii. La vârsta de cincisprezece ani făcea parte din clubul tinichelei, transportându-se pe ea și pe fratele ei mai mic spre și de la liceul situat pe continent și ducându-i pe prietenii ei de-a lungul canalelor ferite, ceva ce li se interzisese în mod expres să facă. A învățat să conducă micuța barcă pe ploaie torențială și furtuni agitate, precum și în zile în care abia dacă o pală de vânt unduia suprafața sticloasă a apei și nici unul dintre ei nu se grăbea la lecții.

Învățase unde să găsească scoicile cele mai grăsuțe și când să le culeagă; unde erau apele cele mai puțin adânci și unde era cel mai probabil să împotmolească tinicheaua. Să aprecieze frumusețea luminii perlate a răsăritului în timpul bucuriei solitare a unui caiac dimineața, în timp ce vâslele șifonau apa în valuri care se întindeau în urma ei. Fusese greu să plece de acolo în oraș, la universitate.

Când tatăl ei s-a pensionat, s-a întors împreună cu mama ei la Pittwater, într-o casă construită în coasta unui deal și înconjurată de arbori de cauciuc și invadată de flori de lantana.

A plănuit să se petreacă o săptămână sau două cu ei în călătoria prin Australia, dar nu îi anunțase. Voia să le facă o surpriză. I-a lăsat gura apă la gândul biscuiților mamei ei, calzi și acoperiți cu un strat gros de gem de casă. Aveau să fie dezamăgiți că nu putea sta mai mult, dar nu avea ce face.

Rachel își lăsa viețile în urmă la fel de ușor cum scapă un șarpe de pielea lui, luând-o de la capăt într-un loc nou o dată la fiecare doi ani, fără să se oprească pentru a privi înapoi. Noua detașare, pe un grup de insule în afara coastei de sud a Angliei, era interesantă – pentru ea, în orice caz. Avea să studieze scoicile verucoase venus, care purtau neinteresantul nume Venus verrucosa. O nouă bivalvă, chiar dacă puțin mai mică decât preaiubita ei pa'ua. Moluștele, pare-se, deveniseră viața ei.

Urma să studieze insulele, făcând o estimare a populației de verrucosa pentru a determina schimbările și coordonarea lor cu temperaturile mediului ambient și ale mării. Avea să fie complet singură, nu parte a unui grup, cum fusese în trecut și acesta, precum și proiectul în sine, era lucrul care o atrăgea cel mai tare.

Nu-i scăpa ironia faptului că studia creaturile marine sesile, care, odată fixate pe fundul oceanului, abia dacă se mai mișcau, în timp ce ea plutea în derivă prin lume, precum algele purtate de curenți. În contrast cu moluștele care se cimentau de subsolul marin cu ajutorul unor filamente lipicioase, ea nu se atașa de nimeni și nimic, nicăieri.

– Călătorie plăcută! i-a urat LeiLei, înconjurând tejgheaua ca s-o cuprindă în îmbrățișarea ei durdulie, transpirată și parfumată și dându-i înapoi pașaportul. Să te întorci curând la noi!

I-a zâmbit prietenei ei, s-a întors cu spatele și nu a mai privit în urmă.

CAPITOLUL 3

Londra, primăvara lui 2018

Rachel a ajuns în Londra odată cu un val feroce de frig. Efectele resimțite de ea au fost înrăutățite de faptul că venea direct din toamna sufocantă a emisferei sudice. Înainte de a zbura spre nord, își petrecuse câteva săptămâni în Pittwater, stând la povești cu părinții și frații ei. Părinții ei arătau amândoi mai bătrâni decât ultima dată când îi văzuse, cu mai mult de trei ani în urmă, deși păreau să fie în continuare sprinteni.

Tatăl ei, deja pensionat din marină, își petrecea cele mai multe zile atacând în mod susținut buruienile care amenințau să le devoreze casa, încercând să le dispună în același gen de ordine pe care o impusese la un moment dat marinarilor de sub comanda lui. Mama ei se ținea ocupată cu serii nesfârșite de yoga, navigat la răsărit și gătit pentru ceea ce părea a fi întreaga comunitate. Amândoi trăiau în ceva ce părea o mișcare perpetuă și Rachel își dorea câteodată să fi avut măcar jumătate din energia lor.

Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului pe verandă, privind marea, citind sau urmărind papagalii colorați zburând prin apropiere. S-a dus cu caiacul împreună cu tatăl ei în neclintirea dimineții timpurii, ținându-și răsuflarea în timp ce soarele aflat la răsărit alunga smocurile de ceață și stătea agățat deasupra apei.

Fratele ei mai mic era în cealaltă parte a țării, dar duminică fratele și sora ei au venit cu mașinile de la casele lor din oraș, împreună cu nepoatele și nepoții lui Rachel, dintre care mulți erau acum adolescenți, dar cărora le plăcea în continuare să-i asculte poveștile despre broaște-țestoase și pisici-de-mare, rechini-balenă și moluște uriașe și, în mod special, pe cele despre scoicile uriașe. Le-a arătat fotografii cu Tridacna gigas și Tridacna derasa.

– De fapt, au fost aduse din Australia, a explicat ea, căutând printre pozele de pe telefon. Și nu există două identice. Ca amprentele degetelor.

S-au bucurat de imprimeurile violet și turcoaz vibrante, de culoarea jadului și roșii, dungate precum tigrii și pătate precum gheparzii.

– Pot să trăiască mai mult decât un secol și au greutatea de până la două sute cincizeci de kilograme, a adăugat ea, în timp ce copiii s-au îmbrâncit ca să vadă mai bine.

– Nu cred, a exclamat Jasper, nepotul ei.

Era încă suficient de mic pentru a fi impresionat de astfel de lucruri.

Mai târziu, în timp ce stăteau afară, sărbătorind ultimele raze de soare cu pahare de vin alb și alungând țânțarii, Rachel și-a permis să-și imagineze cum ar fi fost viața ei dacă ar fi trăit în Sydney. Nu era sigură dacă reprezenta o posibilitate înfricoșătoare sau atrăgătoare. Își iubea familia, dar chiar și ei puteau deveni prea obositori uneori.

– Ar fi drăguț dacă ai putea să ajungi de Crăciun într-un an, Noes, a spus fratele ei.

Noes – prescurtarea de la „nosey parker“[3] – fusese porecla pe care i-o dăduse în copilărie: îi plăcuse să-l spioneze, nehotărâtă între a li se alătura lui și prietenilor lui la joacă și a sta pe margine, în calitate de observator.

– Copiii vor pleca de-acasă mai devreme decât ne închipuim, și știu că mama s-ar bucura.

– Ce m-ar bucura? a întrebat mama, ieșind pe verandă.

– Să vin aici mai des, a spus Rachel. Mai ales de Crăciun.

– Nu pot să neg asta, a spus mama ei, așezând o mână liniștitoare pe umărul lui Rachel. Dar trebuie să-ți trăiești viața după cum îți dorești. Dacă nu de altceva, sunt mândră că v-am dat tuturor darul independenței.

– Unii dintre noi au interpretat asta mai literal.

Fratele ei glumea doar pe jumătate.

– La un moment dat, promit, a spus Rachel, vorbind serios.

Nu și-a închipuit că vreunul dintre ei a crezut-o.

Acum, într-o zi cenușie și rece și îmbrăcată prea subțire (purta tricoul ei norocos, cu textul Nu te îngrijora pentru detalii, printat pe piept), Rachel a prins metroul spre South Kensington, ajungând exact la timp pentru întâlnirea cu doctorul Charles Wentworth. El superviza proiectul în care era pe cale să se implice și lucra pentru Departamentul de Științe ale Naturii de la Muzeul de Istorie Naturală.

Stătuseră de vorbă prin Skype, în timp ce legătura cădea sporadic, când ea era în Aitutaki, iar el continuase printr-un e-mail care confirma locul de muncă și această întâlnire.

A găsit birourile pentru cercetare și s-a prezentat recepționerei. Camera era călduroasă și a simțit cum începe să se dezgheațe, încovoindu-și, apoi întinzându-și degetele, pe măsură ce amorțeala dispărea.

– A, salutare, trebuie să fii domnișoara Parker.

A ridicat privirea pentru a-l privi pe bărbatul din fața ei care întindea mâna în chip de salut.

– Sunt doctorul Wentworth. Dar spune-mi Charles.

– Rachel, a spus ea, ridicându-se în picioare și apucându-i mâna.

Charles avea o strângere fermă și pielea rece și uscată, iar Rachel a hotărât că-i plăcea înfățișarea lui. Ochelarii cu lentile fund de borcan îi stăteau într-un echilibru precar pe vârful nasului, umerii aveau unghiul ușor înclinat al cuiva care-și petrecuse prea multe ore privind prin microscop, iar de cravată părea să-i atârne o parte din micul dejun. Gălbenuș, dacă nu se înșela. Avea zâmbetul cald și sincer, iar Rachel a constatat că i-a fost ușor să răspundă cu o grimasă similară.

A condus-o în biroul lui şi a trecut la schiţarea studiului precedent şi a concluziilor lui, întinzându-i mai multe dosare groase în scop informativ.

– Se referă la munca iniţială şi, de asemenea, conturează aspectele pe care ne aşteptăm să le abordezi în cercetarea ta, dar, în principiu, vei studia această moluscă anume şi vei stabili toţi indicatorii schimbării ecosistemului.

– Da, a spus Rachel. Venus verrucosa.

– Într-adevăr. Înţeleg din conversaţiile noastre anterioare că eşti un fel de fan al bivalvelor, deşi, trebuie să recunosc, asta nu prea se compară cu speciile spectaculoase pe care le-ai studiat pe Aitutaki.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Charles a fost cuprins de un aer visător. Rachel observase că era un lucru care se întâmpla deseori când oamenii vorbeau despre insulele tropicale din Pacificul de Sud, Tahiti, Bora Bora, Cooks... Gauguin era răspunzător pentru multe din aceste manifestări.

Rachel şi-a înclinat capul.

– Cu toate astea, e la fel de importantă.

– O, absolut. Va fi parte dintr-un studiu la nivel naţional care cercetează efectele schimbărilor climaterice asupra vieţii marine şi rata în care acidificarea crescândă a apelor noastre afectează tiparele de creştere. Ochii îi străluceau din spatele ochelarilor. Insulele Scilly sunt dintre favoritele mele. Dacă nu ar trebui să-mi ţin copiii în şcoală, aş fi acolo cât ai zice peşte.

– Am auzit că sunt uluitoare, a spus ea politicoasă, observând că atenţia îi fusese deturnată în timp ce răsfoia printre hârtiile de pe biroul lui.

– A, da, uite-o! A ridicat o bucată de hârtie şi a privit-o. Avem numai o mică problemă cu finanţarea, dar nu te îngrijora, sunt sigur că totul se va rezolva. Hârţogărie, detalii... asta-i tot.

Rachel a simţit o vagă urmă de alarmare. Renunţase la slujba anterioară din acest motiv.

– Nu a fost chiar aprobată încă, dar totul va fi gata într-o săptămână şi ceva, a adăugat el.

Rachel spera că asta însemna ce credea ea că înseamnă.

– Nu ai de ce să fii îngrijorată, fetiţă dragă...

Rachel a scrâşnit din dinţi. Era o femeie de treizeci şi cinci de ani, nu „fetiţa dragă“ a cuiva. S-a abţinut. Charles Wentworth era supervizorul ei şi locul său de muncă depindea de el.

– Ar fi cazul să-mi amân călătoria? a întrebat ea, sperând că avea să primească un răspuns negativ.

Nu avea nici o dorinţă să-şi tocească pingelele prin Londra mai mult decât era necesar. Oraşele mari reprezentau un blestem pentru ea: erau murdare, aglomerate şi obositoare. Îi secătuiau spiritul şi constata că devenea cu atât mai iritabilă şi anxioasă cu cât petrecea mai mult timp în ele. Londra, cu bicicliştii ei precum nişte piloţi kamikaze, care ameninţau s-o dărâme de fiecare dată când încerca să traverseze strada, înghesuiala oamenilor din autobuze, din metrou în orele de vârf, o făceau să se simtă claustrofobă.

– O, nu cred că va fi necesar, a spus el relaxat. Este numai o formalitate. Trebuie să recunosc, a continuat el, mutând de colo colo nişte hârtii, referinţele tale sunt excelente.

Rachel se înţelesese bine cu supervizorul anterior şi, deşi acesta fusese întristat de plecarea ei, promisese să-i înalţe osanale. Rachel a zâmbit şi i-a trimis un bileţel mental de mulţumire.

– Acum, ce-ar fi să vorbim despre rezultatele pe care le aştepţi. De vreme ce vei fi nesupravegheată acolo, eu şi cei situaţi mai sus pe scara ierarhică vom avea nevoie de un raport săptămânal trimis pe e-mail, cu un rezumat al activităţilor şi progreselor tale.

Rachel a dat din cap.

– Desigur. Asta nu va fi o problemă.

– După cum am menţionat când am vorbit ultima dată, este o căsuţă. Două sus, două jos. Charles i-a surprins privirea derutată. Două camere sus, două la parter, a explicat.

– Pare mai salubru decât ultima cazare pe care am avut-o, l-a asigurat ea, gândindu-se la bungalow-ul cu acoperiș de stuf pe care îl împărţise cu o populație de insecte într-un veșnic tranzit.

– Bucurie mare, atunci! Cred că asta ar fi tot. Ai vreo întrebare?

Ea a scuturat din cap.

– Atunci, succes şi mă aştept că mă anunți dacă intervine ceva. Drăguţ tricou, apropo.

Rachel a zâmbit din nou. După întâlnire, următoarea sarcină presantă era să se doteze cu o nouă garderobă potrivită pentru iarna emisferei nordice.

Charles s-a ridicat în picioare, iar Rachel a făcut acelaşi lucru, strângându-şi din nou mâinile înainte ca ea să pună dosarele în rucsac şi să refacă drumul spre intrare. Avea nevoie să găsească un magazin cu echipament de exterior, impermeabile, bocanci pentru cățărare și straturi termoizolante. Un vânt rece a ciupit-o prin bumbacul subțire al bluzei și s-a înconjurat cu brațele, tremurând în timp ce s-a grăbit în direcția celei mai apropiate staţii de metrou.

Persoană deosebit de curioasă, poreclă pe care o primise Arhiepiscopul de Canterbury pentru obiceiul de a-şi băga nasul în treburile altora.

CAPITOLUL 4

Little Embers, toamna lui 1951

– Ah, uite-o, a spus John.

Esther i-a urmărit privirea. Poteca se oprise brusc în fața unui zid scund, peste care se vedea o casă mare, cu două etaje, construită din aceeași piatră, așezată de una singură pe o colină mică. Pe pereți erau pete de licheni îngălbeniți, ramele de la geam erau albe, cu vopseaua exfoliată, avea un glaf adânc și un acoperiș abrupt, mansardat. Fumul cenușiu care se înălța dintr-un șir de coșuri amplasate în cele două extremități ale acoperișului era imediat smuls de vânt. O liană verde-închis acoperise aproape în întregime o latură a casei, ca și cum o creatură oarecare ar fi fost pe punctul de a o devora cu totul.

– Ăsta este cel mai neobișnuit loc pentru a-ți petrece vacanța, a spus ea.

S-a întors către soțul ei, care se lupta cu o poartă, amintindu-și că promisese în fața lui Dumnezeu să i se supună. Se pare că acum asta însemna să-l însoțească până la capătul pământului pe baza a ceea ce, din câte își putea da ea seama, fusese doar puțin mai mult decât un moft.

Mariajul lor fusese unul realizat dacă nu chiar din interes, atunci cu siguranță în grabă, rezultat al euforiei postbelice, un sentiment al posibilității renăscute, dar și necesitatea de a trăi clipa, din teama de a nu fi irosită. Tatăl ei spusese, desigur, că era prea tânără, dar mama ei, pragmatică mereu, nu obiectase. Rândurile bărbaților tineri se subțiaseră, prea mulți pieriseră pe meleaguri străine, iar mama ei o avertizase că până și fetele frumoase și isteţe – mai ales cele istețe – erau condamnate să rămână fără un curtezan dacă nu erau atente.

S-au întâlnit la un eveniment al bisericii, în condițiile în care parohia lui era

situată la numai patru kilometri de a ei. Esther venise în vacanță de la universitate și, în ciuda preferinței ei de a sta în casă și de a studia Poetica lui Aristotel, o prietenă o convinsese să i se alăture. Îl văzuse pe John în partea cealaltă a sălii, înălțimea și privirea îndreptată direct spre ea scoțându-l în evidență dintr-o masă omogenă de capete. Îi adusese o cană de punci, și-a amintit ea, cerându-și scuze pentru lipsa gheții, ca și cum ar fi fost în vreun fel vina lui. Ea a fost fermecată, atât de cele două picioare stângi ale lui în timp ce au dansat (pentru care și-a cerut, de asemenea, scuze), cât și pentru zâmbetul agreabil și manierele blânde care îl făceau așa de diferit de bărbații gălăgioși, impertinenți, pe care îi întâlnise înainte. I-a cerut să se vadă în ziua următoare din nou, când a dus-o la plimbare într-o zonă împădurită din apropiere și nu a făcut nimic mai mult decât s-o țină de mână.

– Dacă ne-am duce la film, nu am putea să stăm de vorbă, a spus el. Și ar fi un mare păcat.

Ea a simțit un mic val de emoție la auzul acestor cuvinte. Poate acesta era un bărbat care își dorea ca femeia să fie un partener inteligent de conversație, nu doar un accesoriu decorativ care să atârne de brațul lui și de fiecare cuvânt pe care-l rostea.

Faptul că era bancher nu prezentase un interes prea mare pentru ea, dar îi încântase peste măsură pe părinții ei. „Un venit sigur“, spusese mama ei. „Un loc de muncă respectabil“, precizase tatăl.

Esther ezitase puțin în acceptarea cererii în căsătorie, venită la capătul câtorva luni de plimbări împreună. Ignoraseră amândoi cu multă determinare fărâma de ostilitate – firimitură, de fapt – pe care el o resimțea din cauza faptului că, în vreme ce ea studia la Cambridge, el se dusese direct de la școală în oraș.

S-au căsătorit în săptămâna ce a urmat ultimului ei examen, într-o ceremonie simplă, ținută la biserica parohiei. Tatăl ei a condus-o spre altar și i-a înmânat-o lui John, ca și cum ar fi fost un pachet predat de un bărbat, altuia. A trecut cât ai clipi, de la Esther Parkes la Esther Durrant.

Nu a participat la ceremonia de absolvire, ținută în toamna anului respectiv; la vremea aceea era însărcinată în trei luni și până și simplul fapt de a sta dreaptă o făcea să vomite incontrolabil.

Esther s-a găsit prinsă într-un parteneriat, chiar dacă nu incitant, măcar ferm și de încredere. S-a întrebat uneori dacă nu era cu putință ca mariajul să însemne mai mult decât afecțiunea blândă care exista între ei, dar certitudinea unui bărbat cinstit și bun care o iubea nu era un lucru care să fie desconsiderat. John nu avea s-o surprindă niciodată (să fie încântată era mai mult decât ar fi putut spera în mod rezonabil), dar știa că altele se descurcaseră mai rău de-atât. Luând în considerare toate aspectele, socotea că era o femeie norocoasă.

Teddy a apărut chiar înainte ca ei să fie căsătoriți de un an și nici nu se pusese problema, nici măcar din partea ei, de a-și găsi un loc de muncă sau de a-și continua studiile după obținerea diplomei preuniversitare. În primul an după naștere s-a dedicat rolului de mamă cu tot zelul pe care la un moment dat îl rezervase studiilor ei, hotărâtă a fi o mamă perfectă și o soție bună. Teddy și John nu au dus lipsă de nimic din partea ei.

A refuzat să-și îngăduie o teamă nerostită legată de creierul ei, care părea să se transforme în terciul pe care îl servea plină de tandrețe fiului perfect care aștepta să fie hrănit. S-a pomenit amorțită de rutina acestei acțiuni, precum și a schimbatului și a plimbărilor zilnice în care împingea landoul Silver Cross de-a lungul străzilor deluroase din Hampstead. La capătul zilei, când Teddy adormea în cele din urmă, era prea epuizată pentru a se mai putea concentra. Până și cuvintele cărților ei preferate îi pluteau în fața ochilor.

Până în ziua de azi, fusese despărțită de el numai o dată de când se născuse, anume în ziua în care frățiorul lui venise pe lume. Răsuflarea i s-a tăiat în momentul în care a fost străbătută de o amintire, apoi a înghițit în sec, simțind gust de cenușă pe limbă.

– Nu-ți face griji pentru nimic, draga mea. Suntem aici ca să ne întâlnim cu un vechi prieten de-al meu, i-a întrerupt John gândurile, aruncându-i o privire care era menită s-o liniștească, dar care nu a reușit decât s-o irite ușor.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte să pornim? Nu sunt sigură că am dispoziția necesară pentru vizite, mai ales la oameni necunoscuți, a obiectat ea.

– Dar ți-am spus că nu este necunoscut, a explicat el pe un ton plin de răbdare. Și cred că vei găsi compania lui foarte agreabilă. A fost foarte

generos când ne-a invitat să stăm la el.

În timp ce se ciondăneau în legătură cu decizia lui John de a veni într-un astfel de loc, ușa din față a casei s-a deschis. Esther nu putea distinge mare lucru în obscuritatea care îi învăluia, dar John a păşit înainte plin de încredere, iar ea l-a urmat, neavând de ales.

Când s-a apropiat, imaginea unei femei corpolente, cu părul alb, dat pe spate şi un şorţ în culori luminoase, întins peste pieptul amplu, a devenit clară.

– A, salutare, a strigat soţul ei. Doctorul Creswell ne aşteaptă. Eu sunt John Durrant, iar aceasta este soţia mea, Esther.

A privit-o pe soţia lui, care avea o expresie îndărătnică pe faţă, braţele înfăşurate în jurul taliei, ferindu-se de vânt. Îi era frig şi era obosită şi nu aprecia faptul că fusese târâtă până în celălalt capăt al ţării ca să întâlnească nişte oameni complet necunoscuţi. Avea să-i comunice asta lui John în secunda în care avea să rămână singură cu el. Era primul episod de sentimente adevărate pe care îl avusese în ultimele luni de zile.

Femeia – menajera, a presupus ea – i-a poftit în vestibulul mobilat cu un ceas înalt cu pendulă, care a ales exact acel moment pentru a anunţa jumătatea orei pe un ton solemn şi îndrăzneţ, ceea ce a făcut-o pe Esther să tresară surprinsă. Revenindu-şi, şi-a dat jos paltonul şi şi-a scos mănuşile, observând că avea mâinile palide şi aparent lipsite de sânge. I-a dat voie femeii să-i ia paltonul şi pălăria, dar a păstrat poşeta. Casa, deşi era întunecată, mirosea a ceară de albine şi lână jilavă şi cel puţin la interior era mai cald decât afară.

– Pe aici, vă rog, dacă sunteţi aşa de buni să aşteptaţi. Doctorul Creswell va veni în cel mai scurt timp.

Vocalele menajerei erau rotunjite şi prietenoase, la fel ca figura ei. Avea mişcările mai agile decât ai fi putut să te aştepţi de la cineva aşa de corpolent şi a dispărut repede, înghiţită de bezna coridorului.

Au fost conduşi în salonul de primire, luminat numai de strălucirea unei lămpi cu ulei şi de un mic foc ce ardea în şemineu. Esther a adulmecat aerul, simţind fumul de lemn, o aromă bogată, ce era infinit preferabilă izului

înţepător, prăfos, al cărbunelui care era ars în mod obişnuit în căminele din Londra. Pe jos era un covor mare, acoperit de un tipar înflorat estompat şi trei scaune cu braţe şi spătar, tapiţate cu un material verde olive posomorât, erau orientate spre foc. Un birou de mahon era lipit de un perete şi o fereastră mare dădea spre cărarea pe care veniseră. Într-un colţ, alături de un şezlong, era aşezat un gramofon cu un aspect impresionant, a cărui corn plisat de alamă era precum o floare luminoasă şi strălucitoare în încăperea umbroasă.

Esther s-a aşezat pe marginea unui scaun, şi-a pus geanta pe jos şi a ţinut mănuşile în mână, răsucindu-le cu putere împreună. John a ocupat scaunul de lângă ea, fără să spună nimic. Orologiul de pe hol ticăia zgomotos, numărând secundele lor de aşteptare. Timpul părea să se dilate, dar, în realitate, trebuie să fi trecut numai câteva minute înainte ca uşa să se deschidă brusc.

Bărbatul care a intrat în cameră era înalt, avea părul ondulat, de culoarea castanei proaspăt scoase din cochilie, nişte sprâncene rebele asortate cu părul şi un maxilar pătrat, puternic. Era îmbrăcat cu o jachetă din stofă de lână care atârna pe silueta lui zveltă, deşirată, şi o pereche de pantaloni lăbărţaţi din velur, ca ai unui fermier în afara orelor de program. Ţinea strâns într-o mână bolul unei pipe din lemn de măceş. Avea obrajii rumeni, ca şi cum exact în acea clipă s-ar fi întors de la plimbare, şi a adus cu el mirosul dulce de salcâm şi tutun.

– A, aici eraţi. Durrant, bătrâne. Ce mă bucur să te văd! Îmi cer scuze că aţi aşteptat.

Vocea a fost cea care i-a atras atenţia. Joasă şi blândă, vag răguşită, ca şmirghelul. Nu se gândise niciodată că ar fi fost genul de femeie care să fie impresionată de ceva aşa de simplu precum timbrul unei voci, dar ar fi putut să închidă ochii şi să adoarmă pe acordurile ei.

Esther şi John s-au ridicat amândoi în picioare, iar bărbatul a întins braţul către soţul ei. Şi-au strâns mâinile cu o familiaritate călduroasă.

– Aceasta este soţia mea, Esther, a spus John, aşezând un braţ protector pe spatele ei.

– Într-adevăr. Splendid, a spus bărbatul. Este o plăcere să vă cunosc.

A studiat-o cu atenţia unui critic de artă care studiază un tablou, cu o privire mistuitoare ce contrasta cu vocea lui catifelată, iar Esther s-a simţit aproape biciuită de atenţia minuţioasă ce i-a fost acordată, ca şi cum i s-ar fi văzut sângele pulsându-i în vene, i-ar fi fost penetrată inima întunecată şi goală. Şi-a întors privirea, studiind podeaua.

– Draga mea, acesta este vechiul meu prieten, Richard Creswell. Am fost la Radley împreună.

John era neobişnuit de binedispus. Esther bănuia că încerca să compenseze starea ei proastă de spirit.

– A trecut destul de mult timp, nu?

Esther a ridicat privirea şi a observat cum ochii doctorului – o nuanţă deschisă de albastru, care îi amintea de culoarea apei dintr-o piscină – se încreţeau la colţuri când zâmbea, iar dinţii erau albi şi regulaţi.

Şi-a atins în treacăt degetele de ale lui – un contact dintre cele mai uşoare – apoi şi-a strâns din nou braţele în jurul taliei, deşi nu ofereau prea multă protecţie în calea privirii lui tulburătoare. Nu mai simţise apetit pentru socializare sau pentru conversaţie politicoasă de ceva vreme şi abia dacă vorbise cu vreun suflet, în afară de guvernantă, John, Teddy şi, desigur, bona, în ultimele câteva luni. Nu aprecia faptul că i impusese această situaţie.

– Bine aţi venit la Embers!

– Embers? a întrebat ea fără convingere.

– Casa. Îşi ia numele de la insulă. A fost construită cu şaptezeci de ani în urmă. În afară de câteva colibe situate pe partea de vest a ţărmului, este singura locuinţă. Aducerea materialelor şi construcţia ei trebuie să fi implicat un anumit efort, deşi e destul de probabil ca o parte din materiale să fi rezultat de pe urma naufragiilor. Circulă zvonul că, în anii trecuţi, locuitorii insulei agăţau felinare de gâtul vacilor astfel încât vasele care treceau să le confunde cu ambarcaţiuni ancorate şi să fie ademenite spre stânci.

– O recoltă mortală, a spus Esther, observând că el totuşi părea să guste

anecdota.

– Presupun. Se pare că primul proprietar a locuit aici de unul singur. Un fel de pustnic, a continuat el. Un bătrân nebun.

Doctorul Creswell a scos un hohot de râs, care fusese perfecţionat, şi-a imaginat Esther, pe stadioanele de rugby în anii de şcoală şi prin săli de mese cavernoase. S-a lovit de tavanul înalt al încăperii, dând impresia unei bonomii nemăsurate şi a unei întâmpinări fierbinţi precum focul. Esther a relaxat strânsoarea asupra mănuşilor. Poate nu avea să fie calvarul pe care şi-l imaginase.

– Şi există o doamnă Creswell?

Esther a fost şocată de modul direct şi plin de curiozitate în care vorbise; pare-se, îşi pierduse abilitatea de a face conversaţie politicoasă, de a se interesa de lucrurile superficiale. Dar s-a gândit că el nu era genul de bărbat pe care să-l deranjeze.

– Nu una care să mă suporte, a răspuns el cu un zâmbet generos, care contrazicea oarecum comentariul.

– Richard e aici de... câţi... aproape trei ani, nu aşa ai zis, bătrâne? a intervenit John.

– Cam aşa, a răspuns Richard, fără să explice care fusese lucrul care îl adusese acolo, precum nici ce îl ţinuse pe această insulă mohorâtă şi bătută de vânt. Ce aţi zice de nişte ceai? Mă aştept să vi se fi făcut ceva sete pe drum, ca să nu mai spun de frig. Asta o să vă încălzească imediat. Şi-a bătut palmele cu entuziasm. Mi-e teamă că nu avem zahăr, dar aveam Darjeeling – un cadou de la un pacient recunoscător, a explicat el.

În timp ce vorbea, s-a deschis uşa camerei de desen, iar menajera a apărut cu o tavă.

– A, mulţumesc, doamnă Biggs, a spus când ea a aşezat tava pe masă în faţa oaspeţilor.

Esther s-a întrebat nepăsătoare ce fel de pacienţi ar fi venit până aici pentru a fi consultaţi. Sau poate avea cabinet pe una dintre insulele mai mari pe lângă care trecuseră în drumul lor.

– Să vă servesc?

Vocea lui a întrerupt meditaţiile lui Esther, care a tresărit.

– O, te rog să mă ierţi.

Doctorul părea îngrozit, iar lui Esther aproape că i-a părut rău pentru el.

Esther a zâmbit vag şi a simţit iar un junghi de dor pentru Teddy, pentru pielea lui mătăsoasă şi pentru felul în care părul lui des, blond, îi stătea lipit de cap după baie. Devenise un flecăreţ în ultimele luni şi vorbea cu un sâsâit încântător care îi fermeca pe toţi cei care îl cunoşteau. În continuare nu putea înţelege de ce nu fusese cu putinţă să-l ia cu ei. Avea să fie o săptămână foarte lungă fără el.

Doctorul Creswell s-a ocupat de turnarea ceaiului, apoi le-a întins ceştile şi farfuriuţele înflorate alb cu galben lui John şi lui Esther. Pe tavă era o farfurie asortată pe care stăteau trei biscuiţi, dar ea nu simţea dorinţa de a gusta. Mâna i-a tremurat în timp ce a ridicat cana din porţelan şi a trebuit să se concentreze ca să nu verse ceaiul.

Doctorul Creswell şi John au început să depene amintiri din anii de şcoală, iar Esther a fost liberă să-şi lase privirea să rătăcească prin cameră. Era mare, fără accentele decorative inutile pe care doamna casei ar fi putut să le aducă, dar scrupulos de curată: nici un fir de praf pe suprafaţa lustruită a biroului sau pe pervazurile ferestrelor. Alături de gramofon erau stivuite câteva discuri de vinil. I-a recunoscut pe Prokofiev, Schumann, Delius, Satie. Se bucurase de concerte la Royal Albert Hall, Orchestra Simfonică a Londrei, seria de baluri de vară, dar nu mai avusese astfel de ieşiri în ultima vară care trecuse. Odată muzica fusese bucuria ei, umplând încăperile din Frogmore, însoţind-o după-amiezile, fusese sunetul de fundal ale serilor petrecute acasă după ce Teddy se culcase, dar asta se întâmplase cu multe luni în urmă, înainte de... înainte...

A fost adusă brusc în prezent de revelaţia faptului că doctorul Creswell îi

pusese o întrebare şi chiar o repetase de mai multe ori, judecând după cuta dintre sprâncene.

– Poftim? a spus ea, cu o vagă aluzie de scuze în voce. Aveam atenţia în altă parte.

A observat cum John şi doctorul au schimbat o privire plină de înţelegere. Complicitatea dintre ei a fost usturătoare, dar bunele maniere presupuneau s-o lase să treacă neobservată.

– Nu contează, doamnă Durrant. Întrebam doar dacă aţi avut o călătorie plăcută.

– O, o, da, presupun. L-a privit pe soţul ei pentru confirmare. Cuşeta de dormit a fost mai mult decât adecvată, deşi călătoria cu barca a lăsat de dorit, a spus ea sec. Şi-a aşezat ceaşca pe masă şi s-a ridicat în picioare. Puţin aer, dacă se poate. Îmi pare rău, mă simt dintr-odată destul de ameţită.

S-a dus către fereastră şi a ridicat cerceveaua. O pală de vânt a bătut înspre ea şi s-a sprijinit în îmbrăţişarea ei răcoroasă, trăgând de câteva ori adânc aer în piept. După o clipă, a coborât rama şi s-a întors către cei doi bărbaţi, observându-l pe doctorul Creswell mototolind o bucată mică de hârtie şi depozitând-o în buzunarul jachetei. John nu părea să fi observat; o privea cu un amestec de tristeţe, regret şi ceva ce părea uşurare. Chiar şi în starea amorţită în care se afla, era sensibilă la felul diferit în care o trata acum soţul ei. Spusese că nu o învinuia pentru ceea ce se întâmplase, că nu fusese vina ei. Spusese asta în mod repetat, dar ea ştia mai bine decât să-l creadă. La urma urmei, ea se învinovăţea, aşa că de ce n-ar fi făcut-o şi el?

– Termină-ţi ceaiul, iubito. Înainte să se răcească.

Esther a dat din cap, dar, când era pe punctul de a se întoarce la scaunul ei, o hartă veche agăţată de perete i-a atras atenţia. Înfăţişa câteva insule risipite, iar în colţul din stânga jos stătea scris cu litere cursive There be Dragons[4].

– O, nu luaţi în seamă asta, a spus Richard, râzând. Dragonii de aici au dispărut cu mult timp în urmă.

Esther a ridicat o sprânceană, dar s-a așezat din nou, sorbind îndelung din ceaiul de acum călduț. Simțea ceva pe limbă, dar nu era nimic neobișnuit – ceainicele aveau depuneri de calciu dacă nu erau spălate în mod regulat. Poate că menajera nu era chiar așa de eficientă pe cât părea.

Doctorul Creswell și John au trecut la subiectul ceții tot mai prezente din Londra, iar Esther s-a sprijinit de spătar, lăsându-se din nou învăluită de conversație. Inexplicabil de obosită, și-a sprijinit capul de husa scaunului și pleoapele i s-au închis. S-a simțit aproape ca și cum ar fi fost ea însăși înconjurată de ceață.

Gândurile i s-au întors la păpușa plină de noroi și abandonată, pe care o zărise pe drum. Ar fi trebuit s-o ridice? Era undeva un copil care plângea pentru că-și pierduse jucăria preferată? Cum s-ar fi putut una ca asta, pe o insulă așa de sălbatică și izolată, unde nimeni, în afară de doctor și menajera lui, nu părea să trăiască? Era, într-adevăr, foarte straniu. Trebuia să-și amintească să-l întrebe pe John despre asta.

Expresie cu sensul de „teritorii periculoase sau neexplorate“. Traducerea literală este: „Acolo vor fi dragoni“.

CAPITOLUL 5

Londra, primăvara lui 2018

Căruciorul avea o roată stricată, iar Eve l-a tras într-o parte, aproape lovind un teanc de conserve turcoaz de fasole gătită. Putea să-şi imagineze scandalul care s-ar fi declanşat dacă ar fi dărâmat piramida înaltă: asistenţii supermarketului, îmbrăcaţi în salopete, ar fi venit în fugă, poate şi managerul, clienţii ar fi scos exclamaţii dezaprobatoare şi orice copil mic aflat în apropiere ar fi început să ţipe. Asta îi mai lipsea în această zi, aşa că a răsuflat uşurată pentru că a reuşit evite incidentul.

Şi-a consultat din nou lista şi a verificat conţinutul căruciorului. Lapte, pâine – din aia moale, nu vreuna din chestiile alea cauciucate cu cereale, dacă eşti drăguţă, îi ceruse bunica ei – banane, fulgi de ovăz, fasole verde şi broccoli, apă minerală şi trei feluri de mâncare semipreparată. Asta era tot. A tras căruciorul stricat spre casă, observând nişte buchete de flori de un galben strălucitor. Narcise. Preferatele bunicii. Astea ar fi putut s-o înveselească. A pus câteva în cărucior mânată de un impuls, apoi a băgat mâna în buzunarul blugilor după cardul bancar.

*

Trecuse de amiază când a ajuns acasă, după ce reuşise să se lupte cu traficul, iar stomacul îi chiorăia de foame când a tras maşina în faţă. Mirosul de drojdie al florilor pe care le alesese de la magazin a plutit spre ea din sacoşa de cumpărături care îi atârna de cot şi i-a amintit cât de mult timp trecuse de

la micul dejun. Eve a jonglat cu telefonul şi cu cheile, căutând-o pe cea care avea să descuie uşa casei bunicii ei.

– Bună, a strigat în holul gol.

Nu a primit nici un răspuns.

La jumătatea coridorului, o rampă abruptă de trepte ducea la primul etaj, iar ea a observat nervoasă teancul de cărţi luate de la bibliotecă de la baza scării, al căror termen de returnare fusese depăşit. La naiba. Intenţionase să le ducă în acea dimineaţă. Pe ele era aşezat un morman de rufe curate, împăturite şi pe treapta de dedesubt se odihnea o pereche de bocanci de căţărare uzaţi, cu şireturi roşii. Avea să mai treacă mult timp înainte ca bunica ei să folosească din nou bocancii, dar stătuseră neclintiţi la baza scărilor de luni de zile. Eve se întrebase la început dacă să-i pună în altă parte, dar se hotărâse până la urmă să-i lase în pace, aşa că rămăseseră acolo, adunând încetul cu încetul un strat de praf şi necăjind-o cu amintirile cărărilor explorate împreună cu mult timp în urmă.

Un coridor lung, cu pardoseala acoperită cu gresie, se întindea dincolo de scară, până în spatele casei, unde bucătăria se deschidea spre un petic pătrat de curte. Camera bunicii era ceea ce fusese înainte salonul de luat masa, la stânga din coridor. Bunica se mutase aici cu o lună în urmă, după două săptămâni petrecute în spital, când devenise evident că leziunile îi împiedicau accesul în dormitorul de la etaj.

– Buni! a strigat Eve din nou. M-am întors.

A pus sacoşele pe jos lângă cameră, înainte de a bate la uşă delicat. A întredeschis-o şi a aruncat o privire înăuntru. Draperiile erau trase în continuare şi abia dacă putea distinge umflătura cocoşată de sub pături. Nici o mişcare. Probabil dormea în continuare. Eve s-a retras din cameră şi şi-a croit drum spre bucătărie, depozitând cumpărăturile în frigider şi în dulapuri, înainte de a scoate un tocător, o farfurie cu unt şi pâinea, ca să pregătească prânzul pentru amândouă.

A umplut fierbătorul cu apă, l-a pornit şi, până când a fiert, a pregătit o tavă. Şerveţel din pânză, ceaşcă de porţelan cu farfuriuţă – niciodată o cană,

mulţumesc frumos – şi o farfurie asortată. A tăiat pâinea cât de frumos a putut, a răzuit untul, a adăugat şuncă şi nişte castraveţi, apoi a tăiat sendvişurile în triunghiuri. A cotrobăit prin dulapuri până a găsit o vază pentru narcise, apoi a intrat tiptil în dormitor şi le-a aşezat pe biblioteca situată vizavi de bunica ei, unde avea să le vadă imediat ce avea să se trezească.

Eve luase ultima gură din sendviş când a auzit strigătul. Înghiţind grăbită, a alergat în dormitor, unde a văzut-o pe bunica ei stând în fund în pat, cu ochii larg deschişi, iar părul lung argintiu înconjurându-i faţa precum coama unui leu. Avea pielea ca hârtia, aproape translucidă, şi, deşi cădea în falduri sub gât, structura osoasă fină dădea indicii despre frumuseţea răpitoare pe care o avusese femeia la un moment dat.

– Când le-ai luat pe astea? a întrebat ea, cu ochii fixaţi asupra vazei cu flori.

– Când m-am dus la supermarket, Buni. M-am gândit că nişte narcise ar putea să te bucure.

Bunica s-a sprijinit de perne, închizând ochii.

– O, am crezut că au înflorit deja cele din grădină. Şi, de fapt, se cheamă narcisii.

– Bine, narcisii atunci. Eve şi-a menţinut în mod deliberat tonul vesel. Deşi nu sunt sigură că există vreo diferenţă, a mormăit ea. Apoi, mai tare: Iar cele de afară abia scot capul din pământ. Încă e frig. Prognoza spune că s-ar putea să ningă... în martie! În Londra! Îţi vine să crezi?

– Zăpadă? s-a înviorat bunica.

– Oricum, îmi imaginez că astea trebuie să fie de seră, a spus Eve.

– Sau aduse de undeva unde e mai cald.

– Poate. Miros grozav însă, nu-i aşa?

La supermarket, când le scosese din găleata cu apă, lui Eve îi trecuse prin cap că asta avea să fie ultima primăvară a bunicii ei, și fusese nevoită să clipească pentru a goni un val neașteptat de lacrimi, sprijinindu-se de cărucior ca să se echilibreze. Întotdeauna crezuse că bunica ei era invincibilă, dar când o văzuse la spital după ce căzuse, se răzgândise și realizase că s-ar fi putut s-o piardă. Chiar dacă Buni părea să-și revină încet, dar sigur, Eve știa că lucrurile s-ar fi putut schimba într-o bătaie a unei inimi bătrâne. O răceală ar fi putut să ducă la pneumonie, care ar fi putut duce la... Se străduia din răsputeri să nu zăbovească asupra acestui gând.

– Da, miros. Îți mulțumesc, scumpo. Poate mi le aduci mai aproape.

– Ți-e foame? Am făcut un sendviș.

– O, dacă nu e un deranj prea mare.

– Sigur că nu. Am spus, deja l-am făcut.

– O, da, bine atunci, ar fi minunat.

Bunica ei făcea eforturi, Eve își dădea seama, exact cum făcea și ea. Buni era frustrată de inabilitatea de a mai face mare lucru și Eve ducea greul ieșirilor ocazionale de mânie ale bunicii ei, mușcându-și limba și încercând să nu riposteze, amintindu-și care era alternativa.

Eve s-a întors cu tava, așezând-o pe noptieră și a sprijinit-o pe Buni în așa fel încât să-i poată ajusta pernele ca să se simtă mai confortabil. Când a fost mulțumită, a așezat tava în fața ei, fiind atentă să nu verse ceaiul în farfurioară. Ar fi primit o bulină neagră pentru o astfel de greșeală.

– Crezi că ești în formă pentru puțină muncă după-amiază? a întrebat Eve, așa după cum făcuse aproape în fiecare zi de când se mutase.

Eve o ajuta pe bunica ei să-și scrie autobiografia, un manuscris care avea termenul de predare către editură în acel an. Inițial, planul era să coincidă cu aniversarea ei de nouăzeci de ani, dar acum părea că ziua respectivă avea să vină și să treacă fără ca ea să fi scris măcar un cuvânt. Printr-un noroc, editorul ei era răbdător.

E adevărat, erau maldăre de notițe și un teanc de mâzgăleli indescifrabile pe bucăți de hârtie, dar, de fiecare dată când Eve întrebase dacă voia să le transcrie, sau ca bunica să i le dicteze, răspunsul fusese un ferm „nu“, un „poate mâine“ sau „nu mă mai sâcâi, dragă. O să mă ocup de asta în ritmul meu“.

Eve își luase un an sabatic. Doar că nu cel pe care-l plănuise. Absolvise de la UCL[5] în vara anterioară, având numai o idee vagă despre ce ar fi vrut să facă în viață. Oferta de a petrece câteva luni în Africa împreună cu iubitul ei, construind o școală primară, făcând ceva care s-o facă să se simtă bine și să amâne pentru încă o vreme momentul în care avea să-și găsească un job adevărat, păruse a fi răspunsul, cel puțin pe termen scurt. Dar apoi bunica ei căzuse, fracturându-și șoldul. Nu fusese nimeni suficient de apropiat pentru a avea grijă de ea – unchiul ei trăia în Noua Zeelandă și nu putea să plece de la fermă. Mama lui Eve, care se mutase în sudul Franței cu ani în urmă, în căutarea unei cariere în navigație, murise când Eve era adolescentă. Moartea survenise la volanul unei mașini sport, pe drumurile șerpuite dintre Saint Tropez și Ramatuelle. Fratele lui Eve era în New York și nu reușea să vină acasă decât pentru ocazionalele weekenduri. Chiar nu era nimeni în afară de Eve.

Nu putea suporta ideea ca Buni să stea la spital săptămâni la rând, sau chiar mai rău, de a se duce la un cămin. Fără ca măcar să stea pe gânduri, și-a abandonat planurile – și pe David, care își exprimase dezamăgirea în mod explicit – și s-a mutat înapoi la etajul de sus al casei bunicii ei.

Acesta era un alt fel de serviciu decât construirea școlilor, și-a spus ea, deși îi era greu să-și amintească asta când e-mailurile sporadice ale lui David îi apăreau în inbox și o anunțau despre căldură, praf, despre realizarea de cărămizi și ridicarea de pereți, în picioarele goale, cântând cu veselie. Știa că David făcea tot ce putea ca să-i stârnească invidia, și nu putea să nu fie conștientă de faptul că el se bronza și bea bere străină în timp ce ea cumpăra mâncare semipreparată de la Waitrose și masa picioarele reci ale bunicii ei. A încercat să nu-i pese prea mult, dar iarna era foarte lungă.

A văzut-o pe bunica ei privind florile din nou.

– De fapt, Eve, cred că am putea. E momentul să începem.

– Bine atunci, a spus ea pe un ton egal, reținându-și surpriza din voce.

Știa că bunica ei era suficient de capricioasă ca să se răzgândească în cinci minute și să pretindă că Eve auzise greșit. S-a dus la fereastră să tragă draperiile și a lăsat puțina lumină de afară să pătrundă în încăpere.

– Ce-ai zice să-ți termini prânzul, iar eu îmi aduc agenda?

Editorii o hărțuiseră ani de zile pe bunica ei, cerându-i să-și scrie memoriile, pentru că, oricât de firavă ar fi putut părea acum, la un moment dat fusese o Amazoană a cățărării, cucerind înălțimile cu o aparentă ușurință, o atletă mai bună decât majoritatea bărbaților. În perioada anilor ’50 și ’60, ea și un mic grup de femei asemenea ei, împinseseră limitele posibilului cu fiecare vârf pe care se cățăraseră, desființând ideea că femeile reprezentau sexul slab când venea vorba despre anduranță și puterea minții. Deschiseseră calea pentru o generație de cățărătoare britanice remarcabile și făcuseră posibil pentru femeile din toată lumea să creadă în forța și abilitatea lor.

Deși renunțase la cățărat imediat după împlinirea vârstei de cincizeci de ani, bunica ei fusese solicitată în calitate de orator motivațional și ghid și chiar și acum erau câteva invitații care așteptau ca ea să-și recapete sănătatea. Era greu să împaci imaginea acestei bătrâne fragile cu aceea a femeii care fusese la un moment dat în apogeul stării ei fizice, deși focul din privire ardea în continuare cu putere.

– Cred că a venit și vremea să mă ridic din nenorocitul ăsta de pat, a spus bunica, terminându-și ceaiul și întinzându-i lui Eve tava cu farfuria pe care se mai găseau doar câteva firimituri.

– Ești sigură? Doctorul a spus să nu grăbești lucrurile.

– Pfff! Ce știe el?! Lasă-mă să îmi evaluez singură corpul. Am avut dureri mai mari decât am acum și am supraviețuit.

– Dură ca niște bocanci vechi, ha, Buni? Eve a zâmbit. Am făcut focul în sufragerie, așa că lasă-mă să aranjez câteva lucruri pentru tine și putem lucra acolo.

Bunica ei putea fi încăpăţânată – Eve moştenise aceeaşi trăsătură a obstinaţiei – aşa că Eve mulţumea în tăcere că se hotărâse cu de la sine putere să se ridice. Şase săptămâni petrecute în pat era prea mult, chiar dacă mai avea puţin şi împlinea nouăzeci de ani. În mod normal, Buni ar fi fost iritată de ideea de a fi ţintuită la pat, dar Eve îşi dădea seama că acest accident o speriase mai mult decât era pregătită să recunoască. O speriase şi pe Eve. Buni îi fusese mamă într-o măsură mai mare decât propria mamă, luând-o pe ea şi pe fratele ei în fiecare vacanţă la ea, deseori aducându-i de la internat la sfârşitul trimestrului. Casa lui Buni era în egală măsură a lui Eve, şi o părăsise numai când se dusese să locuiască la cămin în timpul facultăţii. Ar fi rămas fără plasă de siguranţă dacă ar fi pierdut-o.

Accidentul fusese cât se poate de neînsemnat. Pare-se, Buni fusese pe punctul de a pleca la magazin, când alunecase pe podeaua acoperită cu gresie şi se prăbuşise la pământ. Zăcuse acolo abandonată, aproape douăzeci şi patru de ore, înainte ca femeia care făcea curăţenie, Agata, să sosească.

– S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor, spusese bunica pe un ton aparent calm, când fata poloneză o găsise răsfirată pe jos, lângă scări, în dimineaţa următoare. Se pare că nu pot să mă ridic.

Agata acţionase în viteză, acoperind-o cu o pătură şi chemând ambulanţa.

Buni îşi fracturase şoldul şi mai multe coaste, iar paramedicii care veniseră să o ia o mustraseră pentru faptul că nu avea un buton de alarmă.

– Chiar ar trebui să aveţi un buton de alarmă, în condiţiile în care locuiţi de una singură“, insistase unul dintre ei.

Când Eve a vizitat-o la spital, bunica a povestit întâmplarea, ca şi cum ar fi vrut să sugereze cât de ridicol era.

– Un medalion de alarmă pentru pensionari? Serios? În mod evident, nu avea nici cea mai vagă idee cu cine stătea de vorbă, spusese ea disprețuitoare.

Eve se dusese a doua zi şi cumpărase unul.

După ce Eve a ajutat-o pe bunica ei să se îmbrace în capot, a întins brațul. Bunica a pus mâna cu încheieturi umflate și pete de bătrânețe pe el, s-a ridicat de pe marginea patului și împreună s-au deplasat, cu pauze, din dormitor, de-a lungul culoarului. Eve era sigură că bunica trebuie să fi fost foarte deranjată de această dependență de o altă persoană, dar nu s-a plâns deloc, nu a scos nici măcar un geamăt.

Când au ajuns la sufrageria din față, a așezat-o pe bunica ei pe canapea și a alimentat focul, apoi s-a așezat pe un scaun în fața ei și a deschis agenda nouă-nouță, pe care o cumpărase în așteptarea acestui moment. S-a întins după reportofonul care era așezat pe masa de lângă ea și l-a pornit. Plănuia să înregistreze amintirile bunicii ei și să le transcrie mai târziu. Agenda era pentru întrebările care ar fi putut să apară în timp ce vorbea.

Buni și-a dres glasul și a intrat direct în miezul problemei.

– Presupun că am ajuns montaniard din întâmplare, căci nu am intenționat asta niciodată. În acele vremuri, femeile nu visau să-și abandoneze familiile ca să-și urmărească propriile visuri. A făcut o pauză. Dar asta a fost cu adevărat ceea ce m-a făcut ceea ce sunt. Îmi dau seama de asta acum. A trebuit să fac ceea ce a fost nevoie ca să supraviețuiesc, să pun un picior în fața celuilalt și să merg mai departe.

Eve știuse întotdeauna că bunica ei avea un miez de oțel, dar i s-a ridicat părul pe șira spinării din cauza hotărârii din vocea ei.

– Pen y Fan. După cum știi, este vârful cel mai înalt din Scoția de Sud, sub nouă sute de metri, puțin mai mult decât un deal, dacă e să fim cinstiți. Îți aduci aminte că ne-am dus acolo odată în octombrie, tu trebuie să fi avut unsprezece sau doisprezece ani – era o zi șocantă, deși vântul poate să te sufle tocmai până în Anglia. Oricum, unde eram? A, da, bunicul tău a venit cu sugestia, deși, Dumnezeu să mă apere, nici în zilele noastre nu știu de ce. Era prima plimbare pe jos pe care o făceam. I-am lăsat pe mama și pe unchiul tău – care erau încă foarte mici – în weekend la bunici și ne-am alăturat unui club ce făcea cățărări și drumeții. A făcut o pauză ca să se gândească. A, da, cineva pe care bunicul tău îl știa de la serviciu era membru, așa am ajuns

acolo. În orice caz, era o zi minunată și privelișstea peste vale și Bristol era spectaculoasă. Cerul părea atât de aproape cât să-l poți atinge. Ne-am dus în mai multe drumeții în acel weekend, iar eu am învățat cum să folosesc busola și, mai important, cum să continui să merg, în ciuda impresiei că nu mai pot să fac nici un pas. Cine ar fi crezut că eu aveam să fiu catalizatorul, punctul de pornire?

Eve a ridicat privirea din agendă către bunica ei, care se uita la ea ca și cum ar fi provocat-o să nege ultima afirmație. Eve nu o auzise niciodată înainte vorbind despre zilele ei de debut într-ale cățărării, dar ceva din tonul vocii în timp ce povestea, umbra care i-a traversat scurt expresia i-au spus lui Eve că Buni nu dezvăluia tot adevărul, că excursia din Scoția nu fusese, de fapt, locul în care începuse totul. S-a întrebat ce anume îi ascundea.

CAPITOLUL 6

St Mary's, primăvara lui 2018

Țipetele ascuțite ale pescărușilor au sfâșiat liniștea dimineții. Aproape exact la o lună după ce părăsise blândul Pacific de Sud, Rachel se găsea așezată la o cafenea de pe chei în Penzance, înfășurându-și degetele în jurul unei căni de cafea slabă și păzind o brioșă de pescărușii agresivi care planau deasupra capului ei. Scillonian III, ultimul mijloc de transport pe care urma să-l ia, aștepta, iar silueta lui albă, masivă, se ridica deasupra debarcaderului de piatră.

Capacitatea lui Rachel de a gestiona temperaturi mai mici de douăzeci și cinci de grade Celsius fusese redusă de perioada îndelungată pe care o petrecuse în călduri tropicale, iar Londra fusese aproape de punctul de îngheț. Chiar și cu noul ei pulover de lână gros, șosete, bocanci de piele și o geacă umplută cu puf de gâscă, închisă etanș până sub bărbie, tremurase în timp ce-și rezolvase treburile. Zăpada începuse să cadă când plecase din oraș, fulgii groși înăbușind sunetele și estompând contururile dure ale citadelei. Crainicii de la radio îi anunțaseră pe oameni să stea închiși în case, să nu se aventureze pe străzi decât dacă ar fi fost absolut necesar.

Dar aici, în sud, era suficient de cald pentru a sta afară – chiar dacă îmbrăcată cu geaca – iar ziua era calmă, și numai o boare ușoară de vânt zburlea penele pescărușilor.

Stătuse la o pensiune în nordul cheiului în noaptea anterioară, iar proprietarul îi spusese povești de groază despre starea de greață care te putea cuprinde când vasul cu fundul scund se aventura în ape mai mult decât ușor învolburate. Era fericită să constate că apa era liniștită pentru călătoria ei de două ore și jumătate.

În conformitate cu informarea care îi fusese făcută, avea să cartografieze localizarea moluștei venus clam (Rachel prefera să nu se gândească la ea ca și cum ar fi avut negi, numai niște umflături, cu inele drăguțe gulerate, cam ca o jupă pe crinolină, după fotografiile pe care le studiase), observând diferențele în populație și dimensiuni ale celor de pe insulele mai mari, prin comparație cu cele de pe insulele mai izolate. Cu siguranță, avea să fie o diferență – știa foarte bine că micile creaturi marine, ca acestea, erau unii dintre primii indicatori ai efectelor încălzirii globale și ai poluării. Apoi avea să compare datele adunate de ea cu cele ale studiului care fusese efectuat în cei cinci ani precedenți.

Doctorul Wentworth îi dăduse o listă cu locațiile în care fuseseră efectuate observările anterioare și le studiase înainte de a pleca din Londra. Tooth Rock, Droopy Nose Point, Monk's Cowl, Darrity's Hole, Paper Ledge, Bread and Cheese Cove... Numele erau încântătoare, excentric de englezești și aștepta cu nerăbdare să le exploreze, deși era mai puțin sigură în legătură cu Hell Bay și Cuckold's Carn.

Când ajunsese în Penzance, își croise drum spre un magazin de echipamente de scufundare și se dotase cu un costum de scafandru și o mască și labe noi. Nu se aștepta să fie nevoită să facă prea multe scufundări, dar, cu siguranță, avea să facă snorkelling. Cumpărase, de asemenea, cizme de cauciuc, o salopetă de cauciuc, care a făcut-o să râdă de imaginea ei în oglindă când a probat ansamblul.

Verificându-și ceasul, a observat că mai avea cam cincisprezece minute până la îmbarcare. Și-a terminat băutura, a achitat nota, și-a azvârlit rucsacul pe umeri și a ridicat noua valiză pe care o cumpărase pentru cumpărăturile pe care tocmai le făcuse.

După ce și-a predat bagajul și s-a urcat pe feribot, și-a găsit un loc pe punte de unde putea să privească spre acoperișurile de ardezie de pe continent și să simtă zvâcnirile motoarelor sub ea în timp ce porneau la drum. Lumina era blândă, culorile estompate, ca și cum cineva le-ar fi stins din variator. Imaginea nu se compara cu pâcla aurie a Pacificului de Sud, cu nuanțele bogate de verdele frunzelor de taro și cu tentele strălucitoare și aromele îmbătătoare ale florilor tiare... crem și galben... A alungat gândul că era posibil să se fi pripit în decizia de a veni așa de departe, în celălalt colț al lumii, unde totul

părea nemilos de cenușiu. Și-a băgat căștile în urechi, și-a tras fesul peste cap și a dat mai tare volumul muzicii. Un rock lipsit de sentimentalism a spulberat orice urmă de îndoială.

Când feribotul a acostat de-a lungul cheiului la Hugh Town, principalul port al arhipelagului Scilly, pe St Mary's, care era cea mai mare insulă din grup, Rachel a fost surprinsă. Călătoria se terminase fără nici un incident, nu simțise nici cea mai vagă urmă de greață. De fapt, avusese parte de călătorii mai zbuciumate pe feribotul Manly, care își croia drum de la plajele nordice de acasă, prin port, spre inima orașului Sydney.

Nu fusese capabilă să vadă mare lucru din împrejurimi din cauză că imediat ce plecaseră de pe continent, începuse să cadă o burniță ușoară, care obturase peisajul. Nu avea nici cea mai vagă idee despre direcția în care călătoreau. În ciuda condițiilor meteorologice, rămăsese afară – singurul pasager suficient de nebun ca să facă asta – și își înclinase fața înspre intemperii, simțind câteva picături de ploaie picurându-i în guler și șerpuind în jos pe gât. Fiorii unei noi aventuri au înlocuit curând neîncrederea anterioară.

Când a coborât de pe punte, a observat câteva vase mai mici de pescuit ancorate în golf. Feribotul trăsese în spatele unui catamaran vopsit în verde și galben aprins, care avea cuvântul Ambulanță inscripționat cu litere imense pe fuzelaj. A văzut o femeie și un bărbat îmbrăcați în uniforme verzi, care mutau un pacient de pe debarcader într-un scaun cu rotile și s-a oprit pentru o clipă, intrigată de imagine. O ambulanță acvatică. Bineînțeles. Era normal, într-un asemenea loc.

Și-a adunat lucrurile, a ridicat gluga gecii și a luat-o pe strada principală. A apucat-o spre est, după care s-a oprit sub copertina unui mic magazin și a scos din buzunar o bucată de hârtie. Cabana Seawater. Strada Church. Poarta și ușa din față, verzi. Cheia va fi sub ghiveciul cu flori, scria pe bilet. Problema era că nu vedea nici un indicator pentru strada Church. Apoi a fost traversată de un gând și a ridicat privirea, întorcându-se pentru a examina silueta orașului. După cum era de așteptat, puțin mai în față a observat turla unei biserici, apoi încă una. Avea sens ca acela să fie locul în care să se afle strada Church[6].

Și-a dat seama abia mai târziu că ar fi putut să verifice hărţile de pe aplicaţia telefonului, dar nu avusese niciodată nevoie de ea cât timp se aflase în Aitutaki, nici măcar când ajunsese acolo prima dată, aşa că nu avea obiceiul de a folosi aplicaţia.

După cum s-a dovedit, a fost uşor să găsească şi cabana, şi cheia, după care a deschis uşa, iar lăţimea rucsacului a făcut-o să ricoşeze de pereţii holului îngust al casei. Doctorul Wentworth avusese dreptate: erau numai două camere la parter, o mică sufragerie mobilată cu o canapea cu model floral şi două fotolii, apoi bucătăria. Putea să distingă imaginea înceţoşată a unei grădini prin panourile ondulate de sticlă ale uşii din spate. A mai observat şi faptul că cineva pornise caloriferele şi lăsase pe masa din bucătărie o farfurie cu mâncare acoperită cu folie de plastic şi un vas cu ceva ce semăna cu o supă.

Rachel şi-a sprijinit rucsacul de perete, a scos geaca şi a ridicat bileţelul care se sprijinea de supă. Era scurt şi la obiect. Bishop and Wolf. 7 p.m. Întreabă de Janice.

A dat la o parte folia de pe farfurie şi a ridicat sendvişul care fusese lăsat acolo. Aerul de mare îi provoca întotdeauna foame, iar vremea rece, chiar mai mult. A luat o gură mare, a pus restul pe masă şi apoi s-a dus la etaj să exploreze.

Erau două dormitoare pitoreşti. Camera principală avea un tapet de hârtie imprimat cu un model floral delicat şi era mobilată cu un pat cu aspect confortabil şi acoperit cu o pilotă groasă. La picioarele patului erau aşezate mai multe pături roz din lână frumos împăturite. Era o ladă mare din lemn de pin, cu sertare şi un scaun tapiţat lângă fereastră, orientat spre stradă. Nu era exact pe gustul ei, dar nu fusese niciodată prea pretenţioasă în privinţa cazării, atât timp cât locul era curat şi o ferea de curent. Alături era o sală de baie – cu o cadă mare, a observat – apoi celălalt dormitor, care conţinea numai un pat şi un birou. Excelent. Avea să-l folosească drept cameră de lucru.

Mai târziu, după ce a mâncat, a despachetat câteva dintre obiectele ei şi a

intrat în cada de baie, Rachel s-a hotărât să meargă la plimbare ca să exploreze insula. Își petrecuse așa de mult timp în avioane, trenuri și autobuze în ultima lună, încât avusese puține ocazii să-și întindă picioarele. Burnița de mai devreme se oprise și un soare vlăguit se străduia din răsputeri să strălucească printre nori. Și-a luat geaca pentru cazul în care ploaia s-ar fi întors și și-a legat șireturile noilor bocanci de cățărare, scuturându-și degetele de la picioare din cauza senzației nefamiliare de constrângere. În Aitutaki fusese aproape tot timpul desculță și, deși purtase bocancii de câteva ori în ultimele câteva săptămâni, tot îi dădeau senzația că erau greoi.

Janice – sau cel puțin a presupus că ea – lăsase și o hartă a insulei pe masă, iar Rachel și-a băgat-o în buzunar înainte să plece.

Rachel își făcuse tema de cercetare înainte de a pleca din Londra, așa că știa că insula principală avea mai puțin de opt sute șaizeci de hectare. S-a gândit că ar fi putut s-o ocolească în patru ore, dar, având în vedere că era trecut de ora trei, și-a stabilit țelul la un sfert din circumferință, după care să facă drumul înapoi. Nu voia să o prindă întunericul pe stradă. Aici soarele apunea mai târziu decât pe continent, dar nu voia să-și asume nici un risc din prima zi.

A luat-o spre sud, alegând un drum care șerpuia de-a lungul liniei stâncoase a coastei spre un loc de pe hartă numit Piper’s Hole. Vizibilitatea era considerabil mai bună decât atunci când sosise în acea dimineață și un urcuș abrupt a recompensat-o cu o priveliște asupra câtorva insule mai mici, care ieșeau din apa verde lăptoasă. Când a ajuns pe culme s-a așezat pe o piatră lată și plată ca să-și tragă sufletul.

A fost copleșită de o senzație de ușurare pe care nu o mai simțise de când fusese în Aitutaki. A simțit ca și cum ar fi putut respira din nou, ar fi putut să-și umple plămânii, să-și umfle pieptul, să-și desfacă coastele. Aerul rece și pur mirosea a alge și sare, lemn ud și chestii vii, verzi.

Și-a adus aminte cum desena hărți de insule în copilărie, fiind fascinată de posibilitățile pe care le promiteau: izvoare secrete, păduri ascunse, comori îngropate. Acum, că era mai în vârstă, le iubea pentru senzația de izolare pe care o dădeau. Autonome și izolate. Înconjurate de apă. Navigabilă. Abundând întotdeauna de mare și cer. A început să se gândească la faptul că aici ar

fi putut să se simtă ca acasă. Adică... pe cât de „ca acasă“ se simţise vreodată undeva.

După o vreme de stat pe piatra rece pe care se aşezase, a început să amorţească şi s-a ridicat în picioare, verificând încotro se îndrepta poteca. Nu şi-a dat seama că nu văzuse nici un suflet de om de când plecase.

Biserică, în limba engleză

CAPITOLUL 7

Little Embers, toamna lui 1951

Esther s-a trezit din cauza zgomotului scăzut, nerușinat, al ticăitului unui ceas. A înghițit, simțind cum limba atinge cerul uscat al gurii. Probabil adormise cu gura deschisă. Imaginea unui fascicul de lumină care trecea printre draperiile grele ce fuseseră trase în fața ferestrelor a devenit clară, iar Esther a ridicat capul pentru a avea o apreciere deplină a cadrului. Nu avea idee unde se afla. Sub ea era o plapumă, peste ea o pătură, totuși era în continuare îmbrăcată. A încercat să-și miște brațele, dar a descoperit că erau bine înfășurate în jurul taliei. O țesătură aspră o irita pe gât. S-a rostogolit pe-o parte în încercarea de a-și elibera brațele, dar în zadar. Era legată. Articolul vestimentar era în așa fel croit, încât nu putea fi rupt, nici lărgit. Auzise de astfel de obiecte, dar nu văzuse niciodată vreunul: o cămașă de forță. Revelația a străfulgerat-o și a început să strige fără să se gândească, la început numai un scâncet, apoi mai tare.

– John! a strigat. John, ajută-mă!

Tăcere.

S-a rostogolit stângaci până când a ajuns în capul oaselor, și-a aruncat picioarele peste marginea patului, pe podea. S-a ridicat și s-a împleticit până la fereastră, unde și-a împins capul prin gaura dintre draperii și a clipit din cauza luminii strălucitoare. În fața ei nu erau decât câmpuri unduitoare de iarbă, suprafața cenușie ca de oțel a oceanului și șuieratul vântului lovindu-se de zidurile casei. Un peisaj dezolant. Insula. Casa. Cărbunii. A fost năpădită de amintiri, ca în jocul de cărți pe care îl juca uneori cu Teddy. A încercat să le pună în ordine. Maci roșii pe gabardina cenușie. Steaguri fluturând pe catargul unei bărci de pescuit. Un fotoliu verde olive. O față rumenă. Păr

castaniu.

Oare adormise – un asemenea lucru era posibil, având în vedere obiceiurile ei din ultimele săptămâni – şi fusese ajutată să meargă la etaj ca să se odihnească? Dar asta nu explica faptul că era legată.

Esther s-a dus la uşă, dar inutile cum îi erau mâinile, nu putea răsuci mânerul de bachelită. În schimb, a îngenuncheat şi a încercat să privească prin gaura cheii, dar pe partea cealaltă a mecanismului era o cheie care-i bloca vederea. A strigat din nou, aplecându-se şi aşezându-şi gura în dreptul găurii, apoi s-a ridicat şi a lovit uşa cu piciorul, cu putere, ignorând durerea pe care a simţit-o în degetul mare îmbrăcat în şosetă.

– Ajutor! a strigat cât de tare a putut. Ajutaţi-mă! Să mă ajute cineva! John! Unde eşti?

Nu s-a auzit decât răspunsul vântului pe când sufla în jurul zidurilor groase ale casei. S-a prăbuşit, alunecând pe jos lângă uşă, cu genunchii îndoiţi sub ea. Când realitatea a ceea ce se întâmplase a început s-o izbească, sintagma Nebunie permanentă i-a apărut în minte. Mai întâi o auzise rostită de doctor – un alt doctor, unul care o vizitase în zilele care urmaseră naşterii copilului, acelaşi care mai târziu i-a prescris pastilele roşii („Pentru nervii tăi, draga mea“) care îi aduceau binecuvântata uitare. Pentru că învăţase latina la şcoală, ştia că puer însemna „băiat“ şi parere, „a scoate la iveală“. Dar era sigură că nu înnebunise din cauza simplului fapt că născuse.

Ce-i drept, după toate câte se întâmplaseră, în unele zile se luptase ca să se dea jos din pat, pierduse interesul pentru toate lucrurile care în mod obişnuit îi aduceau bucurie, spre oroarea ei începuse chiar să-şi piardă cumpătul cu Teddy, dar oricum, era perfect explicabil, având în vedere circumstanţele... Dar acum... Erau în vacanţă, nu-i aşa? Era posibil ca John s-o fi adus pe o insulă practic pustie, din mijlocul Mării Celtice, la un doctor necunoscut, din alt motiv? Esther nu-şi imaginase niciodată că ar fi fost capabil de subterfugii, dar acum era forţată să ia în considerare această posibilitate.

Pe când stătea jos, s-a auzit un zgomot de paşi grei, clinchetul unei chei răsucindu-se în uşă, zăngănitul mânerului.

– Doamnă Durrant, dumneavoastră sunteți?

O voce de femeie, cu intonație sacadată; deci nu era menajera. Esther și-o amintea pe ea. S-a mutat din poziția sprijinită de ușă, suficient de departe pentru ca persoana atașată vocii s-o poată vedea.

– O, Doamne!

O femeie cu bucle șatene strânse sub o bonetă albă apretată, cu un șorț impecabil ce acoperea uniforma de culoarea cerului senin, o privea cu îngrijorare.

– Doamnă Durrant. Mă așteptam să dormiți mai mult timp și ca eu să fi fost aici atunci când v-ați fi trezit. Ei bine, a spus, toată situația trebuie să fie un mister teribil pentru dumneavoastră, presupun.

– Ce caut aici? Și unde e soțul meu?

Esther s-a holbat la ea, dintr-odată furioasă.

– Vă rog să rămâneți calmă.

Vocea femeii era liniștitoare, dar Esther nu voia să fie alinată.

– Soțul dumneavoastră este interesat numai de binele dumneavoastră, trebuie să înțelegeți asta. Mi-e teamă că a fost necesar să vă sedăm; doctorul Creswell a considerat că așa este cel mai bine. Soțul dumneavoastră a încredințat îngrijirea dumneavoastră în mâinile noastre, pentru moment. Acesta este un loc în care îi vindecăm pe cei bolnavi, nu la trup, ci la minte.

– Poftim? Ce vreți să spuneți, pentru numele lui Dumnezeu? Cum poate măcar să facă asta? Și cine, mai exact, sunteți dumneavoastră?

– Numele meu este Jean Bardcombe, sunt asistentă medicală, dar probabil v-ați dat seama de asta. Femeia a atins boneta care îi dezvăluia profesia. Nu sunteți bine și este sarcina noastră să vă ajutăm să vă reveniți. Această constrângere se explică prin faptul că soțul dumneavoastră ne-a informat că vă zgâriați. Fără să fiți conștientă de asta.

Ruşinea şi-a măturat valul rumen peste faţa lui Esther, făcând-o să se retragă dinspre asistentă. Era adevărat. De când se dusese bebeluşul, se trezise în fiecare dimineaţă cu urme ruginii de sânge pe aşternuturi şi crestături lungi, furioase, de-a lungul antebraţelor, a trunchiului, a coapselor... Nu ştia cum se întâmpla, deoarece în fiecare noapte dormea ca şi cum s-ar fi scufundat într-un puţ întunecat.

Adânc îngropat în fiinţa ei era lucrul pe care încercase să-l evite, adus la suprafaţă de acest loc nou şi străin. Era malefică, putredă până în măduva oaselor, o mamă denaturată. Ceea ce era mai rău era faptul că singură se adusese în această stare. Probabil merita ceea ce i se întâmpla. Din acest motiv îi fusese luat scumpul ei bebeluş, al doilea ei fiu. Din acest motiv se afla acolo, închisă.

Totuşi, o anumită parte din ea refuza să cedeze.

– Unde e John? Este jos? Vreau să-l văd. John...

Vocea lui Esther a crescut în intensitate şi a început să strige pentru ca vocea să i se audă dincolo de uşa deschisă.

Asistenta a scuturat din cap.

– Soţul dumneavoastră s-a întors la Londra.

Esther era stupefiată. Ar fi lăsat-o acolo? Auzise despre soţi care îşi internaseră soţiile în aziluri de nebuni – pentru că acum nu mai avea nici o îndoială asupra identităţii acestui loc uitat de lume – dar nu-şi imaginase niciodată că John i-ar fi făcut una ca asta, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Întotdeauna crezuse că o iubeşte; se bazase pe bunătatea lui. Chiar era posibil să fi crezut că acesta era cel mai potrivit mod de a acţiona?

– Şi pentru cât timp, mai exact, voi fi aici?

Încă nu putea înţelege că era prizonieră pe această insulă dezolantă. Abandonată la kilometri distanţă de casă, de Teddy, în aşteptarea unei sorţi, cu siguranţă, cu nimic mai bune decât cea a marinarilor naufragiaţi din povestea căpitanului.

– Asta nu depinde decât de dumneavoastră, doamnă Durrant. Dacă e de ajutor, încercați să vă gândiți ca la o convalescență. Ați trecut prin multe.

Esther a fost indignată din cauza tonului condescendent. Era revoltată. Cum îndrăznea John să discute problemele lor personale cu niște străini – indiferent dacă acești străini erau doctori sau asistente – fără să-i spună?

O siluetă înaltă a apărut în spatele asistentei și Esther l-a recunoscut pe doctorul Creswell.

– A, doamnă Durrant, iată-vă! Sunt sigur că asistenta Bardcombe v-a explicat lucrurile într-o manieră satisfăcătoare.

I-a aruncat un zâmbet care a luminat pentru puțin timp încăperea, dar Esther nu i-a răspuns la fel.

– Mi-e teamă că s-a produs o greșeală îngrozitoare..., a început ea.

– Liniștiți-vă acum, nu vă supărați, a spus el. Poate ați vrea micul dejun? Creștem destul de multe legume noi înșine, găinile ne dau ouă și doamna Biggs este o bucătăreasă foarte bună.

– Cred că nu m-ați auzit, a insistat ea, vorbind printre dinții încleștați. Nu-i păsa deloc de găini sau legume. Soțul meu niciodată nu ar...

– Mi-e teamă că a făcut-o, a întrerupt-o doctorul Creswell. Dar suntem aici ca să vă ajutăm, doamnă Durrant.

Umerii lui Esther au căzut, nedorindu-și să creadă ceea ce zicea doctorul.

– După cum spuneam, în fiecare săptămână vine un vas cu celelalte lucruri necesare. O să vedeți că ne descurcăm destul de bine.

O dată pe săptămână. Esther a început să calculeze cu viteză. În cel mai rău caz, avea să fie aici nu mai mult de șapte zile; dacă ar fi reușit să scape din încarcerarea casei, adică. Dar, dacă ar fi evadat și ar fi reușit să ajungă acasă, John nu ar fi trimis-o, pur și simplu, înapoi, fiind convins că era cel mai bun loc pentru ea? Unde ar fi putut să se ducă în altă parte? La părinții ei? Sau ei ar fi predat-o autorității soțului ei și ar fi insistat să fie trimisă înapoi, precum

un pachet nedorit, în acest loc necruțător, bătut de vânt? Și cum rămânea cu Teddy? Bona nu putea să aibă grijă de el de una singură – ce se întâmpla în ziua ei liberă? Chiar când s-a gândit la asta, și-a dat seama că bona avusese grijă de Teddy luni de zile, renunțând la orice vacanță la care ar fi avut dreptul, muncind non-stop pentru a satisface nevoile copilului, pentru că Esther nu fusese capabilă s-o facă. Gândurile i s-au răsucit în timp ce încerca să-și înțeleagă situația, să găsească o cale de ieșire.

– Acum, micul dejun, doamnă Durrant? a întrebat din nou doctorul, ca și cum Esther ar fi fost un oaspete bine-venit. Desigur, vă vom dezlega.

A spus aceste cuvinte ca și cum nu ar fi fost nimic neobișnuit să înfășori pe cineva strâns într-o bucată de pânză, așa de strâns încât abia să se poată mișca.

Esther i-a aruncat o privire ucigătoare.

CAPITOLUL 8

St Mary's, primăvara lui 2018

Rachel trecuse pe lângă două puburi în drumul său spre casă, în ziua aceea. The Mermaid, cu sigla ei în culori luminoase pe care era pictată o domniță cu fundul rotund care-și pieptăna părul, era lângă debarcader cu fundația pe nisip, practic în apă. Celălalt pub, The Bishop and Wolf, era pe strada principală, și a fost ușor de găsit.

La interior era călduț și intim și un foc trosnea în șemineu. Se auzea un murmur scăzut al vocilor oamenilor în timp ce flecăreau și un zăngănit metalic ocazional, însoțit de un strigăt, venea din spatele localului, din zona în care presupusese că era bucătăria. S-a dus la bar, a comandat jumătate de halbă din băutura locală și apoi a întrebat-o pe fata care servea dacă o cunoștea pe Janice.

Fata i-a zâmbit.

– Probabil ești noul cercetător științific.

Rachel a fost puțin surprinsă de faptul că până și barmanița știa cine era. Era o insulă mică, dar cu siguranță nici chiar așa de mică.

– Janice e mama mea, a explicat fata.

– O, da. Rachel a zâmbit la rândul ei. Mi-a lăsat un bilețel. Trebuie să mă întâlnesc cu ea aici.

Fata a așezat băutura pe bar în fața ei și a făcut semn din cap către ușă.

– În camera din spate. Nu ai cum s-o ratezi. Eu sunt Lucy, apropo.

– Rachel. Mulţumesc.

Lucy avusese dreptate. Janice era singura femeie din micuța cameră căptușită cu cherestea, dar Rachel nu ar fi confundat-o nici dacă ar fi fost într-o mare de femei. Era o simfonie de azuriu, violet și cupru. Arăta cu un păun, mai mult decât păunul însuși, dacă ar fi fost vreunul prin preajmă.

– Bună, iubito. Trebuie că ești Rachel.

Vocea ei puternică a răsunat în mica încăpere. S-a ridicat în picioare și a strâns mâna lui Rachel plină de entuziasm. Cerceii cu mărgele i-au zornăit în timp ce i-a făcut semn să ia loc vizavi de ea.

– Deci unde ai fost înainte să vii aici? a întrebat în timp ce Rachel se așeza. Când i-a povestit care fusese ultima ei misiune, ochii lui Janice s-au căscat a mirare.

– O, asta pare foarte exotic. Mult mai cald decât aici, asta-i sigur.

– Dar va fi mai bine vara, nu-i așa? a întrebat Rachel cu speranţă.

– În cele din urmă, a râs Janice, zornăind din nou într-un ton muzical. Cel puțin pentru două săptămâni. Dar o să-nceapă să-ți placă insulele, fii atentă la mine. O să-ți fie greu să pleci. Aproape toată lumea pățește la fel.

Rachel s-a hotărât că nu era momentul să intre într-o controversă, așa că a luat o gură din bere.

– Sper că e potrivită căsuța, a spus Janice. A trebuit să facem rost de niște mobilă nouă. Ultimul locatar a făcut ceva îngrozitor cu canapeaua – dar nu întreba ce, a spus ea, când a surprins privirea alarmată din ochii lui Rachel. Dar am avut noroc și am găsit o canapea la una dintre pensiunile din zonă, așa că am putut s-o înlocuim; le-au schimbat recent pe-ale lor. O să vezi că aici nimic nu se risipește, dacă e să depindă de noi.

Rachel a dat din cap.

– E foarte drăguţ, mulţumesc. Şi mulţumesc pentru supă şi sendviş – au fost foarte bine-venite.

– Nici o problemă, draga mea. Supermarketul e puţin mai jos pe strada asta şi acolo se află o brutărie şi un aprozar. Şi un magazin de delicatese, dar vrei ceva mai deosebit. Pateul e foarte bun, doar asigură-te că-l ceri pe cel cu porc şi coniac.

În timp ce Janice îi spunea lui Rachel despre o clasă de yoga săptămânală care se ţine în sala bisericii – „E o modalitate grozavă de a cunoaşte oameni, nu muşcăm“, a insistat ea, un grup de bărbaţi a dat buzna în încăpere, ocupând ultima masă liberă. Îmbrăcaţi cu pulovere masive de pescari, cu părul bătut de vânt şi ţeapăn din cauza sării, aveau tenurile sănătoase, proaspete, ale celor care îşi petrec mult timp în aer liber.

Rachel a văzut că bărbaţii au observat-o, dar şi-a menţinut ferm atenţia asupra lui Janice. De cele mai multe ori îşi prindea părul negru şi lung la spate, dar în după-amiaza asta îl lăsase liber şi se revărsa în cascadă, lucios şi des, aproape până la mijloc. Deşi în general îşi alegea hainele pe criterii de confort, nu atât estetice, asta nu părea să facă nici o diferenţă când venea vorba să fie observată de sexul opus.

– Îţi jur, trebuie că emani ceva feromoni, obişnuia să se plângă Mel, una dintre prietenele ei de la universitate. De unde îşi dau seama că eşti dispusă?

– Probabil pentru că sunt, râdea ea.

Poate, însă, îşi dădeau seama că era o singuratică? Unii dintre iubiţii ei simţiseră asta ca pe o provocare. „Dansezi pe altă muzică“, se plânsese unul dintre ei, numai pe jumătate în glumă. Câţiva încercaseră s-o aşeze la casa ei, dar, mai devreme sau mai târziu, se săturase de ei şi le alunecase din strânsoare lacomă.

A mai luat o gură de bere şi s-a uitat pe sub gene la bărbaţi. Unul dintre ei o privea direct în ochi şi, în cele din urmă, Rachel a răspuns privirii insistente uitându-se întrebător la el, cu buzele curbate. Acesta şi-a mutat privirea. Janice – care era în mijlocul unei anecdote despre un dentist local şi extragerea unei măsele de minte – a observat şi s-a oprit din vorbit. La fel au

făcut şi ceilalţi bărbaţi de la masă. De fapt, în întreaga încăpere s-a aşternut tăcerea.

Bărbatul care se holbase la ea s-a ridicat în picioare şi a venit la masa lor.

– Hei, Janice. Cum merge olăritul?

Rachel ştia că bărbatul căuta o modalitate de a se băga în seamă. Era înalt şi cu umerii laţi, avea o răguşeală blândă a vocii şi părul îi stătea explodat în jurul capului, ca şi şi cum ar fi avut viaţa lui proprie. Totuşi, nu părea genul ei: de aceeaşi vârstă, dacă nu chiar cu nişte ani mai mare, şi foarte probabil să fie într-una din următoarele situaţiile: a) însurat, b) în căutarea unei neveste sau c) deja găsise şi pierduse una şi îşi târa bagajul după el. Din experienţa ei, bărbaţii tineri erau mult mai puţin complicaţi. Avea, cu toate astea, un aer familiar, ca şi cum l-ar mai fi văzut înainte.

– Nu prea rău, mulţumesc, Jonah. Şi tu? Am auzit că ai avut un apel azi-dimineaţă?

– Totul e bine. Doamna Henderson, de pe Bryer, şi-a scrântit o gleznă. Am dus-o în port şi am rezolvat-o. Chiar am dus-o înapoi acasă.

A zâmbit, scoţând la iveală un set perfect de dinţi.

– Rachel, el e Jonah. Este unul dintre ofiţerii de pe ambulanţa insulei, pe Star of Life, a explicat Janice. Rachel este noul nostru cercetător ştiinţific.

Acolo îl mai văzuse – scoţând un pacient din ambulanţă când ajunsese ea pe insulă.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Rachel, a spus Jonah, întinzând braţul şi orientându-şi zâmbetul spre ea. Mă bucur că ni te-ai alăturat. Poate vrei să-ţi arăt împrejurimile când ai timp?

Janice a tuşit şi a ridicat paharul în dreptul buzelor pentru a-şi acoperi zâmbetul.

– Îţi plac drumeţiile?

Rachel a dat din cap. Cu siguranță prefera să se plimbe decât să facă yoga.

– Este cea mai bună modalitate de a-ți face o idee despre locuri.

– Atunci te duc în explorare, dacă vrei.

– Las-o pe biata fată să se instaleze, vrei, Jonah? a protestat Janice.

– E în regulă, a spus Rachel. Ar fi plăcut.

Pe fața bărbatului s-a lățit un zâmbet și Rachel a observat evantaiul de riduri fine din colțurile ochilor, care nu făcea altceva decât să-i sporească farmecul necizelat.

– Dar am foarte mult de lucru și am să fiu ocupată în viitorul apropiat, a adăugat ea, aruncându-i un rânjet.

Lui Jonah i-a căzut fața.

– Ei bine, atunci poate să bem ceva?

Nu renunța.

Rachel a înclinat capul.

– La un moment dat, a răspuns.

Amicii bărbatului din capătul celălalt al încăperii au început să aclame într-un mod deloc subtil. Rachel ar fi putut jura că a observat cum Jonah roșește, dar acesta s-a întors repede cu spatele și s-a îndreptat spre masa lui. L-a auzit spunându-le prietenilor lui: „Las-o moartă“ și a zâmbit pe interior.

– O, era să uit, a spus Janice, întrerupându-i gândurile. Avem o șalupă pe care poți s-o folosești. Dacă vrei, îți arăt mâine unde e ancorată.

– Excelent. Doctorul Wentworth menționase o barcă.

CAPITOLUL 9

Londra, primăvara lui 2018

Eve crescuse în admirația bunicii ei. Când ajunsese suficient de mare cât să-și aducă aminte, Buni se oprise din drumețiile la munte, deși conducea în continuare grupuri de montaniarzi, de cele mai multe ori cu zeci de ani mai tineri decât ea, în tururi de cățărare prin Alpii elvețieni și francezi. Eve își amintea o vară pe care o petrecuse împreună cu fratele ei în Valais. Trebuie să fi avut în jur de doisprezece ani. Cu buzunarele doldora de zahăr de orz, abia dacă avuseseră timp să se oprească și să se uite la vârful Matterhorn care se înălța deasupra capetelor lor, în timp ce Buni o luase înainte cu toată viteza și agilitatea unei capre de munte, cu părul strâns în două cosițe argintii, ca o versiune vârstnică a lui Heidi. Se împleticiseră în spatele ei, urmând semnele galbene, în timp ce rucsacul bunicii devenise numai o pată albastră în depărtare. De cele mai multe ori, Eve împreună cu fratele ei ajungeau la cabana care urma să fie locul de odihnă pentru noaptea respectivă și o găseau pe Buni sărind de pe un picior pe celălalt, așteptând nerăbdătoare ca ei să sosească.

– Haideți, leneșilor! îi tachina ea, înainte de a le recompensa eforturile cu tablete de ciocolată cu lapte, pline de alune.

Părea să aibă întotdeauna niște provizii aparent inepuizabile de ciocolată.

Buni îi învățase despre munți, despre cum să interpreteze condițiile meteorologice și să-și dea seama când se pregătea o furtună numai după lumina și înălțimea norilor, care uneori stăteau așezați pe vârfurile zimțate. Îi mai învățase și din care pârâiașe să adune apă de băut curată și rece. În timpul nopții îi învățase numele constelațiilor și îi copleșise cu povești despre cățărarea vârfului faimos care domina peisajul.

– Matterhorn, şoptea ea, ca şi cum ar fi fost ceva sacru. Ştiţi că mai mult de cinci sute de oameni au murit încercând să-l cucerească? Apoi adăuga pe un ton ridicat, serios: Desigur, asemenea oricărui munte, să-l urci este partea cea mai uşoară. Coborârea este partea la care poţi avea probleme. O planificare greşită, sau să zăboveşti pentru prea mult timp, şi îţi cauţi necazurile cu lumânarea.

Eve şi-a amintit şi alte vacanţe, în Brecon Beacons sau când erau mai mari şi au luat trenul spre Scoţia ca să cucerească munţii Munros – cu vârfuri peste nouă sute de metri. Ultima ei vizită, când avea şaisprezece ani, iar fratele ei era mai interesat de noua lui prietenă decât s-o urmărească pe bunica lui prin munţi, fusese la Ben Nevis. Prin partea mai uşoară, Pony Track, nu pe faţada mai dificilă, nordică. Cel mai înalt munte din Marea Britanie. Se duseseră în weekendul sărbătorii naţionale din luna mai – „Prea devreme, serios, spusese bunica în timp ce se aşternuseră la drum, dar cerşetorii nu pot fi mofturoşi“ – şi fuseseră loviţi de o ploaie cu grindină la fel de dură şi neiertătoare ca bilele unor rulmenţi. Gheaţa dură de pe drumul spre vârf făcuse ca aventura să fie periculoasă.

– Bine că avem gecile Gore-Tex pe noi, ţipase bunica în vântul care ameninţa s-o dărâme pe Eve.

Erau la distanţă de câteva ore de vârf şi picioarele şi mâinile lui Eve erau bocnă, dar Buni scrâşnea din dinţi şi avea un aer hotărât care i-a conferit lui Eve puterea de a merge mai departe. Nu avea cum să abandoneze, dacă Buni mergea înainte. Bunica a observat cât de tare se lupta Eve abia după aproximativ jumătate de oră.

– Eve, draga mea, cred că s-ar putea să nu fie ziua noastră cea mai bună, strigase ea.

Eve îşi amintea chiar şi acum şovăiala din vocea ei.

– Haide, să plecăm din locul ăsta nenorocit.

Când se împleticeau în jos pe grohotişul instabil, Eve îşi jurase în secret că avea să fie ultima ei aventură, deşi nu ştia cum ar fi putut să i se confeseze bunicii despre asta.

– Este o provocare mentală în egală măsură în care este una fizică. Trebuie să-ți pui înapoi bocancii înghețați și să ieși din cort, chiar și când este ultimul lucru pe care vrei să-l faci.

Vocea lui Buni a adus-o pe Eve înapoi în prezent.

– Desigur că, pe vremea aceea, buteliile cu oxigen cântăreau mai mult de opt kilograme. Bineînțeles, asta era cam tot ce căram pentru vârf. Nu tu rucsacuri sofisticate, nu tu loc pentru rații de urgență. Până și topoarele pentru gheață cântăreau mult mai mult decât acum. Poftim! a arătat spre colțul camerei. Dă-mi-l pe-al meu, te rog, iubito!

Eve s-a ridicat în picioare și a apucat toporul demodat din oțel și lemn care stătuse sprijinit de perete. Îl simțea solid și greu în mână.

– Salutare, Socius, bătrâne prieten. Bunica a mângâiat cu afecțiune mânerul uzat. Partenerul meu – căci asta mi-a fost. Aș fi fost demult moartă fără el. M-a salvat nu doar o dată de la a mă prăbuși într-o crevasă. Nu era sigur că aveam să îmbătrânesc.

– Nu ți-a fost niciodată frică, Buni? a întrebat Eve.

– Aproape întotdeauna, a spus ea dintr-odată. Dar de cele mai multe ori nu am avut luxul de a mă putea gândi la asta. Vechii mei bocanci sunt și ei pe undeva prin casă, nu-i așa? Fortitudo – curaj, căci asta îmi ofereau când le legam șireturile. Nu aveam nici măcar harnașamentul potrivit – numai o funie în jurul taliei. Dacă unul dintre noi ar fi căzut, nu era nimic ce să preia greutatea și am fi fost norocoși dacă nu ne-am fi fracturat o coastă, sau chiar mai rău.

– Ai căzut vreodată?

– Bineînțeles, a spus ea. Dar am avut noroc și nu mi-am rupt nimic. Puțină degerătură a fost cel mai rău lucru cu care m-am confruntat. Presupun că oricine ar putea spune că am fost extrem de norocoasă, a spus ea, dintr-odată gânditoare.

S-a foit pe scaun și Eve s-a ridicat pe jumătate ca să vadă dacă putea s-o ajute

să se aşeze mai confortabil, dar bunica ei se mişca în continuare.

– Aveam lenjerie de lână, geci şi pantaloni umpluţi cu puf de gâscă şi hanorace pentru vânt. Ne legam tălpi cu douăsprezece crampoane de bocanci şi corturile noastre din pânză erau mult mai grele decât cele uşoare ca un fulg din ziua de azi. Acum, când a fost acea...?

S-a aplecat în faţă, rătăcită printre amintiri. Eve a verificat dacă reportofonul funcţiona şi a aşteptat.

– Ţi-am povestit când am fost urmărită de un leopard de zăpadă în Nepal? Cred că a fost în aceeaşi expediţie, a spus ea, făcând cu ochiul.

Dacă Buni ar fi fost oricare altă bătrânică, Eve ar fi jurat că inventa povestea, dar de-a lungul anilor auzise poveşti chiar mai incredibile şi nu pusese la îndoială nici măcar pentru o clipă veridicitatea lor, oricât de stranii ar fi fost.

Bunica ei a oftat.

– Mă cam grăbesc... Să ne întoarcem la început. Acum, nu la mult timp după Scoţia, am petrecut câteva luni de vară în Districtul Lake. I-am lăsat pe mama şi pe unchiul tău, care erau prea mici, cu o localnică, în timp ce noi ne-am dus să hoinărim prin zonă. Era prima dată când oricare dintre noi făcea ceva mai mult decât să se foiască de colo colo, şi ne confruntam cu o bucată de stâncă adevărată. Ei bine, bunicul tău nu a crezut că aş putea să mă descurc şi chiar aranjase să fiu escortată de un amic de-al lui până la cabana unde eram cazaţi. A făcut greşeala de a-mi spune asta înainte să ne legăm funiile, aşa că bineînţeles că nu aveam de gând să dau înapoi, oricât de înfricoşător ar fi fost. După acea primă căţărare, am devenit dependentă. Am învăţat chiar şi să mă asigur bine, deşi abia dacă mi-am mai putut îndoi mâinile zile întregi după aceea şi pielea de pe palme s-a dus cu totul. Bunica s-a încruntat către degetele ei noduroase, artritice. Obişnuiam să încercăm să plecăm cât de multe weekenduri puteam. De fapt, cred că dragostea noastră pentru căţărat ne-a ajutat să umplem golurile din mariajul nostru. Mai ales după tot ce s-a întâmplat... O expresie de regret a traversat faţa ridată a bunicii, făcând-o să pară dintr-odată obosită şi vulnerabilă.

Eve a clipit. Întotdeauna presupusese că bunicii avuseseră un parteneriat

solid, chiar până la moartea bunicului, cu aproape cincisprezece ani în urmă, deşi la vremea respectivă nu era suficient de matură pentru a fi conştientă de mare lucru, în cazul în care ceva ar fi fost în neregulă. Era derutant să descopere că lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa cum crezuse ea. Ce se întâmplase?

Înainte de a putea să investigheze mai departe, Buni a continuat:

– Ne-am întâlnit în faţa hotelului Park Lane ca să luăm autobuzul pentru Scoţia de Nord, unde aveam să stăm la fermele din vale. Uneori, una dintre celelalte femei şi cu mine trebuia să stăm în hambar, pe când toţi bărbaţii erau la interior. Nu ne păsa. Atât timp cât puteam să ne cățărăm.

Eve era uluită.

– Situaţia era chiar aşa de sexistă?

– O, da. Ăsta nu era nici pe departe tot adevărul. Cățărarea era demult timp apanajul bărbaţilor. Unul dintre vârfurile mele favorite, Grepon, din Alpii francezi, fusese cucerit de două femei, Miriam O'Brien Underhill şi partenera ei, Alice Damesme, în 1929, dacă-mi aduc bine aminte. După aia, a spus că nişte montaniarzi francezi ridicoli – bărbaţi, bineînţeles – ar fi declarat: „Acum că a fost cucerit de două femei, nici un bărbat care se respectă nu mai poate să-l abordeze. Păcat, fiindcă era o cățărare foarte bună". Îţi vine să crezi? M-am înfuriat îngrozitor când am auzit povestea. Chiar şi atunci prejudecăţile erau surprinzătoare. Femeile nu ar fi trebuit să aibă forţa mentală pentru cățărarea la înălţime în Alpi, cu atât mai puţin forţa fizică. Dar le-am dovedit că s-au înşelat.

Eve a auzit satisfacţia din vocea bunicii ei.

– Îmi aduc aminte primul meu vârf din Mont Blanc. Era cea mai dificilă cățărare pe care o încercasem până atunci şi cu siguranţă nu mă simţeam pregătită, dar cred că, de fapt, nimeni nu se simte vreodată pregătit. În orice caz, eu nu m-am simţit vreodată. Ne petrecuserăm două nopţi aclimatizându-ne, la o cabană locală. Mi-am dorit să mă fi gândit să-mi aduc dopuri de urechi – unii dintre bărbaţi sforăiau îngrozitor, aşa că puţinul somn pe care l-am apucat a fost, în cel mai bun caz, capricios, dar cel puţin mâncarea a fost

bună. Deşi adevărul este că aş fi mâncat orice ai fi pus în faţa mea. Cățărarea îţi face poftă de mâncare.

Am coborât la Chamonix pentru o noapte şi ne-am pregătit pentru vârf. Ca de obicei, am început cățărarea pe întuneric, ca să ajungem cât mai sus posibil pe munte, înainte ca soarele să înmoaie zăpada. Pe când am ajuns la Grand Couloir, ne-a lovit o furtună din cauza căreia nu mai vedeam pe unde mergeam. Simţeam ca şi cum obrajii mi-ar fi fost loviţi de pilitură de fier. Conducătorul nostru a întrebat dacă era cineva dintre noi care voia să se întoarcă la bază, dar toată lumea a vrut să meargă mai departe. Am urcat prin culoar şi apoi a trebuit să ne cățărăm încă aproximativ şapte sute de metri. Deja se făcuse înfiorător de frig, dar am mers mai departe. Îmi aduc aminte că era o cornişă urâtă; mi-era teamă să nu se prăbuşească peste noi. Apoi furtuna s-a oprit la fel de brusc cum începuse şi am văzut cel mai glorios răsărit. Portocaliu şi roşu, cu nuanţe de auriu. Bunica a tuşit, s-a şters cu mâna la gură, apoi a continuat: Dă-mi voie să-ţi spun, am avut parte de suficiente răsărituri de soare, dar pe acesta nu l-am uitat. Munţii se întindeau până departe la orizont, iar vârfurile lor erau ca nişte ace care înţepau cerul. Era incredibil, sălbatic de frumos. A existat o perioadă în care am crezut că nu aş fi putut să mai găsesc frumuseţe în viaţa mea.

Eve şi-a ascuţit urechile – la ce se referea bunica ei? Dădea drumul indiciilor ca şi cum ar fi fost nişte firimituri de pâine, dar nu elabora niciodată. Nu a avut ocazia să întrebe, fiindcă bunica ei a continuat:

– Am ajuns la Bosses, o coamă de gheaţă chiar înaintea vârfului, unde trebuia să inspir adânc la fiecare pas pe care-l făceam; aerul era aşa rarefiat acolo. Îmi aduc aminte că îmi era îngrozitor de sete, dar nu aveam timp să ne oprim ca să bem apă. În cele din urmă am ajuns acolo, cu întreaga Europă desfăşurată la picioarele noastre. Singurul cuvânt care mi se pare potrivit pentru a descrie priveliştea e „maiestuos“, şi nici ăsta nu se apropia de realitate. Literalmente îţi tăia respiraţia. Nemişcarea, liniştea. Gheaţa şi zăpada atenuau sunetele. Singurul lucru pe care-l auzeai erau bătăile inimii tale. Am fost fiica tatălui meu, soţia bărbatului meu, mamă. S-a oprit pentru o clipă. Dar niciodată cineva de sine stătător. Nu înainte de acel moment.

Eve a văzut-o pe bunica ei închizând ochii, expirând lent.

– Eşti obosită, Buni? Ai vrea să ne oprim? a întrebat.

Ochii bătrânei s-au deschis.

– Nici un pic. Vocea ei era hotărâtă. Spune-mi, unde am rămas?

Eve s-a uitat la notițele pe care le luase.

– La vârful Mont Blanc, a răspuns.

– A, da. Acum, ne luase mai mult timp să ajungem acolo decât ne planificaserăm şi se făcuse târziu, aşa că a trebuit să glisăm o parte din drumul de coborâre.

– Glisaţi?

– Când ridici crampoanele şi aluneci la vale, încercând să-ţi foloseşti toporul de gheață ca să te ghidezi. Când vezi că te duci prea repede, trebuie să te răsuceşti şi să îngropi vârful toporului în zăpadă. Dacă n-ai făcut asta înainte, e destul de înfricoşător.

Eve asculta fascinată în timp ce bunica ei continua să povestească despre felul în care coborâseră în vale. Nu i-a fost greu să şi-o imagineze glisând prin alunecare în jos pe un gheţar.

– Bătrâneţea e un blestem, dragă Eve, a spus bunica, schimbând din nou subiectul. Aproape toată lumea s-a dus acum. Şi ai numai compania oamenilor mai tineri, care-şi pierd răbdarea când nu poţi să faci lucruri, a adăugat ea.

Eve a încercat să protesteze.

– Nu încerca să mă convingi de altceva. Este adevărat, a spus ea. Dar, la urma urmei, şi eu aş fi lipsită de răbdare cu mine, acum. Cădere nenorocită!

– Ai avut o viaţă mai glorioasă decât majoritatea oamenilor, Buni, a spus Eve. Şi o să te faci bine, chiar şi doctorul a spus că eşti un miracol.

Bunica a râs la ultima remarcă.

– Lucy Ambrose, a izbucnit bunica.

Pe când trecea de la o anecdotă la alta, Eve își dădea seama că amintirile bunicii ei începeau să fie amestecate. Avea să facă tot posibilul să le pună în ordine mai târziu.

– Una dintre cele mai bune. Obișnuiam să ne cățărăm împreună ori de câte ori apucam. A devenit unul dintre cei mai buni cățărători din țară. O vreme am fost cunoscute drept „casnicele exploratoare“, ceea ce, desigur, ne-a enervat peste măsură.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit la coborârea de pe Sasso delle Dieci, în Val Badia. Dolomiții. 1981. Avea patruzeci și opt de ani.

– O, Doamne! Cum ai făcut față? Te-a făcut să te gândești mai bine dacă să continui?

– Cățărătorii mor tot timpul, Eve. Este unul dintre riscurile pe care ți le asumi de fiecare dată când faci o cățărare. Și la vremea aia, moartea nu-mi era ceva străin. Mă gândeam la cei pe care-i pierdusem de fiecare dată când puneam piciorul pe un munte, mergeau alături de mine, nu mă părăseau niciodată.

– O, Buni. Eve s-a gândit imediat la propria ei mamă, la momentele în care și-o imaginase aproape, deși nu mai trăia. Asta te-a ajutat să faci față când... ei bine, când a murit mama?

Bătrâna și-a sprijinit capul de spătarul canapelei.

– Nu chiar. Pierderea unui copil, indiferent cât de bătrân ar fi el sau tu, este diferită. Mult, mult mai rea. Îți frânge inima.

– La fel cum este și pierderea mamei, a spus Eve încet.

– Da, draga mea, la fel de rău cum este să-ți pierzi mama.

Eve a strâns mâna bunicii ei, simțind oasele fine de sub pielea subțire.

– Suntem norocoase că ne avem una pe alta, nu? a spus Eve, înghiţind nodul din gât.

– Deocamdată, dragă, a oftat Buni. Apoi, singurul lucru care-ţi rămâne sunt amintirile. Bune şi rele. Dar trebuie să te duci şi să le faci, indiferent care ar putea fi riscurile.

Eve nu se simţea ca şi cum şi-ar fi creat nişte amintiri deosebit de interesante, nu pentru moment, în orice caz.

– O, ştiu că eşti blocată aici cu mine, urmărind trecerea timpului.

Eve a vrut să obiecteze.

– Şi apreciez ceea ce faci, Eve, chiar apreciez. Ştiu la ce ai renunţat ca să ai grijă de mine.

– Dacă te referi la David, nu sunt sigură că ar fi fost oricum ceva de durată, a recunoscut Eve.

– Ai destul timp pentru iubire în viaţa ta şi, când vei cunoaşte persoana potrivită, vei şti imediat. Dar promite-mi că, imediat ce mă fac bine, o să pleci să ai aventuri, să te foloseşti de diploma aia a ta. Unul dintre cele mai mari regrete ale mele este că am irosit-o pe-a mea. Şi apoi întoarce-te şi povesteşte-i unei biete bătrâne despre ele.

– Sigur, Buni, a asigurat-o Eve. Deşi habar n-am ce-aş putea să fac.

– O să apară ceva, o să vezi.

Pentru o clipă au stat într-o tăcere confortabilă.

– Tu ai ştiut? a întrebat Eve, gândindu-se din nou la David. Ai ştiut că ai întâlnit persoana potrivită? Imediat?

– Mi-e teamă că da, a spus Buni, iar Eve a auzit tristeţea inconfundabilă din vocea ei. Dar când s-a întâmplat asta, era mult prea târziu.

CAPITOLUL 10

St Mary's, primăvara lui 2018

– A avut zile mai bune, dar este gata pentru navigat. I-am pus pe băieții de la debarcader s-o verifice. Au declarat-o sănătoasă.

Janice a bătut plină de afecțiune cu palma peste fuzelajul de aluminiu al hoinarului.

Era a doua zi de dimineață și stabiliseră să se întâlnească la debarcader, lângă barul The Mermaid, la reflux.

Rachel s-a uitat cu scepticism la mica ambarcațiune. Vopseaua albă se cojea pe laturi și numele de pe una din părți era aproape complet șters. Soleil d'Or.

– Soarele de aur, a spus Janice, observând felul în care Rachel privea scrisul. Este un tip de floare care crește pe insulă. Un fel de narcisă. Sezonul aproape s-a încheiat – e mult mai devreme decât pe continent – dar vei vedea câteva flori rebele întârziate dacă te uiți cu atenție.

Rachel a rostogolit barca de pe o parte pe alta și, din câte își putea da ea seama, nu avea puncte sensibile evidente. Motorul exterior părea într-o stare bună. Pilotase și bărci mai distruse.

– Bine atunci, hai să dăm o tură, a spus ea.

– Te las la treaba ta! a spus Janice, întinzându-i cheile. Am întâlnire cu un cuptor încins.

După ce plecase de la pub în seara anterioară, Rachel își petrecuse mai multe

ore familiarizându-se cu hărţile maritime ale insulelor, pe care i le pusese la dispoziţie supervizorul ei. Avea să-i ia săptămâni bune până să plănuiască o strategie observaţională, dar, pentru moment, pur şi simplu era nerăbdătoare să se lanseze la apă şi să înceapă să exploreze.

– Este suficient carburant, a spus Janice înainte de a pleca. Şi un rezervor plin în magazia bărcii. A arătat spre o colibă mică de lemn de pe plajă, dincolo de calea de lansare. O poţi ţine acostată aici.

– Salutare, a spus Rachel. Cred că sunt pregătită.

– Distracţie plăcută! i-a făcut Janice semn cu mâna.

Rachel a scos barca de pe bancul de nisip şi a băgat-o în apă. Fusese precaută, îmbrăcându-se cu noile ei cizme înalte de cauciuc şi, imediat ce ambarcaţiunea a ajuns să plutească pe apă, a sărit înăuntru, agilă precum o pisică ce nu vrea să-şi ude lăbuţele. Era o zi frumoasă, deşi un vânt răcoros bătea dinspre vest şi crea valuri înspumate pe apă. Părul lui Rachel flutura în toate direcţiile din cauza vântului şi i-a părut rău că nu-şi luase o bentiţă ca să-l ţină locului. Nu a lăsat ca această scăpare s-o oprească şi a pornit motorul. Acesta s-a trezit la viaţă tuşind gutural şi Rachel a tras de manetă, ghidând cu îndemânare barca afară din port, pe canalul dintre St Mary’s şi celelalte insule.

Ştia din ceea ce citise că arhipelagul Scilly era format din mai mult de o sută patruzeci de insule. Unele dintre ele erau sanctuare ale vieţii sălbatice, găzduind numai pufini în formă de torpilă, cormorani şi pescăruşi. Numai câteva erau locuite, iar populaţia totală era în jur de două mii de oameni, deşi numărul creştea considerabil în timpul verii datorită infuziei sezoniere de turişti care veneau să stea cu cortul, să meargă în drumeţii sau care se cazau în nenumăratele pensiuni de pe insulele mai mari.

Rachel s-a strecurat pe lângă o colonie de pescăruşi care se încălzeau la soare, aşezaţi pe bolovanii mari maro-cenuşii şi pe fragmentele subţiri de piatră care se rostogoliseră până la mal. Apoi a văzut un far vopsit în alb şi roşu. Farul St Martin. Şi-a adus aminte de el de când studiase hărţile. În timp ce barca înainta, s-a înfiorat din cauza senzaţiei de apă sărată care îi stropea faţa, de libertatea de a fi la cârmă, în controlul total al vieţii ei.

Încetinind în cele din urmă, a tras mai aproape de malul insulei St Martin şi a văzut silueta unui bărbat cu barbă albă îmbrăcat într-o haină Duster[7] lungă, de culoarea muştarului, arătând exact ca şi cum ar fi aşteptat sosirea unei maşini de epocă. De unde stătea pe un mic chei din ciment, a ridicat braţul spre Rachel, iar ea a făcut veselă cu mâna la rândul ei, întrebându-se de ce bărbatului nu părea să-i fie la fel de frig cum îi era şi ei. Puţin mai departe de-a lungul drumului a văzut ceva ce s-a gândit că ar fi trebuit să fie nişte iepuri negri, sărind în tufişuri, speriaţi de bâzâitul motorului ei. Totul era nou şi fascinant pentru ea.

Pescajul şalupei era mic, dar sub apa verzuie ca sticla erau bancuri de nisip care îi aşteptau pe neiniţiaţi să se împotmolească, aşa că Rachel a ghidat barca la distanţă de linia ţărmului şi a mers mai departe, spre insulele din est, trecând de Tresco şi St Martin, cu pajiştile lor verzi şi tufele scunde. Printre câmpurile de verde se întrezăreau pete de galben şi Rachel şi-a amintit comentariul lui Janice despre narcise. Pantele line, fără copaci, ale insulei, arătau ca nişte uriaşi care dormeau parţial scufundaţi în apă şi aproape şi-a imaginat că poate să vadă capul, umerii şi braţele unuia dintre ei. Cu ochii în lacrimi din cauza vântului, şi-a şters faţa şi a clipit, zâmbind datorită imaginaţiei ei rătăcitoare.

Apropiindu-se din nou de ţărm, a văzut semiluni perfecte de nisip uimitor de alb, iar apa s-a transformat, din verde ca sticla, în turcoaz. Nu erau complet diferite de unele dintre plajele de pe Aitutaki, singura diferenţă fiind temperatura apei, care aici, cel mai probabil, era cu multe grade mai rece decât cea din ultima ei deplasare, unde era înmiresmată şi călâie.

A înaintat cu viteză constantă prin apă, pe lângă Teän Sound, iar apoi, zărind ceea ce credea că erau Ragged Island, apoi Great Ganilly, Little Ganilly, Great, Middle şi Little Arthur şi Nornour. Adevărul e că erau aşa de mici, încât era dificil să le deosebeşti una de cealaltă. Dar ea avea talent la geografie, şi în scurt timp avea să le înveţe.

Apoi, exact când era pe punctul de a se întoarce, a văzut o ultimă insulă – Little Embers, dacă nu se înşela. Era lungă, îngustă şi în formă de T, două cocoaşe de pământ cu un gât de nisip la capătul T-ului.

O casă mare din piatră se înălţa la jumătatea înălţimii uneia dintre coline.

Zidurile maro-cenușii, alături de acoperișul înclinat, îi dădeau aerul uneia dintre acele efigii antice. Arăta aproape ca și cum ar fi făcut parte din peisaj dintotdeauna. Rezistase neînfricată în fața vânturilor sălbatice, a mării și a furtunilor. Trăia cineva acolo, într-o asemenea izolare? Din coș se ridica fum, așa că părea că cineva, într-adevăr, trăia acolo.

Rachel avusese impresia că toate insulele din această direcție erau nelocuite, așa că și-a propus s-o întrebe pe Janice despre asta data următoare când avea s-o vadă.

Când a înaintat, a văzut ruinele a două cabane pe partea cealaltă a insulei, cu acoperișurile prăbușite la interior și zidurile căzute. Și-a verificat ceasul. Trecuseră două ore de când plecase și începea să-i fie foame. Poate venise vremea să se întoarcă.

Nu se deplasase până la micul supermarket al insulei mai devreme – fusese nerăbdătoare să ajungă la debarcader –, iar micul dejun constase în nimic mai mult decât o cană de cafea neagră, făcută din proviziile insuficiente pe care le găsise în dulapul din bucătărie. Când a ajuns înapoi pe St Mary’s și a legat-o barca, era prea hămesită ca să piardă timpul la cumpărături.

The Mermaid era chiar în fața ei, luminoasă. Ar fi pariat că, la interior, focul era aprins în șemineu. Era amorțită de la nas până în vârful degetelor de la picioare, și odată ce gândul unui foc i s-a furișat în minte, a fost imposibil să reziste.

Localul era liniștit, cu numai câțiva clienți sorbind din halbele de bere, iar ea a luat un meniu de la bar și s-a așezat într-un fotoliu lângă foc.

– Ce drăguț să dau peste tine din nou. Cum te descurci?

Rachel a ridicat privirea din meniu și a văzut fața veselă a lui Jonah, cu ridurile de expresie care se desfășurau de la coada ochilor. Era îmbrăcat în uniformă, cu o jachetă impermeabilă reflectorizantă care îi atârna deschisă pe umeri, dând la iveală o pereche de pantaloni verzi dungați. Cămașa, din același material, avea o emblemă aurie. Emana un iz discret, dar liniștitor, de alifie, care îi amintea lui Rachel de genunchi zgâriați și plasturi.

Rachel a zâmbit la rândul ei. Euforia pe care o căpătase de la expediția cu barca îi dăduse o stare bună de spirit.

– Mai bine acum, că încep să mă încălzesc, a spus ea. Nu-mi aduc aminte ultima dată când mi-a fost așa de frig.

– Așa de frig? a râs el. Consideră-te norocoasă că nu ai fost aici acum câteva luni. Știi că acum e primăvară?

Rachel a scuturat din umeri, cu degetele amorțite îndreptate spre foc, pentru a le încălzi.

– Sunt sigură că o să mă obișnuiesc, a spus ea, deși îi clănțăneau în continuare dinții.

– Ce zici de o băutură? a întrebat Jonah. Adică, în cazul în care nu te întâlnești cu altcineva? Am pauză de o oră.

– Mulțumesc. Limonadă, poate? Am de lucru în după-amiaza asta.

– Ne putem descurca mai bine de atât. Fac aici un cidru condimentat foarte bun. O să te încălzească pe interior.

Rachel a dat din cap.

– Perfect.

Jonah s-a întors după câteva minute, aducând două pahare pline cu un lichid tulbure, auriu și o farfurie cu plăcinte cu carne de porc.

– Arăți ca și cum ți-ar fi și foame.

– O, sincer, nu trebuia, a protestat ea.

– Prostii! Haide, servește-te! Nu le pot mânca pe toate.

– Bine, dacă ești sigur. A luat o bucată de plăcintă și a mușcat. De cât timp ești paramedic? a întrebat după ce a înghițit prima îmbucătură.

– De aproape cincisprezece ani.

S-a întins şi a şters o firimitură de pe obrazul lui Rachel. Gestul a fost intim, sigur de el, şi Rachel a simţit o scânteie datorită atingerii bărbatului, ca şi cum ar fi fost prea multă energie statică în aer.

– Şi întotdeauna ai locuit pe St Mary’s?

– M-am născut şi am crescut aici. M-am dus pe continent la studii, bineînţeles. Dar abia aşteptam să mă întorc acasă. De ce n-ai face-o, când toate astea sunt aici?

– Presupun.

– Dă-mi voie să te pun la curent, a spus el. Despre una dintre insule se spune că ar fi locul de veci al Regelui Arthur. O altă poveste spune că în secolul al unsprezecelea a fost un tsunami, iar insulele sunt vârfurile unor vechi munţi. Unii oameni cred şi în zilele noastre că dedesubt sunt biserici şi case, întinzându-se până la Land’s End. Pescarii spun că au auzit clopote care bat noaptea...

S-a uitat la el cu scepticism, considerând povestea neverosimilă.

– În zilele noastre, oamenii spun că insula St Mary’s va fi în cele din urmă tăiată în două, a continuat el. Hugh Town este partea cea mai îngustă a insulei – pe o parte e Town Beach, iar pe partea cealaltă, Porthcressa, dar nu le separă mare lucru. E suficient ca marea să se înalţe câţiva metri şi jumătate din oraş ajunge sub apă. Încălzirea globală şi toate astea. Cel mai înalt punct al insulei este Telegraph Road, o sută optzeci şi şapte de metri peste nivelul mării. Deocamdată, cel puţin. Ochii lui Jonah s-au îndreptat spre ea.

– Eşti bine informat. Şi ce-mi poţi spune despre locul ăsta? Rachel a ridicat capul şi s-a uitat de jur împrejur. Era intrigată de vechiul local. Îi amintea de unul dintre micuţele baruri de pe Aitutaki – amândouă erau pline ochi de suvenire marine.

– Iniţial, a fost un depozit, dar este pub din anii cincizeci, cred. Amenajarea nu s-a schimbat mult de atunci, a spus el încruntat.

– Am bănuit şi eu atâta lucru. Totuşi, îmi place. Îţi dă o senzaţie plăcută de istorie. Rachel şi-a şters firimiturile de pe mâini cu un şervețel. Din fericire, plăcintele de porc sunt mult mai recente.

A fost recompensată cu râsul lui zgomotos şi vesel. În mod surprinzător, asta a încălzit-o aproape la fel de mult ca focul.

– Deci cum te distrezi, Jonah?

A luat o gură din cidru şi l-a tachinat cu o privire intenţionată, inocentă, cu ochii căscaţi. A fost satisfăcută să-l vadă derutat în privinţa sensului întrebării, dar alegând să nu răspundă la provocare.

– Vara sunt întreceri. De vâslit, adică. Pe bărci de lemn, cu şase vâsle. Cam ca bărcile voastre de salvare, presupun – am văzut odată un documentar despre ele. Toată lumea vine să urmărească întrecerea. E palpitant.

– Sunt sigură că este, a spus Rachel.

Îi plăcea ideea de a urmări bărbaţi musculoşi care se luptă cu o barcă de lemn.

– Dar spune-mi mai multe despre tine... Nu te-ai bronzat aşa pentru că ţi-ai petrecut două săptămâni în Spania.

– Nu, a fost ea de acord. Am locuit în insulele Cook. Aitutaki, mai exact, în ultimii doi ani.

Jonah a fluierat.

– Atunci îmi dau seama că s-ar putea să nu-ţi prea placă de vremea de aici.

Rachel i-a aruncat un rânjet.

– O să mă obişnuiesc.

– Şi ce faci, mai exact, aici? Bârfa locală spune că studiezi moluştele.

Ea a dat din cap.

– Aha. Moluștele.

– Care-i treaba cu ele? Nu aș fi crezut că sunt așa de interesante, așa că sper că mă poți lumina de contrariul.

A rostit fraza cu un rânjet, iar Rachel nu era chiar sigură dacă o lua în serios sau nu.

– Face parte dintr-un studiu care urmează să determine dacă nivelurile de poluare din jurul insulelor se schimbă. Suntem departe de continent aici, astfel încât aici a existat întotdeauna o populație înfloritoare. Treaba mea este să evaluez dacă numerele au fost afectate de la ultimul studiu, de acum cinci ani, și dacă locațiile s-au schimbat în vreun fel. Apoi, dacă și-au schimbat forma sau dimensiunile.

– Deci, pe scurt, ești aici ca să numeri moluștele.

– Venus verrucosa, mai exact, a spus ea.

– Asta sună ca o vrajă a lui Harry Potter, a râs el. Și cât timp o să-ți ia asta?

– Ei bine, trebuie să fac o analiză a zonelor care au fost studiate ultima dată și să predau un raport inițial peste două luni. Și apoi, dacă arată bine, o să încep să număr, cum spui tu, și să măsor, timp de trei sau patru luni.

– Și apoi?

– Cine știe?

– Nu te deranjează? a întrebat el.

– Să mă deranjeze?

– O muncă pe termen scurt. Să nu știi unde vei fi peste un an sau ceva de genul ăsta? Dacă măcar o să ai de lucru?

– Aș fi mai deranjată dacă aș putea să-mi văd toată viața întinzându-se în fața mea, fără surprize, a spus ea.

Jonah a scuturat din cap.

– Nu știu dacă aș putea trăi cu genul ăsta de incertitudine. Îmi place să știu că voi fi într-un anumit loc atât timp cât îmi doresc. În afară de asta, să stai într-un loc nu înseamnă că viața e plictisitoare.

Rachel și-a adus aminte impulsul de electricitate pe care l-a simțit din pricina atingerii lui, dar l-a alungat din minte. Nu aveau să vadă niciodată lucrurile în același fel, chiar dacă îl plăcea.

– Corect, a spus ea, deși nu era chiar de acord cu el.

Haină purtată de către femei și bărbați la începutul secolului trecut pentru a se proteja de praf când călătoreau într-o mașină decapotabilă.

CAPITOLUL 11

Little Embers, toamna lui 1951

Avea să-şi aducă aminte pentru totdeauna primul moment în care o văzuse, ca şi cum ar fi fost gravat în memoria lui precum negativul unei fotografii în argint. Avea profilul clasic – nas drept, sprâncene puternice, frunte înaltă, o bărbie care dovedea hotărâre. Într-adevăr, felul nemişcat în care stătea l-a făcut să se gândească, fără dificultate, că ar fi putut la fel de bine să fie sculptată în marmură. Richard a văzut, de asemenea, că era dureros de subţire, dar pielea avea culoarea ivoriu a unui trandafir englezesc, părul, deşi răvăşit, avea maroniul bogat al lemnului şlefuit, iar buzele erau pline şi seducătoarea ca o căpşună în miezul verii. Era înaltă, aproape de aceeaşi înălţime cu el, cu spatele drept, degetele subţiri, încleştate într-un pumn atât de strâns, încât încheieturile se albiseră.

Îi amintea de un ogar elegant, vibrat, şi a ştiut din clipa în care a privit în ochii ei uimitori, cenuşii-violet, că fusese o greşeală să o accepte drept pacientă. Fusese o greşeală să invite o femeie în ceea ce, cu excepţia doamnei Biggs şi a asistentei Bardcombe, era o enclavă exclusiv masculină. Se aşteptase la o casnică ponosită, nu la asta. Până şi vocea ei era o încântare – melodioasă şi clară ca un clopot sopran.

Din păcate, era prea târziu ca să se răzgândească – era acum aici, soţul ei plecase, iar el nu găsise nici un motiv plauzibil pentru care s-o respingă.

Expresia feţei lui Esther nu se potrivea cu frumuseţea ei aparent lipsită de griji; era încruntarea cea mai dispreţuitoare care fusese direcţionată vreodată spre el. Era rigidă din pricina furiei, micul tremur al umerilor oferind un vag indiciu al emoţiilor pe care şi le controla. Cămaşa de forţă fusese o precauţie rezonabilă, dar nu putea s-o ţină legată la nesfârşit şi pentru moment, în orice

caz, nu părea să fie isterică.

Era pe punctul de a-i explica situaţia, când un bocet zgomotos i-a atras atenţia şi s-a dus la fereastră pentru a-i determina cauza.

Robbie Danvers, fost comandor de escadrilă al Detaşamentului 149, care pilotase bombardierele Wellington deasupra Franţei ocupate de nemţi, în prea multe misiuni pentru a fi numărate, era afară în pijama. Îşi pierduse din nou păpuşa. Strict vorbind, jucăria nu era a lui Robbie. În realitate, era a nepoatei lui Robbie – i-o dăduse înainte de a veni la Embers, spunându-i că avea să vegheze asupra lui, dar Robbie era deseori aşa de distras încât o punea pe jos, uitând-o şi apoi provocând agitaţie din cauză că nu găsea nenorocitul de obiect. Păpuşa era de asemenea murdară din pricină că fusese lăsată afară pe toate tipurile de condiţii meteorologice şi, la un moment dat, de-a lungul timpului, îşi pierduse rochia şi boneta de soare. În ciuda neglijenţei lui, era evident că-şi lua mult confort din faptul că avea ceva, chiar şi un obiect neînsufleţit, care să fie al lui şi numai al lui. Exact cum un copil mic ar putea să nu fie capabil să doarmă fără ursuleţul preferat, Robbie era inconsolabil când îşi pierdea păpuşa. Ca atare, Richard era în continuare indulgent cu această chestiune. Bietul om suferise aşa de mult, încât nu avea de gând să-l văduvească de nimic ce ar fi putut să-l consoleze, oricât de nepotrivit ar fi părut obiectul.

– Aşteaptă aici un minut, a spus Richard. Mă tem că acesta este alt pacient de-al nostru. A pierdut-o pe Susie din nou.

– Susie?

El s-a scuturat, cerându-şi scuze.

– Păpuşa lui.

– O păpuşă?

– Mi-e teamă că da.

– Am văzut una când am venit. Nu departe de debarcader.

Richard a observat că părea enervată de mărturisire, ca şi cum s-ar fi blestemat pentru că vorbise.

– O, excelent. Nu are cine să fie, decât ea. Mulţumesc.

Richard a ridicat cerceveaua ferestrei şi a strigat:

– Robbie, încearcă la debarcader.

A urmat o pauză.

– Da... debarcaderul. Dar pune nişte haine pe tine mai întâi, altfel o să răceşti.

Richard şi-a retras capul de la fereastră şi s-a întors cu faţa la Esther.

– Haide, atunci, să te despachetăm.

Ea a rămas nemişcată, în timp ce el a deschis nasturii din spate ai cămăşii de forţă şi degetele i-au bâjbâit puţin pe când a observat cârlionţii de păr de la ceafa ei. A fost ceva vulnerabil în felul în care Esther şi-a aplecat capul pentru a-i oferi un acces mai uşor, iar el şi-a amintit cum dezbrăcase altă femeie, în circumstanţe total diferite.

Marianne: o asistentă de la Northfield, cu care avusese o aventură scurtă în timpul războiului. Fuseseră şase luni împreună, în care furaseră timp de fiecare dată când turele le permiseseră, înainte ca ea să fie trimisă în Hong Kong. Îşi scriseseră, desigur, iar el luase în considerare chiar s-o ceară de nevastă, deşi probabil erau amândoi prea tineri, dar apoi venise ziua în care el primise un mic plic, scris de o mână nefamiliară. Sora ei îi dăduse veşti despre un bombardament ce lovise spitalul. Marianne fusese în centrul impactului. Un nou influx de pacienţi la Northfield în acea săptămână a însemnat că nu a avut prea mult timp ca s-o plângă.

A simţit izul parfumului lui Esther, ceva delicat şi floral, apoi şi-a dres vocea, adunându-şi gândurile.

– Poftim. Jean poate să-ţi dea nişte unguent pentru zgârieturile astea mai târziu. E mai bine să vii cu mine acum, să te prezint băieţilor. Momentan sunt trei. Robbie locuieşte într-una din căbănuţe. Este cu noi de aproape şase luni.

Apoi Wilkie – colonelul William Cooper Jones –, este sosit relativ recent. Și, în sfârșit, căpitanul George Menzies. Ar trebui să fie toți la micul dejun, asta dacă Robbie a găsit-o pe Susie.

– Și i-ai legat și pe ei când au venit? a întrebat Esther cu o expresie îmbufnată.

– Uneori a fost necesar, da, a recunoscut Richard. Dar am constat că rareori e nevoie pentru mult timp. Cei mai mulți dintre oaspeții noștri se adaptează repede regimului de aici. În orice caz, te pun la curent cu toate lucrurile după ce vom fi mâncat.

Terminase de desfăcut nasturii și lărgise țesătura care îi legase brațele, întinzându-se după încheietură.

– O să-ți iau pulsul dacă tot suntem aici.

I-a simțit sângele săltându-i în vene în locul în care o apăsase.

– Hmm. Lent, a spus ca pentru sine, înainte de a-i elibera brusc brațul. Este niște apă în carafă acolo, pe masa aceea – rece, mi-e teamă – și un săpun și prosop alături. Jean o să-ți arate restul lucrurilor. Vino jos în bucătărie după ce te schimbi – este în partea din spate a casei, urmărește mirosul de pâine prăjită – vei vedea că nu ținem la protocol.

Richard a plecat din cameră, deși a constatat că nu putea scăpa de mirosul parfumului femeii, care părea să-l urmărească pe coridor, și nu putea șterge imaginea îmbufnării care schimonosise fața lui Esther, fără să-i umbrească frumusețea.

S-a dus la parter, unde Wilkie, așezat la masa din bucătărie, împingea cu furculița în ouăle jumări din farfurie în timp ce George întindea gem de afine pe o bucată de pâine de casă. Le-a urat bună dimineața, apoi s-a așezat și el.

– Acum, prieteni, avem un nou oaspete care va sta cu noi. Se poate s-o fi văzut ieri când a venit. Doamna Durrant este aici la cererea soțului ei. Am încredere că o veți trata cu respect și blândețe.

– O femeie? a întrebat George în timp ce a muşcat din pâinea prăjită. Mi se pare că situaţia se îmbunătăţeşte.

– Încetişor, căpitane. Doamna Durrant a suferit o mare tragedie, cu nimic mai insignifiantă decât ale voastre. Aţi face bine s-o lăsaţi în pace.

Robbie, care tocmai intrase în bucătărie cu păpuşa lipsă la subraţ, a prins numai sfârşitul conversaţiei.

– Recepţionat, doctore, a salutat el.

CAPITOLUL 12

St Mary's, primăvara lui 2018

Rachel a plecat din pub după prânzul pe care l-a luat cu Jonah și s-a întors la Shearwater Cottage. Bărbatul îi smulsese promisiunea că avea să se întâlnească mai târziu în acea săptămână cu el, ca să meargă împreună la o petrecere organizată de niște prieteni de-ai lui. Era adevărat că se simțea bine de una singură, dar asta nu însemna să refuze toate invitațiile de a socializa, mai ales când era nouă într-un oraș. S-a oprit în drum la micul supermarket și a umplut un coș cu cereale pentru micul dejun, lapte, pliculețe de ceai, pui, legume asortate și o plasă de portocale. A așezat pe tejghea un pachet de biscuiți cu ciocolată exact când era pe punctul de a plăti.

– Totalul e de treizeci de lire și douăzeci și cinci de peni, mulțumesc, drăguță, a spus femeia din spatele tejghelei în timp ce a terminat de scanat produsele.

Rachel i-a dat cardul femeii fără să tresară. Era obișnuită cu prețurile ridicate ale produselor pe insule. Salariul ei pentru această muncă era adecvat și, în orice caz, cheltuielile ei generale pentru trai nu erau niciodată mari. Căsuța era oferită odată cu jobul.

Nu-și cumpăra haine scumpe, nici nu mânca la restaurante elegante, iar traiul pe insule însemna că distracția, când era disponibilă, nu era niciodată la prețuri exorbitante. Era o viață simplă, dar nu simțise niciodată ca și cum i-ar fi lipsit ceva. Fusese totuși bucuroasă când aflase de la Janice că insula avea o bibliotecă, ceea ce reprezenta o îmbunătățire majoră față de Aitutaki.

Când a ajuns înapoi acasă era mijlocul după-amiezii și a lăsat cumpărăturile pe masa din bucătărie, după care s-a dus să aprindă focul. Janice îi spusese că era suficient lemn în depozitul din spatele casei și, când a verificat, a fost de

asemenea mulţumită să găsească surcele, ziare şi chibrituri.

Trecuseră câţiva ani de când aprinsese un foc – pe Aitutaki rareori se făcea atât de răcoare încât să fie nevoie de o bluză cu mâneci lungi, cu atât mai puţin de foc – dar învăţase asta în timpul adolescenţei pe care şi-o petrecuse în Pittwater. Nopţile acolo puteau fi răcoroase şi casa lor fusese încălzită exclusiv de un cuptor cu lemne din sufragerie.

Lemnul era uscat şi s-a aprins în câteva minute, iar Rachel a îngenuncheat lângă căldura emanată de el, întinzându-şi mâinile spre flăcări. În cele din urmă, când a devenit puternic şi a început să dea ceva mai multă căldură, a fiert o cană de apă pentru ceai şi a scos doi biscuiţi din pachetul pe care-l lăsase pe masă.

A scos din rucsac dosarul care conţinea raportul iniţial şi s-a aşezat pe micuţa canapea de vizavi de şemineu ca să-l recitească.

Focul trosnea în timp ce Rachel dădea paginile, absorbită de rezumatul rezultatelor. Nu avusese timp pentru a arunca mai mult decât o privire superficială când i-l înmânase supervizorul, şi intenţiona să-şi petreacă mai multe zile familiarizându-se cu el înainte de a-şi creiona propriul plan de acţiune. Lui Rachel îi plăcea să citească, până şi pasaje întregi de date seci, căci ele spuneau, de asemenea, o poveste, dacă le priveai cu suficientă atenţie. A făcut o pauză numai ca să mai arunce un buştean pe foc şi abia câteva ore mai târziu a pus jos raportul.

În restul săptămânii, vremea a fost bună şi Rachel şi-a petrecut dimineţile pe apă, în jurul insulelor. A ajuns să cunoască curenţii şi fluxurile, amplasamentul canalelor curate şi traseele prin care putea să evite stâncile scufundate. După-amiezile a continuat să citească dosarele pe care i le dăduse doctorul Wentworth, notând date şi idei pe măsură ce le parcurgea.

Nu a mai dat de Jonah şi s-a bucurat de lipsa distragerilor. Vineri seara tocmai îi scria doctorului Wentworth un e-mail cu un scurt raport al activităţilor ei, când telefonul a bipăit. Schimbase numere cu Jonah, care acum îi trimitea un mesaj ca să-i amintească de petrecerea la care promisese

să o ducă în acea seară. Urma să vină la ora 7 p.m. Îmbracă-te lejer.

Foarte bine. Rachel nu avea fuste sau rochii.

S-a spălat pe cap, s-a pieptănat și și-a lăsat părul pe spate, înainte de a trage pe ea o pereche de blugi curați și un pulover turcoaz de caşmir de la Sefridges cu care se răsfățase înainte de a pleca din Londra. Îi aducea aminte de laguna din Aitutaki şi îi evidenția albastrul din ochi.

Jonah a ajuns când ea lua de pe raftul din bucătărie o sticlă de vin roşu pe care o cumpărase mai devreme. I-a dat-o lui Jonah şi s-a întors să-şi pună haina, fesul şi eşarfa groasă. Deşi petrecerea era la o distanță de numai câteva străzi, afară era frig, cel puțin din punctul de vedere al lui Rachel. Jonah părea să se simtă confortabil într-un pulover subțire.

– Ce-i aia? a întrebat el, arătând spre o hartă mare, pe care Rachel o prinsese pe perete lângă masa din bucătărie.

Ea a ridicat sprâncenele.

– Da, știu că e harta lumii, dar ce sunt punctele alea?

Harta era presărată cu o serie de puncte roșii, ca o erupție, dintre care cele mai multe păreau să plutească în mijlocul mai multor oceane.

– Locurile în care am fost. Începând din copilărie.

– Uau. Eu aș avea numai cinci sau șase pe care să le pun pe harta mea. Două pentru aici şi Cornwall, două în străinătate, în Grecia şi în Franța şi cam asta ar fi tot. Mă cam face să mă simt neaventuros.

– Poți să faci asta, dacă vrei, a spus ea.

Pe când se apropiau de casă, Rachel putea să vadă luminile ieşind de dincolo de o uşă deschisă şi să audă acordurile muzicii care plutea spre ei.

– Salut! a strigat un bărbat în timp ce ei se apropiau. Intrați, intrați!

Un tânăr cu barbă, cu părul lung dat pe spate, i-a poftit în hol. Rachel a observat tricoul strâmt care îi accentua umerii laţi şi o pereche de picioare lungi şi musculoase învelite într-o pereche de blugi.

– Tu trebuie să fii Rachel. Jonah a spus că te-a invitat. Eu sunt Luke, a spus el.

A luat haina lui Rachel şi i-a condus spre spatele casei, unde o bucătărie deschisă spaţioasă şi zona de servit masa erau pline de oameni care stăteau de vorbă şi beau. Bubuiturile înfundate ale unei tobe se adăugau zgomotului de fond.

– Te-aş prezenta, dar nu sunt sigur că m-ar auzi cineva, şi-a cerut el scuze. Ai vrea din ăsta? a întrebat el, arătând spre vinul pe care Jonah i-l dăduse împreună cu un bax de şase beri adus de el.

Rachel a dat din cap.

– Sigur, mulţumesc.

– Jonah?

El a arătat spre beri şi Luke i-a întins una.

– O să aduc un pahar, durează o secundă.

– Aş paria că nu se va întoarce prea curând, a spus Jonah odată ce Luke a plecat.

Rachel a văzut că, imediat ce s-a aventurat în cameră, bărbatul a fost acostat de o fată înaltă, cu părul deschis la culoare.

– Haide, a spus Jonah. Hai să mergem să luăm singuri un pahar. Asta – a ridicat sticla de bere – are nevoie de un desfăcător, în orice caz.

Şi-au croit drum prin mulţimea de oameni şi au ajuns la masa din bucătărie, plină cu sticle, pahare şi câteva boluri pe jumătate pline cu chipsuri şi alune.

– Iată! a ridicat Jonah triumfător un pahar.

Câteva secunde mai târziu localizase și desfăcătorul de sticle. A condus-o pe Rachel către Luke, pe care l-a ușurat de vin, l-a deschis și i-a turnat un pahar lui Rachel. Ea a luat recunoscătoare o gură.

– Deci cu cine ai vrea să faci cunoștință?

– Cu cine sugerezi să fac cunoștință? a întrebat Rachel, gândindu-se că nu ar fi deranjat-o să îl cunoască pe Luke puțin mai bine, deși părea să fie prins într-o conversație intensă cu blonda de mai devreme.

– Ei bine, în mod egoist aș vrea să te țin toată seara pentru mine, dar...

Jonah flirta cu ea. Fără îndoială.

– ...ar trebui să îi cunoști pe câțiva dintre localnici. Andrew! Emily! a strigat spre un cuplu care stătea așezat lângă fereastră și le-a făcut semn cu mâna să se apropie.

– Veniți să faceți cunoștință cu Rachel. Abia a venit pe insulă. Andrew este bucătar la Star Castle și Emily predă la școala primară de aici, a explicat în timp ce a făcut prezentările.

Rachel a dat mâna cu Andrew, dar Emily a cuprins-o într-o îmbrățișare.

– Bine ai venit! a spus ea cu un zâmbet larg pe figură. Trebuie că vii dintr-un loc exotic, uite ce sănătos aer ai pe lângă fețele noastre palide.

Rachel a explicat ce o adusese pe St Mary’s.

– Ești australiancă, nu?

Rachel a dat din cap. Faptul că schimbase școlile o dată la câțiva ani când era mică și apoi joburile chiar mai des însemna că era versată pentru adaptarea la situații noi. De asemenea, un accent australian făcea în general minuni, așa că ajunsese repede prinsă în conversații despre Sydney cu cei doi, care fuseseră în vizită acolo în luna de miere.

Jonah s-a îndepărtat ca să stea de vorbă cu alți câțiva oameni, dar Rachel era conștientă de faptul că o verifica în mod constant, ca să se asigure că era bine.

Ultima dată când l-a surprins făcând asta, a ridicat paharul către el şi a zâmbit, arătându-i fără cuvinte că totul era în ordine. Pierduse urma lui Luke în mulţime.

A trecut o oră, în care a fost prezentată câtorva oameni, înainte de a se trezi înapoi lângă Jonah.

– Încă un pahar?

A ridicat sticla pe care o avea în mână.

Ea a scuturat din cap.

– Cred că am băut suficient, mulţumesc. Prea multă băutură nu e genul meu – am nişte mahmureli îngrozitoare.

– Şi eu la fel, a spus el, aşezând sticla pe o masă din apropiere. Mâine sunt şi de gardă. Nu e nimic mai rău decât să fii pe o barcă atunci când eşti ponosit.

Rachel şi-a amintit dintr-odată ce voia să-l întrebe.

– Am fost la insulele din est, la începutul săptămânii.

– O, da?

– Din câte am auzit, ar trebui să fie toate nelocuite. Dar aş putea să jur că am văzut fum ieşind din coşul unei case de pe insula Little Embers.

– Asta ar fi Leah.

– Leah?

– O doamnă ciudată. De fapt, pustnică. Unul dintre vasele locale îi lasă provizii o dată pe săptămână şi nu părăseşte insula aproape niciodată. Mergem să o verificăm din când în când, dar nu prea-i plac oaspeţii. De fapt, m-a şi înjurat ultima dată când am acostat la mal. Sincer să fiu, cred că s-ar putea să fie puţin nebună.

– Atunci ar fi mai bine să păstrez distanţa.

– Numai faţă de ea, a spus Jonah. Vei vedea că noi, ceilalţi, suntem destul de prietenoşi.

Sensul cuvintelor lui era evident, dar Rachel a evitat invitaţia din ochii lui. Nu era deloc genul ei – ea prefera ca bărbaţii să fie tineri, dulci şi foarte sexy – iar el era numai dulce. Bine, poate puţin sexy, dar nu suficient cât să încalce regulile pe care singură şi le stabilise.

– Aşa se pare, a spus ea, râzând din cauza comentariului. Rândurile petrecerii se subţiaseră în timp ce stătuseră de vorbă, iar Rachel era gata de plecare.

– O să plec acum, a spus ea.

– Desigur, s-a făcut târziu. Dă-mi voie să-ţi aduc haina.

– Nu-ţi face griji, pot să merg singură, a insistat Rachel. Casa e puţin mai jos pe drum.

Spre meritul lui, Jonah şi-a ascuns dezamăgirea bine, deşi Rachel îşi dădea seama că ar fi fost mai mult decât încântat să o conducă acasă, dacă ar fi primit chiar şi cea mai mică încurajare.

– Eşti sigură?

– Nu e deloc departe şi, în afara cazului că mă înşel, astea nu sunt nişte străzi chiar periculoase.

I-a zâmbit, iar el a înţeles aluzia.

– Ai dreptate. Bine atunci, mulţumesc pentru că ai venit şi sunt sigur că ne mai vedem prin zonă.

A salutat-o într-un stil ironic.

– Mulţumesc pentru invitaţie, a fost drăguţ să cunosc câţiva oameni noi. Apreciez foarte mult. S-a uitat de jur împrejur, dar nu a văzut gazda. Poţi să-i mulţumeşti lui Luke pentru mine?

A făcut un pas în faţă şi l-a îmbrăţişat pe Jonah, inspirând izul lui cald,

masculin. Sare, lemn de santal şi alifie. Era ciudat de reconfortant.

CAPITOLUL 13

Little Embers, toamna lui 1951

Esther a azvârlit nenorocita de cămașă de forță pe pat, tresărind când marginea ei s-a frecat de o anumită zgârietură mai urâtă care nu se vindecase complet. Avea să scape în scurt timp din acest loc îngrozitor, nu avea nevoie decât de niște timp ca să-și planifice evadarea. Ce crezuse John că face, alungând-o așa? Cum îndrăznise? Indiferent ce crezuse că face, acesta era ultimul loc din lume în care ea ar fi trebuit să fie. Ea ar fi trebuit să fie în Londra, în Well Walk, Hampstead. În dormitorul ei din Frogmore. Dacă ar fi fost acolo acum și vremea ar fi fost mai bună, aproape că s-ar fi simțit capabilă să facă o plimbare pe Heath. A ignorat intenționat faptul că nu părăsise limitele casei ei de câteva luni bune. Nu fiindcă nu ar fi putut, și-a spus, ci din cauză că nu-și dorise. În orice caz, nu putea suporta ocheadele concentrate, privirile indiscrete ale vecinilor. Unii dintre ei – doamna Campbell-Jones de la numărul 51, era una dintre ele – traversaseră strada ca s-o evite, ca și cum ea ar fi putut arunca blestemul unei vrăjitoare asupra copiilor lor.

S-a uitat la valiza ei – și, în mod ciudat, și a lui John – care era așezată într-un colț al camerei. A ridicat-o și a azvârlit-o pe pat, după care a împins în lateral butoanele care țineau încuietorile închise. Clapetele metalice au zvâcnit în sus, iar Esther a ridicat capacul. Acolo, frumos aranjate între straturi de hârtie fină, erau hainele ei. Bluze – bumbac, lână, șifon – fuste din stofă de lână, câteva pulovere, dresuri din bumbac și mătase și încă o pereche de pantofi. A scuturat o bluză și și-a strecurat brațele în mâneci, apoi a închis în mod automat nasturii din perle fine din față. După ce a băgat-o în fustă și și-a pus o jachetă peste, s-a dus și a tras valiza lui John, curioasă vizavi de conținutul ei. A deschis-o și a icnit. Mai multe haine. Dar nu erau ale lui John – erau ale

ei.

– Doamne, serios? a spus cu voce tare.

În acea valiză era o cantitate apreciabilă de haine din garderoba de vară – rochii subțiri clasice, fuste până la genunchi, din bumbac, două perechi de sandale, până și un costum de baie. A fost îngrozită să-și dea seama că soțul ei se aștepta, în mod evident, ca ea să fie la Embers o mare perioadă din anul următor, după cum a fost șocată să constate cum John își imaginase că ea ar fi contemplat ceva atât de frivol cum era înotul.

În timp ce a frunzărit printre haine, mâinile au dat peste un plic. Marca Basildon Bond, culoarea crem. Ar fi recunoscut hârtia și scrisul oriunde. Caligrafia înclinată a soțului ei. A rupt sigiliul, a desfăcut bucata de hârtie și a citit:

Draga mea Esther,

Îmi cer scuze din inimă pentru felul în care te-am înșelat, dar am simțit că nu am de ales. Nu aveam idee cum ai fi reacționat dacă ți-aș fi spus care era adevăratul scop pentru care am venit la Embers. Ai fost complet absentă pentru noi toți în ultimele câteva luni, nu fără un motiv întemeiat, trebuie să recunosc, dar simt că sunt la capătul capacității mele de a te ajuta. Richard este un doctor excepțional și am fost – suntem – foarte norocoși să ne asigurăm de serviciile lui. Am toată încrederea că vei fi bine din nou, dar trebuie să încerci să cooperezi cu el.

Te rog să știi că nu te învinovățesc în nici un fel pentru ceea ce s-a întâmplat și singura mea dorință este să-ți revii și să te întorci în siguranță la mine ca femeia cu care m-am însurat, femeia care ești cu adevărat.

Toată dragostea mea, John.

Esther a împăturit hârtia cu atenție și a alunecat în jos lângă valiză. Avusese

dreptate. Fusese o trădare cumplită. O pusese în fața faptului împlinit. A fost cuprinsă de frustrare, tristețe și apoi de un vid negru, care a făcut-o incapabilă să se miște. Nu avea idee de cât timp stătea așa, dar când a fost deranjată de o bătaie în ușă, a simțit cum mii de ace îi invadează picioarele care erau îndoite sub ea.

– Doamnă Durrant?

El. Doctorul.

– Veniți la micul dejun? Băieții v-au păstrat câte ceva, dar nu pot garanta cât timp o să reziste, dacă nu veniți mai curând.

Cum putea să aibă aerul ăsta vesel? Nu-și dădea seama că era directorul unui azil?

– De fapt, nu cred că-mi este prea foame, a răspuns ea. S-ar putea să mai rămân aici o vreme.

Ultimul lucru pe care era pregătită să-l facă era să coopereze. Asta, plus privirile curioase care îşi imagina că i-ar fi fost aruncate dacă într-adevăr şi-ar fi făcut apariția la micul dejun, erau motive suficiente ca să decline invitația.

– Așa să fie, atunci.

Răspunsul a fost neutru, lipsit de judecată.

Când a fost sigură că plecase, s-a dus la poșeta care era așezată pe un scaun lângă fereastră. În timp ce a cotrobăit la interior, și-a ținut respirația ca să se păzească de teroarea întunecată, spiralată, care amenința să o cuprindă.

Degetele ei au dat peste ceva moale și Esther a scos obiectul din geantă. Albastru deschis, croșetat de mama ei. O căciuliță de iarnă a lui Teddy. A ridicat-o în dreptul nasului, amintindu-și mirosul drag. Fața i s-a contorsionat, iar gura a început să-i tremure în timp ce s-a luptat cu valul brusc de lacrimi provocat de dorul pe care l-a simțit în acel moment și copleșită de conștiința faptului că îl dezamăgise de fiul ei. Dezamăgise pe toată lumea.

După o vreme a pus căciulița deoparte și s-a adunat. Degetele s-au înfășurat

în jurul casetei cu pastile din poşetă. A luat un pahar, l-a umplut cu apa din carafa de pe noptieră şi a dat peste cap una dintre pastilele lucioase dintr-o înghiţitură, înainte de a se lăsa pe spate pe pat, dorindu-şi inconştienţa. Nu a durat mult până ca aceasta să apară. Pe când a început să plutească în derivă, s-a simţit ca şi cum ar fi fost pe fundul unui puţ adânc, de unde, oricât de tare ar fi strigat, nimeni nu ar fi putut s-o audă. Dar, în acelaşi timp, nici nu ar fi deranjat-o nimeni, iar acesta a fost un gând aproape bine-venit.

Când Esther s-a trezit, era aproape întuneric şi au trecut câteva clipe înainte să-şi amintească unde e. A văzut scrisoarea abandonată pe pat şi şi-a amintit mesajul din ea. Abia capabilă să cuprindă cu mintea perfidia soţului ei, a oscilat nebunește între indignare şi autoînvinovăţire. Oare ar fi trebuit, poate, să mai ia o pastilă? Doctorul o instruise să nu ia mai mult decât una pe zi, dar circumstanţele precum cele în care se găsea cereau măsuri extreme.

Tocmai apucase caseta cu pastile, când s-a auzit o bătaie în uşă şi menajera a dat buzna în cameră, aducând o tavă acoperită cu un prosop din bumbac. Esther a încleştat strâns pumnul în jurul cutiei, strecurând-o în buzunar pe cât de discret a putut.

– M-am gândit că v-ar plăcea nişte ceai, doamnă Durrant.

A aşezat tava pe măsuţa de toaletă şi, când a dat la o parte cârpa, mirosul de produse coapte a plutit în cameră. Împotriva propriei dorinţe, Esther a simţit cum începe să saliveze.

– Sunt doi biscuiţi aici.

Doamna Biggs arăta de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar şi-a strâns buzele într-o linie dreaptă şi fermă şi a părăsit încăperea la fel de iute pe cât venise.

Odată ce s-a asigurat că menajera nu avea să se întoarcă, Esther s-a ridicat şi şi-a turnat nişte ceai. Îi era îngrozitor de sete. După ce a băut mai multe cești, a tăiat cu grijă un biscuit în două, a adunat firimiturile într-o grămăjoară pe farfurie şi le-a împins cu vârful degetului. S-a uitat o vreme la el înainte să ia o gură.

Mai târziu în acea seară, asistenta a reapărut şi a înfăşurat-o din nou în cămaşa de forţă, iar mişcările ei iuţi şi exersate au surprins-o pe Esther înainte de a avea ocazia să-i reziste sau să scape.

– Este pentru binele dumneavoastră, doamnă Durrant, a spus ea cu fermitate.

Esther era mai terorizată de faptul că devenise incapabilă să-şi mai ia pastilele decât de lipsa de demnitate a faptului de a fi legată. După ce asistenta a plecat, a rămas cu ochii deschişi, trează, răsucindu-se şi întorcându-se pe cât îi permitea legătura, aţipind numai când păsările au început să ciripească.

Situaţia a continuat aşa pentru încă trei zile. În fiecare dimineaţă, asistenta bătea la uşă, o ajuta să relaxeze strânsoarea cămăşii de forţă şi o invita la micul dejun, şi în fiecare dimineaţă Esther refuza, înghiţea o pastilă şi dormea tot restul zilei. În cele din urmă, în a cincea dimineaţă, fără să ştie cu adevărat de ce, a răspuns diferit.

– Daţi-mi o clipă, a spus ea. O să vin jos.

Asistenta a clătinat numai din cap şi a închis uşa. În timp ce s-a îmbrăcat, Esther a studiat urmele zgârieturilor de pe antebraţe. Începeau să se vindece. Se părea că strânsoarea îşi făcuse treaba şi trebuie să se fi zgâriat mai puţin chiar şi când nu era legată. Cel puţin asta era o realizare. Îndreptându-şi umerii, s-a pregătit să părăsească încăperea.

Privelişte care a întâmpinat-o când a ajuns în bucătărie a luat-o prin surprindere. Era doctorul, bineînţeles, apoi încă trei bărbaţi care stăteau în jurul mesei ovale, dintre care unul – Robbie, a presupus – ţinea în braţe păpuşa peste care ea păşise când ajunsese pe insulă. Se prefăcea că-i dă de mâncare pâine prăjită şi ceilalţi erau fie complet nepăsători, fie se prefăceau ignoranţi. Scaunele au zgâriat suprafaţa de ardezie a podelei când bărbaţii i-au înregistrat prezenţa şi s-au ridicat în picioare s-o salute.

– A, doamna Durrant. Mă bucur că aţi putut să veniţi. Menzies, George

Menzies.

Un bărbat scund, brunet, cu un aspect plăcut şi expresia sumbră a unui ţigan violonist, a întins mâna în semn de salut. I-a zâmbit firav şi a apucat mâna. Bărbatul a avut o strânsoare surprinzător de puternică, ce i-a dezminţit statura redusă.

– Colonelul William Cooper-Jones, doamnă. Wilkie, pentru cei care mă cunosc bine.

Colonelul era cu mult mai în vârstă decât ceilalţi şi avea un ciuf de păr alb. Era îmbrăcat cu o cămaşă colorată şi o cravată militărească în dungi, dar Esther a observat că puloverul era complet uzat la coate şi pantalonii erau lăbărţaţi la genunchi.

– Şi acesta este Robbie, a spus doctorul Creswell. L-ai ajutat să-şi recupereze păpuşa acum câteva zile.

Al treilea bărbat şi-a pus felia de pâine prăjită jos şi i-a făcut cu mâna lui Esther. Avea faţa lungă, cu inserţia părului adâncă pe frunte şi o culoare a pielii care a făcut-o să se gândească automat la morcovi. Pistrui de culoarea scorţişoarei punctau pielea albă ca laptele a feţei şi a mâinilor, iar urechea, cel puţin cea pe care o vedea, având în vedere că stătea în profil, a făcut-o să se gândească la posibilitatea ca la un moment dat bărbatul să fi avut porecla „urcior“ sau „piuliţă-fluture“.

Numai când Robbie şi-a întors capul spre ea, a observat cicatricea masivă de pe partea stângă a obrazului şi gaura mică şi rotundă din locul în care ar fi trebuit să fie urechea. Colţul stâng al gurii era tras în jos ca un buzunar sfâşiat. Văzuse imagini similare în Londra, dar niciodată de la distanţă aşa de mică şi s-a simţit instantaneu ruşinată de uşoara senzaţie de greaţă pe care a simţit-o. S-a uitat la el cu seriozitate, încercând să nu lase mila să i se zugrăvească pe figură.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Daţi-vă la o parte, băieţi! Faceţi loc pentru doamna Durrant!

Richard a tras un scaun lângă el, indicându-i lui Esther să-l ocupe.

– Vă rog, Esther, a spus ea, în timp ce toți s-au așezat pe scaune. Aș prefera să-mi spuneți Esther.

– Așa să fie atunci, a spus Robbie. Ești aici în concediu, așa-i?

Esther nu era sigură ce voia să spună.

– Ia-o mai ușor, bătrâne, a spus Wilkie, sorbind apoi din ceașcă. S-ar putea să nu-ți aprecieze simțul umorului.

Doctorul Creswell a împins un vas cu unt galben spre ea și a arătat spre coșul cu pâine prăjită din mijlocul mesei.

– Avem o vacă pe insulă, Bella, și în acest moment este treaba lui George s-o mulgă. Doamna Biggs bate laptele ca să facă unt.

– Este o frumusețe, trebuie să recunosc, a spus George. Nu vreau s-o jignesc pe doamna Biggs, desigur, dar Bella noastră are niște ciolane mai frumoase decât cele ale lui Betty Grable.

Ceilalți bărbați erau în mod evident obișnuiți cu glumele lui George, fiindcă nimeni nu a râs. Numai Robbie a rânjit, dar avea privirea coborâtă, iar Esther nu a fost sigură dacă zâmbetul se datorase glumei sau cantității generoase de gem pe care o punea pe pâine.

Lui Esther nu-i era foame, dar a apucat un cuțit și a pus o bucată de unt pe marginea farfuriei din fața ei. S-a întins după o felie de pâine prăjită și a tăiat-o în triunghiuri. Cuțitul era tocit.

– Acolo este gem, a spus Robbie, arătând spre borcanul din fața lor. Afine. Delicios.

Până și Esther a zâmbit datorită comentariului. A luat o gură entuziastă din pâine și a fost surprinsă să descopere că nu i s-a lipit de gât în felul în care se întâmplase cu mai toată mâncarea în ultima vreme. De fapt, era destul de bună. A mai luat o mușcătură.

– Nu pare o casă de nebuni, nu-i aşa? a întrebat George.

Esther aproape că s-a înecat cu îmbucătura.

– Ăăă... mmm... Presupun că nu, a spus ea, înghiţind nodul de pâine prăjită.

– De fapt, este ca o tabără de vacanţă. Nu-i aşa, bătrâne?

George era sarcastic.

– Ei bine, deşi nu sunt sigur că eşti chiar sincer, mă bucur să te aud că eşti apreciativ, George, a spus doctorul Creswell pe un ton egal.

– O, nu-l lua în seamă pe George, i-a spus Wilkie lui Esther. O să te obişnuieşti cu el. Suntem toţi nişte lişiţe bătrâne şi ciudate într-un fel sau în altul.

A tuşit gutural o dată, apoi din nou, după care Robbie s-a ridicat în picioare să-l bată pe spate.

– Al naibii gaz lacrimogen, a scuipat el.

– Wilkie a luptat şi în Războiul cel mare, a explicat George, mâncând calm ouăle. A fost distins cu Crucea Victoria. Eroism în lupta cu duşmanul. Nu-i place să vorbească prea mult despre asta.

– E suficient, a spus Wilkie când a terminat de tuşit. E istorie antică de-acum.

Esther şi-a terminat felia de pâine prăjită şi s-a întins după ceainic, apoi şi-a turnat o ceaşcă. L-a văzut pe George uitându-se la cicatricile ei care nu erau acoperite de pulover, a pus ibricul jos şi a tras sfioasă de mâneci până la încheieturi.

– Cum merge aranjarea camerei obscure, Wilkie? a întrebat doctorul.

– Destul de bine, a răspuns el. Nu o să treacă mult timp până când o să pot începe să developez în ea.

– Wilkie este un fotograf priceput, i-a explicat doctorul Creswell lui Esther.

Dar a fost dificil să găsim provizii de hârtie și chimicale.

– Înțeleg.

A terminat ceaiul și a pus ceașca jos.

– Acum, doamnă Durrant, pardon, Esther, i s-a adresat doctorul. Dacă tot te-ai ridicat, ce-ar fi să petrecem o vreme în salonul din față după micul dejun? E un foc plăcut în șemineu acolo. Bărbații vor face curat aici. Contribuim cu toții; nu ne putem aștepta ca doamna Biggs să facă totul.

Esther s-a gândit că nu ar fi avut nici un rost să obiecteze și s-a ridicat în picioare. Ofițerii s-au ridicat și ei, printre alte sunete de zgârieturi pe podea.

– Domnilor, a spus doctorul.

– Doctore, au răspuns ei în cor.

Doctorul a poftit-o în salonul în care fusese primită împreună cu John la începutul săptămânii. Și-a imaginat că, dacă s-ar fi uitat cu suficientă atenție, ar fi putut vedea amprentele pe perne.

– Te rog, ia loc Esther!

A indicat scaunul pe care îl ocupase la venire, înainte să se ducă la foc și să împungă cărbunii depozitați în șemineu. Când a aruncat un buștean nou, s-au ridicat scântei, în timp ce lemnul a început să scuipe și să fâsâie pe când prindea să ardă.

Doctorul s-a așezat în fața ei, și-a încrucișat picioarele și și-a pus mâinile pe un genunchi, ca și cum s-ar fi așezat la o discuție intimă.

– Presupun că te întrebi cum funcționează lucrurile.

Esther nu a spus nimic.

– Soțul tău a crezut că aș putea să te ajut, iar eu cu siguranță aș vrea să încerc.

Metodele mele sunt însă oarecum neconvenționale. Mi-am petrecut războiul în calitate de doctor rezident atașat la un spital militar de psihiatrie, în Midlands. O parte din experiențele pe care le-am avut acolo m-au inspirat să-mi deschid această practică aici. Cred cu fermitate în beneficiile unei vieți simple: liniștea naturii, sprijinul în grup, activități precum îngrijirea animalelor, grădinăritul, pescuitul... toată lumea contribuie aici.

– O veritabilă Utopia.

– Dacă vrei, a spus el, ignorând sarcasmul. O să te ajutăm să te acomodezi încetul cu încetul. Fiecare are parte de timpul de care are nevoie. Mă întâlnesc individual cu fiecare dintre pacienții mei, în fiecare zi. Uneori vorbim, dar pot să fie discuții fără temă. Nu sunt întotdeauna despre starea lor de spirit sau ce li s-a întâmplat. Fiecare trebuie să facă niște exerciții, în afara cazului că plouă cu găleata. Am constatat că aerul proaspăt și corpul obosit fac minuni pentru spirit. Mai avem și o slujbă scurtă duminica, dar participarea este complet facultativă.

– Va trebui să îmi scuzați absența de la această activitate, a spus ea. Mi-e destul de greu să cred în El acum.

– Desigur.

– Și toți oaspeții dumneavoastră sunt nebuni? a întrebat ea.

– Nu este un termen pe care-mi place să-l folosesc. Oboseală după luptă este, în general, cel mai bun mod de a descrie starea.

– Și cum, mai exact, se presupune că ar fi asta ceva potrivit pentru situația mea? Adică pot să înțeleg de ce bărbații care au fost martorii ororilor războiului ar putea să aibă nevoie de așa ceva, dar eu? Nu par să am nevoie de serviciile dumneavoastră.

– John...

Esther a tresărit la auzul numelui lui. Era în continuare furioasă pe el, nu-i venea să creadă că o păcălise așa de flagrant, că avea atât de puțină considerație pentru ea. În zilele pe care le petrecuse în camera de la etaj,

ajunsese să-l vadă într-o lumină diferită. Poate că nu era bărbatul bun, reținut, care crezuse că este.

– Mi-e teamă că s-a produs o greșeală îngrozitoare, a insistat ea din nou.

– Dă-mi voie să hotărăsc eu asta. John mi-a dat mie autoritatea de a te trata, inițial pentru trei luni, cu posibilitatea de a extinde perioada la șase luni, în cazul în care ar fi necesar.

– Șase luni?

Asta era mai rău decât își imaginase. A rămas cu gura căscată din cauza șocului.

Doctorul a ridicat mâna.

– Acum, te rog, nu te stresa. După cum am spus, inițial este vorba despre trei luni. Hai să lucrăm cu asta, deocamdată. Știi, s-ar putea să ajungi chiar să te bucuri de timpul petrecut aici.

– Dar acesta nu este căminul meu. Locul meu e în Londra, nu pe această fărâmă ridicolă de pământ din mijlocul nenorocitei de mări! Nu am nici un cuvânt de spus? Gâtul i s-a contractat. Cum rămâne cu Teddy? Fiul meu? Nu pot fi departe de el așa de mult timp. Un copil are nevoie de mama lui.

Esther s-a simțit traversată de furie precum de un fulger, vag alungat de un val bolnăvicios de remușcare. Nu fusese chiar cea mai bună dintre mame în ultima vreme. Voia să alerge la debarcader cât de repede ar fi putut, să se întoarcă la Teddy. Dar ar fi fost inutil – nu venea nici un vas în următoarele două zile.

– Esther, știi la fel de bine ca mine că nu ești, cum să spun, chiar în apele tale, a spus el. Nu-ți face griji pentru timpul pe care-l petreci departe de el. John m-a asigurat că fiul tău va fi bine îngrijit – aveți o bonă, înțeleg?

Dar nu există substitut pentru o mamă, voia să țipe la el. În schimb, și-a mușcat limba, dându-și seama că nu avea nici un rost să se certe. Avea să-și păstreze indignarea pentru lupte viitoare.

CAPITOLUL 14

St Mary’s, primăvara lui 2018

Rachel s-a trezit devreme. În seara dinainte parcursese distanţa scurtă până acasă sub un cer pline de stele şi, când zgomotele petrecerii se retrăseseră, devenise conştientă de o nemişcare absolută, de o linişte pe care nu fusese niciodată capabilă s-o găsească în oraşele mari şi după care ajunsese să râvnească ca după un drog.

În această dimineaţă, însă, ţipetele ascuţite ale pescăruşilor spintecau aerul, spunându-i să se scoale şi să înceapă să se mişte, căci refluxul nu aştepta pe nimeni. S-a întins şi s-a uitat pe geam, privind cerul senin. Deşi era sâmbătă, ea rareori îşi dădea seama când era weekend. Lucra când putea, îşi lua liber atunci când simţea că avea nevoie şi totul părea să se echilibreze.

Îşi dădea seama şi de faptul că zilele cu vreme bună de care avusese parte de când ajunsese pe St Mary’s ar fi putut să se sfârşească în orice clipă şi voia să-şi înceapă studiul fără întârziere. Primul raport oficial avea termen de predare în câteva zile şi deocamdată nu prea avea cum să justifice timpul care trecuse.

S-a ridicat din pat, a tras pe ea blugii din seara anterioară şi un pulover gros şi s-a pieptănat în grabă. Nu fusese multă mâncare la petrecere, aşa că s-a apucat să-şi facă o omletă mare. Intenţiona să stea pe barcă cea mai mare parte a zilei şi nu voia ca foamea s-o distragă de la observare, aşa că un mic dejun bun era potrivit.

A apucat cizmele de cauciuc şi un manometru pentru moluşte. O pereche de şublere special proiectate pentru a măsura lungimea şi lăţimea scoicilor. Şi-a luat şi aparatul de fotografiat cu ea, închis într-o carcasă impermeabilă, cu

intenţia de a fotografia unele dintre moluşte de aproape, ca să le compare cu fotografiile făcute în urmă cu cinci ani. Plănuia, de asemenea, să ia mostre de la una sau două dintre locaţiile identificate anterior. Era aşa de grăbită să iasă pe apă, încât a uitat să verifice prognoza înainte de a pleca.

Prima destinaţie era curba Plajei Great Rock de pe Tresco şi a ajuns uşor la ea, făcând poze pe apă din micuţa barcă în timp ce vântul îi ciufulea părul. Fie temperatura crescuse cu câteva grade, fie începuse să se obişnuiască cu vremea, dar pentru prima dată de când ajunsese, nu era deranjată de frig. A oprit motorul şi a plutit pe o apă transparentă şi albastră ca o gemă. Ajungând la plajă, a sărit în apa mică de lângă mal şi a tras barca pe nisipul alb ca zahărul. Apa era la reflux, dar a tras-o până dincolo de marcajul pentru apă adâncă, ca să fie sigură.

Şi-a consultat una dintre hărţile pe care i le dăduse doctorul Wentworth şi a comparat-o cu plaja din faţa ei. Într-un capăt era o serie de straturi stâncoase. Locul din care trebuia să înceapă lucrul era Crab’s Ledge.

Când a ajuns acolo, şi-a dat jos rucsacul şi a scos şublerele, agenda şi un pix. Apa era liniştită. Trăgându-se mai aproape, a putut să vadă algele de un verde deschis care pluteau precum buclele unei sirene în curentul de apă. A intrat atentă în apă, cu picioarele şi labele protejate de cizmele de cauciuc. Când s-a aventurat mai în adâncime, apa a apăsat pe cauciuc, lipindu-l de picioare. Erau scoici, melci de apă şi lipitori îngrămădite pe pietre. Şi-a concentrat privirea şi a fost recompensată cu prima privelişte. Venus verucossa în toată splendoarea ei. Era mulţumită să vadă o colonie de o dimensiune considerabilă, câteva moluşte mai mari şi o colecţie de pui, scoase la lumină de reflux. A scos şublerele şi s-a apucat de lucru, măsurând şi înregistrând. Îşi atârnase aparatul de fotografiat în jurul gâtului şi, după ce a făcut măsurătorile de care avea nevoie, a început să fotografieze colonia, aşezând o ruletă mică de plastic lângă ele pentru stabilirea scalei.

Toate astea i-au luat mai mult de o oră şi în timp ce muncea, a venit fluxul, scufundând din nou moluştele. Când s-a îndreptat în cele din urmă, o durea spatele din cauză că stătuse aplecată şi s-a arcuit ca să-şi întindă coloana. S-a uitat în sus către cer. În timp ce muncise, devenise vag conştientă de intrarea soarelui în nori, dar nu se gândise deloc la asta, fiind absorbită de sarcina ei. Acum, totuşi, a văzut nori cenuşii care începuseră să se rostogolească dinspre

nord. Arătau clar ca și cum ar fi adus ploaie. Vântul se înteţise, pătând apa anterior sticloasă cu valuri de spumă, ca un albuș bătut. Învăța repede că pe aici vremea se putea schimba instantaneu. Și-a propus ca pe viitor să fie mai circumspectă și ca data următoare să verifice prognoza, dar nu era îngrijorată în mod special; fusese afară pe o vreme mult mai proastă și îi supravieţuise.

A traversat apa spre locul în care își lăsase rucsacul, și-a pus echipamentul în el și s-a întors la Soleil. Cu aparatul de fotografiat în continuare în jurul gâtului, s-a uitat spre cer din nou, calculând dacă avea să ajungă înapoi la Hugh Town înainte de începerea furtunii.

Întotdeauna fusese genul care să-și asume riscuri.

Trăgând mica barcă până la marginea apei, a împins-o de pe nisip și a urcat, coborând motorul și pornind la drum.

Fără să se gândească, a întors barca spre insulele estice, în loc de sudice, înapoi spre St Mary’s. Mai târziu, nu avea să fie capabilă să explice de ce făcuse asta. O lipsă momentană de concentrare, oboseala de la noaptea anterioară și de la munca de dimineaţă, poate?

Avea să se dovedească o greșeală costisitoare.

CAPITOLUL 15

Little Embers, toamna lui 1951

Richard a privit-o pe femeia din fața lui. Avea ochii aprinși, iar părul șaten, care părea fin ca un puf, se ondula dezordonat în jurul feței. Două pete roșii îi ardeau în obraji. Pieptul se ridica și cobora în ritmul respirației scurte. Vedea că mâinile îi tremurau, iar Esther se chinuia să le țină pe loc. Trebuia să facă ceva pentru a o liniști, a-i calma agitația.

– Îți place muzica, Esther? a întrebat el.

– Să-mi placă ce?

În ciuda disconfortului, tonul ei era glacial.

– Muzica. Cea clasică?

A arătat spre gramofon.

– Întâmplarea face că da. Însă nu văd cum asta ar putea să rezolve ceva.

– Fă-mi plăcerea, te rog.

Richard s-a dus la gramofon, a scos un disc subțire acoperit cu șelac din ambalajul de hârtie maro și l-a așezat pe platan. A pornit aparatul și a așezat cu delicatețe acul pe disc. Acordurile suave ale piesei „The Park Ascending“, de Vaughan Williams, au umplut imediat încăperea. Esther a avut o expresie uimită, dar s-a sprijinit de spătarul scaunului, închizând în cele din urmă ochii. Corpul ei, care fusese până atunci încordat precum arcușul unui violonist, s-a relaxat puțin. Era complet nemișcată, iar Richard putea să se

uite la ea fără pericolul de a fi surprins. Gura lui Esther era largă şi generoasă, pomeţii proeminenţi, fruntea înaltă şi bărbia hotărâtă. A observat umbrele vineţii de sub ochii ei, forma de scoică a pavilioanelor urechilor care ieşeau la iveală printre şuviţele de păr, linia graţioasă a gâtului, scobiturile adânci din locul în care gâtul intersecta claviculele. Pentru câteva minute, singurul sunet din cameră a fost muzica înălţătoare şi focul care trosnea. Richard stătea complet nemişcat, urmărind singura lacrimă care s-a scurs pe sub genele lui Esther, în jos pe obraz. S-a simţit ca un intrus în suferinţa ei.

Muzica s-a terminat şi ea nu s-a mişcat. Adormise?

Nu. S-a agitat.

Oceanul de tristeţe şi regret din privirea ei când a deschis ochii şi i-a întâlnit privirea l-a spintecat ca un bisturiu. S-a blestemat din nou pentru că o acceptase ca pacientă.

Richard nu intenţionase niciodată să devină psihoterapeut. Înainte de a se duce la Oxford pentru a studia medicina, se hotărâse pentru o carieră în domeniul chirurgiei, dar apoi, în ultimul an de facultate, s-a întors acasă după trimestrul al doilea şi a constatat că mama lui, dintr-odată şi fără un motiv aparent, înnebunise. O nebunie dezolantă şi delirantă. Tatăl lui i-a explicat pe un ton sumbru că făcuse totul pentru siguranţa ei, dar, când se întorsese acasă de la muncă şi o găsise de mai multe ori hoinărind prin oraş, bombănind în barbă şi deranjându-i pe negustori, fusese obligat să acţioneze.

– Doctorul Nancarrow a insistat că e pentru binele ei. Va trebui să ne descurcăm fără ea, deocamdată, explicase el.

De când îşi aducea aminte Richard, Hannah Creswell se îmbrăcase diferit de restul mamelor, fusese mai zgomotoasă, îşi exprimase mai direct opiniile, îl îmbrăţişase mai înflăcărat şi mai des. Fusese întotdeauna ceea ce tatăl lui descrisese drept „mai tensionată“, dar el pusese stările ei de spirit violente pe seama unei personalităţi exuberante, întru câtva impetuoase. Nu avusese niciodată bănuiala că ar fi fost vorba despre o problemă serioasă; fusese doar mama lui flamboaiantă, zgomotoasă, iubitoare.

Acea vară i-a schimbat viaţa. Ea era închisă în Foster Hall de la Spitalul de Boli Mintale Cornwell, la marginea lui Bodmin Moor. Vizitele erau permise duminica după-amiaza, între orele două şi patru. Richard făcea călătoria sinuoasă de două ore cu autobuzul din micuţul oraş în care locuiau, în fiecare săptămână, fără excepţie, numai ca s-o găsească îndopată cu medicamente, rigidă şi apatică, complet inconştientă de prezenţa lui. În timpul fiecărei călătorii de întoarcere se uita în gol spre câmpurile de grâu copt, frustrat de inabilitatea de a o ajuta şi jurând să nu se mai întoarcă, dar următoarea săptămână îl găsea repetând drumul. Tatăl lui rareori i se alătura. „Nu cred că face vreo diferenţă dacă o vizităm.“ Nu era sigur ce îi frângea mai tare inima, răspunsul neînduplecat al tatălui lui sau propria lui neputinţă, dar, orice ar fi fost, Richard nu-l lăsa pe tatăl lui să-i vadă suferinţa. A fost ruşinat din cauza uşurării pe care a simţit-o când a venit vremea să se întoarcă la studii.

Esther îi amintea prea mult de mama lui, înainte de a se îmbolnăvi. Luminiţa de inteligenţă din ochii ei, profunzimile pasiunii înflăcărate care pândea dedesubt, furia abia ascunsă. Nu avea idee dacă era capabil s-o ajute. Sarcina de a o trata pe Esther Durrant, de a o înţelege, avea să fie complet diferită de cea care îi revenea vizavi de bărbaţii traumatizaţi de război.

– Ei bine. Nu mai puneţi muzică?

Esther îşi ştersese lacrimile de pe obraz şi îl privea cu ochi limpezi.

– Ţi-a plăcut? a întrebat el.

– Pentru o clipă m-am simţit ca şi cum aş fi fost pe o pajişte, într-o zi călduroasă de vară.

Părea surprinsă de sine însăşi.

– Într-adevăr, a spus el cu un zâmbet pe faţă. Are darul de a te transporta, nu-i aşa?

A urmat o pauză în care amândoi şi-au amintit ultimele acorduri ale muzicii.

– Lasă-mă să-ţi spun o poveste în schimb, a spus el. A unui bărbat pe nume Darius, rege peste întreaga Asie. Era complet îndurerat de moartea soţiei lui.

Nimic nu-l putea consola. S-a dus la Democrit, un zeu, pentru ajutor. Acesta a spus că dacă Darius ar fi găsit trei bărbaţi neatinşi de suferinţă şi le-ar fi incrustat numele pe piatra de mormânt a soţiei lui, asta ar fi întors-o din morţi.

Esther era foarte atentă.

– Darius i-a pus pe oamenii lui să caute regatul în lung şi-n lat, dar nu au putut găsi pe nimeni. Jelise ca şi cum ar fi fost singura persoană care experimentase aşa o pierdere. Nici unul dintre noi nu este scutit de durere, Esther. Nu eşti singură.

– Te deranjează dacă mai pun câteva întrebări?

Esther era directă, refuzând să comenteze povestea lui.

– Dă-i drumul!

Curiozitatea ei nu putea fi decât un semn bun, şi-a spus. John îi raportase că, pur şi simplu, Esther nu mai manifestase interes în nimic, cu greu putea fi convinsă dimineaţa să se ridice din pat, aşa că era o atitudine promiţătoare.

– De ce aici?

El s-a gândit la întrebare.

– Mătuşa mea e prietenă cu soţia concesionarului curent. Este agent de asigurări în Londra, şi nu s-a aventurat niciodată mai la vest de Reading, iar locul a fost pustiu o vreme. Ştia că eram în căutarea unei locaţii în care să-mi aşez instituţia.

– Instituţia?

– Pentru a trata foşti militari, a crea un fel de comunitate. Ca să încerc să echilibrez, oricât de puţin, balanţa injustiţiilor pe care le-au suferit. I-a zâmbit firav. Presupun că sunt atras de lucruri stricate. Pe când eram copil îmi plăcea să repar, rezolv şi să redau în folosinţă. Acelaşi lucru e valabil şi acum, numai că e vorba de oameni, nu de jucării.

– Dar de ce aici? a întrebat ea din nou.

– Este liniște și pace și ducem o viață simplă; împărțim sarcinile zilnice și munca fizică și rămâne suficient timp pentru discuții. Suntem izolați de continent și chiar cred că izolarea ajută.

– Înțeleg. Funcționează?

Richard a înclinat capul cu modestie.

– Așa îmi place să cred. Primul meu pacient, un căpitan, fost membru al Gărzii Coldstream, a ajuns aici strângând în mâini o replică de lemn a mitralierei Lee Enfield, căreia nu-i dădea drumul nici când mânca, nici când dormea. Dar într-o zi, la câteva săptămâni după ce venise, am dat peste el în cotețul găinilor, ținând-o în brațe pe Bess, unul dintre exemplarele noastre de Black Orpington. Îi cânta și îi mângâia penele, iar mitraliera de lemn era abandonată pe jos, la câțiva metri distanță. A trecut aproape o lună până când am reușit să scot mai mult decât câteva cuvinte de la el, dar a progresat suficient cât să poată părăsi insula șase luni mai târziu. Au mai fost și alții de atunci.

– Impresionant. Și ați tratat vreodată femei aici?

– Trebuie să recunosc că nu.

Nu a adăugat faptul că avea îndoieli vizavi de înțelepciunea de care dăduse dovadă acceptând-o pe ea, sau că îi era dator soțului ei și nu fusese capabil să-l refuze.

Când era elev la școală, Richard avusese nefericita poreclă Piticot. Având pe deasupra și binecuvântarea contradictorie a unei voci subțiri și pițigăiate pe care dirijorii de coruri o iubeau și pe care nici o cantitate de studiu nu o putuse îngroșa, fusese, desigur, necăjit fără milă de colegii lui. Abia când a împlinit șaptesprezece ani și s-a înălțat brusc mai mult de treizeci de centimetri, iar vocea i-a coborât o octavă, a scăpat de batjocură. John fusese unul dintre puținii care se purtaseră cu blândețe cu el și care îl protejaseră de huliganii mai mari.

Richard, de asemenea, putea să prevadă o vreme în care şirul pacienţilor traumatizaţi de război avea să se subţieze şi în care avea să fie nevoie să caute alţi pacienţi – ceea ce ar fi inclus femei – dacă era să-şi continue practica la Embers. În afară de asta, povestea ei îl intriga.

– Înţeleg. Şi cum suportaţi să fiţi aici?

– Ce vrei să spui?

– Suntem în mijlocul pustietăţii... nu vă simţiţi niciodată captiv? Exilat?

– Nu pot spune că da, a zis el, surprins. Îmi place că ştiu fiecare centimetru pătrat al insulei: unde sunt cuiburile rândunelelor, unde înfloreşte degeţelul roşu, pistruiat şi roz vara, sunetul vântului prin stufărişul de pe mal, roşul buruienilor şi verdele algelor aduse de valuri pe mal. A făcut o pauză, gândindu-se la frumuseţea pe care viaţa pe insulă o adusese în viaţa lui. Cel mai bun loc în care să găseşti scoici, în care perioadă a anului muşcă macroul... schimbările pe care le aduc anotimpurile insulei, şi mai ales verile sunt o privelişte uimitoare.

– Sunteţi de pe insule?

El a scuturat din cap.

– Nu. De pe continent. Un mic sătuc lângă Lostwithiel.

– Ce nume încântător! Lostwithiel, a repetat ea, subliniind cuvântul „Lost“. N-am idee unde este, mi-e teamă. Rareori am ieşit din Londra.

– Ei bine, asta explică de ce nu eşti obişnuită cu viaţa la ţară, a spus el. Presupun că aş putea la fel de bine să te întreb dacă nu te simţi strivită de aşa multe clădiri, înghesuită de aşa de mulţi oameni şi asaltată de zgomot...

Esther a înclinat capul.

– Punct lovit. Dar cum supravieţuiţi? Din ce trăiţi?

– La început nu a fost uşor... înainte s-o putem mulge pe Bella şi înainte să săpăm grădina de legume. Acum sunt un pescar mai priceput decât am fost

odată. Prindem o cantitate semnificativă de biban, macrou, ceva zărgan. Sunt optimist vizavi de noile noastre vase pentru crabi. Pe urmă avem melci, deşi îi mâncăm numai când suntem disperaţi, a adăugat el cu o grimasă. Nevoile noastre sunt simple şi poţi cultiva aproape orice aici. Avem căpşune şi agrişe vara, varză, napi, gulii, ceapă şi cartofi iarna, mere şi prune din livadă. Puţina carne şi produsele uscate de care avem nevoie, vin de pe St Mary's.

– Apă? Electricitate?

– Este un izvor de apă proaspătă şi, după cum ai văzut, ne descurcăm cu lămpi cu ulei şi lumânări.

– Dar cărţi, ziare, companie, conversaţie?

– O, ne descurcăm, a râs el. Iar veştile rareori sunt bune, aşa că faptul că nu avem ziare, din câte mi se pare mie, este un lux.

– Şi ce ar trebui să fac în timpul în care sunt încarcerată aici?

– Te rog, nu este o încarcerare...

– Atunci sunt liberă să plec?

– Nu chiar, a spus el, lăsându-se pe spate. Dar nu stărui asupra acestui gând. Cât timp eşti aici, eşti liberă să faci după cum îţi place – cel puţin iniţial. Dacă eşti obosită, poţi dormi, deşi recomand cel puţin o oră de mers pe zi. Vara înotăm...

– O, cu siguranţă vara nu mă mai prinde aici, a spus ea cu convingere.

– Foarte bine atunci. Nu avea rost să dezbată acest lucru cu ea. Unii dintre bărbaţi şi-au găsit hobby-uri – Wilkie are fotografiile, George urmăreşte păsările. Poate ţi-ar plăcea să ajuţi în grădină?

Esther părea să ia asta în considerare.

– A trebuit s-o transformăm pe a noastră în grădină de zarzavat pe timpul războiului. Mama insistă că trandafirii nu-şi vor reveni, a spus ea cu o tresărire crispată a buzelor.

– De asemenea, vom petrece cel puţin o oră pe zi împreună, începând de acum. Şi-a lipit palmele şi s-a aplecat în faţă. Ce-ar fi să-mi spui de ce crezi că soţul tău a vrut să vii aici? Ce te supăra?

– Nu e nimic aşa în neregulă cu mine, sunt sigură, a răspuns Esther.

În ciuda afirmaţiei ei, Richard a observat cum umerii lui Esther s-au ridicat spre urechi, mâinile au apucat coatele, privirea a devenit mai dură.

– Am avut numai un ghinion nenorocit, asta-i tot, a continuat ea. Nici mai mult, nici mai puţin decât ghinionul cu care au trebuit să se confrunte alţii. Singura problemă este că nu par să mă pot extrage din groapa în care sunt. Trebuie să încerc mai tare, să fac un efort, să mă concentrez, ştiţi. Şi-a strâns buzele, ca şi cum ar fi vrut să-şi conţină emoţiile. Cu ce prostii, mai exact, v-a umplut capul soţul meu?

Richard nu era convins, a văzut cum Esther se retrăsese.

– Haide, Esther, a spus el cu blândeţe. Nu trebuie să faci pe viteaza cu mine.

Ea s-a uitat pe geam afară cu o expresie opacă.

– Chiar nu e nevoie să fiţi blând. De fapt, chiar aş prefera să nu fiţi. Nu sunt sigură că mai suport vreun pic de blândeţe.

– S-a notat.

– Când terminăm aici, cred că mi-ar plăcea să merg la plimbare, a spus ea, schimbând subiectul.

Richard nu avea intenţia de a insista prea mult, cel puţin nu de la început.

– Desigur. Oricum, am parcurs suficient din prima noastră sesiune. Bate vântul afară, aşa că ai grijă să te îmbraci călduros. Nu sunt mari şanse de a te pierde, dar poate ai putea să-mi faci onoarea de a-ţi arăta împrejurimile, ca să spun aşa.

– O, sunt sigură că sunt perfect capabilă să-mi găsesc singură drumul.

– Insist.

Tonul lui nu admitea nici un comentariu. Până când nu avea să se asigure că Esther nu ar fi făcut ceva prostesc, el sau unul dintre ceilalţi, aveau s-o însoţească oricând avea să iasă din casă.

Şi-a ridicat bărbia, dar nu a mai argumentat.

– S-ar putea să mă duc să verific dacă soţul meu a împachetat încălţăminte potrivită. Se pare că s-a gândit la toate lucrurile.

Expresia sumbră se întorsese pe faţa ei, dar Richard şi-a amintit recomandarea de a nu fi blând.

– Excelent, a spus el. Se pare că ne înţelegem perfect.

Câteva minute mai târziu, s-a întâlnit cu ea la baza scărilor. Era îmbrăcată cu un trenci bine strâns la mijloc şi o pereche de ghete solide, cu talpa plată. Părul fusese înghesuit sub pălăria destul de urâtă pe care o purtase la sosire, în urmă cu câteva zile şi avea cu ea o pereche de mănuşi de piele. Richard nu era sigur de ce îi făcea aşa multă plăcere să vadă că nu îşi aplicase ruj, dar aşa era. Întotdeauna urâse feţele pictate şi nu-i plăcuse niciodată prea mult senzaţia lipicioasă pe care o avea când o săruta pe Marianne, care prefera o nuanţă stridentă de roşu.

Şi-a reproşat faptul că s-a gândit la Esther Durrant şi la sărut aproape în acelaşi timp. Nu era bine deloc.

– Haide, atunci, să plecăm.

Enervarea pe care o simţea l-a făcut să fie mai abrupt decât i-ar fi plăcut în mod normal, dar ea nu a părut să remarce.

A luat o găleată şi o lopată care atârnau lângă uşa principală şi au plecat.

Au apucat-o pe poteca ce se îndrepta spre debarcader, dar, înainte de a ajunge acolo, Richard a făcut semn că ar fi trebuit să urmeze o potecă îngustă, lată cât un picior, care şerpuia printre alge, urmând linia coastei spre vest. A observat curând că Esther se străduia să ţină pasul cu el, aşa că şi-a adaptat

mersul în consecinţă.

– Uite acolo! a strigat el, oprindu-se aşa de brusc, încât Esther aproape s-a lovit de el.

– Ce? Unde? Nu văd nimic mai mult decât marea nesfârşită.

El a arătat în direcţia în care se uitase, spre un grup de pietre care ieşeau din marea înspumată, ca un obsidian. Unele dintre pietre păreau să se mişte, înălţându-se şi aruncându-se în mare.

– Foci.

– O, da, uite-le!

Ca lumina bruscă a soarelui într-o zi noroasă, strălfulgerarea zâmbetului ei, expresia luminată pentru puţin timp, i-a transformat faţa. L-a încălzit şi pe el, cinstit vorbind.

– Haide, e aproape reflux. Hai să mergem jos şi să vedem dacă putem găsi nişte scoici. Doamna Biggs face o supă destul de bună din ele.

L-a urmat spre plajă, auzind şuieratul valurilor în timp ce se loveau de mal şi s-a uitat la el în timp ce săpa cu lopata. A cernut prin nisipul răscolit până când câteva scoici lungi, subţiri au ieşit la iveală.

– Scoici. Absolut delicioase, îţi garantez, a spus el cu satisfacţie. Apucă-le, te rog, înainte de a fi îngropate. Uite, i-a întins găleata pe care o adusese.

Esther şi-a scos mănuşile, le-a înfundat în buzunarele paltonului şi a apucat cu delicateţe una dintre scoici, scuturând nisipul şi ţinând-o la înălţime ca s-o examineze.

– Sunteţi sigur că le putem mânca?

Şi-a încreţit nasul.

– Ei bine, nu facem asta doar de amorul artei.

CAPITOLUL 16

Arhipelagul Scilly, primăvara lui 2018

În timp ce pilota micuța barcă în largul apei, Rachel putea să vadă că furtuna care se pregătea la orizont se mișca mai repede decât anticipase. Avea să fie deasupra ei înainte să se poată întoarce în siguranță pe St Mary's. S-a uitat în urmă. Acum Tresco era în spatele ei, nu merita să se întoarcă. În timp ce descifra formele insulelor pe partea dreaptă, așteptându-se să vadă Samson și clădirile maro-cenușii din Hugh Town, a trebuit să mai verifice o dată. Nu arătau deloc precum insulele pe care se aștepta să le vadă. În afara cazului că se înșela, acestea erau Great, Little și Middle Arthur.

Stomacul i-a fost cuprins de o senzație de greață. Trebuie să fi virat greșit când a plecat de pe Tresco. Nu mai avea timp să schimbe direcția. Vizibilitatea se îngusta, iar vântul, care se întețise, a început să se izbească de bărcuță, făcând-o să se zdruncine dintr-o parte în alta. S-a uitat din nou în jurul ei. Furtuna lovea aproape de ea acum și a simțit primii stropi de ploaie lovind-o peste față și izbindu-se de metalul șalupei. Era întuneric ca în timpul unui asfințit straniu. Un fulger zimțat a spintecat cerul și apoi, numai câteva secunde mai târziu, s-a auzit un bubuit puternic de tunet, ca o bombă.

Rachel avusese parte de suficiente furtuni tropicale dramatice când locuise în Pacific, și ca rezultat, dezvoltase un respect sănătos față de puterea lor distrugătoare. Cu siguranță nu-i plăcea să fie afară, într-o barcă micuță pe timp de furtună, fără posibilitatea de a se ascunde de fulgere, dar s-a forțat să-și păstreze calmul. A mers mai departe, încercând să nu se alarmeze și să tureze motorul la maximum. Ar fi fost o greșeală să meargă prea repede pe asemenea condiții: marea era agitată și nu voia ca barca să se umple cu apă și să riște să trebuiască să se oprească pentru a o scoate.

Și-a adus aminte de vechea casă de pe Little Embers și, în ciuda cuvintelor lui Jonah despre pustnicul care trăia acolo, a calculat că era cea mai bună soluție. Abia reușind s-o distingă la orizont, a deschis clapeta și a navigat la limita controlului, pentru a ajunge acolo cât mai repede cu putință.

S-a auzit o altă bubuitură puternică și Rachel a aplecat capul din reflex, deși nu ar fi făcut nici o diferență, în cazul în care fulgerul s-ar fi hotărât s-o trăsnească. Apa s-a lovit de partea laterală a micuței șalupe, iar valul s-a ridicat periculos de mult, dar ea a continuat, grăbindu-se.

Malul insulei Little Embers a intrat în vizorul ei exact când motorul s-a bâlbâit, a pierdut din putere, după care s-a oprit cu totul. Barca s-a balansat în acalmia bruscă, iar Rachel aproape și-a pierdut echilibrul. S-a stabilizat și a tras de cordonul demaror, încercând să-l readucă la viață. A tras din nou și din nou, dar acesta a refuzat cu încăpățânare să pornească. Era mort. A dat drumul unui torent de înjurături și a lovit cu palma carcasa de plastic.

Era izolată.

Plutind în derivă la distanță mare de pământ.

Ploaia începuse să curgă șiroaie și, în câteva minute, la picioarele ei s-a format o baltă. Cuvintele „țintă fixă“ i-au rezonat în minte. Un lucru era sigur, nu avea nici un rost să rămână la pupa bărcii, fără să facă nimic pentru a se ajuta.

A dat jos aparatul de fotografiat din jurul gâtului, a desfăcut bretelele cizmelor pescărești și le-a dat jos până la talie, apoi, stând cât a putut de dreaptă, a ieșit din ele, scoțând blugii în același timp. A scos puloverul și tricoul din precauție: nu ar fi făcut altceva decât s-o îngreuneze. Mai fusese prinsă afară o dată, în timpul unei furtuni, în Pittwater, și era o înotătoare bună, așa că nu era gata să se alarmeze, nu încă. Dar apa din arhipelagul Scilly era considerabil mai rece și exista riscul hipotermiei, în cazul în care curenții nu ar fi fost miloși cu ea.

Îmbrăcată numai în sutien și chiloți și udă leoarcă de la ploaie, a calculat că erau cam cinci sute de metri de la ea până la mal. Nu reprezenta mare lucru într-o zi cu marea calmă și apa călduță, dar era cu totul altceva în mijlocul

unei ploi torențiale, cu vizibilitate limitată.

A fost împinsă de la spate de un fulger bifurcat care a luminat cerul, cu tunetul bubuind la câteva milisecunde în urma lui. Furtuna era aproape deasupra capului ei.

S-a târât spre partea din față a bărcii și a apucat sfoara atașată de babord, legând-o peste un umăr. Planul ei, oricât de sumar ar fi fost, era de a trage barca până la mal.

S-a ridicat în picioare în barca ce se zdruncina, și înainte de a se putea răzgândi, a sărit peste bord.

Isuse. Era bocnă. Apa înghețată i-a scos cu forța aerul din plămâni și și-a simțit creierul ca și cum ar fi fost încins de o bandă strâmtă de metal. Trăgând aer în piept când a venit la suprafață, a văzut o imagine a insulei – un pâlc de copaci pe care abia îi vedea prin negură – și a înotat spre ea.

Era mai greu decât își imaginase să tragă barca după ea și când s-a uitat din nou în sus, după câteva minute de înotat, nu părea să fi progresat prea mult. Întorcându-se pe spate, a început să lovească apa cu picioarele, lăsându-și brațele să se odihnească. Tocmai atunci, a fost traversată de un val și a înghițit o gură pe apă de mare. Nu fusese o idee prea bună. Tușind și scuipând, s-a întors pe burtă și a început să înoate din nou, numărându-și mișcările în seturi de cincizeci ca să se mențină pe cursă.

Se simțea ca și cum ar fi fost în apă de ore bune, dar probabil abia trecuseră câteva minute. Brațele îi ardeau din cauza efortului de a înota, mușchii luptându-se cu valurile. Își pierduse orice senzație din degetele de la mâini și de la picioare și trebuia să-și țină buzele strânse ca să nu-i clănțăne dinții și să nu mai înghită apă.

Un val agitat s-a spart pe ea și a trebuit să se bage la fund, ținându-și respirația până a considerat că era sigur să iasă din nou la suprafață. Simțindu-se mult mai ușoară după ce valul a trecut, și-a dat seama că sfoara care o lega de barcă se dezlegase. Soleil plutea acum în derivă, depărtându-se în viteză de ea.

Poate că să sară din șalupă nu fusese cea mai bună idee. De fapt, probabil fusese o idee la fel de proastă precum cea de a sări într-un gheizer când era adolescentă (părinții ei încă nu știau despre asta). Tocmai încerca să se hotărască dacă ar fi fost mai bine să înoate în continuare spre mal sau să încerce să ajungă la barcă, când mâinile i s-au lovit de ceva solid. Abia dacă a simțit zgârieturile de pe încheieturi când au lovit stânca goală.

Decizia fusese luată pentru ea. A abandonat orice gând de a recupera barca. Prioritatea ei era să se salveze. S-a împleticit când un nou val a împins-o spre mal, prăbușindu-se peste stânci. A încercat să se prindă cu degetele, dar pietrele erau alunecoase din cauza algelor. A fost lovită de un nou val și și-a simțit brațul îndoindu-se sub ea, cu degetele agățate în crăpătură.

Blocate.

Încercând să nu se alarmeze, și-a ținut respirația și s-a luptat să-și elibereze mâna. Era înfiptă între două bucăți imobile de pietre. În timp ce a tras mâna dintr-o parte în alta, a văzut stele verzi sub pleoapele închise și a țipat în apă, înjurând din cauza durerii și a propriei prostii.

CAPITOLUL 17

Londra, primăvara lui 2018

În acea seară, Eve a gătit cina cu postul Radio 4 – „fără fir“, cum insista Buni să-l numească – bolborosind în fundal. A fost mult mai puțin atentă decât de obicei la știri, pentru că poveștile bunicii ei i se învârteau în continuare în cap. Ce voise să spună când afirmase că crezuse că nu avea să mai găsească frumusețe vreodată? Părea un lucru așa de disperat pe care să-l crezi, mai ales cineva care fusese atât de tânăr când gândise asta. Și ce era cu acel comentariu conform căruia găsise iubirea, dar fusese prea târziu? Asta era chiar mai șocant.

În fundal s-a auzit ora exactă, iar Eve a stins cuptorul, dar nu și radioul. Era companionul zilelor ei. În orele de început ale zilei, tonurile sonore ale cotelor apelor o trezeau pe Eve, eterna listă de nume fiind la fel de familiară ca o rugăciune: Forties, Cromarty, Tyne și Fisher, German Bight, Humber, Fastnet, Fair Isle și Scilly convocând-o la datorie, pentru că bunica ei încă avea nevoie de ajutor ca să ajungă la baie.

Înainte de prânz, bunicii îi plăcea să asculte Ora Femeii. „Am fost invitată de câteva ori, știi“, i-a spus lui Eve într-o zi când ascultau o femeie astronaut în timp ce vorbea despre viața și munca ei.

Seara târziu, Eve auzea deseori tonurile scăzute ale emisiunii Book at Bedtime, plutind în sus la etaj, pentru că bunicii ei îi plăceau lucrurile la volum ridicat.

Eve avea douăzeci și trei de ani. Ar fi trebuit să fie la film cu un grup de prieteni, urmărind o piesă ori ascultând o formație, sau bucurându-se de o bine-meritată băutură rece în praful din Gunjur alături de David, nu să asculte

ultimul act din The Archers și să încălzească o mâncare semipreparată. Încerca să nu fie prea deranjată de asta. În timp ce tăia doi morcovi în felii și scutura niște broccoli înghețat într-o tigaie, se întreba ce avea să facă mai exact cu viața ei, odată ce Buni avea să se simtă mai bine, oricând ar fi fost asta. Cu siguranță trebuia să existe în viitorul ei ceva care să-i taie respirația precum un răsărit alpin. În bezna londoneză, părea greu de imaginat.

Următoarea zi a fost mai călduroasă și zăpada s-a topit, lăsând străzile curate. Când Eve a ieșit afară, a simțit respirația primăverii în atmosferă. Aproape peste noapte, copacii erau împroșcați cu verde și ghioceii își scoteau capetele delicate printre firele de iarbă. A mers pe Heath veselă, îndreptând fața spre soarele care strălucea slăbuț deasupra capului. Schimbarea aproape imperceptibilă a anotimpurilor i-a dat sentimentul că lucrurile erau pe punctul de a lua o altă întorsătură, că lunga iarnă a recuperării bunicii ei ar fi putut fi aproape de final. Cu siguranță fusese mai animată în ziua precedentă decât o văzuse Eve în ultimele luni și a luat asta drept un semn bun. A sperat că în acea zi aveau să progreseze mai mult.

Când s-a întors, după ce și-a scuturat bocancii plini de noroi și i-a lăsat la ușă, a pus la fiert un ibric de ceai și s-a dus în camera bunicii. Așezând o ceașcă și o farfurioară pe măsuța de toaletă, a observat o cutiuță de bijuterii deschisă. În general era ferm închisă, legată cu o cheiță de aur, pe care Eve nu o răsucise niciodată.

Ochii bunicii erau închiși, iar respirația ușoară, în ritmul tipic al unei persoane cufundate în somn. Eve și-a îndreptat privirea din nou asupra cutiei și a riscat să se uite înăuntru, observând o broșă drăguță de argint decorată cu flori. Nu o mai văzuse până atunci, cu siguranță nu o văzuse pe bunica ei purtând-o. În centrul fiecărei flori era câte o mică piatră roșie – un rubin, s-a gândit ea. Un vers din Biblie aproape uitat i-a plutit prin minte: „Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Căci prețul ei este mai mare decât al rubinelor“. A băgat mâna în cutie și a apucat broșa, întorcând-o în palmă. Era inscripționată pe spate: „Pentru doamna E, de la prietenul ei, R. Drept dovadă a aprecierii lui. Ex tenebris lux“. Ce însemna asta? Și cine era R? Nu bunica, asta era sigur. Și-a amintit comentariul bunicii ei din ziua anterioară, cum că ar fi întâlnit bărbatul potrivit prea târziu. Acesta era un alt indiciu? Verificând că

bunica ei încă dormea, s-a întrebat în legătură cu poveștile pe care încă le mai avea de spus și dacă avea să le divulge pe toate.

Tocmai punea broșa înapoi în cutie, când a auzit foșnetul așternuturilor în timp ce Buni s-a mișcat. A parcurs distanța de câțiva pași până la patul ei, a auzit un icnet și s-a apropiat, s-a aplecat, în timp ce ochii cercetau fața bunicii. Își pierduse calmul somnului, era schimonosită, cu buzele strânse, o cută adâncă între sprâncene. Își scutura capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de ceva. Picioarele îi zvâcneau sub pătură.

– Robbie. Robbie. Livada... nu pot respira. Nu e aer...

Eve a fost traversată de un val de îngrijorare. Starea bunicii ei se agrava? S-a întrebat dacă ar fi trebuit să ceară ajutor.

Apoi, la fel de neașteptat cum începuse, a redevenit liniștită, cu expresia relaxată, cutele pielii așezându-se pe oasele feței.

Eve a așteptat mai multe minute ca să se asigure că nu fusese nimic mai mult decât un coșmar.

În cele din urmă, a plecat din cameră. Ceaiul putea aștepta. Dar cine era Robbie? Era un nume pe care nu-l mai auzise înainte. El era „R“-ul care îi dăduse bunicii broșa?

CAPITOLUL 18

Little Embers, toamna lui 1951

Motivele pentru care Esther ieșea din casă nu erau pur și simplu nevoia de mișcare. Voia să se familiarizeze cu debarcaderul, pentru că numărase zilele până când vaporul avea să vină din nou. După ce au săpat după scoici și au umplut găleata pe care o aduseseră cu ei, au mers mai departe având nisipul tare și urmele negre ale algelor sub tălpi. În capătul îndepărtat era debarcaderul.

– Deci nu e nici un vas pe insulă? a întrebat ea.

– Trebuie să mărturisesc, nu am învățat niciodată să navighez. O mică scăpare, având în vedere contextul, a răspuns Richard.

– Deci ești la fel de blocat aici ca și noi?

– Ei bine, nu m-aș exprima chiar așa.

– Și vasul cu provizii vine o dată pe săptămână?

– Exact.. În fiecare vineri. Cu excepția zilelor cu vreme foarte proastă.

– Dimineața sau după-amiaza?

Richard s-a uitat într-o parte la ea.

– Depinde de flux. E nevoie să fie flux ca să poată acosta la debarcader. De ce? Ai nevoie de ceva în mod special?

– O, nu, nimic. Doar eram curioasă.

Nu era sigură că o crezuse, dar deocamdată avea informația de care avea nevoie.

Când Esther s-a trezit vineri, s-a dus direct la fereastră ca să verifice starea vremii. Pentru prima dată, asistenta nu o înfășurase în cămașa de forță în seara anterioară. Zgârieturile de pe brațe și bust se vindecaseră bine și nu a observat nici o leziune proaspătă când a dat draperiile la o parte. Spre ușurarea ei, soarele strălucea slab printr-un strat subțire de nori. Vasul putea veni; trebuia numai să se asigure că nu avea să-l scape.

În ziua precedentă îi ceruse doctorului niște foi de hârtie și un pix, spunând că voia să înceapă să scrie despre trăirile care o aduseseră la Embers, fiindcă ar fi putut s-o ajute. Fusese o minciună. Folosise hârtia pentru a-i scrie lui John, ca să insiste să vină după ea. Scrisese, iar mâinile îi zburaseră deasupra paginilor, spunându-i cât de dor îi era atât de Teddy, cât și de el și că, fără îndoială, lui Teddy îi era dor de ea. L-a implorat în cei mai insistenți termeni cu putință să-i permită să vină acasă, promițând că era mult mai bine și pregătită să fie mamă și soție din nou. Când a terminat, a împăturit scrisoarea cu atenție, a scris adresa pe o parte și a sigilat-o cu câteva picături de ceară de la lumânare. Scrisoarea era singura ei șansă de a evada din acest loc infernal.

În zilele care trecuseră de la sosirea ei, se atașase de ceilalți bărbați și până și fața distrusă a lui Robbie o șoca mai puțin decât o șocase la început. Ca răspuns, ei o tratau cu politețe și respect și reprezentau o companie destul de amuzantă la ora mesei. Robbie, mai ales, fusese blând. Într-o dimineață s-a aventurat în grădina de zarzavaturi – un dreptunghi mare care conținea șiruri ordonate de varză, capete roșii de broccoli, spanac, praz, germeni și capete aurii de ceapă, cu frunzele verzi legate pentru iarnă – și l-a urmărit scoțând cartofii din pământul negru, argilos. A început să-i spună ce-l adusese pe el pe insulă.

– Am zburat cu un avion Wellington, un zmeu mare și frumos, dar știi, când m-am prăbușit, singurul lucru pe care l-am simțit a fost o pură ușurare că nu mai trebuia să pilotez nenorocitul ăla de avion. Nu știu cum am ieșit din el – eram inconștient și nenorocitul a izbucnit în flăcări. Mi-am rupt tibia, fibula, mandibula, ca să nu mai spun că mi s-a topit jumătate din față..., a spus el,

fără urmă de milă de sine. Eram deasupra Franței și era îngrozitor de frig, de fapt era ziua dinainte de ajunul Crăciunului. Era zăpadă pe jos când am aterizat. Nemții ne-au găsit și ne-au dus la un spital de campanie în Valmont. Acolo a fost înmormântat trăgătorul meu din ariergardă. El nu a supraviețuit. Am aflat mai târziu că în ziua aceea săpaseră două morminte. A înțepat pământul cu furca de grădină. Nu se așteptau ca eu să supraviețuiesc, dar cumva am rezistat. Apoi am fost mutat la Rouen, într-un alt spital, am trecut prin nenumărate operații, aproape mi-am pierdut piciorul și, în cele din urmă, am sfârșit-o în Stalag Nine. Atunci lucrurile au devenit mai grele. Totuși, nimic nu durează la nesfârșit, nu?

Esther era uluită. Bineînțeles că auzise despre lagăre cu prizonieri de război, dar să întâlnească pe cineva care fusese într-unul, ei bine, asta era cu totul altă mâncare de pește.

– Cum Dumnezeu ai supraviețuit?

– Am trăit din cafea din ghinde, pâine de cartofi și ocazional puțină tocană. Eram toți slabi ca niște greble.

Nu se întrebase din ce trăiseră, mai degrabă cum rezistaseră, dar nu l-a întrerupt.

– Era un doctor prusac căruia îi plăcea să facă operații minore fără anestezie. A scos sârma din falca mea fără anestezie.

Esther a încercat să nu pară șocată.

– Au trecut patru ani până am fost repatriat. Ziua la care visasem, clipa care m-a susținut prin acele vremuri întunecate. Dar când am ajuns înapoi la sediul central m-au dat afară din Forțele Aeriene pentru totdeauna. Îți spun, nu m-am simțit niciodată mai deprimat ca în ziua aceea. Toate lucrurile prin care trecusem..., iar ei s-au sucit și au spus că nu mă puteau primi, nu mă voiau. Și-a dat părul de pe față până când a ajuns să fie chiar mai ciufulit. Grea încercare, știi? După toate lucrurile pe care le suportasem. M-au dat la o parte ca pe o jucărie stricată. Pentru ce a fost totul, la urma urmei? Asta e ceea ce nu înțeleg. Rege și țară? A râs, un sunet gol care a fost repede smuls de vânt. Nu mi-au răsplătit sacrificiul. Nici măcar un pic.

– O, Robbie, ce spui este absolut îngrozitor.

Esther nu-şi putea imagina lucrurile prin care el şi ceilalţi trecuseră. S-a simţit mai mult ca o impostoare pentru că era la Embers. Aceşti bărbaţi aveau nevoie de tratamentul pe care-l oferea doctorul Creswell; ea nu prea avea nevoie.

– Dar pe tine ce te-a adus aici, dacă nu te superi? Războiul s-a terminat de ceva vreme.

– Am avut ceea ce presupun că se cheamă un colaps. Sora mea m-a găsit afară, ascunzându-mă sub o placă de fier ondulat, strângând în mâini o carte de T.S. Eliot. Nu am vrut să ies, orice ar fi încercat.

A scuturat din cap încruntat.

– T.S. Eliot? a întrebat Esther, curioasă.

– Bărbaţii goi..., a intonat cuvintele. Se pare că eram catatonic. Aveam de ales între a veni aici şi o lobotomie. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că sora mea a găsit acest loc; a făcut o mare diferenţă. Doctorul mă face să vorbesc despre lucruri într-un fel în care nu pot vorbi cu nimeni altcineva. Aşa e puţin mai uşor de suportat. A împuns din nou pământul. Faptul că văd lucruri crescând îmi ia cumva o parte din frustrare. Există ceva bun şi corect în legătură cu asta, oricât de nesemnificativ ar fi.

Esther a murmurat, fiind de acord.

– Deşi încă nu sunt sigur dacă sunt mai bine decât cei care nu s-au întors, a adăugat el.

– Mai ales fiind într-un fel diferit de puşcărie, a spus Esther.

S-a uitat la ea surprins.

– Nu e nici pe departe asta. Nu pentru mine, în orice caz. Eu vreau să fiu aici. Ceea ce mă sperie cel mai mult e gândul de a pleca.

Puţin după ora douăsprezece i-a văzut pe George şi pe Robbie apucând-o în jos pe poteca spre debarcader. George împingea un cărucior cu roţi vechi de bicicletă pe ambele părţi. Esther şi-a tras în grabă bocancii şi a fugit după ei, în timp ce dresurile i se agăţau de iarba ascuţită care mărginea drumul, iar duhoarea înţepătoare de alge îi ciupea nările.

– Vă deranjează dacă vin şi eu? a întrebat cu răsuflarea tăiată când i-a ajuns din urmă.

– Cauţi ceva de făcut? a întrebat George.

– Presupun, a răspuns ea, mimând nonşalanţa.

– Aşa e la început. Cel mai bine e dacă îţi găseşti ceva de făcut pe aici, ca să-ţi iei mintea de la lucruri.

Avea vocea blândă şi Esther ştia că era bine intenţionat, dar singurul lucru la care se putea gândi ea era să evadeze.

Când s-au apropiat de debarcader, a văzut un mic vas în depărtare. A pipăit scrisoarea pe care o ascunsese în buzunar, în timp ce degetele se înfăşurau în jurul unui şiling din celălalt buzunar. Nu avea timbre, aşa că plănuise să i se adreseze căpitanului pentru a cumpăra unul pentru ea când ar fi ajuns pe continent. Spera că exista un oficiu poştal acolo – sigur trebuia să fie?

Cei trei stăteau la capătul debarcaderului, ascultând cum valurile plesneau lemnul, urmărind barca în timp ce intra în vizor, iar apoi înaintând de-a lungul debarcaderului. Căpitanul le-a aruncat câteva funii lui Robbie şi lui George, care le-au fixat de stâlpii de pe chei. Vasul era coborât în apă, având câţiva saci atârnaţi la pupă. Căpitanul a oprit motorul şi apoi, cu o agilitate ce era în contradicţie cu statura lui masivă, şi-a croit drum spre ei. Ridicând fără efort un sac, l-a pasat bărbaţilor care aşteptau.

Esther a urmărit cum barca a fost descărcată, în timp ce inima îi bătea în piept de emoţia aşteptării. Nu putea risca să fie văzută de vreunul dintre bărbaţi; cu siguranţă, l-ar fi informat pe doctor. Când s-au întors ca să urce căruciorul înapoi în sus pe potecă, Esther a văzut o şansă.

– O să-l ajut să plece, a spus ea. Voi, băieți, luați-o înainte și vă ajung eu din urmă.

– Ești sigură că te descurci? a întrebat George.

– Da, da, sigur, a insistat ea. Știu ce să fac. Nu are cum să fie așa de greu, și-a șoptit în barbă.

Bărbații au pornit pe cărare, făcându-i cu mâna căpitanului.

Mulțumind pentru norocul că o lăsaseră singură fără să argumenteze, Esther a așteptat până a fost sigură că nu mai puteau auzi. A început să desfacă nodurile funiilor care țineau vasul legat de debarcader și apoi i-a făcut semn cu mâna căpitanului, rugându-l să vină mai aproape.

– Crezi că poți pune asta la poștă pentru mine? a implorat ea, scoțând din buzunare plicul și șilingul și întinzându-i-le.

Căpitanul avea un aer nesigur.

– Poșta pleacă de obicei o dată pe lună. Mi-o dă doctorul.

– O, te rog, te-ar deranja? Aș fi teribil de recunoscătoare.

Esther i-a aruncat cel mai frumos zâmbet, făcând tot posibilul să-l farmece. Este un desen pentru băiețelul meu, știi? Și-a încrucișat degetele ca să nu fie prinsă cu minciuna.

Vântul începuse să se întețească și căpitanul era nerăbdător să plece. Fără să-i dea de ales, i-a înfundat moneda și hârtia în mână și s-a dus să termine de desfăcut funiile. Căpitanul a scuturat din umeri și le-a pus pe amândouă în buzunarul vestei în timp ce ea a aruncat ultima funie pe bord.

Când vasul a plecat, Esther s-a simțit ușurată că planul ei – până în acel moment, cel puțin – funcționase. Căpitanul avusese un aer reținut, dar luase scrisoarea și era sigură că avea să facă ceea ce îl rugase. Cu un impuls brusc de entuziasm, a sărit pe potecă să-i ajungă din urmă pe bărbați. A început să calculeze cât ar fi durat până ca John să vină după ea... o săptămână? Poate două. S-a pregătit să reziste.

CAPITOLUL 19

Little Embers, primăvara lui 2018

Trosniturile şi pocniturile nuielelor pe când luau foc... loviturile ploii în geam... şi undeva un şuierat scăzut. Pentru o clipă, Rachel a crezut că era înapoi în cabana Shearwater, adormită peste dosare.

Pleoapele i-au fluturat înainte de a le deschide şi a văzut un tapet scorojit, cu un efect marmorat, neclar, care ar fi putut fi efectul deteriorării provocate de apă sau, la fel de bine, un model intenţionat. Sub ea era o canapea aspră. Culoarea verde mucegai, de asperitatea lânii netoarse.

– Deci te-ai trezit.

Vocea era dogită, aproape ruginită, ca şi cum nu ar fi fost folosită de-o vreme.

Rachel şi-a întors privirea în direcţia ei şi s-a focusat asupra femeii slabe care stătea în cadrul uşii. Lumina era slabă; o singură lampă cu ulei arunca umbre pe faţa ei, dar putea distinge o încâlceală de păr castaniu, ondulat, care îi cădea liber pe umeri. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi din catifea reiată de culoare muştar murdar, care erau ţinuţi de o curea jerpelită şi cu un pulover cârpit, împletit, stropit cu nuanţe de verde, maro şi gri, ca şi cum ar fi fost folosit pe post de paletă de către un pictor. Părea mai în vârstă decât Rachel, dar mai tânără decât mama ei – între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, dacă ar fi fost să se hazardeze să ghicească. Ochii ei cenuşii s-au fixat asupra lui Rachel cu o privire de neclintit.

– Te-am văzut când a venit furtuna şi m-am întrebat ce aveai de gând. N-am idee însă de ce te-ai hotărât să înoţi. Nu eşti de pe insule, nu-i aşa? a spus ea,

ca şi cum ar fi oferit un fel de explicaţie.

Rachel a scuturat imperceptibil din cap şi a înghiţit în sec. Avea gâtul dureros, cel mai probabil, consecinţa faptului că înghiţise tone de apă sărată.

– A fost bine că am ajuns la tine la timp, altfel ai fi fost hrană pentru peşti. Aveai o nuanţă frumoasă de albastru de Prusia când te-am scos.

– Eu...

Rachel nu ştia de unde să înceapă. O amintire a momentului în care fusese blocată între pietre a ieşit la suprafaţă.

– Mâna mea. Era blocată. Altfel aş fi reuşit.

Era sfidătoare.

– După cum spuneam, ai avut noroc că am fost acolo.

– Unde sunt?

– Little Embers.

– Şalupa mea...

Rachel a vrut să se ridice, dar s-a prăbuşit înapoi când a fost traversată de un val de ameţeală şi durere. Braţul drept o durea.

– S-a pierdut pe mare, mă tem.

– O, Doamne!

Cum avea să-i explice asta doctorului Wentworth?

– Nu sunt sigură că a avut ceva de-a face cu asta. Eu sunt Leah, apropo.

– Rachel, a spus ea vlăguită.

Femeia a gemut.

– Mă duc să bun ibricul pe foc. O ceaşcă de ceai o să te încălzească.

Leah a dispărut prin cotloanele holului şi Rachel a profitat de ocazie ca să evalueze împrejurimile. Camera era în haos; cărţi şi hârtii împrăştiate pe toate suprafeţele, în grămezi dezordonate, aşezate pe covorul cu model floral şi sprijinind uşa deschisă. Draperii jerpelite erau trase în faţa a două ferestre lungi, rectangulare, iar ea era aşezată cu faţa la foc, acoperită cu o pătură groasă şi avea mai multe sticle cu apă lipite de corp. De undeva venea miros de mâncare – ceva cu aromă bogată.

A dus mâna stângă la păr şi a descoperit că era în continuare umed. Apoi şi-a amintit că fusese îmbrăcată numai cu lenjeria intimă când sărise peste bord şi s-a uitat în jos. Acum era îmbrăcată cu un tricou larg, pătat de vopsea, care se poate să fi fost la un moment dat alb. Probabil că Leah o îmbrăcase.

Când femeia a reapărut cu două căni, Rachel tocmai încerca din nou să se ridice în fund.

– A, eu n-aş încerca să mă mişc prea mult. Mâna ta este într-o stare cam proastă.

– Ce vrei să spui?

– Presupun că ţi-ai rupt un deget sau două, iar eu se poate să-ţi fi scrântit încheietura când am încercat să-ţi smulg mâna de sub stâncă. Leah a făcut această afirmaţie pe un ton indiferent. E puţin umflată, dar sunt sigură că se repară într-o zi sau două.

A pus jos cana pe care o avea în mână şi a ridicat colţul păturii. Rachel a ridicat capul şi a văzut că antebraţul drept, aşezat peste piept, era dublu faţă de cât era antebraţul stâng, iar încheietura era groasă şi umflată. Două dintre degete erau de asemenea umflate şi aveau o nuanţă atrăgătoare de violet. Pe când s-a uitat la mâna ei şi a încercat să-şi mişte delicat degetele, a fost din nou traversată de durere şi, deşi îi era în continuare frig, pe frunte i-au apărut picături de sudoare.

– O, la naiba! Doare.

– Da. N-aș recomanda asta.

Leah a deschis o folie cu pastile și i-a întins două. O să-ți ia durerea.

Leah așezase ceaiul pe o măsuță și Rachel s-a ridicat stângace, mușcându-și limba în timp ce-și înghiontea brațul umflat pe când se întindea după cană. Ceaiul era dulce și tare. A început să simtă cum îi revine optimismul ei natural. Nu se înecase. Era întreagă – ei bine, aproximativ. S-a gândit scurt la aparatul de fotografiat, la telefon și la observațiile zilei. Îi părea rău că pierduse aparatul de fotografiat, dar putea recupera telefonul de la asigurări, și cel puțin observațiile reprezentau rezultatul unei singure zile de muncă. Barca însă era o problemă serioasă. Cum avea să-i explice asta doctorului Wentworth? Avea s-o creadă, fără îndoială, cea mai mare idioată de pe planetă.

Și nu s-ar fi înșelat prea mult.

Leah a reapărut cu o cutie ruginită în mâini. A așezat-o pe măsuța de cafea și a deschis capacul, care s-a ridicat cu un scârțâit nemulțumit.

– M-am gândit să aștept până când te trezești înainte să-ți bandajez mâna, a spus ea, cotrobăind prin cutie.

– O, mulțumesc.

Rachel nu era sigură că asta fusese cea mai bună idee.

– Nu prea sunt o asistentă bună. A scos un bandaj cenușiu. Chestia asta a stat aici ani de zile, dar tot o să-și facă treaba.

Când Leah s-a așezat lângă ea pe canapea, Rachel a simțit miros de fum de lemn și un iz vag acru de haine vechi, spălate rar. Mâinile femeii erau mici, pătrățoase și puternice: mâini capabile. Unghiile erau mărginite de o dungă verde mocirloasă, dar, în afară de asta, arătau destul de curate.

– Întinde brațul!

Rachel a făcut ce i s-a spus, mișcând brațul cu grijă.

– Deci, Rachel, de ce nu-mi spui mai exact ce te-a adus taman până pe insulele estice pe o vreme așa de rea? A început să înfășoare bandajul în jurul părții de jos a brațului. Ești departe de casă.

– Nu chiar, a răspuns ea cu o notă defensivă în voce. Locuiesc pe St Mary's. Sunt cercetător științific. Au!

– Îmi pare rău. S-ar putea să doară puțin. Nu, vreau să spun Australia. De acolo ești, nu?

Mâinile i se mișcau cu rapiditate și eficiență în timp ce derula bandajul.

– La origine. Dar am trăit peste tot prin lume. Insulele Cook, Maldive, Guam... în emisfera sudică și insulele ecuatoriale mai ales.

Afară s-a auzit un tunet.

– Nu avem deseori furtuni așa năprasnice atât de târziu în an, a spus Leah, ridicând privirea. Dar când le avem, nu e bine să scoți afară nici un câine, nici un om.

– Nu m-aș fi pus la drum dacă mi-aș fi dat seama, a spus ea, simțindu-se prost din cauza acelor cuvinte. Nu am obiceiul de a face greșeli stupide.

– Nu mai spune, a spus Leah, legând bandajul frumos. Asta ar trebui să ajute.

Chiar ajuta, dar durerea persista.

– Cina e gata. Sper că-ți place oaia.

Leah a dispărut din nou, iar Rachel a rămas să se întrebe cine e femeia. Jonah spusese că era pustnică, dar trebuia să fie vorba de mai mult decât atât. Cine, în toate mințile, ar fi ales o existență așa de singuratică?

Era pe punctul de a adormi când Leah a reapărut, ducând în mâini două farfurii de aluminiu și două furculițe.

– S-ar putea să-ți fie mai comod pe canapea la noapte – e mai cald aici decât oriunde altundeva în casă. O să scot niște lenjerie pentru tine mâine, dar e

toată în pod și nu mă duc acolo până nu se face lumină.

– O să mă pot întoarce pe St Mary’s mâine? a întrebat ea.

– Nu aș fi așa sigură de asta. Furtuna pare să dureze încă o zi sau două, a spus Leah, întinzându-i farfuria.

Ca și pentru a-i confirma vorbele, s-a auzit un tunet care a zăngănit geamurile în rame.

Rachel și-a echilibrat farfuria în brațe și apoi a luat furculița pe care i-o întindea Leah.

– Dar o să mă poți duce înapoi?

– Ei bine, te-aș duce, dacă aș avea o barcă.

– Ce?

– Am spus că te-aș duce dacă aș avea o barcă.

– Da, am auzit asta, dar ce vrei să spui?

– Exact ce am spus, a spus Leah, cu o răbdare exagerată. Nu am barcă.

– Glumești. Cum te descurci? De unde ai provizii? Mâncare?

– Rareori am nevoie să plec de pe insulă și Tom, de la Co-op, de pe St Mary’s face livrare o dată pe săptămână.

Rachel era uimită. Știa câte ceva despre traiul izolat, dar ăsta era alt nivel.

– Când trebuie să vină următoarea livrare? a bălmăjit cu gura plină de tocană.

– Să vedem... S-a gândit o vreme. Ultima a fost acum două zile. Da, atunci a fost.

– Deci joia viitoare, a spus Rachel.

– Nu ţin socoteala exactă a zilelor, dar dacă spui tu.

– Ai, cel puţin, un telefon?

Leah s-a uitat la ea ca şi cum ar fi cerut o legătură directă pe lună.

– Nu.

Asta însemna că aveau să treacă alte cinci zile înainte să vină cineva. Cinci zile. Avea termen de a-l contacta pe Wentworth luni. Doctorul nu avea să-şi facă o părere prea bună dacă ea ar fi ratat prima întâlnire. De fapt, nu avea cum să fie bucuros pentru veştile pe care le avea pentru el. A dat la o parte gândul: nu avea ce să facă în legătură cu asta acum.

– Nu te simţi singură aici? Rachel nu fusese niciodată bună la subtilităţi. Adică să vezi pe cineva numai o dată pe săptămână, în cel mai bun caz? Să nu poţi contacta pe nimeni?

Leah a privit-o cu un amestec de iritare şi resemnare.

– M-am simţit mai singură în oraşe mari, chiar şi în orăşele. Nu, asta mi se potriveşte foarte bine.

Fără să se gândească, Rachel a mişcat braţul rănit şi a gemut din nou.

– Analgezicele alea îşi fac treaba? a întrebat Leah.

– Puţin, a răspuns ea, nevrând să se plângă.

– S-ar putea să nu dormi prea bine la noapte.

– Sunt mai rezistentă decât par.

– Sunt sigură de asta.

Leah s-a întins după farfurie, pe care Rachel o curăţase de mâncare în timp ce vorbeau.

– Mi-e teamă că nu avem desert prin părţile astea.

– A fost delicios, mulțumesc. Și mulțumesc pentru că m-ai luat la tine, că m-ai salvat.

– Nu aveam cum să te las acolo să te înec, nu?

CAPITOLUL 20

Little Embers, toamna lui 1951

Richard începea de obicei sesiunea de terapie cu o bucată muzicală, având grijă să aleagă ceva liniştitor ce i s-ar fi potrivit pacientului. Obţinerea unei stări de calm era de ajutor, astfel încât să poată începe să investigheze mai adânc în evenimentele care îi aduseseră la Embers. Pentru Esther, a ales din nou Vaughan Williams, după ce văzuse efectul pe care îl avusese la prima audiţie. Nu strica faptul că era, de asemenea, una dintre piesele lui preferate.

Trecuseră aproape zece zile de la sosirea ei şi prezenţa unei femei pe insulă nu fusese atât de perturbatoare pe cât se temuse Richard iniţial, cel puţin în ceea ce-i privea pe ceilalţi pacienţi.

Lui Robbie mai ales i se pusese pata pe ea. Îi văzuse împreună în grădină, Robbie sprijinindu-se de lopată, aparent adâncit într-o conversaţie serioasă, în timp ce Esther îşi ţinea părul într-o parte de pe faţă pe când vântul încerca să i-l smulgă. Observase cum aerul proaspăt adăugase nuanţe de roz tenului ei palid şi că începuse să mănânce puţin mai mult la fiecare masă. Era conştient că avea o mică provizie de Seconal – John îi oferise detalii despre medicaţia care îi fusese prescrisă – dar preferase să o lase să le termine, decât s-o tulbure mai mult confiscându-le. Nu avea să-i prescrie altele. Ţelul lui era să-i dezveţe pe pacienţi de toate sedativele şi stimulatoarele pe măsură ce starea lor se îmbunătăţea. O mică doză de valeriană, dacă erau bântuiţi de coşmaruri, era cel mai mult ce permitea.

În timpul întâlnirilor zilnice putuse să observe cum Esther începuse încet-încet să aibă încredere în el, destăinuindu-i mici detalii ale vieţii ei din Londra, cum îi plăcea să se plimbe pe Heath primăvara, care era locul în care îi plăcea să înoate vara. E adevărat, nu vorbiseră decât generalităţi, şi încă nu

abordase subiectul trecutului ei recent. Avea să treacă mai mult timp până să fie capabilă să se destăinuie. Într-o dimineață vorbiseră despre iazurile pentru înot, când el a îndrăznit să pună întrebarea.

– Spune-mi despre copiii tăi, Esther.

A albit, dar și-a revenit repede.

– Ei bine, Teddy are aproape doi ani și jumătate și este puțin copleșitor – de fapt, lui John îi place să-i spună Teddy-Teroarea. Este poznaș, dar un băiețel așa de vesel, așa de iubitor... Mi-e teamă că nu sunt întotdeauna o mamă bună pentru el.

S-a retras în tăcere.

– Ce te face să spui asta? a întrebat el cu blândețe.

– Ei bine, sunt aici, nu-i așa? Ar trebui să fiu acasă, să am grijă de el, așa cum face orice mamă bună.

– Acum, nu te învinovăți pentru asta; nu se poate face nimic. Și ești aici ca să te faci bine, ca să poți fii o mamă bună din nou.

– Dar sunt foarte bine. Doar am fost puțin deranjată, asta-i tot. A scuturat niște firimituri imaginare de pe fustă și s-a foit în scaun. Puțin tristă, dacă e să recunosc ceva.

El a zâmbit în sinea lui din cauza afirmației care minimaliza realitatea.

– Ești sigură de asta, Esther? Și celălalt copil al tău?

– Celălalt copil?

Richard a lăsat în mod intenționat o pauză mai lungă de tăcere. Era unul dintre cele mai vechi trucuri din cărțile de psihologie. Trebuie să lași spațiu pacientului pentru introspecție, să lași tăcerea să se prelungească până el o umple cu ceea ce, în cele mai multe cazuri, a stat adânc îngropat în sinea lui. Totuși Esther era încăpățânată, autonomă, iar tăcerea s-a prelungit și s-a prelungit, timp în care ea a rămas complet nemișcată.

Ceasul din hol a bătut ora exactă anunțând că venise vremea pentru prânz, iar Richard a încheiat sesiunea fără convingere.

– Hai să mai vorbim mâine, vrei? a spus el, ca și cum nimic nepotrivit nu s-ar fi întâmplat. De ce nu te duci în bucătărie cât timp eu strâng niște lucruri aici?

Esther s-a ridicat în picioare cu o economie de mișcări, care erau grațioase și fluide în același timp. Lui Richard îi făcea o plăcere peste măsură s-o privească: atunci când mergea pe mal, când sorbea ceai la micul dejun, atunci când un colț al gurii se curba ironic, apreciind umorul a ceva ce spuseseră Robbie sau George. Probabil nu era potrivit să fie așa de afectat de prezența ei, dar era imposibil să se controleze.

I-a aruncat o scurtă privire întrebătoare înainte să plece din cameră și Richard a simțit cum roșește, de parcă Esther i-ar fi putut citi gândurile. A închis ușa și Richard și-a reamintit de obligațiile sale profesionale.

S-a dus în biroul lui și s-a așezat la masa de acolo, dând la o parte un teanc de hârtii sub care era jurnalul lui. Anul, 1951, era imprimat cu auriu pe copertă și o mică fundiță marca data. Noiembrie, luna morții. Numai câteva săptămâni până la Crăciun, a observat fără prea mult entuziasm. Când era copil, acea zi era apogeul unei existențe, de altfel, lipsite de evenimente. Fuseseră cadouri – un set de tren, o minge de fotbal și un an memorabil în care primise o bicicletă neagră cu un clopoțel strălucitor din care îi plăcea să sune tare când dădea colțul, surprinzându-i pe pietonii nebănuitori. Avusese parte de aroma chinuitoare a curcanului care se gătea, a cartofilor crocanți și de gustul dulce al vinului licoros sorbit în salon. Mama lui, plină de entuziasm copilăresc vizavi de deschiderea cadourilor, apoi pretinzând că era epuizată și retrăgându-se în dormitor cu mult timp înainte să fie vremea de culcare. Tatăl lui dispărând în spatele revistei Times, lăsându-l pe Richard să se joace singur cu jucăriile.

În timpul războiului, pofta pentru ceremonii, cadouri și mâncare pălise și în general preferase să muncească în zilele în care cei mai mulți alegeau să se relaxeze. De când ajunsese la Embers, trecuseră două Crăciunuri, care fuseseră sărbătorite în liniște, deși doamna Biggs reușise în ambele ocazii să facă rost de o gâscă, iar pacienții îl atrăseseră în jocuri de Charades[8] și Hunt the Thimble[9], în cazul lor degetarul fiind achiziționat din trusa de cusut a

doamnei Biggs. Ambele ocazii fuseseră surprinzător de plăcute și ridicaseră moralul, în ciuda faptului că pacienții lui uneori primiseră mesaje sfâșietoare de la rude. Felicitările scrise de mână de copii erau cel mai greu de citit.

Richard a ridicat stiloul, a deschis jurnalul la data zilei. „E.D, sesiunea cinci“, a scris el. „Pacienta pare într-o stare sesizabil mai bună, dar refuză să recunoască evenimentele din trecutul recent.“ Apoi a pus jurnalul deoparte și a pus o bucată de hârtie în mașina de scris pătrățoasă care era, de asemenea, pe masă. Tastele sunau într-un ritm staccato în timp ce el își amintea conversația, starea de spirit a lui Esther, sănătatea fizică și limbajul trupului. Puține lucruri rămâneau neobservate și neconsemnate. În cele din urmă, după aproape o jumătate de oră și mai multe pagini scrise, a tras ultima foaie de hârtie din mașină și a pus-o într-un dosar înainte de a o închide într-un dulap.

Pentru un observator exterior, ar fi putut să pară că înregistra un progres minim, dar munca lui îi demonstrase valoarea răbdării și a persistenței blânde în toate lucrurile.

Mima, joc de societate

Vânătoarea de comori, joc de societate

CAPITOLUL 21

Little Embers, primăvara lui 2018

Leah avusese dreptate. Rachel dormise iepureşte, fiindcă durerea din braţ nu o lăsase să se cufunde într-un somn mai adânc. O deranjase şi vântul care se învârtoşa în casa cea veche şi ropotul ploii căzând pe ferestre. Focul se stinsese demult şi ea tremura sub pătură, retrăind panica pe care o simţise când mâna îi fusese blocată sub piatră. Făcuse destul de multe prostii în cei treizeci şi cinci de ani de viaţă, dar hotărârea de a înota pe timp de furtună, trăgând după ea o barcă, cu siguranţă trebuia să fie între primele pe listă. Îşi putea imagina expresia de pe faţa fratelui ei mai mare când avea să-i povestească.

Ca să-şi distragă atenţia de la durere, stătea întinsă pe canapea, încercând să-şi dea seama cum avea să plece de pe insulă înainte de sosirea proviziilor, şi cum ar fi putut, mai exact, să-i explice doctorului Wentworth lipsa şalupei.

La un moment dat, în orele mici ale dimineţii, gândurile lui Rachel s-au îndreptat spre Jonah. Dacă era ca cineva să observe faptul că Soleil lipsea, cel mai probabil, el ar fi fost acela. Ar fi organizat, poate, un grup de căutare? Totuşi, nimeni întreg la minte nu ar fi plecat pe mare pe o asemenea furtună. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, erau aşa de multe insule; ar fi fost ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

Când o lumină slabă a început să se filtreze prin draperii, Rachel a fost izbită de liniştea bruscă. Ploaia se oprise şi vântul nu mai vuia. În timp ce stătea întinsă, contemplând liniştea, a auzit o serie de trosnituri ale cuiva care cobora la parter şi apoi sunetul metalic al cratiţelor aşezate pe cuptor. Leah trebuia să se fi trezit.

Bineînțeles, zece minute mai târziu, Leah a deschis ușa și a apărut cu două căni într-o mână și folia cu analgezice în cealaltă.

– Ai dormit ceva?

Rachel i-a zâmbit firav.

– Nu prea mult.

– M-am gândit că poate vrei ceai. Sper că nu te superi că e neîndulcit. Am folosit ieri ultima linguriță de zahăr. Am lapte însă. Am o vacă pe insulă. Margaret. Botezată, de fapt, după una dintre conaționalele noastre.

Leah i-a întins cana și Rachel a apucat-o cu mâna bună.

– Margaret?

Rachel era derutată.

– Ole!

– O, pictorița. Îmi place opera ei.

Rachel a zâmbit, mulțumită de faptul că s-ar fi putut să aibă ceva, oricât de nesemnificativ, în comun.

– Bingo.

– Și tu pictezi? a întrebat, amintindu-și petele multicolore de pe hainele lui Leah.

– Pictam. Odată nu am fost așa de rea. Dar acum... acum doar mâzgălesc și încerc să nu fiu deranjată de faptul că, la un moment dat, de-a lungul timpului, m-a părăsit talentul.

Avea tonul lejer, dar Rachel a sesizat o nuanță a comentariului ei.

A luat o gură de ceai. Era fierbinte și plăcut.

– Înţeleg.

– Mă îndoiesc că înţelegi, dar nu contează. Nu vreau să-mi plângă careva de milă.

– O să mă străduiesc să nu fac asta, a spus ea pe un ton ferm.

– Bun. De vreme ce suntem blocate împreună pentru următoarele cinci zile...

Rachel a scos un oftat zgomotos, involuntar, ca şi cum s-ar fi gândit din nou la timpul pe care urma să-l piardă.

– Pot continua?

Leah a fixat-o cu privirea şi Rachel a dat din cap fără să mai comenteze.

– Nu am mai avut oaspeţi, dar vor fi câteva reguli, dacă e să ne înţelegem – probabil sunt prea obişnuită cu propria mea companie. Îţi sugerez să stai aici în timpul zilei. Leah a ridicat o mână când Rachel a vrut să protesteze. Ţi-ai scrântit urât mâna şi pare că ţi-ar folosi odihna. Apoi, eşti bine-venită oriunde în casă, cu excepţia atelierului meu de la etaj, unde nu se intră. Acolo voi fi în majoritatea după-amiezilor, dar dimineaţa o mulg pe Margaret, am grijă de legume şi în general încerc să mă ocup de întreţinerea locului. Dacă te hotărăşti totuşi să mergi la plimbare, anunţă-mă, fiindcă nu-mi place să cutreier insula dacă nu te găsesc.

Rachel era pe punctul de a spune că se întâmpla rar să se piardă, dar apoi şi-a amintit cum ajunsese pe insulă şi s-a răzgândit.

– Puţin ajutor în bucătărie ar fi bine-venit, dacă crezi că te descurci, având în vedere că activitatea de care chiar mă satur este gătitul, a continuat Leah.

– Îţi plac pastele cu ton? a întrebat Rachel cu un zâmbet pe faţă.

– Îmi plac. O să găseşti ingredientele de care ai nevoie în cămară. Ar fi bine, de asemenea, să-ţi fac un tur azi la un moment dat.

Leah îi arătase baia în seara anterioară, dar restul casei era în continuare un mister.

– O să caut nişte haine pentru tine, dar mai întâi aprind focul. Nu se poate să-ţi fie frig iar.

Odată focul aprins, Leah a dispărut şi Rachel a auzit un obiect care era târât deasupra tavanului, urmat de o bufnitură şi o bubuitură zgomotoasă.

– Totul e în ordine? a strigat nesigură.

– Va fi, a venit răspunsul înfundat de undeva, de deasupra ei.

Mai multe bubuituri, altă bufnitură, după care Leah a reapărut. Avea în braţe o valiză demodată din piele maro închis, cu încuietori de aramă ruginite. Ţinea antebraţul îndoit sub valiză, aşa că Rachel a putut să-i vadă muşchii bine definiţi. Poate că era subţire, dar era puternică. Era şi normal, s-a gândit Rachel, altfel nu ar fi avut cum să locuiască acolo.

Leah a aşezat valiza pe jos lângă ea cu un zgomot puternic.

– Sunt câteva lucruri aici. S-ar putea să nu fie stilul tău, dar cerşetorii...

– De unde sunt?

– Din pod. Înainte de asta, să mă ia naiba dacă ştiu. Sunt aici de când am venit la Embers. M-am uitat repede la ele cu ceva vreme în urmă, dar când am văzut că pluteam în haine, le-am lăsat unde erau. Poţi să iei ce vrei, dacă vrei.

– Cine a locuit în casă înaintea ta?

– Nimeni permanent, sau nu în ultimii cincizeci de ani. În orice caz, casa era aproape o ruină când am venit. Am primit-o cu condiţia s-o repar pe ici, pe colo. Ceea ce reprezintă o sarcină fără sfârşit.

Leah s-a aplecat şi a deschis încuietorile, care s-au ridicat cu un sunet ruginit.

Rachel s-a uitat înăuntru. Valiza era căptuşită cu mătase calandrată verde smarald, tocită pe alocuri şi care emana un miros înţepător de naftalină. Nici moliile, nici alte vieţuitoare nu ar fi avut nici o şansă de supravieţuire. A putut să distingă o jachetă de lână închisă la culoare – sau poate un palton –

cu un guler negru buclat și o pălărie de fetru maro destul de turtită.

– Te las să arunci o privire dacă vrei. Trebuie să merg la Margaret. Este în staul, dar acoperișul nu e dintre cele mai bune și s-ar putea ca furtuna de aseară s-o fi speriat.

Rachel s-a lăsat pe canapea, având grijă de încheietura rănită și a început să exploreze conținutul valizei cu mâna sănătoasă. A ridicat pălăria și haina din vârful grămezii și le-a pus în capac. Sub ele era un strat de hârtie subțire, maro pe la margini și care se destrăma sub atingerea ei, apoi un compleu fistic frumos împăturit: o bluză cu mâneci scurte și un cardigan asortat împodobit cu nasturi din perle. A întins cardiganul și i s-a părut că i-ar fi fost bun. Dedesubt erau niște pantaloni din stofă de lână, cu pliuri în față și tivul întors și o pereche de pantofi masivi cu talpa plată. Apoi, împachetate în mai multe foi de hârtie, câteva perechi de chiloți de mătase care semănau puțin cu niște pantaloni scurți, un neglijeu și un dispozitiv straniu din dantelă cu fâșii de elastic ce atârnau din el, pe care l-a recunoscut vag drept un portjartier. Presupunerea i-a fost confirmată când a găsit o pereche de dresuri de mătase. Hainele erau într-o stare aproape perfectă, dar era evident că aparțineau unor vremuri demult apuse.

A dat jos tricoul în care dormise și s-a îmbrăcat cu multă prudență cu neglijeul, peste care a pus puloverul, având grijă să nu-și sucească încheietura și să-și provoace și mai multă durere. Apoi, pantalonii. A reușit să manevreze fermoarul metalic cu o singură mână, dar nasturele era peste putința ei și l-a lăsat descheiat. În cele din urmă s-a ridicat în picioare, îndreptând puloverul cu mâna. Pantalonii se încrețeau puțin la glezne, dar, în afară de asta, îi veneau destul de bine. Putea să-și dea seama numai privindu-i că pantofii erau prea înguști pentru laba ei lată de australiancă, așa că nici nu s-a deranjat să-i probeze.

S-a așezat din nou în genunchi și a cotrobăit prin restul lucrurilor, unde a dat peste o curea subțire din piele maro, un alt pulover și o bluză transparentă, cu mâneci scurte, galbenă. Cui îi aparținuseră aceste haine? Ce vârstă avusese? Cum trebuie să fi fost viața ei? Poate a venit aici în vacanță? Materialele erau de calitate, puloverul era aproape sigur din cașmir și hainele erau bine făcute, dar nu avea mai multe indicii în afară de astea.

Chiar când credea că văzuse tot conţinutul valizei, Rachel a simţit colţul dur al unui obiect dintr-un buzunar lateral al valizei. O carte? A scos obiectul. Da. Un exemplar vechi al romanului Rebecca, de Daphne du Maurier. Îl citise odată, cu ani în urmă, pentru şcoală. Paginile acestei cărţi erau uzate şi, pe când le-a răsfoit, dintre ele au căzut mai multe plicuri albastre, genul subțire pentru poșta aeriană.

A citit adresa de pe unul dintre ele. E. Durrant, Frogmore, Well Walk, Hampstead, Londra NW3.

Era o scrisoare scrisă de proprietara hainelor? Pentru mama ei, sora sau poate un prieten? Totuşi, mai întâi s-a uitat la celelalte plicuri. Erau şase. Toate adresate lui E. Durrant. Cu timbre, dar neexpediate. Ce ciudat!

Plicurile nu fuseseră sigilate, pur şi simplu clapele fuseseră băgate înăuntru şi tocmai era pe punctul de a deschide unul dintre ele când a auzit-o pe Leah venind pe coridor. S-a simţit nejustificat vinovată, ca şi cum ar fi fost surprinsă uitându-se undeva unde n-ar fi trebuit, a azvârlit scrisorile şi cartea înapoi în valiză, ascunzându-le sub bluză.

– O, bun, ai găsit ceva care să ți se potrivească, a spus Leah când a intrat în cameră.

CAPITOLUL 22

Londra, primăvara lui 2018

– Cine era Robbie? a întrebat-o Eve pe Buni.

Se dusese în camera ei o oră sau două mai târziu și o găsise ridicată în fund, în pat.

– Robbie?

– Vorbeai în somn... ceva despre o livadă?

Esther a oftat.

– Vorbeam în somn?

Eve a dat din cap.

– Ai deseori astfel de vise?

– Nu mai am, nu de ani de zile, sinceră să fiu. A făcut o pauză. A oftat adânc. Presupun că nu ar fi nici o rușine să știi, draga mea.

– Ce să știu, Buni? a întrebat Eve.

– Odată, cu mult timp în urmă, când Teddy era foarte mic, nu am fost foarte bine. John, bunicul tău, m-a dus undeva, într-un loc în care a crezut că m-aș putea vindeca.

Eve a căscat ochii. Nu auzise nimic despre asta înainte.

– Continuă.

– Era o insulă. Foarte, foarte izolată. Nu cred că e locuită în zilele noastre.

– Cum sunt ținuturile scoțiene sau ceva de genul ăsta?

– La sud, draga mea. În afara coastei Cornwall. Arhipelagul Scilly.

Eve auzise de aceste insule – Scilly era unul dintre numele de la prognoza cotelor apelor.

– Nu de acolo vin narcisele, primele, adică?

– Da, iubito, de acolo. E frumos acolo. Deşi, la vremea respectivă, era ultimul loc în care aş fi vrut să fiu.

– Şi ce s-a întâmplat? De ce te-a dus bunicul acolo? Pentru cât timp ai stat acolo?

Bunica şi-a ridicat mâna.

– Încetişor, Eve. Eşti sigură că vrei să auzi povestea?

– Da... dar ar trebui s-o punem în carte? Să aduc reportofonul?

Deşi Buni începuse notițele pentru carte cu prima ei experiență de cățărare, Eve spera că orice ar fi fost bunica ei pe punctul de a dezvălui ar fi putut ajuta cititorul să înțeleagă ce o determinase să se cațăre pe munți, să îndure frigul și altitudinea când ar fi putut să stea confortabil acasă, având grijă de cei doi copii mici pe care îi avea, cum ar fi făcut orice casnică normală în anii cincizeci și șaizeci.

– Îți spun ce s-a întâmplat și tu poți hotărî, pentru că te va afecta și pe tine.

Eve nu a știut cum să interpreteze acest comentariu, dar a tăcut, lăsând-o pe bunica ei să vorbească.

– Cu mult timp în urmă, când eram o tânără femeie, am făcut ceva de neiertat. O crimă, în ochii multora. Cu siguranță, un păcat.

Eve nu-şi putea imagina aşa ceva. Bunica ei fusese întotdeauna întruchiparea respectabilităţii şi a onoarei. O femeie care era la fel de neclintită ca munţii pe care îi plăcea să se caţăre. I se părea imposibil să creadă că Buni a ei era capabilă de un act criminal, cu atât mai puţin de unul care rămăsese secret atâtea decade, şi care ar fi putut avea consecinţe pentru ea. Nici nu se născuse încă atunci. Deveneau amintirile bunicii ei începţoşate din nou? Oricât de improbabilă ar fi fost o asemenea afirmaţie, Eve i-a făcut favoarea de a nu o respinge imediat.

– Păcatele pot fi întotdeauna iertate, Buni, a spus ea pe un ton blând.

Bunica i-a aruncat un zâmbet vlăguit, apoi a continuat.

– Nu ştiam atunci, dar sufeream de ceea ce se cheamă depresie post-partum. John, bunicul tău, ştia că ceva nu era în regulă. Bineînţeles că existau pastile, dar nu puteau ajuta decât într-o anumită măsură.

Eve a căscat chiar mai mult ochii.

– Bunicul tău a încercat totul ca să mă ajute, crede-mă că a încercat. Apoi m-a dus de acasă. Pe Little Embers. Şi m-a lăsat acolo.

CAPITOLUL 23

Little Embers, toamna lui 1951

Trecuseră două săptămâni de când Esther se trezise prima dată pe Embers, legată şi derutată, şi a fost surprinsă de revenirea vechii ei energii, a energiei pe care o avusese înainte ca epuizarea maternităţii să copleşească totul. Îşi petrecea zilele în mare parte nederanjată de norul de teamă care plutise deasupra ei în Londra, ochii îi erau mai strălucitori şi îi revenise pofta de mâncare, în consecinţă fustele nu i se mai învârteau lejer în jurul taliei. Probabil aveau să mai treacă încă două săptămâni înainte să aibă vreo veste de la John, dar se consola cu gândul că scrisoarea trebuia să fi ajuns la soţul ei, care cu siguranţă plănuia chiar atunci întoarcerea ei acasă. Încerca să nu-i fie prea dor de Teddy, dar dormea în continuare cu fesul de lână sub obraz. Avea coşmaruri în care Teddy o striga, dar când se ducea să-l ia în braţe, mâinile ei nu îl puteau atinge, întotdeauna era prea departe. Numai de dimineaţă, în momentul dinainte de a deschide ochii, se simţea din nou trasă în jos de sentimentul de pierdere, când îşi amintea de ce o adusese John la Embers.

Într-o dimineaţă, trezindu-se mai devreme decât de obicei, s-a dus afară ca să ia nişte aer şi plimbându-se prin ceaţă, aproape s-a convins că a auzit ceva – un plâns pe jumătate sufocat, behăit. O formă obscură s-a ivit din negură şi i-a tăiat respiraţia. Arăta ca silueta unui băieţel. Teddy? Pe când s-a grăbit mai aproape, un tufiş s-a conturat şi inima i s-a potolit. Îl vedea peste tot, mintea îi juca feste.

Intrase într-o rutină, luând micul dejun cu bărbaţii şi apoi ajutându-l pe Robbie în grădina de legume când vremea permitea. Actul repetitiv de a smulge buruienile şi a săpa şi simpla epuizare fizică lucrau ca o magie subtilă, menţinându-i concentrarea în prezent şi lăsându-i puţin timp să

exploreze trecutul, cel puțin pe timpul zilei. Tristețea lunilor anterioare i se estompase din memorie, ca și cum zorile ar fi venit în cele din urmă, după o noapte lungă și întunecată.

Ajunsese chiar să aibă încredere în doctor, dezarmată de farmecul și permanenta lui stare de spirit bună. A fost surprinsă când s-a trezit râzând, mai mult decât o dată, în sesiunile lor împreună. Îi plăcea să converseze cu el despre viitorul bisericii catolice în Anglia, să discute despre Europa postbelică, războiul din Coreea și sistemul public de educație. Nu știa niciodată unde aveau să-i ducă conversațiile lor. Richard cu siguranță acorda mai multă importanță părerilor ei decât o făcuse vreodată John, era pregătit să asculte și să dezbată cu ea mult timp.

În ciuda priceperii lui, nu reușise să o facă să dezvăluie nimic despre evenimentele care o aduseseră acolo, pentru că Esther știa că, dacă ar fi articulat cuvintele cu voce tare, ar fi trebuit să-și asume responsabilitatea pentru contribuția ei la tragedie.

Cam la trei săptămâni după ce ajunsese pe insulă, într-o zi de vineri la prânz, fluxul urma să ajungă în punctul maxim. Esther practic a fugit pe cărarea îngustă către debarcader, lăsându-l pe Robbie în urmă, trăgând căruciorul după el. Au ajuns la timp ca să prindă vaporul – puteau să vadă vasul lat sub forma unei pete la orizont – și s-au așezat în capătul debarcaderului să aștepte. Soarele ieșise din spatele norilor și Esther și-a înclinat fața către căldura lui, legănându-și picioarele și simțind o bulă de nerăbdare ce i se umfla în stomac. Cu siguranță avea să primească un mesaj de la John cu vasul acesta. Ar fi fost bine să vină mai repede după ea, fiindcă pastilele lucioase, strălucitoare, mai erau puține și se terminau. Le raționalizase, luând câte una la două seri, dar aveau să se termine în decurs de o săptămână și nu știa cum ar fi făcut față după aceea. Nu voia ca doctorul să știe că le lua – nu prea putea explica de ce – dar, dacă John nu ar fi trimis curând după ea, ar fi putut fi obligată să mai ceară pastile. Nu se descurca fără ele.

– A început să-ți placă aici, nu-i așa? a întrebat Robbie.

Lăsase căruciorul în locul în care debarcaderul întâlnea uscatul și venise să se

așeze lângă ea, cu partea impecabilă a feței spre ea.

Esther s-a uitat la el într-o parte.

– Nu sunt sigură ce vrei să spui.

– Pari fericită. Foarte diferită de cum erai când ai sosit.

– Poate sunt suficient de bine ca să plec în curând?

– Poate.

Nu părea s-o creadă.

– Oricum, trebuie să merg acasă în curând. Fiul meu are nevoie de mine.

– Câți ani are?

– Doi ani și jumătate. Îl cheamă Teddy.

Ochii i s-au umezit și a clipit ca să șteargă lacrimile, privind înainte.

– De cât timp ești aici? a întrebat ea.

Robbie și-a scos părul din ochi.

– Aproape șase luni, cred. Ar trebui să vezi cum este aici vara – nu am mai văzut nici un loc care să arate chiar așa. E greu să crezi că e tot Anglia. Minunat pentru înot.

– Ei bine, va trebui să te cred pe cuvânt, având în vedere că nu mă aștept să fiu aici la vară.

Avea tonul sigur, dar își dădea seama după expresia feței lui Robbie că nu o credea.

S-a uitat în jur ca să schimbe subiectul.

– Spune-mi despre familia ta. Asta dacă nu te vei indispune, a adăugat în

grabă.

– O, nu, deloc. Părinții mei au murit la Blitz. Acum o mai am doar pe sora mea, un cumnat și o nepoată cu cel mai dulce zâmbet pe care l-ai văzut vreodată.

Colțul fără defect al gurii lui s-a ridicat datorită amintirii.

– Nu ai soție? Copii?

El a scuturat din cap.

– Nu mă așteptam să supraviețuiesc războiului, așa că nu părea corect să las pe cineva cu câteva guri de hrănit și fără un tată care să pună o pâine pe masă.

– Într-adevăr. Dar după ce s-a terminat războiul?

El a râs amar.

– Nu mai sunt chiar un băiat frumos, nu?

– Știi, a recunoscut ea, am avut câteva rețineri din cauza feței tale când te-am cunoscut, dar acum... ei bine, abia dacă mai observ. La fel ar fi și pentru fata potrivită, știu că așa ar fi. Ai cea mai mare și bună inimă, Robbie.

– Foarte drăguț din partea ta să spui asta, fetițo, dar în clipa asta nu sunt de mare folos nimănui. Nu sunt sigur că ar vrea cineva să rămână lângă mine când încep coșmarurile.

– Dar iubirea ar schimba asta. Femeia potrivită, și sunt sigură că există una, cineva care te va iubi.

– Dacă ar fi așa de simplu, a spus el, fără să se uite de-a dreptul în ochii ei.

– Dar ești mai bine, nu-i așa?

– Presupun. În orice caz, așa pare să creadă doctorul.

S-a ridicat în picioare și a început să facă semn cu mâna vasului care se

apropia cu viteză de mal. Nerăbdarea lui Esther a crescut când căpitanul a băgat motorul în marșarier și vasul s-a apropiat de debarcader. Când a fost suficient de aproape, le-a aruncat câte o funie fiecăruia, și ei le-au legat.

– Salutare, a spus căpitanul, dându-le o ladă imprimată cu numele magazinului din Hugh Town, apoi altă lădiță cu corespondența.

Esher a observat plină de entuziasm pachetele îmbrăcate în hârtie maro, dar s-a dat din drum când Robbie a luat lădița de la căpitan și a pus-o jos pe debarcader lângă ei. S-a aplecat să se uite înăuntru, optimistă că ar fi putut conține vreo veste de la John. Abia se putea abține ca să nu se aplece să cotrobăiască prin ea, atunci și acolo.

– Aștepți ceva? a întrebat Robbie, observând cum ochii i se mișcau în toate direcțiile.

– O, așa sper, a spus ea. Soțul meu...

A privit în timp ce căpitanul i-a mai înmânat lui Robbie două lăzi și un sac, după care s-a pregătit să plece.

– Trebuie s-o iau din loc, a spus el cu un accent puternic Cornish. Se pregătește o furtună grea din nord.

– Vremea și fluxul nu așteaptă pe nimeni, a spus Robbie cu un salut. Ne vedem săptămâna viitoare, căpitane!

– Dacă o vrea Dumnezeu.

Esther a ajutat la dezlegarea funiilor care țineau vasul legat de debarcader și i-a făcut cu mâna căpitanului.

– Ai vrea să verifici înainte să plecăm spre casă? a întrebat Robbie cu blândețe.

Ea a dat din cap, abia capabilă să vorbească, și a îngenuncheat, fără să-i pese că buștenii umezi ai debarcaderului udau genunchii dresurilor ei din bumbac.

– O, un pachet pentru tine, Robbie! a strigat ea, înmânându-i o cutie mare

rectangulară. Și unul pentru George...

A frunzărit printre pachetele rămase, ajungând la un plic subțire cu un timbru North London pe el. Inima i-a sărit din piept când a recunoscut scrisul și s-a sprijinit de călcâie ca să scoată scrisoarea. Când a strecurat hârtia afară, o pală bruscă de vânt a smuls una dintre foile din mâna ei și aceasta a zburat peste debarcader, în apă.

– O, nu, a țipat ea, împleticindu-se în picioare și urmărind-o cu privirea.

Înainte de a apuca să mai facă ceva, Robbie și-a dat jos puloverul și a sărit în mare, iar apa sărată a stropit lemnul cheiului.

Ajuns în apă, a ridicat pagina rătăcitoare, a ținut-o deasupra apei și a început să înoate cei câțiva metri până la mal cu cealaltă mână.

– Ești nebun? a strigat ea în timp ce a fugit jos pe debarcader ca să-l întâmpine, dându-și seama, în timp ce vorbea, că ar fi putut să-și aleagă mai bine cuvintele. Apa e bocnă.

Dar nu putea să nu fie recunoscătoare că salvase hârtia pentru ea.

Robbie a ieșit din apă, scuturându-se și ținând triumfător scrisoarea.

– Scrisoarea dumneavoastră, doamnă, a spus el cu o plecăciune în timp ce apa curgea șiroaie pe el, făcând o baltă pe nisip.

Arăta ridicol de mulțumit de sine.

Esther a râs de absurditatea situației, dar apoi și-a acoperit gura cu mâinile: lui Robbie îi clănțăneau dinții de frig.

– O, Robbie, chiar nu ar fi trebuit. Dar îți mulțumesc.

S-a aplecat în față și i-a dat un sărut rapid pe obraz, apoi s-a întors să se uite la scrisoare. Ținea în continuare a doua foaie, uscată, în mâini, iar scrisul era gros și clar. Din păcate, în ciuda eforturilor lui Robbie, cerneala se scursese atât cât să facă mesajul de pe prima pagină, cea îmbibată cu apă, indescifrabil. S-a uitat la ea, încercând să citească vorbele mâzgălite de apă.

„Draga mea Esther...“, a citit ea. Restul paginii era spălat, iar cerneala plutea în fața ochilor ei. A clipit și s-a întors spre foaia din cealaltă mână. Un singur paragraf. „Sper că până acum te-ai instalat și te simți mai bine. Richard este un doctor minunat și am toată încrederea că, în timp, te vei recupera complet și te vei întoarce la noi. Teddy îți trimite un sărut. Soțul tău iubitor, John.“

Esther a gemut zgomotos, menționarea fiului ei străpungând-o cu un val proaspăt de agonie. Soțul ei nu îi ascultase implorările de a se întoarce acasă – dacă într-adevăr îi primise scrisoarea.

– Vești proaste, prietenă? a întrebat Robbie.

– Presupun, a spus ea, incapabilă să-și ascundă tremurul din voce. Se pare că nu mă voi întoarce acasă așa de curând cum am sperat. A strâns paginile într-o bilă și le-a aruncat în mare. Îmi pare rău că a trebuit să te uzi. Se pare că scrisoarea nu merita salvată, până la urmă.

– Haide, nu are cum să fie așa de rău.

– Nu are cum? a întrebat ea, răsucindu-se spre el. Trebuia să-și verse furia pe ceva, pe cineva. Știi cum e să fii departe de copilul tău? De un copil mic, care are nevoie de mama lui? Cum este să zaci treaz în fiecare noapte întrebându-te dacă a mâncat cina, dacă îi e suficient de cald, dacă doarme liniștit? Să fii la sute de kilometri de el, sperând că nu-i e dor de tine, că nu plânge după tine?

Robbie nu a spus nimic, dar a făcut un pas în față și a cuprins-o cu brațele. Luată prin surprindere, Esther a cedat îmbrățișării lui, fără să-i pese că era ud leoarcă. Mirosea a tutun, pământ și sare, un amestec reconfortant care a învăluit-o a făcut-o să se simtă neașteptat de protejată. S-a trezit agățându-se de el, delectându-se de senzația mușchilor lui puternici sub mâinile ei. Trecuseră luni de zile de când John o atinsese, și chiar mai mult de când ea simțise dorință pentru ceva sau cineva. Flama neașteptată care i-a trimis căldură în vene și a făcut-o să-și întoarcă buzele spre ale lui a luat-o prin surprindere. Când s-au atins, și-a venit în simțiri și s-a retras violent, s-a întors ca să fugă spre casă înainte ca trupul ei în derivă s-o mai poată trăda, înainte ca Robbie să aibă șansa de a spune ceva.

CAPITOLUL 24

Little Embers, primăvara lui 2018

Leah i-a întins lui Rachel o pereche de șosete împachetate.

– Sunt câteva perechi de bocanci lângă ușa din față. Probabil sunt prea mari, și unii dintre ei sunt aici dinaintea sosirii mele, așa că se poate să li se fi stricat cauciucul, dar mi-e teamă că e cea mai bună ofertă pe care o am. Nu că ar trebui să ieși azi afară însă.

Rachel și-a mușcat limba și a acceptat să i se spună ce să facă. Era oaspetele lui Leah, și-a amintit ea.

Leah a urmărit-o cum se lupta cu o singură mână cu șoseta, apoi a îngenuncheat în fața ei.

– Haide, lasă-mă pe mine!

Rachel s-a simțit jenată pentru o clipă de faptul că o persoană aproape complet străină îi punea șosete pe picioarele goale, ceva ce nu mai făcuse nici măcar mama ei de când era mică, dar s-a abandonat și s-a lăsat încălțată. Erau uriașe și atârnau în jurul gleznelor, dar aveau să-i țină de cald.

– Micul dejun e gata. Terci. De obicei mănânc în bucătărie, dar e mai cald aici, așa că îți aduc și ție o porție.

Rachel nu a avut timp nici măcar să bălmăjească un mulțumesc înainte ca Leah să plece din cameră. S-a uitat din nou la valiză. Era nerăbdătoare să vadă ce conțineau scrisorile, dar nu știa pentru cât timp avea să fie plecată Leah.

– După cum am spus, nu mai am zahăr până vine Tom din nou, a spus Leah când s-a întors, câteva minute mai târziu, aşezând o tavă în braţele lui Rachel.

Rachel a privit bolul din care ieşeau aburi, plin de ovăz şi lapte şi a luat o gură ezitantă.

– Este delicios, a spus ea.

Şi, spre surprinderea ei, chiar era. Gras şi cremos şi numai cu un vârf de cuţit de sare. A înfulecat şi s-a uitat la Leah, urmărind-o în timp ce buza îi tresărea numai puţin.

– Încă?

Ea a încuviinţat din cap.

– Da, te rog.

După micul dejun, Leah a plecat din cameră, apoi s-a auzit cum uşa bucătăriei care dădea în exterior s-a trântit în urma ei. Rachel şi-a imaginat că urma să lipsească o bună bucată de timp; şi-a amintit că Leah menţionase mai multe sarcini pe care le avea în fiecare dimineaţă în jurul casei, aşa că, imediat ce a plecat, s-a târât în faţă pe canapea şi a băgat din nou mâna în valiză. Degetele au cuprins cartea pe care a scos-o dintre haine, aşezând-o lângă ea, pe canapea. Şi-a sprijinit cotul pe unul dintre plicuri şi s-a folosit de mâna sănătoasă pentru a extrage foile pe care le conţinea. Fuseseră împăturite în jumătate, iar ea le-a îndreptat cu grijă. „Draga mea E...“, începea. S-a uitat la partea de sus a hârtiei. „August 1952“, a spus ea cu voce tare. Scrisoarea fusese scrisă cu mai mult de şaizeci de ani în urmă. După cel de-al Doilea Război Mondial. Înaintea războiului din Vietnam. Înainte ca omul să păşească pe lună. Înaintea căderii zidului Berlinului. Înaintea telefoanelor mobile. Înaintea internetului.

Când mintea a încetat să se mai mire, a citit mai departe.

„Număr zilele de când ai plecat şi mă întreb cum se poate ca soarele să răsară

și să apună în continuare, când inima ta bate așa de departe de a mea. Sunt plin de disperare când mă trezesc și știu că nu-ți voi vedea zâmbetul secret, cel pe care îmi place să cred că-l păstrezi numai pentru mine, că nu-ți voi mai auzi râsul, nu voi mai merge împreună cu tine la debarcader sau pe plajă, nu-mi voi mai încolăci niciodată brațul în jurul taliei tale. Absența ta mă sfâșie până când nu mai pot respira și abia am puterea să mă ridic din pat în fiecare dimineață. Numai scriind te simt undeva aproape, chiar dacă știu că ești departe de aici. Sunt legat de (ne)norocul de a te iubi până la sfârșitul zilelor mele. Singura consolare îmi vine din scrierea acestor scrisori către tine, căci ele mi te aduc aproape, ca și cum ai mai fi o dată alături de mine, chiar dacă numai pentru timpul pe care îl petrec scriindu-le.“

Rachel nu crezuse niciodată prea mult în romantism, dar ceva din aceste cuvinte a mișcat-o. Cât de minunat – și sfâșietor – să fii așa de iubit și așa de pierdut. A citit mai departe.

„Îmi spun că nu poate să-ți fie nici pe jumătate la fel de mult dor pe cât îmi este mie de tine și sunt fericit că nu simți aceeași agonie ca mine, pentru că nu ți-aș dori niciodată așa ceva, draga mea. Dorința mea fierbinte este ca atare, să te gândești la mine numai ocazional, dar întotdeauna cu afecțiune, și ca viața ta să fie una plină de veselie.“

Inima lui Rachel a săltat.

„Aici este anotimpul stelelor căzătoare și mi-am dorit așa de mult să le privim împreună. Ploi mărețe de lumină se întind peste cerul nopții și mi le imaginez ca pe un buchet de paiete aduse tribut frumuseții tale. Mă întreb dacă le poți vedea de unde ești.“

Lui Rachel îi plăcea ideea de a urmări o ploaie de meteoriți cu cineva pe care să îl iubești. Le văzuse când locuise în Aitutaki și, într-adevăr, fusese încolăcită în brațele iubitului ei de atunci, dar nu era sigură că fusese îndrăgostită. Cu siguranță, nu la modul disperat, devorator, în care era cel care scrisese aceste rânduri.

A continuat să citească. Scrisoarea povestea despre plimbările zilnice, despre culesul de scoici, despre felul în care soarele se reflecta în apă și îi amintea de lumina din ochii ei. În partea de jos a paginii, scrisoarea era semnată cu litera

„R“, a cărei curbă se încheia cu o înfloritură.

Era uimită. Cine ar fi putut scrie o misivă din inimă, în care să-şi descarce sufletul, chiar să lingă timbrele de pe plic, şi să nu se deranjeze să trimită scrisoarea?

Nu-şi imaginase genul de iubire pe care o simţea autorul acestei scrisori, nu-şi dorise niciodată să fie aşa de acaparată, ca fericirea ei să depindă într-o asemenea măsură de altcineva. Cum ar fi să fie obiectul adoraţiei neclintite a altei persoane: s-ar simţi preţuită sau sufocată?

A deschis următorul plic. Această scrisoare era datată iunie 1952.

„Draga mea E... A mai trecut o lună de când ai plecat şi deşi fac tot posibilul să-mi menţin o stare de spirit bună, trebuie să recunosc, absenţa ta mă bântuie. Este un gol în locul în care obişnuia să fie inima mea, ca şi cum aş fi fost împuşcat de un tun. Este o ironie teribilă în teama că dorul de tine mă va înnebuni.“

Rachel a citit mai departe, întrebându-se dacă destinatarul era o femeie sau un bărbat, şi, când a citit mai departe, s-a hotărât că trebuie să fi fost o femeie:

„Visez la buzele tale moi şi pielea fină, dar în fiecare dimineaţă mă trezesc numai ca să-mi găsesc din nou inima smulsă din piept. Intru în camere goale şi-mi imaginez mirosul parfumului tău în colţurile lor liniştite. Îl inspir din hainele pe care le-ai lăsat în urmă – te rog să nu mă consideri ciudat pentru asta, căci este singurul lucru care mi-a rămas. Mă necăjesc cu absenţa ta. Amintirile zilelor pe care le-am petrecut împreună mă susţine deocamdată. Te rog să ştii că am cea mai mare consideraţie pentru tine, şi-o voi avea întotdeauna, indiferent ce ne-ar rezerva soarta.“

A citit următoarele trei scrisori, datate mai, iunie şi septembrie. Prima scrisoare, cea din luna mai, povestea despre şocul suferit de autor la plecarea lui E., despre sentimentul dezolant de a fi fără ea şi cum, după numai câteva luni de când o cunoscuse, nu mai putea înţelege o lume fără ea.

Mai rămânea o scrisoare. Octombrie. Începea în aceeaşi manieră ca precedentele, adresată „Dragei E.“, dar conţinea o singură foaie subţire de

hârtie.

„Nu mai pot continua“, spuneau literele groase tipărite. „Port o suferinţă prea mare şi există o singură modalitate în care mă pot elibera de această povară.“

Rachel era absorbită de poveste acum. Ce intenţiona autorul să facă? În timp ce reflecta asupra sorţii autorului scrisorilor, uşa s-a trântit. Leah se întorsese. Rachel a adunat scrisorile în grabă şi le-a ascuns între paginile cărţii, lăsându-se pe spate şi prefăcându-se că citea romanul, pentru cazul în care ea ar fi intrat.

Şi-a ţinut respiraţia. O a doua izbitură a uşii a însemnat că Leah trebuia să fi găsit lucrul pentru care venise şi ieşise iar afară. S-a ridicat, s-a întins după ultima scrisoare şi a continuat să citească.

„Nu voi mai scrie. Trebuie să mi te scot din minte, căci este singura cale. Desigur, ai ajuns la această concluzie raţională mult mai devreme decât mine. Nu putem fi niciodată împreună. Vieţile noastre trebuie – şi chiar o fac – să meargă mai departe separate, iar eu trebuie să fac tot ce pot mai bun din a mea, nu să mă complac în suferinţă. Trebuie să ştii că nu va trece nici o zi în care să nu mă gândesc la tine. Scumpa mea, inima mea va fi pentru totdeauna a ta. Îmi place să-mi imaginez că într-o bună zi vei citi aceste rânduri şi vei înţelege. R.“

Cine era această E. Durrant din Hampstead şi cine, de aici, de pe insulă, îi scrisese? Şi de ce scrisorile nu fuseseră trimise niciodată, ci erau, în schimb, înghesuite într-o valiză plină de haine? Rachel a lăsat hârtiile să se odihnească pe pătură şi a cântărit posibilităţile. Brusc, a simţit melancolie, contaminată de speranţa pierdută a ultimei scrisori.

Cuprinsă de o nevoie bruscă de a se ridica de pe canapea şi a se depărta de tristeţea molipsitoare, s-a ridicat, ascunzând ultima scrisoare între paginile cărţii împreună cu celelalte, ducându-le înapoi la valiză şi închizând capacul. Era momentul să exploreze restul casei. Poate avea să-i ofere noi indicii.

Rachel a mers tiptil de-a lungul unui culoar lung acoperit cu lespezi, pe lângă sala de baie şi scări – atelierul lui Leah era la primul etaj, unde probabil de

asemenea dormea – şi până în bucătăria din spatele casei. Era la fel de mare dezordine ca în sufragerie. Un bufet mare era aglomerat cu ceea ce păreau în cea mai mare parte vechituri: plase de pescuit, un ghiveci vechi, foarfeci, două cărţi cartonate, borcane de dulceaţă pline cu un amestec de cuie, o gamă de porţelanuri desperecheate depozitate în grămezi instabile... Lucrurile de la micul dejun erau în chiuvetă, iar tigaia pentru terci era pusă la înmuiat. Rachel a văzut un ibric aşezat lângă un aragaz pe lemne şi alte ustensile de gătit agăţate de o bară suspendată de tavan. Nu era nici urmă de frigider sau prăjitor de pâine sau vreunul dintre aparatele moderne obişnuite, dar asta nu era chiar surprinzător, având în vedere că insula nu era conectată la o reţea de electricitate. A fost din nou şocată de cât de izolată era.

Aveau să treacă cinci zile lungi înainte să se poată întoarce pe St Mary’s, deşi măcar Leah nu păruse prea neprimitoare, nici în mod special de ţăcănită, în ciuda a ceea ce-i spusese Jonah. Puţin autoritară şi cam retrasă, dar cine nu ar fi fost, trăind de unul singur?

*

Leah a reapărut scurt la ora prânzului şi a tăiat câteva felii dintr-o bucată de pâine şi un calup de brânză, pe care le-a luat sus în atelier, sugerând într-un minim de cuvinte că Rachel putea să se servească cu orice ar fi găsit de mâncare.

După ce a mestecat dintr-o bucată de pâine, Rachel şi-a petrecut o bună parte din după-amiază dormind, dar, când a început să se întunece, s-a ridicat şi s-a făcut utilă în bucătărie, unde a găsit pachetele de paste şi conservele de ton în cămară, brânză şi lapte într-un fel de cămară rece, închisă cu o uşă de coteţ de găini. Reuşise să deschidă pachetele de paste şi să gătească cu o singură mână fără să trebuiască să ceară asistenţă, deşi fusese o provocare mai mare decât se aşteptase, şi până să ajungă să termine, era destul de epuizată. În timp ce se străduia să strângă după ea, Leah a apărut încă o dată cu mâinile acoperite de vopsea, cu un strat proaspăt de verde-închis cu pete albe pe pulover şi o tuşă de carmin prin părul lung castaniu.

– Ce flori sunt? a întrebat-o Rachel pe Leah în timp ce aceasta a curățat masa de niște resturi și a așezat un urcior care conținea câteva crenguțe țepoase dintr-o plantă galbenă.

Rachel știa multe lucruri despre biologie, dar mult mai puține despre botanică, mai ales despre speciile europene.

– Grozamă. Ulex europaeus. Se presupune că are calitățile întunecate pe care trebuie să le posezi pentru a supraviețui călătoriei prin viață, că îți dă energia de care s-ar putea să ai nevoie pentru a lua hotărâri dificile. În Scoția e asociată cu Cailleach, Vrăjitoarea Divină, sau spiritul iernii.

– O, a spus Rachel. Da. Spiritul iernii.

Nu întrebase decât cum se cheamă.

– De asemenea, nu e rea în gin, a spus Leah cu un râs cotcodăcit.

– Deci ce te-a adus la Embers? a întrebat Rachel când s-au așezat să mănânce.

– Destul de al naibii de direcți, voi, australienii, nu? a spus Leah cu gura plină de paste. Dacă trebuie să știi, am trăit în Scoția. Dar era al naibii de frig acolo iarna, chiar și pentru mine, așa că am început să caut un loc mai în sud. Un prieten îl cunoaște pe deținătorul concesiunii insulei, un doctor cred, și m-a lăsat s-o am cu condiția să am grijă ca locul să nu se ruineze complet.

– Dar de ce o insulă? Și tu ești singurul locuitor?

– În felul ăsta sunt în control, vezi tu? Eu sunt cea care hotărăște cine vine, și de cele mai multe ori nu vine nimeni, ceea ce e bine.

– În afara cazului că cineva naufragiază pe treptele casei tale, a spus Rachel amuzată.

– Da, ei bine, ăsta a fost un deranj neprevăzut.

Rachel nu-și putea imagina de ce ar fi vrut cineva să fie așa de izolat de lume, complet singur, cu singura companie a unei vaci și a câtorva găini. Da, ea

trăise în nişte locuri destul de izolate, dar întotdeauna fuseseră oameni în jur.

– Nu ţi-e dor de lucruri?

– Cum ar fi?

– Nu ştiu... conversaţie, cineva cu care să împărtăşeşti un apus ori un răsărit, ocazionalul pahar de vin...

– Nu prea beau, a spus Leah fără menajamente, ştergându-şi farfuria cu o felie de pâine. Însă nu e rău să ai un alt bucătar care să gătească.

Astea erau toate mulţumirile pe care avea să le primească Rachel pentru cină.

CAPITOLUL 25

Little Embers, toamna lui 1951

Richard, care scria notițe așezat la biroul lui, a ridicat privirea și a văzut-o pe Esther alergând pe potecă dinspre debarcader, cu brațele atârnând în lateral ca membrele unei marionete cu articulațiile moi și o expresie afectată pe față. A pus stiloul jos și s-a dus s-o întâmpine, prinzând-o când a ajuns la ușa din față. Anticipase asta. Văzuse zelul cu care se oferise voluntară săptămânal să aștepte vasul și a presupus că aștepta vești de la soțul ei.

– Este în ordine, a spus el, ridicând o mână și ținându-i calea. Este în ordine Esther, a repetat. Hai să mergem înăuntru să vorbim despre asta!

Esther a trecut de el, scuturând din cap, refuzând să vorbească, dar el a făcut un pas în lateral, ca să n-o scape.

– Cred că știu ce se întâmplă.

A ghidat-o spre salon, iar ea s-a uitat la el cu ochii de un violet furtunos.

– Nu cred că știi.

Richard a clipit pentru a-și menține concentrarea.

– Ai primit o scrisoare de la John. Așa e?

Ea a dat din cap.

– Și îți spune că e mai bine să stai aici pentru moment.

– De unde știi?

– Pentru că l-am informat înainte să plece că o să treacă nişte timp înainte să te simţi cu adevărat bine, indiferent ce s-ar putea să-i comunici lui.

Esther şi-a îngustat privirea, încruntându-se la el.

– Înţeleg. În mod evident, amândoi ştiţi mai bine ce e potrivit pentru mine. Complotaţi; ar fi trebuit să ştiu.

Agitată, s-a întors cu spatele la el, cu pumnii încleştaţi în lateral şi întregul corp tremurând.

– Haide, Esther. Suntem toţi în aceeaşi tabără aici. John ţine foarte mult la tine, iar eu sunt aici ca să te ajut; dacă îmi dai voie.

A urmat o tăcere, apoi lupta a părăsit-o, umerii i s-au lăsat.

– Presupun că aşa e.

El a închis uşa şi i-a sugerat că ar fi trebuit să ocupe locul obişnuit, vizavi de el. Era timpul să abordeze subiectul pe care îl ocoliseră de la sosirea ei.

– Te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat? a întrebat Richard odată ce s-au aşezat.

– Ce vrei să spui?

– Pentru ce s-a întâmplat cu Samuel?

Era prima dată când menţiona numele bebeluşului.

Ea a ezitat, dar apoi a început să vorbească.

– A murit, a spus ea pe un ton plat. Şi da, desigur că eu sunt de vină. Eu eram mama lui.

– De ce nu îmi spui exact ce s-a întâmplat? a spus el cu blândeţe. Trebuie să spui cuiva la un moment dat. De ce nu mie? Nu voi avea o părere mai proastă despre tine, asta pot să-ţi promit.

Ea a tras adânc aer în piept şi s-a apucat de marginea scaunului, iar încheieturile degetelor erau albe pe fondul ţesăturii verde-închis. Richard îşi dădea seama că se lupta să controleze durerea pe care o ţinea la interior.

– Poţi avea încredere în mine, Esther, mereu, a asigurat-o. Poți să ai încredere în mine să-mi spui orice.

S-a uitat la el, a clipit de câteva ori şi apoi a început să vorbească, iar vocea îi tremura din cauza emoției greu sufocate.

– Avea numai şase săptămâni. Îi cursese puţin nasul şi se smiorcăise, dar a băut laptele meu şi s-a liniştit repede când l-am pus la culcare.

S-a uitat pe geam. El i-a urmărit privirea şi l-a văzut pe Robbie venind pe potecă împingând căruciorul.

– Continuă.

– A dormit toată noaptea. Nu mai avusesem o noapte întreagă de somn de săptămâni întregi – insistasem ca bona să mă trezească pentru masa lui Samuel – şi eram epuizată. Când m-am trezit devreme, am ştiut imediat că ceva nu era în regulă. Casa era liniştită, prea liniştită. Nu mai dormise niciodată toată noaptea înainte. M-am ridicat şi am fugit la el în cameră – era în celălalt capăt al coridorului faţă de camera noastră – şi m-am dus la pătuţul lui. A scos un suspin ascuţit. Era aşa de rece. Ca marmura. Teddy era acolo – încercase să-l trezească pe fratele lui şi abia am putut să nu ţip şi să-l sperii. Bona a venit imediat ce m-a auzit vorbind cu Teddy. Împreună am încercat să-l reanimăm, să îi respirăm aer în plămâni, dar era prea târziu. Prea al naibii de târziu. Şi-a fixat privirea pe covorul dintre ei. După aceea nimic nu a mai contat; nu mai părea să existe vreun motiv ca să mă ridic din pat dimineaţa, să continui. Nici un sens pentru nimic, de fapt.

Richard s-a întins ca să-i atingă mâna, să-i acorde consolarea pe care putea s-o ofere.

– Mulţumesc pentru că ai avut încredere să-mi spui asta, Esther, dar trebuie să recunosc că nu înţeleg de ce te învinovăţeşti.

– Nu înțelegi? Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să stau trează; am avut o bănuială că ceva nu era chiar în ordine, dar am ignorat-o în favoarea somnului meu. Cum am putut să fiu așa de egoistă? O ființă oribilă, egoistă, care nu e potrivită să fie mamă.

A ridicat ochii să îl privească și Richard aproape s-a pierdut în adâncimile lor. Putea simți durerea care tremura în ea și abia reușea să n-o ia asupra lui. De ce îl afecta această femeie într-un fel în care nu-l afectase nici un alt pacient?

– Este așa de groaznic de trist să pierzi un copil. Dar nu ar trebui să te învinovățești pe tine. Nimeni nu te învinovățește, Esther.

– O, a spus ea cu un râs amar. Cred că John o face. Nu a fost la fel cu mine de atunci.

– Ați suferit amândoi o mare pierdere, nu e surprinzător că lucrurile sunt diferite între voi acum. Dar știu că nu te învinovățește – nu s-ar fi deranjat să te trimită aici dacă ar fi făcut-o, sigur îți dai seama de asta.

– Vrea să scape de mine, nu mă suportă așa cum sunt acum, sunt sigură de asta. Am încercat, crede-mă că am încercat, de dragul lui Teddy, dar sunt într-un gol așa de nepătruns, încât nu văd o cale de ieșire. Nu cred că voi fi vreodată persoana care am fost. Fericită, fără griji. I-a aruncat un zâmbet crispat. Nu merit să fiu.

– Ba meriți, Esther, și pentru asta sunt aici. Putem face asta împreună. Sunt bun la munca mea.

– Nu mă îndoiesc, a spus ea delicat.

– Bun, atunci avem o bază de la care să pornim. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat după ce ai descoperit că bebelușul murise? Știu că e dureros, dar va ajuta să vorbești despre asta.

Esther și-a mișcat buzele, ca și cum s-ar fi hotărât de unde să înceapă.

– John s-a trezit și ne-a văzut încercând să-l salvăm pe Samuel. A fugit jos să sune la ambulanță. Am auzit un bocet, aproape ca al unui animal îndurerat; a

trecut o vreme până când mi-am dat seama că era al meu. Nu păream să mă pot opri. Îl țineam în brațe pe Samuel, nu voiam, nu puteam să-l pun jos. John era la parter așteptând ambulanța. A durat o veșnicie înainte să ajungă, dar pe urmă îmi aduc aminte pe cineva care mi-a dezlipit brațele de pe corpul lui Samuel. John îl chemase și pe doctorul nostru și îmi aduc aminte o seringă și apoi... nimic. A tras brusc aer în piept. Trebuie să-l fi luat de la mine. Încă nu știu unde l-au dus. Nu l-am mai văzut niciodată, nici măcar ca să-mi iau adio. Și-a răsucit mâinile pe scaun. Nu a fost nici o înmormântare și eu eram prea confuză ca să întreb de ce. Abia mai târziu John mi-a spus că îi duseseră corpul la spital ca să vadă dacă puteau afla ce se întâmplase cu el. I-a lăsat să-i facă asta, propriului fiu! A scuipat cuvintele. Nu mi l-au dat niciodată înapoi.

– O, Esther, îmi pare rău, a spus el.

Faptul că o auzise spunându-și povestea, deși John îi spusese deja o parte, l-a făcut să i se rupă inima pentru ea.

– Nu există loc de veci, nici o modalitate de a-i trimite sufletul în rai, nici o modalitate de a-i spune cât de rău îmi pare, cum l-am dezamăgit, că a fost vina mea, că nu l-am iubit cum ar trebui să iubească o mamă.

– Ce vrei să spui cu asta? Ai avut grijă de el, nu-i așa?

Umerii lui Esther s-au prăbușit.

– În sensul de a-i satisface nevoile, da.

Richard o urmărea cu atenție. Era în continuare ceva ce ascundea. Spera că în timp, avea să dezvăluie secretul.

– Ai tot dreptul să fii așa de furioasă pe cât ești, a spus el. Nimeni nu ar trebui văduvit de șansa de a-și lua adio de la copilul lui.

– Eu..., a ezitat. Am început să mă întreb dacă nu cumva chiar înnebunisem complet. Nu puteam gândi limpede, totul era la fel de înceţoșat ca aerul din Londra, mi-era greu să-mi amintesc până și cele mai simple lucruri. A scos un oftat cutremurat. Sunt? Nebună?

– Nu, Esther, nu cred că eşti nebună sau rea... doar îngrozitor de tristă, asta-i tot.

– Câteodată pare că e singurul lucru la care pot să mă gândesc; nu pot să-mi ies din cap. Are vreun sens?

El a dat din cap.

– Da, are. Toţi avem nişte demoni cu care trebuie să ne luptăm din când în când – şi cei pe care îi creăm singuri sunt adversarii cei mai de temut. Dar pot să te asigur că va trece. Lucrurile nu vor sta aşa pentru totdeauna.

– E o promisiune? Nu părea să-l creadă.

– Este. Până la urmă, totul va fi bine.

– De unde ştii? Ochii i-au strălucit către el. Cum poţi spune asta cu atâta siguranţă?

– Am încredere în tine, Esther. Eşti mai puternică de atât. Asta nu te va doborî.

A vorbit cu mai multă convingere decât intenţionase. Chiar ridicase tonul? Îşi dorise s-o scoată din propria neîncredere. Nu-şi aducea aminte care fusese ultima ocazie în care îşi pierduse calmul, dar Esther îl afecta într-un fel în care nici un alt pacient nu-l afectase. Nu se putea aşa ceva, trebuia să-şi recapete controlul asupra propriei persoane.

– Ai putea să ai alt copil. Viaţa ta va fi din nou completă, a insistat el.

– Nu, a spus ea. Niciodată. Nu voi avea alt copil. Dacă... Dacă s-ar întâmpla acelaşi lucru? Nu aş putea suporta. Nu. Nu merit să fiu mamă.

Începea să se ambaleze din nou, lovind podeaua cu piciorul, care îi tremura şi îi sărea.

– Toate la timpul lor, Esther. Nu te supăra cu astfel de gânduri. Vocea lui Richard se întorsese la volumul normal. Ne oprim acum, poate să ascultăm nişte muzică? Ar putea ajuta.

– Bine, a spus ea în cele din urmă. Dar nu nenorocitul de Vaughan Williams din nou.

– Am crezut că-ți place.

– Îmi place, dar asta nu înseamnă că vreau să-l ascult tot timpul.

Richard a chicotit, mulţumit de faptul că până și în acest moment puteau să glumească.

– Într-adevăr. Atunci hai să încercăm altceva.

S-a ridicat și s-a dus la gramofon, frunzărind printre discurile aşezate pe raftul de lângă el. A ales unul și a pus acul pe vinil. Imediat, un sunet dulce, a umplut camera. I’ll Get By.

Esther i-a zâmbit fantomei și a început să fredoneze, un alto răguşit, iar Richard a știut că era un sunet pe care avea să-l țină minte toată viața.

CAPITOLUL 26

Little Embers, primăvara lui 2018

Rachel a ales să doarmă pe canapea din nou. Restul casei era bocnă și nu-și revenise complet după experiența la limita înecului; simțea în continuare în oase temperatura scăzută a apei.

Leah găsise niște așternuturi, și când le-a scuturat, mirosul de lavandă a plutit către Rachel. S-a întrebat scurt dacă acesta era parfumul la care se referise autorul scrisorilor, amintindu-și apoi că mirosul nu ar fi avut cum să persiste mai mult de cincizeci de ani. Era o față de pernă pentru perna cu cocoloașe, o plapumă umplută cu puf de gâscă și pătura pe care o folosise în noaptea anterioară. Înainte de a se retrage, Leah a alimentat focul, adăugând doi bușteni.

– Ăștia ar trebui să ajungă până dimineață.

Conversația din timpul cinei nu fusese spumoasă, dar acum Leah era chiar mai parcimonioasă cu vorbele și Rachel a hotărât să nu menționeze scrisorile pe care le găsise, cel puțin pentru moment.

S-a dus la baie și s-a spălat cât de bine a putut cu o singură mână. Apa era ca gheața, iar ea s-a mișcat cât de repede a putut, petrecându-și doar timpul necesar cât să se clătească și să-și frece un deget peste dinți, pe care ajunsese să-i simtă de acum încleiați. Leah îi lăsase folia de analgezice, și a dat peste cap încă două cu o gură de apă. Începuse s-o doară din nou încheietura.

– Ne vedem dimineață, a spus Leah când a reapărut în cadrul ușii.

Deci era matinală.

– Sigur.

Rachel picotise mai devreme și nu era prea obosită, așa că, odată ce Leah a plecat, a scos cartea care fusese în valiză și s-a așezat pe patul improvizat. O lumânare oferea lumina necesară ca să citească. Sprijinind cartea de genunchi, a dat prima pagină, citind dedicația. „Pentru draga mea Esther, Crăciunul 1951“ Esther trebuia să fie „E“-ul căreia îi erau adresate scrisorile. Esther Durrant: numele îi era oarecum familiar, agățat de o amintire care, pentru moment, îi era inaccesibilă.

Îi dăduse autorul scrisorilor și cartea lui Esther, în anul anterior?

În timp ce Rachel răsfoia cartea, o mică poză pătrată, alb-negru, a căzut dintre paginile ei. A ridicat-o și a văzut că era fotografia unui grup de femei și bărbați. Erau înfofoliți în paltoane, cu căciuli pe cap, stând în fața unei case din piatră – cea în care era ea acum, și-a dat seama șocată. A întors poza și a văzut că pe spatele ei era scris ceva: Februarie 1952.

Una dintre femei avea pe cap o pălărie și un palton cu un guler rotund, gros. Erau pălăria și paltonul din valiză. Poate femeia era Esther? S-a uitat cu atenție la fotografie, dar era neclară și cenușie.

Nu putea să scape de sentimentul deranjant că dădea buzna în viața cuiva. Se simțea ca un intrus: îmbrăcată cu hainele femeii, citind scrisori care îi erau adresate ei – nici mai mult, nici mai puțin decât scrisori de dragoste – și acum, judecând după paginile tocite, citind ceea ce trebuie să fi fost una dintre cărțile ei preferate. A scanat fețele bărbaților și femeilor din fotografie: era unul dintre acești bărbați, cel care era îndrăgostit de Esther, cel care scrisese scrisorile, sau altcineva era autorul? Ce făcuseră toți aici? Era o vacanță? Dacă ar fi fost vară, ar fi putut bănui asta, dar iarna? Cumva nu păreau prieteni apropiați – posturile corpurilor erau stângace și fiecare stătea la o mică distanță de vecinii lui. Nu erau brațe aruncate lejer peste umeri, îmbrățișări familiare ale taliei. Adevărat, unul dintre bărbați își sprijinea mâna pe umărul altui bărbat, dar cumva părea stângaci. Poza era cu siguranță diferită de selfie-urile pe care și le face lumea în zilele noastre. După o vreme a pus fotografia jos și s-a întors la carte.

Casa era cuprinsă de tăcere. Văzuse un orologiu în hol, dar acesta nu mai

măsura secundele, nu mai anunţa orele. Se oprise la douăsprezece fără un sfert, dar cine ştie când – ar fi putut fi cu luni de zile în urmă, dar mai probabil trecuseră ani. Leah, aparent, nu avea nevoie de aparate care să măsoare timpul. Dar, pe de altă parte, de ce ar fi avut nevoie, când răsăritul şi apusul soarelui îi spunea tot ce trebuia să ştie?

Sunetul paginilor în timp ce le întorcea şi respiraţia ei regulată erau singurele zgomote care se auzeau, iar acestea o ajutau să-şi reducă la tăcere sporovăiala din minte. După o vreme, pleoapele au început să i se îngreuneze şi aproape adormise, când a tresărit brusc. Uitase lumânarea aprinsă. Ar fi fost un dezastru s-o lase aşa. S-a ridicat în fund cu stângăcie şi a stins-o. Fumul s-a răsucit spre tavan şi mirosul de ceară topită i-a amintit de petrecerile aniversare de demult. A simţit un junghi neaşteptat de dor de casă. S-a întrebat ce făceau mama şi tatăl ei chiar în acea clipă. Şi-a promis să-i sune imediat ce ar fi ajuns pe St Mary's. Nu avea să le detalieze aventurile ei, însă nu voia să se îngrijoreze pentru ea.

*

Era beznă afară când Rachel s-a trezit din nou. Era sigură că auzise un zgomot şi a rămas complet nemişcată, cu inima sărindu-i în piept în timp ce asculta cu atenţie.

Nimic.

Şi-a mişcat mâna peste pernă şi a dat peste o zonă umedă. A clipit. Avea genele umede. Intensitatea visului i-a revenit într-o clipă. Se luptase cu ceva ce o prinsese în strânsoare. Căuta ceva, ceva ce însemna foarte mult pentru ea, după care tânjea, dar acum, că era trează din nou, nu-şi dădea seama ce era. Un rând dintr-una din scrisori i-a plutit în minte: „este un gol în locul în care odată a fost inima mea". A suspinat involuntar în timp ce nu-i venea să creadă că plângea din cauza unor scrisori vechi de şaizeci de ani. Clipind des pentru a opri lacrimile care ameninţau să curgă din nou, şi-a ţinut o morală aspră. Rachel Parker nu plângea pentru nimic. Cu siguranţă, nu din cauza

unor oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată. Ce se întâmpla cu ea? Faptul că aproape se înecase, avusese asupra ei un efect mai mare decât crezuse?

A închis ochii şi a încercat să respingă închipuirile fanteziste, spunându-şi că nu era nimic altceva decât un şoc întârziat, dar acestea i se răsuceau în creier, nedându-i pace. Pe când era pe punctul de a adormi, şi-a dat seama că îşi petrecuse întreaga viaţă evitând genul de legătură despre care scrisorile vorbeau într-un mod aşa de impresionant.

Când Rachel s-a trezit târziu în dimineaţa următoare, părea că Leah plecase demult, judecând după terciul călâi din tigaia din bucătărie. S-a servit cu ceea ce rămăsese şi a contemplat bandajul de la încheietură. Înclinaţia ei naturală era să-l dea jos şi să arunce o privire. Nu o mai durea aşa de tare dacă ţinea mâna complet nemişcată, dar la cea mai mică mişcare se retrăgea în agonie, scrâşnind din dinţi ca să nu urle. Dându-şi seama că, dacă ar fi dat jos bandajul, nu ar fi fost capabilă să-l pună la loc, s-a hotărât să nu facă asta. Nu ar fi câştigat nimic dacă ar fi văzut cum arăta încheietura. Poate exista o modalitate de a o lega de trunchiul ei pentru a nu se mai lovi?

Şi-a adus aminte că văzuse un batic, un pătrat mare de satin olive cu maro, ascuns în valiză, în buzunarul lateral tivit cu elastic. Oricât ar fi încercat, însă, nu a fost capabilă să facă un nod. Avea nevoie de ajutorul lui Leah.

După procesul laborios de a se îmbrăca, Rachel şi-a împins picioarele într-o pereche de bocanci largi care erau abandonaţi lângă uşa din faţă şi a plecat în căutarea salvatoarei ei.

A mers până în spatele casei, fiind atentă să nu se împiedice în bocancii prea mari şi a găsit o livadă veche în care mere scofâlcite atârnau de crengile pomilor. Într-o parte, câteva găini zgâriau iarba aspră şi a văzut o vacă bej cu maro pe pajiştea din spate, stând în dreptul unei clădiri dărăpănate din piatră.

A tremurat când o pală de vânt a bătut dinspre ocean.

– Hei, a strigat ea. Leah!

Nu s-a auzit nici un răspuns în afară de mugetul de bariton al vacii. S-a dus lângă ea și a privit compostul dintre buzele roșii ale vacii, care mesteca iarba într-un ciclu continuu.

– Margaret, fato. Știi ceva de stăpâna ta? a întrebat.

Vaca a continuat să rumege, ignorând-o total pe Rachel.

– Așa m-am gândit și eu.

Rachel era pe punctul de a se întoarce spre casă, când imaginea fulgerătoare a unui obiect roșu în iarba înaltă, din lateralul vacii, i-a atras atenția. S-a dus mai aproape, ca să vadă mai bine: o lopată, ruginită și care se dezintegra pe la margini, cu mânerul de lemn subțire și plin de așchii. S-a depărtat și vârful bocancului s-a lovit de un obiect solid. S-a uitat în jos. O sticlă. De fapt, pe măsură ce s-a apropiat, a văzut mai mult de cincizeci de sticle, ascunse în vegetația crescută fără control, care șerpuia în sus pe zidul de cărămidă. Sticlele aveau etichetele rupte, decolorate și fuseseră pline cu gin, probabil votcă, judecând după formă și culoare.

Pentru că nu văzuse nici urmă de Leah în vecinătatea imediată a casei, Rachel a apucat-o pe poteca ce ducea spre plajă, fiind atentă să nu-și miște prea mult brațul. A simțit nisipul scrâșnind sub bocanci și a observat vălurelele care unduiau apa spre mal. A recunoscut bancul de pietre pe care s-a regăsit în timpul furtunii și s-a scuturat de amintire. Câțiva pescărușii au țipat și au continuat să se ciondănească pe carcasa umflată a unui pește.

A scanat apa în speranța deșartă că ar putea vedea un vas, dar traficul pe apă era un eveniment rar așa departe între insule și oceanul era absolut gol. La stânga ei era un vechi debarcader de lemn; o siluetă stătea în capătul construcției de lemn, îmbrăcată cu o haină veche de ploaie și ținând în mână o undiță.

Pe când Rachel se îndrepta spre ea, Leah s-a întors și a dus un deget la buze.

– Liniște, să nu sperii peștii!

– Bine, a șoptit la rândul ei, mergând acum cu grijă. Mă întrebam dacă ai putea să-mi atârni mâna de gât cu o eșarfă, a spus ea când a ajuns aproape, întinzându-i cârpa.

Leah a mormăit, dar a pus undița jos și s-a ridicat încet în picioare. Rachel și-a dat părul într-o parte în timp ce Leah a împăturit eșarfa într-un triunghi și i-a înfășurat-o în jurul gâtului, legând cele două capete într-un nod strâns. De aproape, Rachel putea să vadă șanțurile adânci de o parte și de alta a gurii lui Leah și laba gâștei care pornea din colțurile ochilor. Inițial estimase că avea undeva, între patruzeci și cincizeci de ani, dar expunerea la intemperii se poate s-o fi făcut să arate mai în vârstă decât era. Cu siguranță era erodată, deși această erodare ar fi putut fi provocată, contrar afirmațiilor ei anterioare, în egală măsură de băutură, ca de trecerea timpului.

– Mulțam, a spus ea când Leah a terminat. Este mult mai bine.

– Pentru puțin.

Leah s-a întors la pescuit.

– Ai prins ceva? a întrebat Rachel.

– Nu încă.

Era în continuare întoarsă cu spatele.

Din nou nu avea chef să vorbească.

– Bine, ne vedem mai târziu.

Alt mormăit.

Rachel a refăcut drumul înapoi de-a lungul debarcaderului și s-a întrebat cu ce să-și ocupe timpul. Nu era obișnuită să fie inactivă și neproductivă. Putea oricând să se întoarcă la carte, dar se săturase să fie blocată la interior și perspectiva de a explora insula era mai atrăgătoare, așa că a luat-o la dreapta când a ajuns la nisip și a început să se plimbe pe plajă. Nisipul era fin, alb ca zahărul și plin de scoici. A ridicat câteva exemplare deosebit de frumoase de Trivia arctica – ghiocuri riglate care semănau cu niște gnocchi pe partea de

dedesubt – care erau ascunse printre algele uscate. Mirosul ascuțit, acru, de iod și sare îi ciupea nasul și o făcea să se simtă ca acasă. Doi pescăruși care ciuguleau din alge și-au luat zborul când ea s-a apropiat, plângându-se cu croncănituri gălăgioase pentru că fuseseră deranjați.

Când plaja s-a terminat, s-a împleticit în sus pe o faleză stâncoasă, împiedicându-se până aproape și-a pierdut echilibrul. Când a ajuns sus, i se tăiase complet respirația, dar privelișteа peste toată insula și deasupra mării era copleșitoare. Era o zi senină și vedea celelalte insule din grup, mici deluşoare fără copaci care se întindeau spre orizont, separate de un ocean albastru-argintiu. Prezența lor i-a dat puțin confort și i-a amintit că în câteva zile avea să fie înapoi pe St Mary's, în siguranța cabanei Shearwater.

A mers mai departe, prin câmpuri de mărăcini și ferigi ruginite care se frecau de pantalonii împrumutați, agățând lâna fină. Ajungând la un zid din bucăți de piatră fără mortar, acoperit de licheni, a văzut în apropiere ruinele a două mici cabane, ca niște movile de carcase de melci. Arătau dezolante, pustii și părăsite. Ușa uneia dintre ele atârna agățată într-o balama, iar Rachel a împins-o încet ca s-o deschidă. S-a speriat îngrozitor când ceva a fluturat înăuntru și o pasăre mare, neagră a zbughit-o, trecându-i razant pe lângă ureche. Aerul era rece și mirosea a mucegai. Erau două camere, iar când s-a dus în a doua, care era mobilată cu un pat vechi cu ramă metalică peste care era așezată o saltea ruptă și pătată, i s-a ridicat părul pe șira spinării. A simțit dintr-odată ca și cum tot aerul i-ar fi ieșit din plămâni. Nu putea respira. S-a împleticit afară din casă, inspirând profund aerul curat. Nu era tentată să intre în a doua cabană.

Hotărându-se că explorase suficient pentru o zi, a mers înapoi în direcția casei principale, lăsând ferigile în spate, trecând prin lanuri de grozamă și iarbă neagră. A ajuns în cele din urmă în capătul îndepărtat al livezii și a înaintat smulgând iarba înaltă dintre merii bătrâni. Aici temperatura era mai scăzută decât în câmp deschis și pielea o înțepa din nou, așa cum se întâmplase la vechea cabană. Pe călcâie avea niște începuturi de bătături, provocate de bocancii împrumutați, iar încheietura, deși se sprijinea de pieptul ei în eșarfă, începea s-o doară din nou. Luptându-se cu senzația că era urmărită, s-a grăbit în spatele casei, unde și-a azvârlit ghetele din picioare înainte de a intra.

Leah era în bucătărie şi ţinea ceva în mână. Rachel a recunoscut imediat obiectul. Era aparatul ei de fotografiat. Voluminos în carcasa impermeabilă.

– O, Doamne!

Leah i-a aruncat un zâmbet plin de ranchiună când s-a întins după el.

– L-am găsit pe plajă, adus de flux, când mă întorceam.

– E minunat, mulţumesc.

Rachel l-a verificat. Era intact, neafectat de aventura acvatică. Aparatul fusese cadou de la părinţii ei, cu ocazia absolvirii, aproape cu un deceniu în urmă, şi era încântată să-l recupereze. Presupusese că-l pierduse pentru totdeauna.

– Presupun că nu mai era şi altceva? a întrebat ea, optimistă incurabilă. Nici un semn de barcă?

Leah a scuturat din cap.

Chiar dacă ştia răspunsul, Rachel a simţit dezamăgirea cuibărindu-i-se în stomac, urmată îndeaproape de speranţa că cineva – Jonah, dacă era să fie sinceră – ar fi putut deja să observe lipsa bărcii şi ar fi putut să vină s-o caute, apoi de sentimentul de vinovăţie vizavi de timpul pe care ar fi trebuit să şi-l petreacă în căutarea ei, de îngrijorarea pe care ar fi putut s-o simtă. S-a simţit din nou prost din cauza impulsivităţii sale şi s-a întrebat cum avea să-i dea doctorului Wentworth vestea despre întârzierea proiectului, precum şi despre barca abandonată.

– Prânz? i-a întrerupt Leah gândurile.

– Da, te rog. Pot să ajut cu ceva?

– Totul e sub control.

Pe cuptor era o oală mare de apă care fierbea, iar Leah a ridicat un coş care conţinea doi homari verde-închis, de dimensiuni apreciabile.

– Avem un festin. Părea mulţumită de sine.

Când crustaceele au fost gata, aburinde şi roşii pe farfurie, Leah a spart carcasele cu un vechi ciocan şi au început amândouă să se înfrupte. A spart atentă majoritatea carcaselor, pentru ca Rachel să poată să apuce carnea cu o singură mână. Era probabil cel mai bun homar pe care-l gustase vreodată Rachel: dulce, zemos şi scufundat în unt topit. Când a terminat de mâncat, a gemut din cauza stomacului plin.

– N-a fost rău, a spus Leah, cu untul lucindu-i în bărbie.

– Este un fel de mâncare pe care o face mama uneori – homar în zeamă de chili. Până acum am crezut că e cea mai bună modalitate de a mânca homarul, dar ăsta e incredibil, a spus Rachel.

În timp ce mâncau, Rachel – care era un observator înrăit al lucrurilor, şi de asemenea al oamenilor – o studiase pe Leah pe ascuns, căutând semnele pe care le-ar fi putut lăsa asupra ei alcoolismul. Dar ochii era limpezi şi mâinile ferme. Poate renunţase, aşa cum spusese mai devreme? În orice caz, Rachel ştia că nu era cazul să menţioneze sticlele goale de lângă staulul vacii.

Încă se gândea la asta, când Leah s-a uitat la ea şi Rachel a roşit, conştientă de faptul că fusese surprinsă holbându-se.

– De ce ai fugit? i-a scăpat lui Rachel înainte să se poată cenzura.

Leah a privit-o uimită, ca şi cum nu ar fi auzit-o bine.

– Curiozitatea a omorât pisica, ştii? a spus ea.

– Bine că pisicile au nouă vieţi, a replicat Rachel.

Leah a ezitat şi apoi a râs.

– Cine spune că fugeam de ceva? a întrebat ea, ştergându-şi o lacrimă provocată de râs, de pe obraz. Poate fugeam spre ceva.

Leah s-a ridicat în picioare dintr-odată, cu farfuria goală în mâini şi Rachel a ştiut că nu avea să mai primească un alt răspuns de la ea.

După prânz, Leah s-a dus la ea în atelier şi Rachel a rămas din nou de una singură. Frustrarea vizavi de faptul că era izolată creştea, mai mult pentru că nu era capabilă să comunice sau să-şi continue munca, decât din cauza izolării în sine. Se bucura de propria companie, dar nu avea cu ce să-şi ocupe timpul, care se târa.

A hotărât să recitească scrisorile. În timpul plimbării de dimineaţă, cuvintele îi reveniseră în minte în timp ce încerca să ghicească povestea din spatele lor. Cercetase cu minuţiozitate valiza în ziua anterioară, mergând atât de departe încât să pipăie căptuşeala, pentru cazul în care ceva fusese strecurat înăuntru, dar nu mai găsise nici un indiciu.

A scos plicurile dintre paginile cărţii şi le-a întins în faţa ei. Şase. Şi apoi nimic. Vorbeau despre o iubire cum Rachel nu cunoscuse. Chiar ardea cu atâta înverşunare? Şi de ce nu fuseseră trimise? Oare cei doi oameni mai trăiau? Voia cu disperare să ştie şi şi-a dat seama că nu avea să fie capabilă să lase misterul nedesluşit. Încă nu se hotărâse dacă să-i menţioneze lui Leah despre existenţa scrisorilor. Prietenia lor – dacă putea fi numită aşa – era una de moment, forţată de circumstanţe, şi Rachel nu avea nici o idee care ar fi putut fi reacţia lui Leah faţă de scrisori. Voia să aibă şansa de a afla mai multe înainte de a expune problema.

S-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin micuţa cameră, trecându-şi mâinile peste spătarele fotoliilor demodate, tapiţate cu pânză olive şi aproape împiedicându-se de covorul decolorat, găurit.

Locul arăta ca şi cum nu ar fi fost atins de ani de zile şi brusc i-a venit o idee: poate conţinea alte secrete? Într-un colţ era un gramofon, un model pe care-l recunoştea din filmele alb-negru şi l-a privit plină de curiozitate, întrebându-se dacă funcţiona în continuare. Pe un raft din apropiere era un teanc de discuri vechi, acoperite de praf, cu coperţile decolorate şi rupte pe alocuri. A apucat unul la întâmplare, l-a scos din coperta de hârtie şi l-a aşezat pe platan.

A găsit un mâner în lateral şi l-a învârtit cu atenţie. Nu era sigură de unde ştia, dar şi-a adus aminte că trebuia să aşeze acul pe disc, aşa că a ridicat vinilul, echilibrându-l delicat pe un deget. S-a auzit un fâşâit, un pocnet, apoi

muzica a plutit spre ea, umplând casa ruinată cu sunete. A stat în picioare și a ascultat o vreme, transportată în timp spre o după-amiază sufocantă în sala școlii de muzică, unde sunetul viorilor concura cu greierii de afară și notele înalte îi stârneau dorința pentru ceva ce nu putea identifica. Discul s-a terminat și ea a scuturat din cap ca să îndepărteze senzația.

S-a uitat la restul camerei. Sub rafturi era un dulap cu o ușa cioplită și două mânere din fier forjat. A încercat unul din mânere, apoi pe celălalt. Nu s-au clintit. S-a uitat prin jur după cheie. Ar fi fost aproape imposibil s-o găsească în această cameră, înecată cum era în bibelouri, cărți și hârtii, dar a căutat chiar și așa, uitându-se în spatele canapelei, pipăind între perne, pe rafturi, în nenumărate mici ghivece cu capac, în scrumiere, sub clopotul pătat din alamă... Aha! Era ceva sub clopot. O mică cheie din fier, cu un ciucure de mătase înfășurat în jurul ei.

Cheia a intrat în broască ca și cum ar fi fost păstrată bine unsă, și ușile s-au deschis. Spre deosebire de restul camerei, care era dezordonată, în dulap era un singur obiect. Un catalog subțire. Cuvintele Leah Gill: lucrări recente, ștanțate pe copertă, în litere aurii.

Nu părea că avea să găsească vreun indiciu în dulap despre Esther și iubitul ei misterios, dar inima i-a săltat oricum în piept.

CAPITOLUL 27

Little Embers, toamna lui 1951

La cină în acea seară, Esther a contribuit puțin la conversație și a evitat în mod particular să discute cu Robbie. El nu i-a dat nici un semn nici ei și nici celorlalți, că se întâmplase ceva nepotrivit, deși părea, la rândul lui, mai tăcut decât de obicei. Esther era rușinată și jenată de acțiunile ei de la debarcader, dar nu avea idee cum ar fi putut să abordeze subiectul. Robbie nu încercase decât s-o consoleze, dar ea profitase de asta din motive pe care nu putea nici măcar să înceapă să și le imagineze. Amintirea momentului i se învârtea în cap, provocându-i migrene și forțând-o să se ciupească de puntea nasului din cauza durerii. De cum a terminat de mâncat, s-a scuzat de la masă, cu o durere autentică de cap.

Mai târziu s-a dus s-o caute pe Jean. Avea ceva ce voia s-o întrebe.

A găsit-o pe asistentă în biroul doctorului, aranjând niște hârtii și dosare pe care el le lăsase împrăștiate pe masă.

– Mă întrebam dacă am putea sta de vorbă? a spus Esther.

Jane s-a îndreptat ca s-o privească.

– Desigur. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Durrant?

– Ei bine... eu... Esther ura tonul slugarnic din vocea ei, dar a continuat: Mă întrebam dacă ați putea să-mi dați ceva... ceva pentru nervi. Nu am vrut să-l deranjez pe doctor, vedeți. M-am gândit că ați putea să mă ajutați dumneavoastră.

– Înţeleg.

– Da, mi s-au terminat pastilele. O bătaie de cap nenorocită, ştiu.

– Din păcate, doamnă Durrant, nu avem astfel de medicamente pe insulă. Tonul ei nu permitea nici un comentariu.

– O, înțeleg. Foarte bine, atunci. Mulţumesc.

Ascunzându-şi ruşinea de a fi trebuit să se milogească, Esther s-a retras în camera ei, blestemându-se pentru că înghiţise pastilele ca pe nişte bomboane când ajunsese pe insulă şi blestemându-l pe John pentru că o abandonase într-un loc aşa de îndepărtat, disperat. Ştia în adâncul sufletului că probabil făcuse tot ce putuse mai bine pentru ea, dar asta nu uşura lucrurile.

Doamna Biggs aprinsese focul şi lăsase o sticlă de apă fierbinte sub aşternuturi, iar acest gest simplu a consolat-o. S-a întins, ţinând fesul lui Teddy lipit de obraz, amintindu-şi felul în care părul fiului ei prindea reflexe aurii în lumina soarelui, perlele dinţilor lui care ieşeau la iveală când ceva îi făcea plăcere. Pentru prima dată, coşmarurile s-au ţinut departe de ea.

Trezindu-se devreme în dimineaţa următoare, s-a îmbrăcat în grabă în pantalonii croşetaţi şi compleul de lână. După discuţia cu doctorul din ziua precedentă, se simţea cu mintea limpede. Se simţise bine să spună în sfârşit cuiva, deşi o sufoca gândul că nu spusese întreaga poveste. O parte din povara pe care o purtase părea să se fi ridicat în mod miraculos şi era nerăbdătoare să facă ceva util. Se bălăcise în compătimire de sine prea multă vreme şi era timpul să se revanşeze, în moduri oricât de nesemnificative. Avea să-l caute pe Robbie şi să-i ceară scuze imediat ce ar fi avut ocazia.

Urma refluxul şi culesul de scoici era una dintre puţinele activităţi cu care îşi imagina că ar fi putut să-şi ocupe timpul, având în vedere că buruienile fuseseră meticulos smulse din grădina de legume. Ultima dată când culeseseră scoici, doamna Biggs le aburise cu nişte smântână şi pătrunjel şi fuseseră pe cât de delicioase promiteau să fie. A coborât tiptil scările, a luat o jachetă şi bocanci şi a apucat lopata şi găleata de la locul lor, de lângă uşa din

faţă. Era suficientă lumină ca să-şi găsească drumul fără probleme şi a ajuns la plajă, urmărind cum ziua – care promitea să fie luminoasă şi senină – începea. Soarele abia răsărise, cu numai o dungă subţire de portocaliu vizibilă deasupra orizontului şi a stat în picioare aproape o oră, bucurându-se de lumina cristalină ce creştea, de retragerea apei şi de singurătate. Răsăritul era plin de promisiuni; o filă nouă pe care să-ţi laşi urma, cu petele zilei anterioare spălate. Se simţea mai bine decât se simţise în ultimele luni. O apreciere tot mai mare pentru doctor începuse să plutească la periferia conştiinţei ei, dar a dat intenţionat la o parte gândul căldurii care înflorea în interiorul ei de fiecare dată când petreceau timp împreună. Totuşi, se trezea gândindu-se la el în momente de pauză, chiar şi acum, întrebându-se...

– Să fiu al naibii! Dumneavoastră sunteţi, doamnă Durrant?

O voce s-a auzit bubuind peste plajă, îndreptându-se către ea. Ţipătul a luat-o prin surprindere pe Esther, care s-a speriat când l-a văzut pe Wilkie coborând. Ducea un trepied mare sub un braţ, un aparat de fotografiat în cealaltă mână, clătinându-se dintr-o parte în alta în timp ce parcurgea terenul accidentat.

Esther şi-a îndreptat spatele şi i-a făcut cu mâna, oprindu-se din meditaţie pe când bărbatul se apropia de ea.

– V-aţi trezit devreme, a spus el, gâfâind din cauza efortului de a căra echipamentul pe un teren accidentat.

– Culeg nişte scoici înainte să vină fluxul.

El a mormăit.

– Bună idee. Deşi lumina s-ar putea să nu fie bună pentru unele poze. Zic, vă supăraţi dacă vă fac o poză?

Ruşinată, a pus o şuviţă de păr în spatele urechii.

– Nu sunt deloc prezentabilă, a protestat ea, încrucişându-şi braţele şi uitându-se în jos la pantalonii pe care îi înfundase într-o pereche prea mare de ghete Wellington.

– Prostii! a spus el. Asemănare perfectă cu Katherine Hepburn, potrivit lui Robbie. Și le știe pe actrițe.

Esther a roșit, întrebându-se ce vorbiseră, mai exact, despre ea.

– Nu o să accept un refuz, a continuat el. Lăsaţi-mă numai să instalez aparatul. Dumneavoastră săpaţi mai departe; o să fac o poză în mișcare.

S-a întors înapoi cu faţa la mal, fericită că avea ceva de făcut. Lui Esther nu-i plăcuse niciodată să pozeze, nici măcar pe când era o copilă. Poza ei de nuntă, înrămată în argint, înfățișând o tânără lipsită de griji, era așezată pe pian, acasă. Era unul dintre puținele ei portrete.

A înfipt vârful lopeţii în nisip, a pus piciorul pe umărul ei și a apăsat cu putere, apoi s-a lăsat pe spate ca să-și împingă greutatea dedesubt și să răscolească totul, în speranța de a găsi mai multe scoici îngropate. În scurt timp a devenit absorbită de sarcina ei, bucurându-se de senzaţia mușchilor care îi lucrau și de satisfacţia de a găsi scoici. A uitat că Wilkie era acolo și a fost luată prin surprindere când s-a îndreptat, protejându-și ochii de soarele care răsărea și s-a uitat direct în aparatul de fotografiat.

– O, nemaipomenit, a strigat el. Lumina este perfectă. Puteţi spune ce vreţi despre huni, dar fac aparate de fotografiat al naibii de bune.

A apăsat pe declanșator și a derulat filmul înainte de a se apropia.

– Este un Leica. L-am luat când am fost în Italia, de la un amic din RAF[10]. Nu e nevoie de prea multe cunoștințe tehnice, așa că mi se potrivește mănușă.

Esther și-a ridicat găleata, sprijinind lopata de un umăr, precum un muncitor la sfârșitul turei. Wilkie a focusat, a apăsat din nou declanșatorul, apoi a derulat filmul spre următorul cadru.

– Mulţumesc mult, doamnă Durrant. Dintre toţi bărbaţii, el era singurul care insistase să i se adreseze la modul formal, în ciuda insistenţei ei de a face opusul.

– Este o schimbare bine-venită, să am un subiect așa de minunat. Trebuie să

recunosc, sunt puţin plictisit de păsări şi flori sălbatice. Lumina se aşază pe dumneavoastră mult mai bine decât pe ele.

– La astea te referi? A arătat spre silene uniflora, ale cărei petale albe delicate punctau iarba care se desfăşura în jos, spre plajă. Dar sunt foarte drăguţe, nu-i aşa?

– „Thou art more lovely and more temperate“[11], a spus el cu un aer teatral.

– O, haide Wilkie, mă flatezi mai mult decât e cazul, a râs ea.

– Doamnă, cred că râdeţi de mine, a răspuns el, într-o interpretare shakespeariană. Dar serios. Vocea i se întorsese la normal. Este despre lumină.

– Ce vrei să spui? a întrebat ea.

– Am observat. Când aveţi impresia că nimeni nu vă priveşte. Văd că încercaţi să găsiţi lumina cu aceeaşi ferocitate pe care o aveţi când săpaţi după scoicile alea. Dar ştiţi că adevărata şmecherie este să conţii întunericul.

Esther ştia că nu mai vorbea despre fotografie.

– Trebuie să faceţi din el un loc în care să vă puteţi întoarce, dar – şi asta e cheia – unul din care să şi puteţi pleca, a spus el. Faceţi din el o cameră obscură în mintea dumneavoastră, dacă vreţi. Duceţi acolo toată tristeţea, furia, completa neputinţă.. Altfel o să preia controlul asupra vieţii şi va otrăvi totul.

– Dar doctorul nu face asta.

– Nu, el intră în cameră cu noi.

A urmat o pauză lungă şi Esther a observat o umbră traversând faţa lui Wilkie. Ochii i-au privit în depărtare şi avea aerul că nu mai era acolo.

În cele din urmă a început să vorbească.

– Primul Război Mondial. 1917. Passchendaele. Ploaie torenţială şi mocirlă.

Aşa multă nenorocită de mocirlă. Nu puteam să duc artileria aproape de front, era prea mlăştinos terenul. Eram numai locotenent secund. Încă aveam caş la gură: prea tânăr ca să fiu înfricoşat înainte să se termine totul. Am capturat o cazemată a inamicului care ne făcea probleme. Am împuşcat doi artilerişti şi i-am forţat pe bieţii nemernici să capituleze – zece. Au trebuit să-mi găsească o uniformă nouă după aia – a mea era ciuruită de gloanţe, şi totuşi cumva, m-au ratat. Încă am coşmaruri. Nu s-a mai întâmplat nimic aşa de urât de atunci.

Esther a bălmăjit compasiunea ei.

– Cum mergi înainte?

– Frumuseţe.

– Frumuseţe? a repetat ea.

– Chiar când pare că nu există, trebuie s-o cauţi. Găseşte o modalitate de a visa din nou, de a crede, de a crede în frumuseţea vieţii, oricât de trecătoare ar fi.

Esther nu era sigură că ar fi putut vreodată să reuşească aşa ceva.

– Asta te-a adus aici?

– Nu chiar. Mi-am petrecut mai mult de trei ani ca prizonier de război. Changi. Şi-au imaginat că, dacă stai acolo mai mult de trei ani, sari de pe fix. Presupun că dovada e faptul că am sfârşit-o aici. I-a scăpat un hohot de râs lătrat. E mai uşor pentru cei care au răni fizice. Oamenii cred că ar trebui pur şi simplu să ne revenim, sau că suntem la două pişcoturi de confesiune, sau ne prefacem, sau chiar mai rău, că suntem... laşi. Cuvântul atârna greu în aerul dintre ei.

Wilkie a scos un pachet de ţigări din buzunar şi i-a oferit una lui Esther. Ea a scuturat din cap. Bărbatul a bătut una ca să iasă, a aprins-o, a tras un fum lung şi satisfăcător şi apoi a tuşit gutural înainte de a trage din nou din ţigară.

– Bronşită cronică. Presupun că ar trebui să renunţ la astea, dar ce poţi să faci?

Esther şi-a dat părul la o parte de pe faţă, urmărindu-l.

– Presupun că ai putea spune că am avut o cădere nervoasă, ca unii dintre ceilalţi băieţi de aici. Eram acasă de aproape cinci ani. Mă simţeam minunat chiar – vin, femei şi cântece. Apoi, dintr-odată, nu am mai văzut rostul în a continua. Nimic nu mai avea nici o valoare. Doctorul – cel care m-a trimis aici – a spus că a fost reacţie întârziată. După părerea lui, malnutriţia gravă poate să aibă acest efect asupra sistemului nervos. Nu pot garanta pentru asta, dar lagărul sigur a stricat ceva din mine. Noroiul, boala – nenorociţii de japonezi lăsau oamenii să moară din pură neglijenţă, dacă vă vine să credeţi. Nu aveau nici un pic de respect pentru viaţă. Ne tratau ca pe nişte animale... A tuşit, amintindu-şi că Esther era acolo. Partea bună este că nu mai iau nimic în serios acum – autoritatea, convenţiile, nici măcar moartea – ei bine, în afară de a mea, poate. Nimic nu merită să te ambalezi într-un asemenea hal, dacă stai să te gândeşti.

– Presupun că ai dreptate, a recunoscut ea.

– Oamenii ca noi trebuie să găsească o modalitate de a trăi cu tristeţea, pentru că nu poate fi alungată definitiv, şi ăsta e punctul în care se înşală medicii din zilele noastre – cu posibila excepţie a preastimatului nostru doctor – cred că pot face în aşa fel încât să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– Şi ai succes în acest demers?

– Uneori. Părea nostalgic. În anumite zile – şi trebuie să raportez cu bucurie că sunt din ce în ce mai multe. Ia ziua de azi, de exemplu. O plajă frumoasă, o femeie adorabilă, lumina dimineţii şi singurul aparat care trage aici, este cel care face poze... Trebuie să înveţi să fii recunoscător, doamnă Durrant. Pentru lucrurile mărunte.

– Cred în continuare că ar fi mai uşor dacă aş putea să iau ceva de genul nepenthe, a spus ea.

– Ce?

– Nepenthe. Esther a legănat găleata, împrăştiind apă şi nisip pe jos. Drogul din Odiseea lui Homer. Un drog care te face să uiţi, pentru alungarea tristeţii.

Medicament pentru tristețe.

– Poate îl are doctorul?

A arcuit o sprânceană și s-a uitat spre locul în care soarele urcase pe cer.

– Poate îl are, a spus ea cu un zâmbet.

– Haideți. Să ne întoarcem. E timpul pentru rații.

– Crezi că Robbie a ars pâinea iar?

– Fără îndoială.

Royal Air Force, Forțele Aeriene Regale

„Tu ești mai dulce și surâzi mai blând“, al doilea vers din sonetul XVIII de William Shakespeare

CAPITOLUL 28

Little Embers, primăvara lui 2018

Rachel a scos catalogul din dulap și s-a întors la canapea cu el, așezându-l pe jos, alături de ea. Pe copertă era o singură imagine impresionantă a feței unui copil, pictată în tușe groase de ulei. Copilul avea obrajii bucălați minunați ai unui țânc, buzele pline, părul bucălat de culoarea cuprului și o expresie pierdută în ochii cenușii – aceeași expresie pe care o văzuse uneori pe fața lui Leah.

Rachel a deschis catalogul la prima pagină și a dat de o scurtă introducere, pe care a scanat-o rapid, neștiind cât timp avea la dispoziție înainte ca Leah să coboare scările.

În pasajul respectiv, autorul o aclama pe Leah drept unul dintre cei mai promițători portretiști britanici ai generației ei, comparând-o cu Francis Bacon și Lucian Freud. Rachel era uimită. Făcea ca decizia lui Leah de a trăi pe această insulă izolată să fie și mai șocantă.

A răsfoit paginile groase, lucioase și a studiat imaginile – reproduceri ale unor uleiuri cu bărbați și femei, deseori nuduri sau semi-nuduri, având carnea obosită sau luminoasă, dar senzuale și atât de realiste încât avea senzația că s-ar fi putut întinde să atingă pielea cu buricele degetelor. Era o imagine a unei femei dezbrăcate care stătea întinsă, cu linia spatelui precum curbura unei viori, și părul lung revărsat pe podea lângă ea, de parcă ar fi fost cerneală.

Același copil de pe copertă apărea în alte câteva imagini: era un tablou în care stătea dezbrăcat și cu spatele drept, întors ușor cu spinarea spre artist, cu colăcei de carne pe coapsele pline de gropițe și brațe cu oase delicate.

Aceste tablouri în mod special erau delicate, de o intensitate care te înfrunta, iar Rachel a simţit un dor inexplicabil. Nu-şi permisese niciodată luxul de a-şi imagina că ar fi putut avea copii, nu crezuse că va fi vreodată suficient de aşezată la casa ei, era prea egoistă pentru a avea nopţi nedormite şi a fugi la şcoală. A citit textul unuia dintre tablouri. „Tabitha. Fiica artistei. 1994.“

Leah avea un copil. A făcut un calcul rapid. Tabloul fusese făcut cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă, deci fiica ar fi trebuit să fie femeie acum. Unde era? Era conştientă că mama ei trăia practic ca un pustnic? Rachel nu ştia mare lucru despre artă, dar chiar şi pentru ochiul ei neavizat, tablourile erau revelatoare. Intimitatea lor părea să expună complet relaţia dintre subiect şi pictor. S-a întors la introducere. Fusese scrisă de Max Erwin, de la Galeria Erwin, Cork Street, Londra.

S-au auzit paşi pe scară, aşa că Rachel a închis repede catalogul. Tocmai îl pusese la loc şi închisese uşa dulapului, când Leah a strigat.

– Ceai?

– Da, mulţumesc, a răspuns ea, tremurând puţin din cauza subterfugiului.

S-a auzit un clinchet, apoi apa curgând. Un ceainic ce era umplut. Apoi ceva ce Rachel nu auzise de când fusese izolată pe insulă: o melodie lentă, sentimentală, fredonată.

Rachel medita în continuare asupra implicaţiilor faptului că Leah era o pictoriţă faimoasă şi foarte talentată, când aceasta a intrat în încăpere cu două căni şi a aşezat una pe masa de lângă ea.

– Ce faci? a întrebat, fixând-o cu o privire pătrunzătoare, aproape ca şi cum ar fi studiat-o.

– Mmm, bine, mulţumesc. Doar... ăăă... doar citeam, a spus ea, arătând spre exemplarul romanului Rebecca de pe canapea.

Asta era ciudat. Era prima oară când Leah o întreba cum se simţea şi părea să fie într-o stare ciudată de spirit. Dacă ar fi fost să ghicească la întâmplare, ar fi spus că e chiar veselă.

– Mă bucur că nu te plictisești.

– O, sunt destul de bună la a mă distra de una singură.

– Cum mai e încheietura?

S-a uitat în jos la bandaj.

– Mult mai bine acum, că nu o tot lovesc.

– Foarte bine, fiindcă mi-e teamă că nu mai sunt analgezice.

Rachel a dat din cap.

– Este în regulă. Nu-mi prea place să iau, decât dacă trebuie.

– O fată rezonabilă. Așa, mai bine mă duc la treabă, a spus ea și s-a întors să plece.

– Pot să mă uit la ce faci, la un moment dat? a întrebat, încurajată de starea de spirit bună a lui Leah.

– O, doar mâzgălesc. Nu e mare lucru – chestii de amator.

Tonul ei era indiferent.

După ce văzuse, Rachel știa că asta era o minciună. Dar de ce?

Rachel cu greu a putut să se concentreze în restul după-amiezii pe când cele două mistere – al lui Esther și al lui Leah – se fugăreau prin mintea ei, nedându-i pace. Leah fusese în mod clar la un moment dat un artist apreciat, în plină ascensiune, așa că ce se întâmplase? Existase și un soț, pe lângă un copil? Ceva așa de banal ca un divorț fusese ceea ce o adusese aici? Se întâmplase din cauza băuturii, sau asta fusese după aceea? Trebuia să se fi întâmplat ceva îngrozitor pentru a o determina să se ascundă de lume, să o evite.

Incapabilă să-şi înăbuşe neliniştea, Rachel şi-a acoperit umerii cu paltonul gros din valiză şi s-a dus înapoi pe plajă. Întreţinea speranţa zadarnică de a vedea un vas ori un iaht în trecere şi de a fi capabilă să atragă atenţia celor de la bord. Chiar dacă nu vedea nimic, tot era mai bine decât să se zgâiască la cei patru pereţi ai camerei. Vântul se înteţise din nou şi, în timp ce stătea la capătul debarcaderului, unde o găsise pe Leah dimineaţă, a scanat valurile agitate, devenind fermecată de modelul în continuă mişcare. Nu era nici un vas la orizont. Pentru prima dată de când ajunsese pe St Mary's, a început să pună la îndoială decizia de a veni în arhipelagul Scilly. Problema era că nu mai ştia cărui loc îi aparţinea; fusese în mişcare prea mare parte din viaţa ei. Nu o deranjase niciodată până atunci, dar, dintr-odată, s-a simţit foarte singură şi la mare depărtare de cei care o iubeau.

După o vreme lumina a început să scadă şi Rachel s-a întors la casă.

– Am crezut că te-ai pierdut, a spus Leah când Rachel a intrat în bucătărie.

– M-am dus la debarcader. Am vrut să văd dacă trece vreun vas, a recunoscut ea.

Leah a râs de ea.

– Slabe şanse.

– Ştiu, dar chiar şi aşa, n-am putut să nu verific.

– Timpul va trece imediat; aşa se întâmplă, a spus Leah, cu un aer resemnat.

– Cine e Tabitha? a întrebat Rachel, având în continuare în minte catalogul pe care îl găsise.

– Cine ţi-a spus de ea?

Vocea lui Leah era dură.

– Nimeni. Am găsit o carte, de fapt un catalog, a recunoscut Rachel.

– Nu aveai nici un drept să cotrobăi prin lucrurile mele.

Rachel a privit-o cum strângea în mâini un prosop de bucătărie de parcă ar fi intenționat să-l folosească drept armă.

– Îmi pare rău. Nu am vrut, eram plictisită... nu ar fi trebuit să deschid dulapul, dar am găsit cheia și atunci, ei bine, nu m-am putut abține. Dar tu... tu ești un artist incredibil.

– Știi așa de puține.

– Îmi pare sincer rău, a spus Rachel, încercând s-o convingă pe Leah de sinceritatea ei. Dacă aș fi știut că o să te supăr, nu aș fi spus nimic.

– Hmm.

Leah nu era ușor de potolit.

– Lucrările tale..., a început Rachel.

– Am fost destul de bună la un moment dat, a spus Leah în timp ce colțurile gurii i se ridicau.

– Mai mult decât „destul de bună“, aș spune.

– Nu mai e cazul, însă.

– Serios?

Lui Rachel nu prea îi venea să creadă.

– Pictez numai pentru mine zilele astea, și asta numai pentru că nu par capabilă să păstrez distanța. Uneori am impresia că pictura este singurul lucru care mă susține, a spus ea cu un râs crispat. Dar nu mai săpa, Rachel; lasă lucrurile așa cum sunt. Nu sunt interesată să vorbesc despre munca mea.

Rachel a lăsat tăcerea dintre ele să crească în timp ce Leah începuse să frece chiuveta cu o vigoare hotărâtă.

– Dacă trebuie să știi, am pierdut legătura, a spus Leah, fără să se oprească din lustruit. Tabitha și cu mine, a adăugat, pregătită să răspundă întrebării

inițiale a lui Rachel, dar nu mai mult de atât, din câte se părea. Lucrurile nu au fost chiar ușoare când a fost adolescentă. S-a înhăitat cu grupul nepotrivit. Droguri. Bătăi. A fost implicată și poliția. Să fii mamă nu e întotdeauna floare la ureche, știi, nici măcar când crezi că faci tot ce poți mai bine. Nu am văzut-o de ani de zile. Sinceră să fiu, nu am idee unde e acum.

A vorbit repede, direct, ca și cum nu ar fi destăinuit asta nimănui, cel puțin nu de multă vreme. Fața i s-a contorsionat de furie, sau să fi fost suferință? Rachel nu-și dădea seama. Apoi, înainte de a putea spune ceva, Leah a aruncat buretele pe jos, a deschis ușa din spate și a ieșit afară.

O, Doamne! După o clipă, Rachel s-a dus după ea, îngrijorată că ar fi putut să plece, supărată de întrebările ei. A găsit-o adunând hainele spălate de pe o sârmă improvizată.

– Uite, a spus Rachel dând jos un prosop uzat și începând să-l împăturească cu dificultate. Dă-mi voie să te ajut.

Leah a gemut.

– Îmi pare sincer rău, Leah. Nu aveam idee.

CAPITOLUL 29

Little Embers, iarna lui 1951

Înainte ca Esther să aibă prea mult timp să se gândească la asta, ajunul Crăciunului venise şi un vânt nord-estic bătea, urlând peste insulă, făcând imposibil să te aventurezi afară.

– Forţa Galică, presupun, a spus Wilkie la micul dejun.

Robbie se agita din cauza verzelor care urmau să fie culcate la pământ şi a spanacului care avea să fie sfâşiat, iar doamna Biggs nu îndrăznea să întindă rufele afară, din teama de a nu fi azvârlite până în Spania. Doctorul stătea de vorbă cu fiecare dintre ei, în salon, dedicând intervale egale de timp sesiunilor lor zilnice de consiliere.

Blocată la interior, Esther a rămas în camera ei. A început să numere minutele până când venea rândul ei să-şi petreacă ora cu doctorul, trecând în revistă în minte discuţiile anterioare, amintindu-şi inteligenţa ascuţită din privirea lui, şuviţa de păr căzută peste frunte, entuziasmul aproape copilăresc cu care o întâmpina. A chemat-o la puţin timp după prânz, iar ea s-a aşezat în scaunul care devenise favoritul ei. Richard stătea vizavi de ea, la mică distanţă.

– Nu cred că azi ar trebui să vorbim despre casă, a spus el încet.

În săptămânile care trecuseră de când îi spusese despre Samuel, nu mai adusese vorba despre el, iar ea a dat din cap, recunoscătoare pentru amânare. Ar fi fost dificil să tolereze subiectul într-o asemenea zi, o zi în care abia se putea abţine de la a-şi imagina ce făcea Teddy. Ce ar fi putut să spere să primească de la Moş Crăciun – un trenuleţ sau nişte soldăţei de jucărie,

poate? Și-a dorit să fie absorbit de bucuria sărbătorii și să nu-i fie dor de ea.

– Atunci despre ce? a întrebat ea.

– Despre carte. Spune-mi cum ți s-a părut.

În săptămâna precedentă îi împrumutase exemplarul lui din The Kon-Tiki Expedition.[12]

Ochii lui Esther s-au iluminat.

– Uimitoare. Nu-mi pot imagina cum au putut fi așa de hotărâți, așa de curajoși.

– Să pornești pe oceanul Pacific într-o barcă făcută din ceva mai mult decât plută, pentru o sută de zile. Este aproape incredibil, nu-i așa?

– Cum poți măcar să începi să crezi că un astfel de lucru e posibil, mă întreb. Știu că a studiat înainte, dar chiar și așa...

– Un lucru e sigur, trebuie să fi fost al naibii de sătui de gustul de pește până la sfârșit.

Esther a râs la cuvintele lui, bucurându-se de lejeritatea care i se ridica din piept. Era plăcut să se gândească, măcar o dată, la viața altcuiva. Au continuat să vorbească până când, fără să-și dea seama, ora ei aproape se dusese.

– Trebuie să fie o chestiune de încredere, nu credeți? a spus ea, gândindu-se din nou la carte.

– Ce înseamnă încrederea pentru tine, Esther? a spus el, dintr-odată serios.

Gândurile i-au zburat din minte.

– Nu este o întrebare ușoară. Nu sunt sigură că mai am prea multă încredere în ceva. Mai ales în mine.

– De asta ești aici. Ca să înveți să ai încredere din nou.

A privit-o în ochi până când ea nu a mai putut suporta și s-a uitat în altă parte înainte ca el să poată vedea cum i se formau lacrimile în ochi. În acea clipă, aproape a crezut că ar fi fost posibil.

Vasul cu provizii venise în ziua anterioară cu poșta și cu o spată de porc de la măcelarul din Hugh Town.

– Este drăguț, spusese doamna Biggs când o luase în primire, cărând-o așa triumfător de parcă ar fi câștigat premiul cel mare la tombolă. O să se coacă foarte bine cu niște sos de mere alături, a spus, înainte de a o trânti pe bufetul din bucătărie cu o bufnitură zgomotoasă.

Esther a zâmbit la perspectiva jumărilor și a sosului.

– Un festin, a fost de acord Jean.

În acea dimineață, Wilkie recuperase o creangă de pe plajă și Richard dezgropase o cutie cu decorațiuni de Crăciun din pod. Globuri lucioase verzi și roșii, din sticlă, atârnau de fire din bumbac agățate de bușteanul decolorat pe care îl sprijiniseră într-un colț în hol. Fuseseră toți de acord să amâne deschiderea poștei până în ziua de Crăciun efectiv, așezând pachetele și plicurile care sosiseră mai devreme în timpul săptămânii, sub copacul salvat. Esther vedea că era un plic pentru ea de la John, dar, spre deosebire de zilele dinaintea sosirii scrisorii anterioare, de data asta nu avea mari speranțe de a fi chemată înapoi la Londra.

În cele două săptămâni dinainte de Crăciun, concepuse un plan de a-i întinde o ramură de măslin lui Robbie, pentru că o deranja faptul că era posibil ca acesta să fi fost jignit de acțiunile ei din acea zi la debarcader și încă nu vorbiseră despre asta.

O găsise pe Susie, păpușa lui, abandonată în bucătărie într-o dimineață și luase măsuri urgente. O bucată de muselină din dulapul din camera ei era suficient de mare ca să-i croiască o rochie nouă, cu un corset simplu cu mâneci scurte și o fustă strâmtă. O rămășiță înflorată furată din tivul unei rochii de vară și o lungime de panglică din valiză au devenit boneta asortată.

Doamna Biggs îi pusese la dispoziţie un ac şi aţa necesare pentru ducerea la îndeplinire a misiunii. Când a terminat, Esther le-a împăturit cu la fel de multă grijă cât le-ar fi acordat dacă ar fi fost veşmintele ei şi le-a împachetat în hârtie maro. Micul pachet era aşezat sub copac împreună cu celelalte.

După cina din seara aceea – un orz gros şi o supă de legume care fiersese ispititor toată ziua – George a scos un fluier din tinichea şi a cântat primele acorduri din „In the Bleak Midwinter“[13]. Jean s-a alăturat, cu o voce de soprană surprinzător de limpede şi dulce. Esther a privit feţele celor adunaţi în jurul lumânărilor, în tristeţe şi nefericire. Erau un grup pestriţ, dar, în ciuda acestui lucru, începea să simtă o apropiere tot mai mare de ei: Wilkie, stoic şi perspicace, cu aparatul de fotografiat mereu la îndemână; Robbie, cu faţa lui distrusă şi inima bună; George, cu statura lui deşirată şi ochii bântuiţi; doamna Biggs, o femeie în perpetuă mişcare, gătind, făcând curat şi spălând pentru toată lumea. Şi, bineînţeles, doctorul, care nu obosea niciodată să îi asculte, să vorbească şi care iubea cu disperare muzica şi cărţile. Numai de Jean nu se putea apropia, numai cu ea nu putea găsi nimic în comun. Într-adevăr, femeia părea să o displacă, nu că ar fi spus vreodată ceva în sensul acesta, era numai un sentiment pe care îl radia, mai ales de când refuzase să-i dea pastilele pe care i le ceruse. Bănuia că Jean nu aproba prezenţa ei acolo, considerând că ocupa un loc ce ar fi fost mai valoros pentru un militar, cineva care chiar avea nevoie de ajutorul lor.

În ciuda reproşului nedeclarat al lui Jean şi a dorului nesfârşit pentru Teddy, Esther s-a dus în camera ei în acea seară încălzită de spiritul Crăciunului şi gândindu-se că lumea nu era un loc aşa de dur cum gândise la un moment dat, că ar fi putut exista o luminiţă la capătul fiecărui tunel întunecat. Cu siguranţă avea să ajungă acasă peste puţin timp.

Când Esther s-a trezit în dimineaţa zilei de Crăciun, însă, senzaţia de apăsare care o urmărise luni de zile se întorsese. Furtuna nu se potolise. Ploaia gălăgioasă se lovea de ferestre, făcându-le să zornăie, iar apa care se scurgea din spaţiile dintre ramă şi mortar se adunase în bălţi pe pervaz. Focul se stinsese la ea în cameră şi a tremurat în timp ce s-a îmbrăcat în toate straturile de haine pe care le-a găsit. Nici măcar mai multe cești din ceaiul cel mai tare al doamnei Biggs nu au reuşit s-o încălzească mai mult de două grade. Wilkie

însă era atipic de vesel, fluierând în timp ce strângea masa după micul dejun, împreună cu Robbie.

Pe de altă parte, Robbie era mult mai reținut decât în mod obișnuit și părea să fie cu mintea în altă parte. Esther a observat o privire goală în ochii lui în timp ce ștergea vasele. De cine sau de ce îi era dor? Nu avea senzația că ar fi putut să insiste ca să scoată informația de la el. Depășise limita și acum între ei era o tensiune tacită pe care nu reușea s-o dizolve.

Înainte de micul dejun, Wilkie le dăduse lui Esther, lui Jean și doamnei Biggs câte o crenguță de vitrigon. „Asta e cel mai aproape de chestia autentică“, spusese în timp ce se aplecase și prinsese cu atenție crenguța cu țepi de puloverul lui Esther. „Ai grijă să nu te înțepi singură.“

Doamna Biggs, care freca șoriciul cu praf de muștar, s-a întors către George, care tocmai intrase valvârtej pe ușa din spate.

– Ai găsit niște iarba muștarului pentru mine? a întrebat.

George a ridicat triumfător o mână de iarbă lucioasă, verde-închis, cu frunzele în formă de suliță.

– O, minunat! Aruncă-le în chiuvetă!

Esther s-a uitat la ei curioasă.

– Iarba muștarului?

– E plină de vitamina C, a spus doamna Biggs. O călesc în puțin unt. Acum, crezi că poți da o mână de ajutor cu cartofii ăia? A arătat spre vasul de cartofi plini de noroi din capătul bucătăriei. E un curățător pe aici pe undeva. Și un șorț, dacă ai nevoie.

Esther s-a ridicat de la masă și a localizat curățătorul într-un sertar. La cât de urâtă era vremea, nu era nici o șansă de a se aventura afară, așa că era mulțumită să primească o sarcină care s-o țină ocupată și s-o împiedice să se gândească prea mult la Teddy, care cu siguranță trebuia să se fi trezit și să fi început să despacheteze cadourile în salon, la Frogmore, sau poate să fie pe

drumul de întoarcere de la slujba de Crăciun a bisericii St John, sărind peste dalele de pe Hampstead, nerăbdător în aşteptarea cadourilor. Era îngrijorată ca nu cumva să nu fie suficient de bine îmbrăcat şi să răcească.

– Prânzul va fi servit la ora unu fix, a spus doamna Biggs în timp ce Esther se clătea pe mâini, după ce terminase cartofii. Aveţi grijă să nu întârziaţi!

– Nu aş fi visat la asta, a spus Esther, uscându-şi mâinile.

S-au adunat în salonul din faţă la scurt timp după ora douăsprezece. Doctorul scosese o sticlă de sherry sec şi turnase câte un păhărel pentru fiecare dintre ei. Esther era surprinsă că era o atmosferă de veselie şi s-a simţit încurajată de ea.

– Un toast, a spus Richard, când toată lumea a avut un pahar în mână. Ştiu că sunteţi toţi departe de familie şi de cei pe care-i iubiţi, şi mă rog să vă întoarceţi la ei cât mai curând. Până atunci, haideţi să ne bucurăm de ce avem. Crăciun Fericit!

Au băut – Robbie şi George şi-au golit paharele dându-le peste cap, Esther şi doctorul din sorbituri mai temperate – şi apoi şi-au îndreptat atenţia spre pachetele de sub pom. Esther era uimită să vadă că micuţa movilă crescuse peste noapte, un număr mare de cutii ambalate stângaci sporind numărul celor deja adunate sub pom. Tocmai se întreba de unde veneau mai exact, când doctorul i-a înmânat un pachet voluminos, de o formă ciudată. Nu-şi putea imagina ce ar fi putut fi.

– La mâna a doua, dar ar trebui să ţi se potrivească.

– O, Doamne! Mulţumesc. Era fâstâcită. Mă tem că nu m-am gândit să găsesc un cadou pentru dumneavoastră.

– Şi nici nu mă aşteptam la aşa ceva. Oricum, după cum am spus, nu e ceva nou.

– Haideţi atunci. Deschideţi-l şi puneţi capăt chinului nostru, doamnă

Durrant! a grăbit-o Wilkie.

Esther și-a așezat paharul de sherry pe o măsuță și a tras de ambalaj. A scos la iveală o pereche de ghete din piele maro cu șireturi vesele roșii.

– Ai labele aproape la fel de mari ca ale mele, a explicat Richard. Și astea erau puțin prea mici pentru mine. Sunt austriece – cele mai bune – și abia dacă au fost purtate. M-am gândit că s-ar putea să ți se potrivească.

– O, sunt sigură că da. Trebuie să recunosc, ghetele mele nu sunt chiar potrivite pentru terenul de aici, așa că acestea sunt foarte bine-venite, a spus Esther recunoscătoare.

– Într-adevăr. Am văzut că deseori ești pe punctul de a aluneca.

A clipit, impresionată de faptul că remarcase.

– Mulțumesc. Este foarte drăguț din partea dumneavoastră.

S-a uitat în partea cealaltă a camerei și a văzut că Robbie scosese micul pachet pe care îl lăsase pentru el și citea eticheta pe care o lipise.

– Pentru Susie! a țipat el în timp ce desfăcea pachetul, strălucind de încântare.

– Era cazul să devină decentă, a râs Wilkie, care i-a făcut o poză lui Robbie în timp ce ridica boneta.

– Mulțumesc, i-a spus Robbie lui Esther, privind-o în sfârșit în ochi.

– Pentru puțin. Îndemânarea mea cu acul nu este exact la înălțimea talentului lui Monsieur Balmain sau a doamnei Chanel, dar sper că rochia se va potrivi.

– O să fie bebelușul cel mai bine îmbrăcat de pe insulă, a spus el, apropiindu-se de Esther ca s-o îmbrățișeze.

Ea l-a strâns cu putere, simțindu-i oasele pe sub pulover. Slăbise în ultimele săptămâni, era sigură de asta.

Au fost împărțite cadourile, care au fost primite cu exclamații de bucurie.

Doamna Biggs și doctorul reușiseră să găsească împreună ceva util pentru fiecare pacient – pentru George un binoclu.

– Este al răposatului meu soț, a spus ea în timp ce George desfăcea pachetul. Dar eu nu am nevoie de el.

– Ești o femeie de o bunătate nemăsurată, a spus George cu un zâmbet galant.

Lui Wilkie i-au dat o carte despre arta fotografică, lui Robbie un hârleț și câteva pliculețe de semințe – „Castraveți!“ a exclamat el – și pentru Jean o cutie drăguță de săpun. Esther a deschis un plic subțire din care a scos printul uneia dintre fotografiile pe care le făcuse Wilkie pe plajă cu câteva săptămâni înainte. În poză, Esther se uita direct în aparat, își ferea ochii cu palma, iar părul ei castaniu zbura în vânt.

– Par destul de fioroasă, a spus, în timp ce se uita la ea.

– Sunteți o luptătoare, doamnă Durrant, a răspuns Wilkie.

– Nici pe departe, a replicat Esther. Dar e foarte drăguț din partea ta, mulțumesc, Wilkie.

Făcuse câte un print pentru fiecare dintre ei, în care toți șase erau așezați în formație în fața casei. Era o fotografie pe care îi convinsese să le-o facă săptămâna anterioară. Doctorul și George stăteau în spatele celorlalți și mâna lui George se sprijinea lejer pe umărul lui Robbie, care era flancat de Esther și Jean, iar doamna Biggs era așezată puțin în lateral, într-o parte. Robbie își ținea păpușa în încheietura cotului și toți reușiseră să aibă pe fețe un simulacru de zâmbet, deși nu arătau exact ca un grup de oameni lipsiți de griji, în vacanță.

– O voi prețui, a spus Richard cu sinceritate, în timp ce s-a uitat la poză.

George îi dăduse cu timiditate lui Robbie un volum subțire de versuri și Esther a observat un val de roșeață ce i s-a ridicat dinspre guler în timp ce a citit dedicația de pe prima pagină. Înainte să se întrebe ce ar fi putut spune textul, lui Esther i-a fost așezat în mâini un pachet cu ștampila poștală a Londrei. Mâinile i-au bâjbâit în timp ce a început să-l deschidă. S-a depărtat

de grup, întorcându-se către fereastră, din dorința de a avea intimitate. O cutie de zahăr din orz, a cărei suprafață de culoarea chihlimbarului lucea în lumină, și o carte nouă, un roman. Era și o scrisoare. „Draga mea Esther“..., începea. „Sper că ai început de-acum să mă ierți și că starea ta de spirit s-a îmbunătățit mult. Săptămâna asta am primit un raport de la Richard, care spune că faci progrese minunate, despre care sunt așa de încântat să aud.“ Ochii lui Esther au scanat pagina în jos. „...Lui Teddy îi e dor de tine, dar așteaptă cu nerăbdare pantomima Jack și Beanstalk, la care mătușa Clementine îl va duce în compania verișorilor lui. Sosirea lui Moș Crăciun este așteptată cu multă nerăbdare, având în vedere că am impresia că a început să înțeleagă ce înseamnă – multe cadouri pentru el.“ Esther s-a uitat la burnița care își croia drum în jos pe geamuri. Nu-i venea să creadă că lipsea de la al treilea Crăciun al fiului ei.

– E totul în ordine?

Doctorul era lângă ea.

A dat din cap, neavând încredere în ea să vorbească.

– Este o perioadă grea a anului, mai ales când primești vești de acasă. Încearcă să nu te gândești prea mult la asta.

– O să fiu bine, a spus ea curajoasă. La urma urmei, nu voi mai fi aici prea mult timp, nu?

Esther și-a privit antebrațele, pe care nu se mai vedeau urmele fostelor zgârieturi. După un moment de tăcere, doctorul și-a dres glasul.

– E posibil să fii suficient de bine ca să te întorci acasă nu peste mult timp. O să vedem cum progresezi în săptămânile viitoare.

Esther a simțit un mic, dar neașteptat val de optimism traversând-o; cuvintele lui erau probabil cadoul cel mai frumos pe care ar fi putut să-l primească.

– Ești așa de drăguț să-mi dai speranță, Richard.

I s-a adresat pe numele mic, îngrijorându-se în timp ce vorbea că ar fi putut să

depășească limita dintre doctor și pacient. S-a simțit imediat ruşinată.

– Haide. Să ne alăturăm celorlalți și să pornim cu dreptul, a spus el pe un ton mai sever decât în mod normal.

Expediția Kon-Tiki. Cu pluta pe oceanul Pacific este o carte din 1948, a scriitorului norvegian Thor Heyerdahl, în care povesteşte aventura traversării oceanului Pacific pe o barcă din plută.

„În mijlocul mohorât al iernii“, poezie a poetei britanice Christina Rossetti, folosită, în mod obişnuit, drept colind de Crăciun.

CAPITOLUL 30

Little Embers, primăvara lui 2018

Rachel s-a furişat în sus pe scări. Era a treia zi de când naufragiase pe Little Embers şi, la fel ca în celelalte zile, Leah ieşise devreme ca să aibă grijă de Margaret şi să lucreze la peticul de grădină de legume. Rachel nu mai găsea activităţi cu care să se ţină ocupată, iar plimbarea pe insulă îi dădea o senzaţie ciudată, făcând-o să-şi dea seama de amploarea izolării ei. Acum prefera să stea în casă, plănuindu-şi numai o ieşire sau două până la debarcader ca să scaneze apa în căutarea vaselor care ar fi putut trece pe lângă insulă.

Nu o crezuse pe Leah când spusese că lucrările ei nu mai erau de calitate şi, lăsându-se condusă de curiozitate, voia să vadă cu ochii ei. A ignorat faptul că Leah îi interzisese în mod specific accesul în atelier.

Când a ajuns pe palierul etajului superior al casei, a găsit un coridor îngust, de-a lungul căruia erau amplasate cinci uşi distanţate între ele. A apăsat mânerul cel mai apropiat, simţind puţină rezervă când zăvorul s-a deschis, dar s-a uitat oricum dincolo de uşă. O încăpere prăfuită, cu draperiile decolorate şi trase în dreptul ferestrelor. Un pat simplu, un dulap şi un covor mic pe pardoseala de lemn. A trecut un deget peste partea de sus a dulapului, urmărind linia desenată în praf. În mod evident, camera nu fusese locuită de mult timp. S-a retras, a închis încet uşa, apoi s-a apropiat de următoarea cameră.

Această încăpere era mare şi luminoasă, cu ferestre care dădeau spre faţada principală a casei, oferind o privelişte asupra mării. Trebuia să fi fost dormitorul principal, deşi acum avea numai puţină mobilă. Spre deosebire de restul casei, era ordonată şi îngrijită, cu un şevalet mare aşezat în faţa uneia dintre cele două ferestre rectangulare.

Pânzele erau așezate într-un colț și de-a lungul unui perete, un dulap lung adăpostea tuburi de vopsea, spatule și pensule.

S-a dus lângă pânze. Rachel a icnit involuntar când a văzut-o pe prima. Era un peisaj, numai nori, apă și lumină. Complet diferit de tablourile din catalog în ceea ce privește subiectul și compoziția, dar cu un stil similar în modul în care fusese aplicată vopseaua.

S-a uitat printre celelalte – erau cel puțin treizeci, de diferite dimensiuni și toate captau în mod elocvent lumina lăptoasă de pe insulă și peisajele iernatice. Melancolice și clare, îi vorbeau lui Rachel despre singurătate, despre o existență solitară pe care a recunoscut-o imediat. A știut fără nici o urmă de îndoială că Leah se înșelase în privința faptului că o părăsise talentul.

Nu a mai zăbovit. În loc de asta s-a grăbit în jos pe scări, căci a avut un gând. A găsit aparatul de fotografiat în sufragerie unde îl lăsase și a urcat grăbit, întorcându-se în atelierul lui Leah. Își băga nasul unde nu era treaba ei, dar a ignorat vocea rațiunii și a făcut câteva poze pânzelor mai mari. Arta de o asemenea calitate merita să aibă un public, într-un fel sau altul. Când era pe punctul de a pleca, s-a dus la fereastră ca să vadă la ce lucra Leah în acel moment. A rămas cu gura căscată când a dat cu ochii de imagine.

Un portret.

Era ea, fără îndoială ea. Așezată pe canapeaua verde, îmbrăcată cu compleul împrumutat, cu părul închis la culoare răsucit în jurul ei și ochii închiși. Hainele clasice o făceau să arate ca o femeie din alte vremuri, dar Leah surprinsese cu multă precizie trăsăturile lui Rachel. Stătea și se uita la tablou, neștiind ce să creadă.

În cele din urmă, a făcut o poză a portretului neterminat și s-a grăbit să iasă din cameră, nevrând să riște să fie prinsă. Avea îndrăzneala de a o confrunta pe Leah în legătură cu tablourile? Nu ar fi trebuit să se ducă în atelier oricum, dar serios, acum că știa, trebuia să facă ceva în legătură cu asta, chiar dacă însemna să se amestece... Astfel de lucrări nu ar fi trebuit ascunse.

După ce a ieşit din atelier, Rachel şi-a aruncat pe spate paltonul cu guler negru şi s-a dus afară, încercând să-şi ofere nişte timp de gândire. S-a dus din nou la debarcader, deşi nu părea că Leah pescuia de data asta. Aşezată jos, cu picioarele atârnate peste marginea pontonului, s-a întrebat ce să facă. Ar fi trebuit s-o confrunte? Era aşa de pierdută în gânduri, încât la început nici nu a observat catamaranul galben aprins cu verde care venea în viteză spre ea. Barca pe care îşi dorise cel mai mult s-o vadă.

Când a observat-o în sfârşit, a sărit în picioare şi a început să mişte din braţul sănătos ca o maniacă, strigând. Nu avea nici o importanţă, barca se îndrepta deja spre ea.

S-a simţit inundată de uşurare şi bucurie ca de un drog atunci când a văzut faţa veselă a lui Jonah în spatele parbrizului. Acesta i-a făcut la rândul lui cu mâna, strigând-o pe nume. În viaţa ei nu mai fusese aşa de fericită să vadă un chip familiar şi a continuat să-şi agite entuziasmată braţul până când barca a tras lângă debarcader. Chiar înainte de a o lega, Jonah a sărit pe platforma de lemn şi a aterizat lângă ea.

– Rachel!

S-a dus s-o cuprindă cu braţele, dar s-a oprit când a văzut eşarfa atârnată în jurul gâtului.

– Am crezut că n-o să te găsesc niciodată. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

– Am avut o mică ceartă cu nişte stânci, nimic serios, a spus ea, simţindu-se deodată ruşinată.

Jonah a ridicat o sprânceană, neîncrezător.

– Dar Leah m-a eliberat şi a avut grijă de mine. Sunt bine, serios, a spus ea.

– Asta voi hotărî eu imediat.

– De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

– Janice şi cu mine ne-am îngrijorat când ne-am dat seama că Soleil lipsea după furtună şi că tu nu erai acasă... Mi-am imaginat tot ce se putea mai rău...

– Ar fi trebuit să verific vremea, l-a întrerupt ea. Dar sunt bine. Deşi nu m-ar deranja să plec de pe insula asta şi să mă apuc de lucru. Trebuie să-i dau raportul supervizorului meu.

– Deci unde e barca?

– Ăăă..., da, despre asta... A dat cu şutul într-o scândură desprinsă de pe ponton, fiind prea jenată ca să-l privească. Motorul s-a oprit, aşa că am hotărât să înot până la mal, trăgând barca după mine. S-a dovedit că nu a fost cea mai înţeleaptă decizie pe care am luat-o în viaţa mea.

– Nu mai spune, a zis el cu o expresie sceptică pe faţă. Ce naiba credeai că faci?

Rachel şi-a ridicat braţul bun.

– Este în ordine, nu e nevoie să-mi spui ceva ce ştiu deja.

– Şi braţul? a spus el, cu ochii la bandaj.

– E puţin dureros, a recunoscut ea. Dar sunt sigură că va fi bine în câteva zile.

Nu era genul care să se agite pentru astfel de lucruri.

– Da, ei bine, o să văd eu asta. Bună, Leah, a spus, uitându-se dincolo de Rachel.

Rachel s-a întors şi a văzut-o pe salvatoarea ei venind spre debarcader ca să îi întâlnească. Probabil auzise zgomotul făcut de barcă.

– Văd că ai găsit-o, a spus Leah.

– Căutăm de când s-a terminat furtuna, dar nu am crezut că avea cum să fie aşa de departe în est. Am venit azi aici numai dintr-o bănuială. Rachel spune că ai salvat-o. A fost foarte frumos din partea ta.

– Nimic mai mult decât ar fi făcut oricine în situaţia dată.

– O luăm de pe capul tău acum, să ne uităm cum trebuie la brațul ăla.

– Așa să faceți. Nu mi-ar strica niște liniște pe aici, a spus Leah grăbită.

Rachel s-a întors către Leah.

– Nu pot să-ți mulțumesc suficient pentru tot ce ai făcut pentru mine. Sunt sincer recunoscătoare. S-a oprit, amintindu-și ceva. O, trebuie să mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat, a spus, trecând grăbită pe lângă Jonah și Leah și ducându-se în fugă spre casă.

Când a intrat, s-a dus în sufragerie, a găsit aparatul și apoi exemplarul din Rebecca, având scrisorile ascunse între paginile lui. Înainte să se poată gândi mai bine, a strecurat cartea în buzunarul paltonului.

A dat peste Leah pe drumul de întoarcere.

– Ești fericită că te-au găsit? a întrebat ea.

Rachel a dat din cap.

– Îți mulțumesc din nou, Leah. Pot să mai vin în vizită? Când îmi găsesc o nouă barcă.

– O, nu e nevoie.

– Ei bine, aș vrea să aduc hainele înapoi.

Rachel a făcut semn spre palton, simțind un junghi de vinovăție când și-a amintit ce înfundase în buzunar.

– Nu le folosea nimeni. Poți să le păstrezi. Nu le folosește nimeni.

– Ei bine, atunci vin ca să te văd pe tine.

Era o promisiune de care știa că avea să se țină.

Surprinzător, Leah s-a aplecat în față și a îmbrățișat-o.

– Presupun că ar fi în ordine, a spus ea, pe un ton dur.

Au fost întrerupte de sunetul sirenei bărcii.

– Se pare că flăcăul tău se grăbește.

– O, nu e flăcăul meu, a spus Rachel. Doar un prieten.

Sirena a sunat din nou.

– Ar fi bine să fug, a spus ea. Mulţumesc din nou, Leah!

A fugit înapoi pe potecă.

– Îmi pare rău pentru asta, a spus Jonah când Rachel a urcat la bord. Dar urmează refluxul şi trebuie să ne întoarcem înainte de prânz. O să mă uit la braţul tău imediat ce ajungem, dar s-ar putea să fie nevoie să te duci şi la un doctor.

– Da, bineînțeles, a spus Rachel. Nu-mi vine să cred că m-ai găsit.

– Nici eu, a spus, aruncându-i un zâmbet care era trei sferturi uşurare şi un sfert amuzament.

Rachel a simţit că se topeşte de plăcere. Atât din cauza faptului că-l revedea pe Jonah, cât şi a gândului că s-ar fi putut s-o aştepte o baie fierbinte la întoarcerea la cabană.

– Sincer, a spus ea, nu mă deranjează să recunosc faptul că sunt bucuroasă că am plecat de acolo. Îmi dădea senzaţia unei insule a sufletelor pierdute. Destul de ciudată pe alocuri.

– Îmi imaginez, a spus el. Deşi am crezut că ţi-ar plăcea puţină izolare.

– Nu aşa, a recunoscut ea. Sunt fericită că m-ai găsit. Nu-mi vine să cred că ţi-a păsat suficient cât să vii să mă cauţi.

Jonah i-a aruncat o privire amuzată.

– Normal că-mi pasă suficient, a spus. Aș face la fel pentru oricine s-ar pierde.

*

Jonah i-a examinat mâna când au ajuns pe St Mary's și a trimis-o direct la doctor, care a diagnosticat-o cu entorsă de gradul II și un deget rupt, pe care l-a imobilizat cu o atelă, înainte de a-i rebandaja încheietura.

– Avem de-a face cu o leziune serioasă de ligament, dar ești norocoasă că încheietura nu e fracturată. O s-o poți folosi din nou peste cel puțin șase săptămâni.

Rachel s-a bosumflat. Cum avea să fie capabilă să-și facă munca având la dispoziție un singur braț?

Se simțea în continuare descurajată când s-a întors la Shearwater. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la laptop să-și verifice e-mailurile. După cum se aștepta, erau două e-mailuri de la doctorul Wentworth, primul pentru a-i aminti că aștepta raportul ei săptămânal, al doilea ca să întrebe de ce nu-l trimisese. A tras adânc aer în piept și a început să tasteze, dar progresul pe care-l făcea cu o singură mână era descurajator de lent.

După ce a terminat și a apăsat pe „Trimite", s-a lăsat pe spate, uitându-se pe fereastră și observând norii cenușii care atârnau deasupra orizontului, ca un tavan lăsat care acoperea cerul. Și-a adus aminte că nu-i spusese lui Leah că văzuse tablourile.

CAPITOLUL 31

Little Embers, iarna lui 1951

Când Richard o văzuse pe Esther stând la geam, cu umerii aduși peste scrisoare, se simțise obligat să se ducă la ea. Arăta ca un boboc fragil, având capul înclinat spre hârtie, cu șuvițele de păr ondulându-se în preajma gâtului zvelt și fusese neputincios în fața suferinței ei. Știa că era în mare pericol de a ține prea mult la ea.

Ora pe care o petreceau împreună devenise punctul culminant al zilei lui și ajunsese să caute modalități de a prelungi sesiunea. Esther era cultă, bine educată și avea o minte agilă. În plus, ascuțitul simț al absurdului pe care îl poseda împreună cu suportul unei bunătăți care își făcea tot mai mult simțită prezența o făceau să fie cu atât mai atrăgătoare pentru el. Vorbeau despre cărți, muzică, poezie – Esther îi prefera pe poeții metafizici ai secolului al șaptesprezecelea, el pe cei din perioada Primului Război Mondial: Sassoon, Thomas și Brooke – despre filosofie și astronomie, politică, istorie și economie.

– Dar, cu siguranță, vă dați dai seama că Churchill este un imperialist feroce? a criticat ea cu mai multe ocazii. După cum dovedește tratamentul îngrozitor la care au fost supuși indigenii kenyeni.

Richard a încercat să argumenteze în favoarea virtuților nobile și a stilului puternic de a conduce ale prim-ministrului, care se împotrivea Germaniei naziste, lucruri pe care ea le-a acceptat numai cu reținere.

Îi plăcea că nu-i era frică să-l contrazică și că, în ciuda divergențelor pe care le aveau, viziunile lor asupra lumii era similare și dovedeau același set de valori.

Richard i-a vorbit de asemenea despre ambiţiile lui.

– Scriu o lucrare despre noi tratamente individualizate pentru pacienţi, bazate pe experienţele mele de la Northfield şi de aici. Sper să schimb felul în care sunt gestionate cazurile psihiatrice, mai ales depresia, să deschid un drum nou, s-a confesat el.

– Cu siguranţă, există metode mai bune decât tratamentul cu electroşocuri sau Doamne fereşte, lobotomia, a spus înfiorându-se. Asta sună, într-adevăr, ca un demers meritoriu.

– Recunosc, am puţin timp liber, dar sunt hotărât să duc lucrarea la bun sfârşit. Ar putea ajuta la schimbarea cursului multor vieţi. Să aduc lumină asupra unor tratamente mai bune, să-i ajut pe cei care au avut experienţa unor asemenea orori, apărând ţara şi pe rege, este cel mai puţin ce pot să fac. Nu am participat la război. Presupun că este modul în care mă pot revanşa.

– Să vă revanşaţi? Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nimeni nu are o părere proastă despre dumneavoastră fiindcă nu aţi luptat, dacă la asta vă referiţi. Nimeni care contează, în orice caz.

El a zâmbit la gândul că acum Esther îl consilia pe el.

– Spuneţi-mi, ce v-a făcut să alegeţi această ramură a medicinei? întrebase ea într-o bună zi.

El i-a schiţat poveste mamei lui, iar Esther l-a privit cu o asemenea compasiune, încât Richard a simţit din nou rana acelei veri de demult. Dacă i s-ar fi cerut să descrie femeia perfectă, nu şi-ar fi putut imagina pe cineva ca Esther, dar acum, că o cunoştea, nimeni nu ar fi avut cum să se apropie de ea. Era vorba despre ceva atât de simplu şi subtil ca postura corpului, privirea laterală pe care o arunca atunci când era amuzată de ceva, timbrul jos al vocii, care îl făcea să vrea să se aplece şi să asculte chiar de mai aproape ce avea de spus. Era felul în care intra într-o încăpere, lumina din privire când era pe punctul de a povesti ceva minunat ce păstrase numai pentru el. Faptul că era soţia unui prieten de şcoală îi cauza chiar mai multă neliniște decât faptul că-i era pacientă – fiindcă nu avea să fie pacienta lui pentru totdeauna, dar avea să fie mereu măritată cu altcineva.

Se găsea la mila propriilor dorințe într-un fel pe care nu-l experimentase niciodată înainte. Îi perturbau somnul, îl făceau să fie nepăsător cu ceilalți. În ciuda dorinței care îl bântuia zi și noapte, și-a jurat ca ea să nu afle niciodată despre sentimentele lui. Măcar atât îi datora, în calitate de medic al ei.

Era ridicol să spere, dar atunci când i-a spus pe numele de botez înainte de masa de Crăciun, a fost ca și cum și ea ar fi recunoscut prietenia tot mai profundă care îi lega. Un gest așa de minor însemna totul pentru el.

Restul zilei a fost confuz pentru Richard. După austeritatea anilor precedenți, masa era aproape încovoiată de greutatea mâncării și toată lumea a mâncat cu poftă. Doamna Biggs pregătise o budincă, îndulcită cu miere și fructe uscate, iar el a ținut-o în aer, în timp ce, înecată în lichior, flamele albastre au dansat pe suprafața ei.

– E un thruppenny[14] acolo pentru un flăcău norocos, a spus doamna Biggs, care deja băuse mai multe pahare de sherry.

– Sau pentru o fată, a spus Robbie, înclinând linguriţa spre Esther.

Oricât ar fi încercat, Richard nu putea să-și abată privirea de la Esther, păsându-i din ce în ce mai puțin dacă cineva ar fi observat, pe măsură ce seara avansa și nivelul vinului din sticlă scădea. Urmărea felul în care îi strălucea fața în lumina lumânărilor; cât de blândă era cu Robbie și cu păpușa lui; în timp ce mâncau budinca, a văzut-o luând o gură din prăjitură, apoi privirea nedumerită care i-a apărut pe față. Esther și-a ridicat șervețelul lângă buze și a scuipat delicat în el, îngrijorată pe moment că s-ar fi putut ca ceva să nu fie în regulă.

– Se pare că eu sunt norocoasa în această situație, a spus ea, ridicând moneda astfel încât s-o vadă toată lumea.

Richard a surprins un dispreț de o fracțiune de secundă pe fața lui Jean, ca și cum exact în acea clipă s-ar fi gândit la ceva neplăcut. Nu putea fi sigur, dar semăna foarte mult cu invidia. A alungat ideea. Jean era o asistentă excelentă, chiar dacă uneori era puțin lipsită de simțul umorului.

Și-a îndreptat din nou atenția spre Esther, care radia de bucurie, încântată de norocul pe care îl avusese. Richard a sperat ca anul care venea să se dovedească mai norocos decât cel care se termina – ea, la fel ca oricare dintre bărbații pe care îi îngrijea, merita asta.

Monedă britanică din alamă, în valoare de trei penny vechi, care a fost scoasă din circulație în 1971.

CAPITOLUL 32

St Mary's, primăvara lui 2018

Rachel stătea într-o cadă cu apă fierbinte, având mâna rănită atârnată peste margine, când a auzit o bătaie zgomotoasă la uşă. Chinuindu-se să se înfăşoare într-un prosop, sarcină destul de dificilă, cu o singură mână funcţională la dispoziţie, s-a dus la parter pentru a vedea cine ar fi putut fi.

– Hello!

O voce de bărbat a bubuit prin uşă.

Jonah.

– Intră, a spus ea, din capul scărilor. Este descuiat. Vin imediat, mă schimb.

S-a grăbit înapoi în sus pe scări şi a tras stângaci pe ea o pereche de pantaloni de trening şi un hanorac. Se simţea bine să se îmbrace din nou cu hainele ei. Şi-a înfundat picioarele într-o pereche de pantofi uşori, şi-a uscat părul cu un prosop şi a coborât în bucătărie.

Jonah era acolo, umplând micul spaţiu, în timp ce descărca o sacoşă de cumpărături.

– Cina, a spus el. M-am gândit că s-ar putea să apreciezi ajutorul. Sper că nu te deranjează dacă mă simt ca acasă în bucătăria ta.

Ea a clipit.

– Eşti invitatul meu. Şi eşti vedetă. Atât pentru că m-ai adus înapoi la civilizaţie, cât şi pentru că te-ai gândit la stomacul meu.

– De fapt, m-am gândit mai mult la tine încercând să faci totul cu o singură mână, a spus el. Apropo de asta, cum e mâna?

Rachel s-a uitat în jos, la încheietura ei bandajată.

– Nu o pot folosi pentru cel puțin șase săptămâni.

– Naşpa.

– Exact. Va trebui să mă justific în fața supervizorului meu – nu știu pentru ce va fi mai enervat: pentru faptul că va exista o întârziere în încheierea studiului sau din cauza faptului că am pierdut barca pe care mi-au dat-o. Personal, pariez pe barcă.

– Ai scăpat de dracu și ai dat de ta-su, a spus el, deschizând vinul. Uite, înecă-ți amarul într-un pahar din ăsta.

A luat o gură sănătoasă, sperând să-i anestezieze dezamăgirea și frustrarea pe care le simțea vizavi de propria persoană, acum, că euforia faptului că fusese salvată se diminuase.

– Spune-mi un lucru bun, Jonah. M-am săturat să mă bălăcesc în propriile necazuri.

Jonah a ridicat privirea de la tocătorul pe care mărunțea roșii și i-a zâmbit.

– OK. Azi-dimineață am răspuns unei solicitări pentru un presupus infarct, dar s-a dovedit a fi o indigestie gravă.

– Serios? Asta e tot ce ai?

El s-a scuturat.

– De fapt, în după-amiaza asta, după ce am găsit o persoană din cauza căreia eram destul de îngrijorat..., a spus, făcându-i cu ochiul, am avut ocazia să merg în vizită la școala primară și să predau unei clase de copii de zece ani o lecție despre primul ajutor. Le-a plăcut. Au vrut să știe câte vieți am salvat, dacă am văzut un mort, și dacă pot să încerce să folosească defibrilatorul. Un cutărică obraznic a încercat să-mi fure stetoscopul.

Rachel a râs.

– Îți plac copiii?

– Desigur, a răspuns Jonah. Ce poate să nu-ți placă la ei?

Rachel s-a gândit la cele două nepoțele și trei nepoți ai ei, care creșteau așa departe de ea, și la lucrurile pe care le ratase. S-a uitat la Jonah, imaginându-și-l o clipă drept tată, cu doi, sau chiar trei copii agățați de el. A știut intuitiv că ar fi fost un tată bun.

Mirosul de usturoi și ceapă călite a făcut-o să-i lase gura apă, amintindu-i de mâncarea mamei ei și a continuat să-l urmărească pe Jonah în timp ce amesteca în tigaie, gustând după ce adăugase câteva prafuri de piper. În cele din urmă, a pus un capac peste tigaie și apoi a ridicat paharul de vin, alăturându-i-se la masă.

– O să dureze cam jumătate de oră. Sper că-ți place tocana de pește.

– Miroase delicios.

– Bun. Deci spune-mi despre Leah. Cum e?

– Dură. Concisă. Nu-i suportă pe proști. Independentă. Dar presupun că așa trebuie să fii, dacă trăiești de unul singur.

Jonah a dat din cap.

– Dar a fost drăguță cu mine. M-a bandajat... Știai că e pictoriță?

– Serios? Cred că nimeni de pe insule nu o cunoaște bine – de fapt, s-ar putea să fi aflat mai multe lucruri decât oricare dintre noi.

– Am găsit un catalog vechi de la o expoziție pe care a avut-o acum mai mulți ani, a spus Rachel, luând o nouă gură de vin. A spus că acum numai mâzgălește, că a părăsit-o talentul, dar ceea ce am văzut în atelierul ei e mai mult decât atât. Nu sunt sigură de ce nu mai expune. Și are o fiică, dar nu țin legătura.

– Asta e trist. A spus de ce?

– Ceva despre faptul că ar fi fost o adolescentă dificilă – droguri, genul ăsta de lucruri.

– Ar putea să explice puțin de ce locuiește pe Little Embers, de una singură.

– O, și mai e ceva.

– Ce?

– Era acolo o valiză. În cea mai mare parte, plină de haine – de fapt, cele pe care le purtam când ai venit după mine de acolo erau. Dar am mai găsit și niște scrisori – scrisori de dragoste.

– Scrisorile de dragoste ale lui Leah? Asta nu este o invadare a intimității ei? O privea uimit.

– O, Doamne, nu! Nu erau ale ei, l-a asigurat repede. Erau scrise în anii cincizeci.

– Uau. OK, acum sunt interesat. Mai spune.

S-a aplecat spre ea, nerăbdarea luminându-i fața.

– Îi erau adresate unei anume persoane E. Durrant, din Londra, Hampstead, care sunt destul de sigură că era femeie, de la cineva cu inițiala „R“. Dar, dintr-un motiv anume, nu au fost trimise – timbrele nu aveau ștampila poștei.

– Ei, asta e ciudat.

– Știi ceva despre casa de pe Little Embers? Cine a locuit acolo înainte de Leah?

Jonah a scuturat încet din cap.

– Nu pot spune că știu. Dar probabil Janice este persoana cea mai potrivită pe care s-o întrebi.

– Janice?

– E curator la muzeul arhipelagului Scilly. Este puțin mai sus, pe stradă. Dacă e ca cineva să știe ceva despre Little Embers – când ai spus, ١٩٥٠? – ea e aceea. Cred că, de fapt, va fi acolo mâine.

Rachel s-a luminat la față. Dacă urma să fie în convalescență câteva săptămâni, putea măcar să aibă ceva care s-o țină ocupată. Să afle mai multe lucruri despre cine locuise pe Little Embers și ce se întâmplase acolo cu ani în urmă, ar fi fost interesant. Și-a golit paharul și Jonah s-a ridicat ca să-l umple, verificând de asemenea tigaia.

– Presupun că e gata, a spus el, ridicând capacul și inspirând aburul de usturoi care se ridica.

Rachel a găsit două boluri, iar Jonah a pus cu atenție zeama și scoicile în ele, înainte de a felia o pâine pe care o adusese. Rachel a luat prima gură și gustul de usturoi și roșii i-a inundat simțurile. I-a trecut prin minte gândul că s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat care gătește așa, dar l-a alungat imediat și a mai luat o gură lacomă din mâncare. În timp ce au mâncat stând de vorbă, starea de spirit i s-a îmbunătățit și teama de a-și pierde slujba s-a estompat. Jonah era o companie plăcută și au găsit multe lucruri despre care să stea de vorbă, trecând de la viața pe insula Aitutaki la participanții la concursurile din vara următoare, apoi la experiențele cu moluștele uriașe, apoi la cele mai bune drumeții de pe insulă.

Când au terminat, Jonah a strâns masa, insistând ca ea să nu facă nimic. Când bucătăria a fost curată, a împăturit prosopul și l-a așezat ordonat lângă chiuvetă.

– Ar fi bine să plec.

Ea a fost surprinsă.

– Dar e devreme.

El s-a uitat la ceas.

– Știu. Îmi pare rău. E seara de cultură generală la pub. Nu pot dezamăgi echipa.

– O, înțeleg, a spus ea plat.

El s-a scuturat.

– Seara băieților.

– E în ordine.

Și-a ascuns dezamăgirea că avea să plece așa de curând – îi făcuse plăcere compania lui. În calitate de prieten, bineînțeles, nimic mai mult, și-a spus cu fermitate. Ar fi vrut, de asemenea, să-i arate scrisorile, dar anunțase că pleacă înainte ca ea să aibă ocazia de a le scoate.

– A fost foarte drăguț că ți-ai făcut timp să vii să gătești pentru mine.

– Cu plăcere. În orice caz, nu-mi place să mănânc singur.

În timp ce se duceau spre ușa din față, Jonah s-a aplecat și a sărutat-o delicat pe obraz.

– Ne vedem curând, a spus și a plecat făcându-i cu mâna.

Ea a zăbovit încă o clipă înainte de a închide ușa. Când s-a întors în bucătărie, a observat că Jonah își lăsase hanoracul pe spătarul unui scaun. Nu putea scăpa de senzația că locul părea dintr-odată pustiu fără el.

CAPITOLUL 33

Little Embers, iarna lui 1951

– Te deranjează dacă vin și eu? a întrebat-o Richard pe Esther a doua zi dimineață în timp ce stătea așezată pe scări, legându-și șireturile noilor ghete.

Fuseseră toți blocați în casă pentru două zile din cauza vremii proaste și, de când ajunsese pe insulă, Esther devenise dependentă de plimbările regulate peste dune, de parcă ar fi fost un medicament; de fapt, cel mai probabil chiar erau. La început fusese escortată fie de Robbie, fie de George, dar acum hoinărea în general nesupravegheată, petrecând uneori mai multe ore de una singură, deseori înconjurând insula în mod repetat. Acum era prima dată când Richard îi cerea s-o acompanieze.

Esther se luptase cu atracția tot mai mare pe care o simțea față de el de câteva săptămâni, spunându-și că acest lucru se datora proximității forțate, faptului că era într-o situație nenaturală, că era doar o prietenie și nu ar fi trebuit să fie niciodată mai mult de atât. Avea un soț; făcuse niște jurăminte de fidelitate și statornicie în fața lui Dumnezeu și, în ciuda tuturor lucrurilor, nu dădea cu ușurință la o parte asemenea promisiuni, chiar dacă Dumnezeu nu mai era printre favoriții ei în ultima vreme.

Dar era prima dată în viața ei când cunoștea un asemenea lucru, o asemenea dorință impetuoasă de a fi cu un bărbat, de a nu se depărta de el, prima oară când se simțea așa de incitant de vie prin simplul fapt că se afla în prezența lui și a recunoscut, în sfârșit, față de sine că tânjea să fie atinsă de el. Orele pe care le petrecea alături de Richard erau printre cele mai fericite din viața ei și a început să-și amintească mișcarea abilă a mâinii lui când descria construcția unei bărci, zâmbetul brusc ce îi apărea pe față când ea îl tachina, surâsul melancolic de pe chip când lăsa garda jos, crezând că nu era privit. Timpul

părea să o ia la goană şi să încetinească în acelaşi timp de fiecare dată când era cu el, ca şi cum ar fi fost atins de un fel special de magie, ca şi cum ei ar fi existat în afara timpului însuşi.

Nu simţise niciodată aşa cu John.

– Bineînţeles că nu. Mă gândeam să urc şi să cobor pe partea cealaltă, a spus ea, în timp ce termina de legat şireturile şi s-a ridicat în picioare. Vocea îi părea anormal de calmă, în contradicţie cu tumultul interior pe care îl simţea. De obicei durează două ore, dacă ai atâta timp.

– Chiar am. Sesiunile sunt oricum anulate – până şi un doctor are nevoie de câteva zile libere, a spus el cu un zâmbet strâmb pe faţă.

– Mai ales un doctor.

– Sunt buni? a întrebat, făcând semn spre cadoul de la el.

– Ca şi cum ar fi fost făcuţi pentru mine.

– Excelent. Să plecăm deci?

După aproximativ jumătate de oră de mers, au ajuns în punctul cel mai înalt din Little Embers, o culme situată la cincizeci de metri deasupra nivelului mării. De acolo, Esther putea vedea silueta subţire, îndepărtată, ca un stilou alb, a farului la care se uitase în timpului călătoriei de venire pe insulă. Suprafaţa schimbătoare albastră-cenuşie a mării era întinsă ca un metal bătut, marcată de mici insule şi viermuind de păsări de mare care plutea pe curenţii de aer mai cald. Se întrebase uneori dacă ar fi putut înota spre una dintre insulele din apropiere, dar hotărâse în mod raţional că în şi cazul în care hipotermia nu i-ar fi adus sfârşitul, aceste insuliţe erau, după toate aparenţele, nelocuite.

Esther venea aici destul de des, şi niciodată nu se întâmpla ca peisajul să nu-i dea o senzaţie înălţătoare. Părea nelimitat, mai ales după ce fusese sufocată de clădiri în Londra. Numai pe Heath, pe Dealul Parlamentului, avusese o

senzaţie asemănătoare de libertate şi spaţiu, şi chiar şi acolo, într-un mod mult mai limitat decât aici.

– Nu e glorios? a spus ea, deschizându-şi braţele în sus cu un zâmbet larg pe figură.

Când s-a întors cu faţa la Richard, i-a surprins expresia, o tandreţe care i-a compromis hotărârea. Nu putea să se uite în altă parte.

– Esther, cred că ai redevenit persoana care ai fost odată, înainte să te îmbolnăveşti.

Deci acesta era motivul pentru care venise cu ea. A simţit un mic junghi de dezamăgire. Pe buze i-a apărut o întrebare.

– Eşti sigur? a întrebat în cele din urmă.

El a dat din cap.

Esther, auzind în sfârşit lucrul pe care şi-l dorise, s-a trezit derutată de un amestec de euforie şi deznădejde neaşteptată. Stătea în picioare, bătută de vânt, cu o senzaţie de imponderabilitate. Ţipetele păsărilor şi urletul oceanului se estompau în fundal. Singurul lucru pe care îl auzea erau bubuiturile insistente ale inimii ei. Voia să fugă, să consume adrenalina care îi curgea în vine, dar nu se putea mişca, ţintuită de privirea lui.

– Trebuie să recunosc, sunt împărţit, a spus el, iar Esther a văzut cum privirea i se întunecă, dorinţa înlocuind tandreţea.

A făcut un pas în faţă şi s-a întins după mâna ei.

– Esther, a ezitat el, căutând cuvintele potrivite.

Esther şi-a dus un deget la buze, într-o încercare zadarnică de a-l reduce la tăcere. Dacă l-ar fi lăsat să vorbească, lucrurile între ei s-ar fi schimbat pentru totdeauna.

– Esther, uită-te la mine! a implorat Richard, ca şi cum i-ar fi putut simţi confuzia. Spune-mi. Simţi şi tu ca mine?

Era cea mai simplă întrebare cu putință, dar a jupuit-o complet. Și-a ridicat privirea spre el și în acea clipă s-a simțit dincolo de orice reproș, de orice judecată și cu toate grijile la fel de îndepărtate ca farul de la orizont.

– Mi-e teamă că da.

A văzut cum Richard a fost cuprins de ușurare și a simțit o bătaie sincopată a recunoașterii.

Richard i-a aranjat părul cu o delicatețe infinită. Respirațiile lor s-au amestecat, pulverizându-se în aerul rece. Esther a simțit un iz de pădure, tutun și sare și sângele i-a cântat. A știut în acel moment că îl iubea, că avea să-l iubească pentru totdeauna.

Au rămas așa mult timp, apoi s-au așezat, unul lângă altul, pe marginea colinei, cu marea în fața lor.

– Aș vrea să putem sta aici pentru totdeauna, a spus Richard, apucându-i mâna și întorcând-o cu palma în sus. I-a trasat liniile din palmă cu un deget curios. Viitorul tău e scris aici? a întrebat, cu un zâmbet trist pe față.

– Trecutul, prezentul și viitorul, poate, a răspuns ea. Deși cred că ne facem singuri destinul. Sunt răspântii în drum oriunde te-ai uita.

– Este aceasta una dintre ele? a întrebat el.

– Mi-e teamă că da. Esther i-a apucat mâna într-a ei. Nu poate acest moment să nu se termine? a întrebat ea.

– Dacă aș avea o singură dorință pe care ți-aș putea-o îndeplini..., a răspuns el.

În cele din urmă, însă, vântul s-a întețit și Esther a început să tremure.

– Ți-e frig, a spus el, așezând un braț în jurul umerilor ei.

– În orice caz, e vremea să ne întoarcem. Doamna Biggs o să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi dacă nu apărem la cină.

Esther s-a ridicat cu reținere în picioare și împreună au refăcut drumul spre casă. Totul era diferit acum, axa lumii ei se înclinase și capul i se învârtea cu asemenea viteză încât nu putea să-i găsească nici un sens. Războiul și consecințele lui deturnaseră așa de multe busole ale moralității dinspre nord, de ce nu ar fi putut și ea să-și urmeze o atracție? Pentru că, după cum descoperise, lumea s-ar fi putut termina a doua zi.

– Nimeni nu trebuie să știe, a zis ea când se apropiau de casă.

Richard s-a oprit și s-a uitat la ea.

– Trebuie să fim circumspecți. Să ne purtăm de parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

– Dar totul s-a schimbat. Nu-mi vine să cred.

– Nici mie. Dar nu-mi pot imagina că s-ar fi putut altfel. Dacă te ajută, privește asta ca pe o prietenie sinceră, o comuniune a sufletelor care au fost destinate unul pentru celălalt. Poate fi ceva rău în asta?

Expresia de pe fața lui era așa de sinceră, încât Esther a simțit cum aprecierea pentru el devine chiar mai puternică, simțindu-și inima ca un balon care îi apăsa coastele.

– Chiar crezi asta?

– Trebuie să cred. Nu poate exista o altă explicație pentru impulsurile mele. Risc totul permițând o astfel... o astfel de prietenie apropiată, dar să mă lipsesc de ea... ei bine, aș fi văduvit.

Esther a așteptat un moment înainte de a răspunde.

– Mă tem că și eu aș fi pierdută.

Ajunseseră aproape de casă. Când s-au apropiat de ușa din spate, Esther a observat tresărirea unei draperii de la o fereastră de la etaj. Umbra unui nor a traversat geamul, expunând fața unei femei cu bonetă albă din spatele draperiei. Jean. Trebuiau să fie atenți.

Câteva zile mai târziu, Esther stătea lângă chiuvetă, curățând de coajă merele care urmau să fie gătite, în fâșii lungi și groase. Era sâmbătă după-amiază și uneori doamna Biggs făcea o budincă sau o plăcintă pentru cină. Esther își dorise să se facă utilă și se oferise s-o pregătească. Mai devreme măsurase făina, untul și prețiosul zahăr, frecând ingredientele pentru a obține un aluat satisfăcător. Nu a auzit pașii în spatele ei și, când a simțit o mână delicată pe umăr, a tresărit, înfigând lama curățătorului în fruct.

– Esther, a șoptit el.

– Richard, l-a mustrat ea, preocupată și încântată în același timp. Ne-ar putea vedea cineva.

– Șșșt, a liniștit-o el. Toți bărbații sunt pe plajă și doamna Biggs e afară adunând ouă. Suntem în siguranță. O vreme, în orice caz.

Esther a pus jos mărul curățat pe jumătate și s-a întors cu fața la el.

– Mai bine m-ai ține, fiindcă abia mai pot sta în picioare când faci asta.

El a zâmbit și a șters o urmă de făină de pe obrazul ei.

– Îmi ești tot mai dragă cu fiecare zi care trece.

Esther nu fusese niciodată excesiv de vanitoasă, dar chiar și ea observase că, de când ajunsese pe insulă, își pierduse paloarea londoneză, iar umbra din ochii ei era ceva de domeniul trecutului. Acum se vedea reflectată în ochii lui, în privirea lui tandră, ca fiind frumoasă.

Nici unul dintre ei nu a auzit ușa deschizându-se.

Jean Bardcombe stătea în cadrul ușii. I-a scăpat un icnet, falca i-a căzut.

Esther a sărit de lângă Richard ca opărită.

– A, Jean, aici erai, a spus Richard, prefăcându-se că totul era în ordine. Esther tocmai îmi arăta cum reușește să obțină niște pielițe așa perfecte. A ridicat fâșia curbată care era pe tocător. Este un talent, nu crezi?

Vocea îi părea complet normală, ca și cum ar fi fost o conversație obișnuită.

Jean și-a ascuțit buzele ca și cum ar fi gustat lămâi, și a trecut pe lângă ei.

– Nu vă întrerupeți din cauza mea, doctore. În orice caz, mă duceam în camera mea.

– S-a terminat, a spus Esther, uitându-se îngrozită la Richard după ce Jean plecase. Ce ne facem acum?

– Nu-ți face prea multe griji din cauza ei, a spus el.

Lui Esther nu-i venea să creadă cât de nepreocupat părea.

– Nu era nimic de văzut, a insistat el.

– O să-i spui ceva?

Esther nu putea scăpa de senzația neplăcută că nimic bun nu avea să iasă din faptul că Jean știa despre... despre ce? Era o idilă? O aventură? Chiar era posibil să se fi îndrăgostit de un bărbat pe care nici măcar nu-l sărutase? Nu era ca și cum ar fi făcut ceva efectiv greșit.

Dar chiar în timp ce se gândea la asta, știa că se mințea singură.

CAPITOLUL 34

St Mary's, primăvara lui 2018

Așezând paharul de vin lângă laptop și scoțând din nou scrisorile, Rachel s-a hotărât să-și petreacă restul serii încercând s-o localizeze pe Esther Durrant, din casa Frogmore, Hampstead. Asta în cazul în care mai trăia.

Mai întâi a găsit suburbia pe hartă, după care a fost capabilă să se apropie până la stradă, apoi la o fotografie a casei însăși. Era o clădire impozantă din cărămidă, cu un portic alb și rame albe la ferestre. Un gard negru din fier forjat separa casa de vecinii ei și un copac mare ocupa o latură a grădinii din față.

Apoi a căutat-o pe Google pe Esther Durrant. De cum au apărut rezultatele căutării, a înțeles senzația pe care o avusese vizavi de ea. Și-a adus aminte că citise în urmă cu niște ani o carte despre femeile montaniarde. Esther Durrant era una dintre ele. Prima femeie care a cucerit mai multe vârfuri din Himalaya la sfârșitul anilor șaizeci și în anii șaptezeci. Exista chiar și o pagină de Wikipedia, pe care Rachel a scotocit-o. Nu era nici o mențiune despre vreun soț sau copii, deși într-un articol era numită „casnica ce a urcat în Himalaya". Nu era menționată nici moartea ei, din câte își putea da seama Rachel. Deci exista o șansă destul de mare să trăiască încă. Dar era aceeași femeie? A făcut un scurt calcul al anilor. Se potriveau. Chiar și așa, era posibil să fi existat mai mult decât o singură Esther Durrant care trăia în acea vreme în Hampstead. A încercat să nu-și facă speranțe prea mari.

Rachel era pe punctul de a închide laptopul și a se duce sus la culcare, când a avut un ultim gând, de fapt o intuiție. Trebuia să existe o carte de telefon online. Exista chiar și posibilitatea – redusă, e adevărat – ca Esther Durrant să locuiască în continuare în acea casă, în Frogmore.

A tastat „Durrant“ și inițiala „E“ în căsuța de căutare a cărții de telefon online și a așteptat. A apărut un șir de nume. Erau zeci de E. Durrant numai în Londra de nord. Încetul cu încetul, a restrâns căutarea la cei din NW3. Erau patru. Dintre care una era în Hampstead.

A deschis o pagină cu aplicația Maps și a căutat adresa. Era la o distanță de numai două străzi de Well Walk, unde era casa Frogmore. Nu avea mari șanse, dar Rachel s-a simțit optimistă. A scris numărul de telefon pe o bucată de hârtie și a verificat ora pe computer. Era trecut de zece. Probabil nu era cel mai bun moment să sune pe nepusă masă. Trebuia să aștepte până dimineață.

Când s-a trezit, Rachel a văzut pe scaunul de la picioarele patului puloverul verde pal pe care îl lăsase împăturit, și primul gând pe care l-a avut a fost la Esther Durrant și numărul pe care-l notase în seara anterioară. Totuși, era încă prea devreme ca să sune, așa că s-a dus la parter să-și pregătească micul dejun. Jonah tăiase grijuliu restul de pâine înainte să plece și pusese feliile în pungă, așa că ea a apucat două bucăți și le-a băgat în prăjitor.

După ce a mâncat și s-a îmbrăcat, era în continuare prea devreme, așa că s-a hotărât să se ducă la o plimbare și a verificat la ce oră se deschidea muzeul. Jonah îi spusese că era pe strada Church, pe drumul de întoarcere spre Hugh Town și și-a amintit că trecuse pe lângă el în drumul spre chei.

Era o dimineață senină și luminoasă și străzile erau pustii. În timp ce mergea, simțea mirosul de bacon prăjit plutind spre ea de la o fereastră deschisă, iar sunetul unui radio s-a revărsat de la alta și a văzut un trio de fluturi cu aripile pătate dansând în briză.

Rachel a găsit cu ușurință muzeul și tocmai verifica orarul, când Janice s-a materializat lângă ea.

– Rachel, iubire, am auzit că ai naufragiat, a țipat ea, cu brățările zăngănind și tunica violet aprins cu portocaliu înălțându-se pe pieptul ei pe când își mișca brațele. Arăta ea însăși aproape ca un fluture. Am fost așa de alarmați cu toții. Jonah a convins jumătate de oraș să te caute.

El nu menţionase asta.

– Am fost uşuraţi când am auzit că ai naufragiat pe Little Embers.

– Mulţumesc, Janice, a spus Rachel când a reuşit să strecoare o vorbă. Îmi pare rău că v-aţi îngrijorat din cauza mea.

– Şi barca? Soleil? Nici un semn? Jonah a spus că s-a scufundat.

Rachel a scuturat din cap.

– Nu chiar s-a scufundat, dar cu siguranţă a dispărut. Nu sunt sigură cum o să fac să obţin alta – sau dacă cineva o să mai vrea să-mi încredinţeze o barcă. De acum încolo o să verific prognoza meteo înainte de a ieşi pe apă.

I-a aruncat lui Janice un zâmbet crispat.

– O, lasă asta! a răspuns Janice, reasigurând-o. O să fii bine, o să apară ceva. O să întreb prin jur; vezi dacă nu poţi închiria ceva până se rezolvă partea cu asigurarea. Ai raportat la poliţie, da?

Rachel a dat din cap.

– Şi da, aş aprecia asta. În orice caz, stau pe tuşă câteva săptămâni. A făcut semn către încheietură.

– O, biata de tine! Presupun că asta înseamnă că nu o să poţi să vii nici la yoga diseară?

– Presupun că nu.

Rachel a zâmbit cu o expresie de regret de faţă.

– Acum, ce te aduce aici aşa de devreme dimineaţa?

– De fapt, te căutam pe tine. Aveam câteva întrebări despre Little Embers şi Jonah mi-a spus că tu eşti izvorul tuturor informaţiilor locale.

– O, cu siguranţă aş putea să-ţi spun câteva poveşti, a afirmat Janice.

Inima lui Rachel a luat-o puțin la galop. Chiar era ceva neobișnuit în legătură cu acea insulă. Știa ea.

– Aș fi încântată să stau la povești cu tine. Nu deschidem decât peste o oră. M-am gândit să vin mai devreme ca să pun la punct nişte hârtii, dar prefer să stau cu tine la taclale. I-a aruncat lui Rachel un zâmbet conspirativ. Ce-ar fi să ne luăm o cafea de pe drum și să stăm de vorbă acolo?

– Sună bine. Fac eu cinste, a spus Rachel.

Cafeneaua era aproape goală și s-au așezat la o masă din colț, unde au așteptat să fie servite. Când le-a venit cafeaua, Rachel a început:

– Ce știi despre insulă dinainte ca Leah să locuiască acolo?

– Ei bine, stai să mă gândesc... Se spune că oamenii care au trăit acolo la un moment dat ar fi murit de inaniție. I-a terminat o iarnă foarte geroasă.

– Poftim? Când a fost asta?

Rachel era uimită.

– La începutul anilor 1900 sau ceva de genul ăsta.

Deci nu când fuseseră scrise scrisorile.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– A fost nelocuită pentru o vreme. Cred că o familie de pe continent a închiriat-o în anii ١٩٣٠ și obișnuia să vină ocazional în vizită. Vacanțe de vară, în genul ăsta.

– Dar mai târziu, în 1950?

– Ei bine, a devenit ceea ce în zilele noastre cred că s-ar chema sanatoriu de nevroze. Soldații traumatizați de război – al Doilea Război Mondial – erau trimiși aici. Dacă aveau o depresie sau... șoc nervos. Ăsta e cuvântul pe care îl caut.

– Ce loc ciudat în care să fii trimis! Așa departe de lume.

– A fost înființat de un doctor, cred. Nu sunt sigură cum îl chema. Probabil pot să aflu dacă vrei.

– Erau și femei?

– Știi, chiar am auzit că la un moment dat a fost o pacientă.

Ochii lui Rachel s-au luminat.

– A fost ceva ca un scandal acolo la un moment dat, cred, a continuat Janice. Tata a fost în forțe. Îmi aduc aminte că a trebuit să se ducă acolo.

– Forțe? a întrerupt-o Rachel.

– Poliție.

– Ce fel de scandal?

Rachel s-a întrebat dacă avusese vreo legătură cu Esther.

– Mi-e teamă că nu mi-a spus niciodată exact ce s-a întâmplat, dar nu la mult timp după aceea a plecat toată lumea și locul nu prea a mai fost folosit apoi, decât de vizitatori în vacanțe ciudate. Presupun că Leah e prima persoană care a trăit acolo după zeci de ani.

Rachel și-a amestecat zahărul în cafea. Era Esther Durrant, montaniarda, femeia care fusese acolo, pe insulă? Avea sentimentul că ar fi putut fi ea.

Janice nu a avut multe de adăugat pe acest subiect, dar a avut întrebări despre Leah.

– Ți s-a părut că e în regulă? a întrebat.

– Presupun, a spus Rachel. De ce?

– Sunt îngrijorată pentru ea, de una singură acolo. Dacă ar fi să se întâmple ceva... dacă ar cădea, s-ar răni... Ei bine, nimeni nu ar ști, nu-i așa?

– Cred că nu. Dar ăsta nu e un motiv să nu trăiești viața pe care o vrei. Cred că în cea mai mare parte e... ei bine, nu chiar fericită... presupun că s-ar putea spune mulțumită.

– Ce părere ai avea dacă ți-aș cere să fii puțin atentă la ea? Știi, când ți se reface încheietura. Oricum te-ai duce încolo, nu?

– Presupun. Asta dacă pot să-mi aranjez altă barcă, pe care să n-o pierd din nou. Și în cazul în care mai am de lucru.

Rachel a râs amar.

– O să se rezolve totul, o să vezi, a spus Janice, bătând-o pe braț.

Rachel și-a dorit să aibă încrederea lui Janice.

Când Rachel s-a întors la cabană, a găsit un pachet pe treptele din față. O pungă de plastic înfășurată în jurul unui obiect. L-a ridicat și s-a uitat înăuntru, unde a găsit un bilețel și un telefon mobil vechi.

Îi spusese lui Jonah în timpul cinei că-și pierduse telefonul și că se întreba cum ar fi putut să-l înlocuiască fără să se întoarcă la Penzance.

„Are credit în valoare de circa treizeci de parale“, scria pe bilețel. „Sper că e suficient cât să-ți ajungă până poți face rost de unul nou. Numărul meu e în contacte. J.“

Rachel a zâmbit. Era așa de drăguț și totuși părea să nu vrea nimic în schimb de la ea. Sigur, păruse interesat la început, dar, dacă era să se ghideze după noaptea anterioară, în mod evident se răzgândise.

Rachel a intrat în casă, a găsit numărul de telefon pe care îl notase în seara precedentă și a format.

Vocea de la celălalt capăt al firului era a unei femei tinere. S-a prezentat drept Eve. Nu era exact lucrul la care se așteptase Rachel. A ezitat. Formase corect?

– Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu Esther Durrant, a spus ea.

– Mă tem că nu s-a trezit încă. Uneori doarme târziu dimineața, mai ales după accident. Poate vreți să lăsați un mesaj? Sunt nepoata ei.

– Accident? i-a scăpat lui Rachel.

– Cine sunteți, de fapt?

Vocea a devenit suspicioasă.

– Îmi pare rău, a fi trebuit să mă prezint. Esther nu mă cunoaște. Numele meu este Rachel, Rachel Parker, și sun de pe insula St Mary's, din arhipelagul Scilly. Cred că se poate să fi găsit niște lucruri care aparțin bunicii dumneavoastră și aș vrea să le returnez. A locuit vreodată într-o casă numită Frogmore, în Hampstead?

– Ăăă, da, a locuit, a spus Eve. Dar asta a fost acum ceva vreme.

Rachel a lovit aerul cu pumnii. Avusese dreptate.

– Atunci sigur sunt ale ei. Ascultați, am o poză. Poate aș putea să vă trimit pe e-mail o copie a ei?

– Sigur. Puteți...

Eve i-a dat adresa de e-mail.

– Mulțumesc, a spus Rachel, când rafala unei sirene de ceață din port a acoperit remarca lui Eve. Apreciez foarte mult.

Rachel a apăsat pe buton pentru a încheia conversația și s-a dus la computer. Era foarte probabil să fi primit un e-mail de la doctorul Wentworth, iar ea amânase momentul de a verifica. A bătut cu degetele în masa din bucătărie în timp ce mesajul se încărca – încă nu reușise să-și aranjeze al doilea dormitor ca birou. Da, e-mailul era acolo. Degetele i-au plutit deasupra tastaturii. Nu fusese niciodată genul care să fie intimidată de circumstanțe dificile, dar acest e-mail ar fi putut avea un efect dezastruos asupra viitorului ei apropiat. Nu era încă pregătită să părăsească arhipelagul Scilly.

„DRAGĂ RACHEL...“, scrisese într-un amestec aleatoriu de majuscule și litere normale, și aproape tot e-mailul era în căsuța rezervată subiectului. Era sigură că probabil nu fusese intenționat, dar chiar și așa, era îngrijorător, ca și cum ar fi țipat la ea. „AM FOST STRESAT...“ Continua spunând că era recunoscător că ea era bine, dar că era „FOARTE NEPLĂCUT CĂ BARCA S-A SCUFUNDAT“. Majusculele au făcut-o să tresară. „VA TREBUI SĂ SCRII UN RAPORT COMPLET.“ Și-a exprimat îndoiala cum că superiorii lui aveau să fie înțelegători – „AVÂND ÎN VEDERE CĂ RECUNOȘTI CĂ NU AI VERIFICAT PROGNOZA METEO și AI ABANDONAT VASUL.“

Rachel fumega de furie. Nu „abandonase vasul“, după cum se exprimase doctorul Wentworth. Trăsese nenorocita de barcă spre mal din cauza unui motor defect. A mârâit de frustrare și a citit mai departe.

„Având în vedere că nu vei putea munci timp de șase săptămâni, trebuie să mă gândesc la CE POATE FI FĂCUT. În acest scop, aș vrea să TE PREZINȚI LA MINE, aici, la muzeu, luni dimineață, la prima oră, la 9 a.m. fix. Ar trebui să ai suficient timp ca să faci aranjamentele de călătorie. Toate cele bune, C. WENTWORTH...“

Rachel a pufnit. Ei bine, nu o dăduse afară; nici nu o rugase să achite suma corespunzătoare pentru o barcă nouă, deci asta era ceva pentru care putea să fie recunoscătoare. Cu toate acestea, nu era nerăbdătoare să se întâlnească cu el. Din câte își putea imagina, păstra partea cea mai consistentă a reproșurilor pe care fără îndoială că ea le merita, pentru momentul în care avea s-o vadă personal.

Însă exista o luminiță la capătul tunelului. O călătorie la Londra însemna că putea lua scrisorile pentru Esther Durrant și să le livreze personal. Poate chiar ar fi putut să afle cine le scrisese și de ce nu fuseseră trimise niciodată. Voia să afle ce se întâmplase și dacă Esther avusese idee despre faptul că misteriosul domn „R“ fusese îndrăgostit cu asemenea disperare de ea.

A luat aparatul de fotografiat ca să facă o copie digitală a printului alb-negru, astfel încât s-o poată trimite prin e-mail lui Eve, când și-a amintit că făcuse câteva poze ale tablourilor lui Leah. A dat înapoi ca să se uite la ele și a fost șocată din nou de cât de remarcabile – „luminoase“ era cuvântul care îi venea

în minte – erau.

CAPITOLUL 35

Little Embers, iarna lui 1952

Anul Nou a venit și a plecat. Au ciocnit câte un pahar cu un deget de whisky în primele minute ale lui 1952. Lui Richard i-ar fi plăcut să mai zăbovească alături de Esther, dar, în ciuda aparentei nonșalanțe vizavi de Jean, era atent să nu îi dea motive în plus de a pune la îndoială relația lor. În ceea ce-i privea pe bărbați, Esther era un alt pacient de-al lui, care nu primea nici un tratament special.

Ianuarie a fost o lună posomorâtă, dar Richard se simțea încălzit de compania și conversația lui Esther, iar noaptea visa la buzele ei peste ale lui și își imagina care ar fi fost senzația pielii ei lipite de a lui. Se întâlneau în continuare zilnic pentru sesiunea de o oră, deși la modul strict nu o mai trata, pentru că, din câte putea el să-și dea seama, se recuperase aproape complet din depresia care se pogorâse asupra ei. Începuse să tânjească la ea și se simțea dezolat când timpul pe care trebuiau să-l petreacă împreună se apropia de sfârșit. Când îi privea fața și simțea plăcerea de a o face să râdă, îi vedea lumina scânteindu-i în ochi, nimic altceva nu mai conta. Când erau singuri împreună, în ocazionalele plimbări furate, pe latura îndepărtată a insulei, putea pretinde că nu era pacienta lui. Erau momentele cele mai prețioase ale vieții lui.

La momentul rezervat acestei comunicări, făcea raportul bilunar către John Durrant și își ignora conștiința, scriind numai despre îmbunătățiri minore și recomandând ca Esther să rămână la Embers pentru încă niște luni. Faptul că John i-o încredințase pe soția lui în grijă îi provoca o agonie considerabilă și încheia fiecare misivă cu hotărârea de a termina lucrurile între el și Esther, de a-i spune că trimisese vorbă să fie dusă înapoi acasă. Era o hotărâre care se topea în clipa în care o vedea din nou.

Esther însă manifesta din ce în ce mai puţină dorinţă de a părăsi insula; acum vorbea rareori despre viaţa ei în Londra sau despre John şi despre Teddy. Era ca şi cum i-ar fi pus într-o cutie pe care ar fi aşezat-o pe raftul de sus al bibliotecii, ceva ce împachetase până în anotimpul următor. Părea să fie fericită, mulţumită să aibă grijă de grădină, să se plimbe ore întregi, şi era la fel de avidă după compania lui, cum era Richard după a ei.

Într-o după-amiază au plănuit să se ducă la plajă împreună. Au plecat din casă, iar Esther râdea de ceva ce el spusese, alunecând pe nisipul din faţa lui, când s-a întors brusc, l-a apucat de mână şi l-a tras aproape, mai aproape decât fuseseră vreodată. Richard a tremurat când Esther şi-a trecut mâinile reci pe sub bluza lui şi a căscat ochii atingându-i pielea goală. Când credea că nu mai putea suporta, Esther şi-a ridicat faţa spre el, oferindu-i gura, întâlnindu-l ezitant la început, apoi profund, pasional. În acel moment, Richard aproape că şi-a pierdut uzul raţiunii.

A rămas treaz în acea noapte, torturându-se cu conştiinţa păcatelor pe care le săvârşea, a prejudiciului asupra reputaţiei lui profesionale, dacă ar fi fost să se afle vreodată. Lucrurile nu mai puteau continua aşa. Jean era în mod evident suspicioasă şi uneori o surprindea privindu-l cu un uşor dezgust, ca şi cum ar fi simţit un miros neplăcut, deşi îşi lua repede o mască de profesionalism detaşat şi era întotdeauna respectuoasă vizavi de cererile lui.

Richard se simţea ca şi cum ar fi fost pe tărâmul nimănui, departe de un sentiment de siguranţă. Nu ştia dacă ar fi fost bine să se aventureze înainte sau să încerce să se retragă.

Într-o zi, pe la mijlocul lui martie, vasul cu provizii a adus o scrisoare adresată lui, cu o ştampilă a poştei din Cornwall şi adresa dactilografiată. A rupt plicul cu degetele – la Embers nu erau folosite cuţite pentru deschiderea corespondenţei; până şi cuţitele erau ţinute sub supraveghere, încuiate de doamna Biggs după fiecare masă. Nu puteau fi prea precauţi. Richard a scanat fiţuica subţire din plic. Era de la tatăl lui. „Fiule, regret să te informez...“ Cuvintele s-au înceţoşat în faţa lui în timp ce le citea. S-a simţit traversat de vină când şi-a amintit când o văzuse ultima oară pe mama lui. Cu o săptămână înainte să plece pe insulă. Nici măcar nu-l recunoscuse, întrebând constant de tatăl lui, care nu o vizita niciodată. Nu stătuse mult.

– E totul în regulă? a întrebat Esther pe când urcau pe colina cea mai înaltă a insulei, mai târziu în ziua respectivă. Eşti foarte tăcut.

– Sunt?

– Haide, spune. Ajută să vorbeşti.

I-a aruncat o privire laterală, ironică.

– O scrisoare de la tatăl meu... despre mama.

Esther s-a întins după braţul lui.

– Veşti proaste?

El a dat din cap, incapabil să vorbească pentru moment.

– A murit săptămâna trecută. Ştii că îmi aminteşti puţin de ea.

– Serios? Nu sunt sigură că-mi place asta. Dacă ştii ce vreau să spun.

– Nu în acel fel, a spus el. Doamne, nu! Nu, prin faptul că lumina încăperea în care intra; când erai cu ea – când era bine, în orice caz – te făcea să te simţi ca cea mai specială şi interesantă persoană. Era captivant şi numai să fii pe lângă ea.

– O, Richard, îmi pare rău!

Ochii lui Esther, violet închis în lumina strălucitoare a soarelui, erau plini de compasiune.

– De fapt, este o uşurare. Am voie să spun asta? Nu mai era bine de ani de zile şi nu era nimic ce se putea face pentru a ajunge la ea.

– Nici măcar tu?

– Mai ales eu. A râs amar. Ironic, nu-i aşa? Un psihiatru cu o mamă nebună de legat?

– Deloc, dragule. De fapt, asta explică totul. Va trebui să mergi pe continent?

– Trebuie.

Scrisoarea tatălui oferise detaliile înmormântării cu o săptămână înainte și spera că Richard putea să participe.

– O să pot ajunge dacă iau următorul vas de săptămâna asta. Asta dacă e bună vremea.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie de tine. Dar nu voi fi plecat pentru mult timp. Și toată lumea de aici este într-o stare foarte bună. Jean ar trebui să poată ține lucrurile pe linia de plutire cât timp sunt eu plecat.

CAPITOLUL 36

St Mary's, primăvara lui 2018

Târziu în acea după-amiază, s-a auzit o bătaie în uşă, iar Rachel l-a auzit pe Jonah strigând-o. A pus jos cartea pe care o citea şi s-a dus la parter să răspundă.

Era acolo, în uniforma lui, cu părul încreţit din cauza pâclei fine – pâclâniţă[15], după cum o numise el – care înfăşurase din nou insula.

– Rachel. Privirea i s-a luminat când a văzut-o. Voiam să mă asigur că ai primit telefonul.

Ea a dat din cap.

– A fost foarte drăguţ din partea ta. Îmi va fi de mare ajutor. Ţi-l dau înapoi imediat ce fac rost de unul nou.

– Nu-i grabă.

– Vrei un ceai? Tocmai am pus un ibric la foc.

– Numai dacă eşti sigură.

– Sigur. Intră!

A pornit pe coridor, iar el a urmat-o.

– Cum mai e durerea? a întrebat el, observând când au ajuns în bucătărie că îşi ţinea braţul lipit de ea.

– Pe o scară de la unu la zece? Cam cinci. Doctorul mi-a dat niște analgezice destul de serioase, dar încerc să le iau numai noaptea; mă amețesc destul de tare.

– Antiinflamatoare?

Fata a dat din cap.

În timp ce ea făcea ceaiul, Jonah s-a uitat prin cameră.

– Hanoracul meu, a spus el, observându-l pe spătarul unui scaun. Mă întrebam unde era.

– Voiam să ți-l dau înapoi, a spus ea cu un rânjet pe figură. Sincer.

– Spune-mi că astea nu sunt scrisorile despre care mi-ai povestit.

Văzuse teancul subțire de plicuri pe care Rachel le lăsase pe masa din bucătărie.

S-a uitat la el cu o expresie cât de inocentă a putut.

– Nu ai spus că le-ai luat.

Rachel a roșit.

– Leah a spus că sunt bine-venită să iau orice din valiză...

– Serios?

În mod evident considera că nu procedase corect când le luase de acolo.

– De fapt, s-ar putea s-o fi găsit pe femeia căreia îi erau adresate. O să i le dau peste două zile. Cred că o să vrea să le citească.

Jonah a căscat ochii.

– Ooo! Nu pierzi timpul.

Următoarea lui întrebare a luat-o prin surprindere; se aşteptase mai mult la condamnarea lui, nu la curiozitate.

– Te deranjează dacă arunc o privire?

– Eu nu spun nimic dacă nici tu nu spui, a spus Rachel. Doar fii delicat, sunt destul de vechi şi nu mi-ar plăcea să fie deteriorate înainte să apuc să le livrez.

– Nu sunt sigur... Jonah a ezitat, raţiunea luptându-se, în mod evident, cu pasiunea. Pare o intruziune. Acum cât timp, mai exact, spui că au fost scrise?

– Cam acum şaizeci şi cinci de ani.

– Bine, nu pot rezista să nu arunc o privire.

A ridicat primul plic din teanc şi l-a deschis cu atenţie. „Draga mea E...“, a citit. A tăcut, în timp ce ochii îi traversau hârtia. Rachel l-a studiat în timp ce adăuga lapte în ambele căni. Era absorbit de scrisoare, iar mâinile îndreptau hârtia pe suprafaţa mesei.

Rachel a pus o cană jos pe masă, la o distanţă sigură de scrisori şi s-a întors la băncuţa din bucătărie ca să strângă vasele după prânz. Jonah a continuat să citească, terminând prima scrisoare fără nici un comentariu şi trecând la a doua.

S-a uitat la ea cu ochii blânzi, expirând prelung, numai după ce a citit toate scrisorile.

– Chiar a iubit-o, nu-i aşa?

– Nu poţi ştii niciodată, se poate să fi fost un..., a spus Rachel. Dar da, oricine ar fi fost persoana care a scris scrisorile, chiar a iubit-o. Şi a suferit din cauza asta.

– Dar autorul a transformat suferinţa lor în ceva aşa de frumos. Ai fost vreodată îndrăgostită în felul ăsta?

Rachel a scuturat din cap.

– Cred că ar fi foarte trist să nu găsești niciodată persoana care te înțelege cu adevărat și pe care tu o înțelegi. Chiar dacă nu-ți poți petrece eternitatea alături de acea persoană.

Rachel s-a scuturat din nou.

– Dar nu a citit niciodată aceste scrisori, nu?

– Da, dar se poate să fi știut cum simțea el. Nimeni nu mai scrie scrisori în zilele noastre și asta e mare păcat, când te gândești cât de frumoase – și durabile – pot fi, a spus Jonah, ridicând ultimele pagini.

– Da, în zilele noastre, ai noroc dacă primești un mesaj text, a râs ea.

– Și spui că i le duci? Cine este, mai exact? a întrebat.

– Are aproape nouăzeci de ani. La un moment dat a fost o montaniardă realizată.

– Uau! Abia aștept să aflu de ce nu au fost trimise scrisorile.

– Și eu, a spus Rachel zâmbind.

Jonah se simțea ca la el acasă în micuța bucătărie, iar Rachel și-a dat seama că-i plăcea să-l aibă acolo.

Mizzle, în textul original, este un cuvânt compus din prima parte a cuvântului „mist“ (pâclă) și ultima parte a cuvântului „drizzle“ (burniță).

CAPITOLUL 37

Little Embers, primăvara lui 1952

Esther a remarcat imediat primele indicii ale schimbării anotimpului. Primăvara venea devreme în această parte de lume şi aproape peste noapte, peisajul era inundat de narcise, iar parfumul lor îmbătător, portocaliul vesel şi petalele galbene şofran dansau în briza care se învârtea în jurul insulei. Când pescuiau într-o după-amiază, Richard i-a făcut cadou un buchet de flori şi a râs când ea şi-a îngropat nasul adânc în trompetele lor, de unde a ieşit prăfuită cu polen.

– Îţi jur că au un miros unic, a declarat ea. Pur şi simplu divin.

– Sunt cunoscute şi drept Crinul din Postul Mare, a spus el.

– Ce?

– Un simbol al sfârşitului vieţii lui Iisus în sălbăticie. Al renaşterii. Înnoirii. Al noilor începuturi.

– Noi începuturi? a repetat ea.

– Mirosul de narcise îmi va aminti întotdeauna de tine, a spus el, cuprinzând-o cu braţele.

Nu o deranja că striveau petalele în timp ce stăteau lipiţi unul de altul.

Au fost deranjaţi în îmbrăţişare de o smucitură bruscă a firului, care aproape că a făcut ca undiţa să fie cu totul trasă în mare.

– Ups! a strigat Richard, alergând după ea. Aproape că a scăpat.

Au lucrat la unison: Richard a apucat undița și a început să învârtă mulineta cât de repede a putut, în timp ce Esther stătea alături cu o plasă mare, pregătită să prindă peștii alunecoși pe când ieșeau din valuri. S-a împleticit pe nisipul moale și a căzut penibil într-un cot, cu fusta udă.

Richard a aruncat o privire expresiei de pe fața ei, a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

– Nu e amuzant, să știi, a spus ea în timp ce se ridica în picioare și încerca să scuture nisipul ud de pe picioare, chicotind oricum.

– Sigur că nu, a spus el între hohote de râs, te-aș ajuta să te ridici, dar peștele ăsta e mult mai important. Nu-l pot lăsa să scape.

– Serios? Ai salva peștele înainte să mă salvezi pe mine? a spus ea, prefăcându-se enervată, cu mâinile în șolduri.

– Ei bine, trebuie să mâncăm. Mai ai plasa? a întrebat el. Haide, uită-te bine!

După un efort de câteva minute, au mai adăugat un macrou la cei doi care se zvârcoleau în găleata de pe nisip.

– Doamna Biggs va fi mulțumită, a spus el în timp ce a scos cârligul din gura peștelui. Plăcinta ei e legendară, sau așa s-a lăudat.

– Un bărbat condus de stomacul lui.

– Printre altele.

Mai târziu au mărșăluit înapoi spre casă, cu cinci pești macrou și două plevuști care înotau printre ei în găleată.

– Atenție! a strigat Esther în timp ce găleata se balansa periculos aproape de ea. O să mă uzi cu apă de mare și abia m-am uscat.

Richard i-a aruncat un zâmbet, iar ea a zâmbit la rândul ei.

– E greșit să mă simt deodată așa de fericită? a întrebat Esther. Nu m-am simțit așa de luni, de ani de zile chiar.

– Atunci cum poate fi un lucru rău?

Deşi se simţea ca şi cum s-ar fi scăldat în permanenţă în lumina soarelui, Teddy nu era niciodată departe de gândurile ei, iar vina o ciupea cu ascuţimea unei lame de ras. Îi lipsea cel mai mult noaptea, tânjea după catifeaua moale a pielii lui lipite de a ei, după imaginea obrajilor lui rumeni şi după sunetul vocii lui când o striga „mami“. S-a convins că probabil îi era mai bine fără ea, că se bucura de atenţia bonei şi a lui John, că era prea mic pentru ca să-i fie prea dor de ea. Dormea în continuare cu fesul lângă ea, deşi mirosul lui dispăruse demult.

Din când în când se gândea la John, dar, deşi avea mustrări de conştiinţă, le alunga repede.

Când au ajuns la uşa din faţă, Richard a lăsat peştele afară, înainte de a se duce la şopron ca să pună echipamentul de pescuit la locul lui.

– O să mă ocup de ăştia mai târziu, a spus el. Mai întâi am oră cu Robbie. S-a uitat la ceas. O, Doamne, cum fuge timpul! Ar fi bine să nu-l mai fac să aştepte.

Esther şi-a dat jos ghetele, scoţând şireturile şi aşezându-le ordonat afară, lângă uşa din spate a casei. A intrat în bucătărie, atingând locul pe care îl atinseseră buzele lui Richard, şi a dat brusc peste Jean. Asistenta a privit-o cu suspiciune.

– Aţi fost la pescuit cu doctor Creswell? a întrebat.

– Da. Avem macrou la cină în seara asta.

Răspunsul lui Esther a fost calm, expresia inocentă.

– Într-adevăr. Asistenta a privit-o cu atenţie. Aş avea grijă în locul dumneavoastră, doamnă Durrant.

Esther s-a prefăcut că nu înţelege.

– O, mă îndoiesc să vină vreo primejdie din faptul că am pescuit cina, a spus ea lejer. Nu e nimic periculos în apele alea.

– Nu aș fi așa de sigură, a spus Jean.

Când a venit momentul ca Richard să părăsească insula și să meargă la înmormântarea mamei lui, Esther s-a simțit pusă cu spatele la zid. Zilele abia se târau și făcea tot posibilul să umple orele libere cu plimbări din ce în ce mai lungi. Avea de-acum picioarele puternice, mușchii gambelor și cei ai pulpelor definiți cum nu mai fuseseră înainte și simțea ca și cum ar fi putut continua așa la nesfârșit. Deseori își punea un sendviș la pachet, sau două mere din livadă – bigudiuri roșii, le numise doamna Biggs, și erau delicioase, dulci, crocante și zemoase – și numai întunericul care se lăsa o făcea să se întoarcă acasă.

Uneori reușea să-l convingă pe Robbie sau pe George să i se alăture. Robbie nu o mai căra pe Susie cu el peste tot. De fapt, Esther avea impresia că nu mai văzuse păpușa de la câteva zile după Crăciun. Spera că era un semn bun.

– Crezi că te duci acasă în curând? l-a întrebat pe Robbie într-o zi în timp ce se plimbau pe malul apei împreună.

George era la câțiva metri în fața lor, dar ei zăboviseră ca să culeagă pietrele fine ce erau împrăștiate pe plajă. Era o zi frumoasă, așa că Esther își scosese bocancii de cățărare și șosetele și își suflecase pantalonii, bucurându-se de soarele care îi atingea pielea și de senzația nisipului sub picioarele goale.

– Probabil, a oftat el. Nu părea deosebit de entuziasmat.

– Nu vrei să pleci?

El s-a scuturat.

– Dacă e să fiu cinstit, mă îngrozește gândul. Dacă nu s-a schimbat nimic? Dacă mă întorc la cum am fost? Dacă numai când sunt aici lucrurile sunt bine? Dacă ăsta este singurul loc căruia mai simt că îi aparțin? Cu o mișcare exersată, a aruncat o piatră plată în apă, făcând-o să sară peste valuri.

– Dar cum rămâne cu oamenii pe care îi iubești – familia ta? Nu vrei să fii cu

ei?

A mai aruncat o piatră.

– Persoana la care țin cel mai mult pe lume este chiar aici.

Esther a rămas încremenită, apoi l-a observat uitându-se în față către George.

– E altfel pentru tine. Îi ai pe soțul tău, pe fiul tău.

– Da, a recunoscut ea. Îi am. Dar știi că unul dintre fiii mei a murit. După Teddy, am mai avut un fiu. S-a forțat să-i spună numele. Samuel. Mult timp am crezut că s-a întâmplat din vina mea. Că ar fi trebuit să fiu acolo, ar fi trebuit să știu că ceva nu era în ordine.

– Serios?

– Acum nu mai cred asta, a spus ea încet. Nu mai cred. Ri... – doctorul adică – m-a ajutat să înțeleg că a fost un accident inexplicabil, că unii bebeluși uită cum să respire și nimeni nu știe de ce. Că nu a fost vorba de ceva ce am făcut sau nu am făcut eu.

– Esther, nu mi te-aș putea imagina rănind nici măcar o muscă, a spus Robbie.

Când a auzit cuvintele, a știut că asta nu era adevărat. O decizie trebuia luată, și urma să rănească pe cineva, mai devreme sau mai târziu.

– Îmi arăți cum să fac asta? s-a rugat ea, întrerupând intimitatea momentului.

– Ție, Esther, îți voi dezvălui secretele mele, a spus, făcând o plecăciune ironică. Mai întâi trebuie să găsești o piatră. Cât mai plată și mai fină cu putință.

– Bine.

S-a uitat în jur pe plajă, dar nu a văzut decât scoici albite de soare.

– Cele mai bune sunt acolo, a spus el, arătând spre un loc de mai departe de

plajă, unde dunele se intersectau cu poteca.

– Ce zici de astea? a întrebat ea când s-a întors, cu un pumn de şisturi.

Robbie le-a examinat cu atenţie.

– Sunt bune. Acum, totul e în încheietură. Uite, aşa!

I-a acoperit mâna cu mâna lui şi a îndoit-o spre apă. Esther, însă, a uitat să dea drumul pietrei până când a fost prea târziu şi aceasta s-a scufundat în apă cu un plescăit zgomotos.

– Mai încearcă o dată. Nu te poţi aştepta să reuşeşti din prima.

Esther a mai ales o piatră şi a făcut tot ce a putut să copieze mişcarea pe care o văzuse. De data asta, piatra a sărit o dată înainte să dispară în apă.

A scos un sunet discret de încântare şi a observat că l-a făcut pe George să se întoarcă.

– E mai bine. Nu renunţa! În curând o să deprinzi şmecheria, a spus Robbie.

– Nu putem să renunţăm, nu-i aşa? a întrebat ea, dintr-odată serioasă. Chiar dacă e nevoie de mai mult curaj decât credem că avem.

– Presupun că nu, a răspuns Robbie.

L-a strâns de mână.

– O să fie bine, Robbie, o să fie bine, o să vezi.

A spus asta pentru ea în aceeaşi măsură în care o spusese pentru el.

Jean însă a folosit absenţa lui Richard ca s-o confrunte pe Esther, abordând-o într-o zi în care aceasta săpa după morcovi în grădina de legume.

– Doamnă Durrant, cred că trebuie să stăm de vorbă, a spus ea.

– Trebuie?

Esther era derutată. Era despre tratament?

– Știu totul despre dumneavoastră. Micul dumneavoastră secret. Credeți că sunteți Doamna Perfecțiune, nu-i așa? Ei bine, poate că l-ați păcălit pe doctorul Creswell, dar nu mă puteți păcăli pe mine.

– Îmi cer scuze?

Esther s-a ridicat în picioare, cu mistria atârnându-i lejer dintr-o mână.

– Cum îndrăzniți să luați un alt bărbat când aveți unul care vă așteaptă acasă? Și așa sunt puțini pe pământ. Dumnezeu să vă ajute sufletul lacom.

S-a scuturat de furie și Esther a observat o picătură de salivă în colțul gurii ei vopsite cu ruj roșu carmin.

Cumva Esther știuse că ceva de genul acesta urma să se întâmple.

– Presupun că nu ați fost niciodată îndrăgostită, a răspuns ea calmă, confruntând-o.

Nu avea de gând să accepte să fie intimidată sau să fie făcută să se ruşineze.

– Iubire? Iubire? Am pierdut un bărbat care a murit luptând pentru această țară. Ce puteți ști dumneavoastră despre asta? Ați dus o existență privilegiată, nu-i așa? O prințesă în casa dumneavoastră grandioasă, sunt sigură. Nu a trebuit să ridicați vreodată un deget.

Esther rămăsese cu gura căscată. Ferocitatea atacului femeii a șocat-o.

– Și cum rămâne cu băiețelul dumneavoastră? a întrebat acuzator Jean. Cum rămâne cu el? Vă numiți mamă? Nu sunteți demnă de a fi numită mamă. Deloc.

Esther nu putea găsi puterea de a se apăra de acuzațiile lui Jean.

– Nu e corect, a continuat ea. Sper să putreziți în iad pentru ceea ce faceți.

Doctorul Creswell merită mult mai mult decât pe dumneavoastră.

A plecat valvârtej spre casă.

Jean era îndrăgostită de Richard. Gândul a lovit-o cu ferocitatea unui glonț. Asta explica animozitatea ei, insultele vizavi de responsabilitățile lui Esther de acasă. Brusc, totul avea sens. În acea clipă, Esther a trecut de la a fi iritată de Jean la a simți compasiune pentru ea. Înțelegea cum era să fii îndrăgostit fără speranță.

Esther ar fi putut nega asta, dar știa că o parte din ceea ce spusese Jean era adevărat. Ceea ce făcuseră ea și Richard era greșit, chiar dacă era vorba de puțin mai mult de câteva sărutări furate. Locul ei era la Frogmore, cu Teddy... și John. La bine... și la rău.

S-a îngrijorat în legătură cu ce ar fi putut face Jean – dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i ruineze pe amândoi cu puține cuvinte bine alese. Nu putea decât să spere că aprecierea pe care o avea Jean pentru Richard avea s-o convingă să nu spună nimic, dar nu putea fi sigură de asta.

În timp ce stătea întinsă în pat, trează la orele mici ale nopții, a alcătuit un plan. Trebuia să-l convingă pe Richard de necesitatea de a se întoarce acasă cât mai repede cu putință. Să-l convingă că ceea ce avuseseră fusese o prietenie scurtă, plină de bucurie, dar nimic mai mult decât atât. Indiferent ce și-ar fi dorit inima ei, la ce ar fi tânjit trupul ei, trebuia să pună capăt acestui lucru. Dacă ar fi permis lucrurilor să continue, amândoi ar fi depășit limitele și asta nu ar fi adus decât suferință tuturor.

Dacă îl voia pe fiul ei înapoi – și, o, cum și-l dorea – singura variantă era să se întoarcă la soțul ei. Știa că nu ar fi existat nici o șansă ca John s-o lase să-l ia pe Teddy, părăsindu-l pe el. În orice caz, nici un tribunal nu ar fi fost de acord cu așa ceva, nu cu istoria ei și – a trebuit să recunoască cu reținere – John merita mai mult decât atât.

Lacrimi tăcute i-au udat perna când primele raze ale noii zile începuseră să răsară.

CAPITOLUL 38

Londra, primăvara lui 2018

Hampstead era un ocean de boboci de cireș și în timp ce Rachel își croia drum de la gară de-a lungul marginii lui Heath către High Street, s-a oprit să admire pompoanele delicate, dintre care multe se împrăștiaseră pe trotuar ca niște confetti. După numai puțin timp petrecut pe insula St Mary's, mulțimea, gălăgia și mizeria metroului au surprins-o și era fericită să scape din aglomerație și să fie mai aproape de natură din nou, chiar dacă această verdeață era mărginită de clădiri. Periferia era o încâlceală de imobile din cărămidă așezate pe o serie de coline ondulate și s-a bucurat de plimbarea la deal spre casa lui Esther.

S-a oprit ca să verifice harta pe telefon din nou și și-a dat seama că era la numai câteva străzi distanță de destinație. De fapt, Well Walk era imediat după colț. Curioasă, s-a abătut din drum ca să vadă cu ochii ei.

Frogmore nu arăta foarte diferită de imaginea de pe Google pe care o găsise: înaltă, solidă, cu o serie de ferestre pătrate pe fațada dinspre stradă. Copacul din grădină era tot un cireș, plin de boboci. Un panou cu sonerii era montat în partea stângă a fațadei: casa fusese transformată în apartamente. S-a întrebat cu cât timp în urmă se mutase Esther de acolo.

Îi trimisese lui Eve prin e-mail copia fotografiei pe care o găsise pe Embers, întrebând-o în același timp dacă ar fi putut veni în vizită. Îi spusese că avea să fie în oraș la sfârșitul săptămânii. Și-a verificat ceasul și a văzut că era abia trecut de două, ora pe care o sugerase Eve când răspunsese. Uitându-se încă o dată la Frogmore, a început să se îndrepte spre actuala locuință a lui Esther.

Casa era îngustă și făcea parte dintr-o terasă, dar era tot impunătoare, cu un

gard cu țepi vopsit în negru și jardiniere care abundau de muşcate roşii la ferestre. A intrat pe poartă și a ridicat inelul greu cu care se bătea la uşă. Sunetul bătăii metalice s-a auzit pe strada liniştită.

– Trebuie să fii Rachel, a spus fata care a deschis uşa.

Era subțire, cu păr lung blond și un ten roz, sănătos, în contrast cu pielea londonezilor pe care îi întâlnise Rachel. Avea ochii de un cenuşiu-violet impresionant. Era îmbrăcată într-o pereche veche de blugi, un tricou roz pal și papuci de piele brodați, și un mic diamant îi lucea pe partea laterală a nasului.

– Eve.

A întins mâna ca s-o salute pe Rachel.

– Mulțumesc pentru că m-ai primit. Sper că nu deranjez prea mult, a spus Rachel, strângându-i mâna.

– Îmi pare foarte rău, a spus Eve, dar bunica a avut o mică problemă azi-noapte și nu se simte capabilă să primească pe cineva momentan.

– O! Îmi pare rău să aud!

Rachel era dezamăgită. Fusese entuziasmată de posibilitatea de a afla cine scrisese acele scrisori de dragoste și ce se întâmplase.

– S-ar putea simți mai bine poate mai târziu, săptămâna viitoare..., a sugerat Eve.

Rachel a scuturat din cap.

– Sunt aici numai pentru câteva zile, ca să-l văd pe supervizorul meu. Presupun că ar trebui să-ți dau astea.

A cotrobăit prin rucsac și a scos cartea și fotografia. Scrisorile erau puse în continuare în carte.

– Cartea are numele ei scris în dedicație.

Rachel nu îi menţionase încă lui Eve despre scrisori, s-a gândit că Esther Durrant ar fi putut să vrea să le vadă prima, ar fi fost posibil chiar să vrea să le păstreze numai pentru ea.

– Mulţumesc. Acum o ajut să-şi scrie memoriile, aşa că asta ar putea fi utilă, a spus Eve, uitându-se la fotografie. Era frumoasă când era tânără, nu-i aşa?

Eve a întors poza către Rachel şi a arătat spre femeia care era în partea stângă a imaginii.

– I-ai arătat-o când am trimis-o prin e-mail? a întrebat Rachel.

Eve a dat din cap.

– S-a uitat la ea mult timp. Și apoi, a doua zi, nu s-a dat jos din pat deloc. A spus că s-a simţit ameţită. Nu are febră, iar doctorul nu poate găsi nimic anume, dar pare destul de tulburată.

– O, sper că nu eu am cauzat asta, a spus Rachel plină de remuşcări.

– Este o dură, a răspuns Eve. A urcat pe cei mai înalţi munţi de pe trei continente. Mă îndoiesc că o poză poate s-o afecteze aşa de mult.

– Atunci te rog să-mi spui dacă mai pot să fac ceva, sau dacă aveţi nevoie de ceva de pe Embers, orice.

– Desigur, a zâmbit Eve. Am datele tale de contact. Mulţumesc pentru că ai venit până aici. O să mă asigur că o vede imediat ce se trezește.

Rachel a mers înapoi pe Heath spre staţia de tren şi a încercat să uite de Esther Durrant şi de misterioasele scrisori. Îşi făcuse treaba – prin faptul că i le adusese – în sfârşit – şi chiar nu avea de ce să se amestece mai mult. Dar faptul că nu știa mult mai mult decât atunci când le găsise o irita. Știa că avea să-i fie greu să renunțe. A presupus că ar fi putut oricând să-i trimită un e-mail lui Eve peste o săptămână sau mai mult, să se folosească de scuza de a întreba despre sănătatea bunicii ei. Acest gând a făcut să-i fie puţin mai uşor să plece.

Rachel avea restul zilei la dispoziţie. Vremea era bună, aşa că s-a hotărât să

nu ia metroul, îndreptându-se, în schimb, pe jos, înapoi spre hotel, care era aproape de Parcul Green. A verificat harta de pe telefon și a găsit o rută aproximativă, care avea s-o ducă prin Regent's Park și s-o scoată în Mayfair. S-a luminat. Își luase un ceai la Fortnum & Mason și a încercat să nu se gândească prea mult la întâlnirea cu doctorul Wentworth de luni dimineață.

Aproape ajunsese la destinație, când s-a uitat la indicatorul străzii: era la intrarea pe strada Cork. Fusese preocupată întreaga oră și ceva, cât îi luase să meargă pe jos din Hampstead, dar atunci când văzuse numele străzii pe hartă, știuse cu jumătate de creier unde avea să ajungă.

Era un panou care atârna lângă vitrina unui magazin, puțin mai jos pe stradă: Galeria Max Erwin. Același nume precum cel din catalogul pe care îl găsise pe Little Embers. A grăbit pasul și a ajuns la galerie câteva secunde mai târziu. Stătea afară, uitându-se înăuntru prin vitrina mare a galeriei. Era o expoziție de artă aborigenă și, înainte să-și dea seama prea bine ce face, a început să împingă ușa pentru a intra în spațiul cu pereți albi.

– Pot să vă ajut?

O femeie cu părul blond îndreptându-se spre ea a cercetat-o cu privirea din cap până-n picioare, observând blugii, adidașii, rucsacul și mâna bandajată. Rachel știa că nu reprezenta chiar imaginea unui potențial cumpărător.

– Mă întrebam dacă domnul Erwin este prin zonă?

Rachel se simțea foarte neconfortabil în locul acela rece, steril, dar s-a ținut tare.

Din nou privirea plină de judecată, ochii plimbându-se în sus și-n jos.

– Mi-e teamă că este ocupat momentan. Pot să întreb cine îl caută?

– O, nu mă cunoaște, dar puteți să-i spuneți că vreau să-i vorbesc despre Leah Gill. Numele meu este Rachel Parker.

Femeia a căscat ochii pentru o secundă, apoi s-a întors și a dispărut într-o încăpere din spate. Rachel a rămas pe loc, admirând, în timp ce minutele se

scurgeau, obiectele de artă, configurațiile răsucite și punctate ale tablourilor. Și-a amintit de culoarea ocru a noroiului, de albastrul azur al cerului și a sufocat dorul de casă pe care l-a simțit, privindu-și ceasul. Blonda glacială avea de gând măcar să se întoarcă?

Rachel era pe punctul de a abandona, hotărându-se să plece, când un bărbat mărunt, cu chelie, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, a intrat grăbit pe ușă, gâfâind de parcă tocmai ar fi alergat un kilometru, efort care nu-i stătea în obicei.

– Domnișoara Parker? a întrebat, aruncându-i o privirea mai primitoare decât a blondei.

A clipit spre ea și buzele i s-au întins peste dinți, amintindu-i lui Rachel de o broscuță prietenoasă.

– Da, a răspuns ea. Domnul Erwin?

– Într-adevăr, eu sunt. Bine ați venit la galerie!

– Mulțumesc.

– Am înțeles că sunteți aici pentru un artist pe care îl reprezint? De fapt, ar trebui să spun, l-am reprezentat. Nu mai pictează, din păcate.

– Da, Leah Gill. Mi-a salvat viața, a recunoscut Rachel.

O scânteie de curiozitate a luminat ochii întunecați ai bărbatului.

– Vă rog, spuneți-mi mai multe.

– Eram naufragiată în apropierea insulei pe care locuiește. Aveam mâna – Rachel a făcut semn spre bandaj – blocată între niște stânci în timpul unei furtuni. M-a scos de acolo. Cel mai probabil m-aș fi înecat dacă nu ar fi fost ea.

– Ce poveste! a spus el. Foarte frumos din partea ei – și bine pentru dumneavoastră, bineînțeles. Dar ce vă aduce aici?

Rachel a explicat cum găsise ghidul galeriei în casa lui Leah și că și-a amintit numele lui din textul de introducere.

– Și apoi m-am găsit în fața acestei galerii. Trebuia să intru.

El a ridicat suspicios o sprânceană.

– Opera ei este uimitoare, a spus Rachel. Și pictează în continuare. Doar că nu mai vrea să expună.

În timp ce vorbea, a observat o strălucire de interes în ochii dealerului.

– Sunteți sigură? Mi-a spus în mod insistent că a abandonat pictura.

– Judecați singur, a spus, desfăcând rucsacul și scoțând aparatul de fotografiat.

L-a aprins și a trecut prin instantaneele pe care le luase peisajelor lui Leah.

El a expirat lent, într-un fluierat jos.

– Ei bine, nu am știut. S-a ascuns de mine.

– O, nu cred că e vorba despre asta, a spus Rachel repede. Sincer, nu crede că mai e bună de ceva. Și-a pierdut încrederea, dar uitați-vă la asta... I-a arătat portretul pe jumătate terminat pe care i-l făcuse ei. Este uimitor, nu-i așa? Chiar și numai ca schiță.

– Este. Max și-a lipit un deget de buze. Cum pot să o contactez? a întrebat el. Judecând după astea, ar fi cazul să-i bag mințile-n cap.

– Nu are telefon și nici măcar o adresă, de fapt. Deși, dacă ați vrea să-i scrieți, aș putea să iau o scrisoare cu mine, a sugerat Rachel. Mă întorc acolo în câteva zile și primește livrări pe insulă în mod regulat.

– O să fac mai mult decât atât. Spuneți-mi din nou cum să dau de ea.

CAPITOLUL 39

Londra, primăvara lui 2018

Eve a închis ușa după ce femeia înaltă, cu accent australian, a plecat și a ridicat fotografia în lumină. Deși o văzuse pe imaginea pe care i-o trimisese Rachel, era fascinant să vadă chiar fotografia. Fețele oamenilor din poză păreau circumspecte, chiar bântuite, ca și cum ar fi văzut mult prea multe lucruri în decursul vieților lor tinere.

Acum, că Eve văzuse această fotografie, făcută când Buni era la Little Embers, povestea i se părea cu atât mai reală. Când s-a întors ca să meargă pe culoar, în continuare adâncită în imagine, cartea pe care i-o dăduse Rachel i-a căzut din mână. Eve a privit-o o clipă, răsfirată pe podea. Paginile se desprinseseră și zburaseră în toate direcțiile din cauza cotorului lipit cu adezivul vechi, care se rupsese. Când s-a aplecat să le culeagă, a observat câteva plicuri subțiri, albastre, prinse între pagini.

A întors unul. Îi era adresat bunicii, la adresa veche, din Frogmore. Ce ciudat! Buni nu mai locuise acolo de mai bine de douăzeci de ani, de când murise bunicul. Eve a observat că plicurile nu erau sigilate; deși aveau timbre, unele vechi, din câte se părea, căci aveau prețul de 2½ d, orice ar fi însemnat asta. Avea îndrăzneala să arunce o privire? Era tentată, dar apoi a hotărât că probabil ar fi trebuit să-i ofere bunicii ocazia să le citească prima. La urma urmei, ei îi erau adresate.

A ezitat în fața ușii dormitorului bunicii ei, înainte de a răsuci cu delicatețe mânerul și a intra în cameră.

Draperiile erau trase și camera era întunecată. Buni era întinsă în pat, cu păturile trase până sub bărbie, astfel încât nu i se vedea decât capul. Avea

ochii închişi, dar au fluturat şi s-au deschis când Eve s-a apropiat de ea.

– Cum te simţi? a întrebat Eve, dându-i bunicii părul la o parte de pe frunte.

– Mai bine, cred. Cine a fost la uşă?

– Ai auzit? Îmi pare rău dacă te-am trezit.

Bunica a clipit.

– Nu contează.

– Era femeia care a trimis e-mailul cu fotografia. A lăsat originalul şi asta.

I-a arătat cartea din mâna ei.

Buni a căscat ochii.

– Mi-o amintesc, a spus, cu faţa luminată de plăcere.

– Buni, sunt nişte scrisori în carte. Adresate ţie.

– O?

Bunica a clipit surprinsă.

– Ai vrea să te uiţi la ele acum? Te simţi în stare?

– Ajută-mă să mă ridic, draga mea, vrei?

– Desigur.

Bunica s-a ridicat în fund şi Eve a rearanjat pernele, înainte de a se duce la fereastră să tragă draperiile într-o parte şi în alta şi să lase lumina să pătrundă în cameră.

– Ochelarii?

– Poftim.

Eve i-a dat ochelarii de citit și teancul subțire de scrisori. Mâinile bunicii au tremurat în timp ce le-a apucat și s-a uitat la scrisul de pe primul plic.

– De la cine sunt, Buni?

Bunica ei a ezitat și, când a vorbit, nu era nici o urmă de îndoială în legătură cu emoția tremurată din vocea ei.

– Mă descurc de aici, mulțumesc, Eve.

Avea buzele lipite, neînduplecate precum valvele unei scoici.

Era o respingere. Era normal s-o lase să le citească liniștită; nu avea parte de multă intimitate zilele alea.

– Ce zici să mă duc să fac niște ceai? a întrebat Eve.

Esther nu a răspuns, deja începuse să citească.

Când Eve s-a întors în cameră, bunica stătea complet nemișcată, privind în față și la început nepoata ei s-a îngrijorat că se întâmplase ceva îngrozitor. Când s-a apropiat, a văzut lacrimile care curseseră pe obrajii supți ai bătrânei, și care lăsaseră urme umede pe partea din față a cămășii de noapte. Părea epuizată, cu fiecare dintre cei optzeci și nouă de ani evidenți pe față și în postura înfrântă.

– Ești bine, bunica? a întrebat Eve cu blândețe, așezându-se pe marginea patului lângă ea și apucând-o de mână.

Era caldă și îi dădea senzația unui corp de pasăre, cu pielea subțire acoperind oasele fragile.

– Nu sunt chiar sigură. A ridicat scrisorile cu cealaltă mână. Dar ai putea să afli toată povestea. Fapta mea de neiertat.

– Faptă de neiertat? Serios? a întrebat Eve cu blândețe, luând paginile din mâna ei, dar ținându-și privirea fixată asupra femeii.

– Am mai avut un copil. La doi ani după Teddy și înainte de mama ta. Samuel. Era un bebeluș frumos, dar mi-e teamă că am fost o mamă îngrozitoare. Nu am părut să-l iubesc așa cum l-am iubit pe Teddy. M-am gândit că trebuia să fie ceva în neregulă cu mine. Erau unele zile în care îmi era imposibil să-l legăn în brațe. Nu puteam să stau lângă el, să-l ating.

– Ce i s-a întâmplat?

Eve nu s-a putut abține să nu o întrerupă.

– Era dimineață. Cincisprezece septembrie. Frunzele își schimbau culoarea... îmi amintesc, era un covor de portocaliu și galben pe peluza din spatele casei. M-am dus în camera copilului. Teddy stătea lângă pătuțul lui Samuel, încercase să-l trezească pe fratele lui. Abia când m-am dus lângă el și l-am ridicat în brațe, mi-am dat seama că era rece. Rece ca gheața.

– O, Buni! Eve și-a dus mâinile la gură. Dar asta nu a fost vina ta. A fost SMSS[16] sau ceva de genul ăsta, nu?

Esther a dat din cap.

– Dar eu am fost convinsă că fusese vina mea, că nu îl iubisem destul, că din acest motiv murise. După aceea, ei bine, nimic nu a mai părut să conteze. Abia dacă mai puteam să am grijă de Teddy. Bunicul tău era îngrijorat din cauza mea, deși a trecut mult timp până să-mi dau seama de asta.

– Unele femei nu se simt întotdeauna copleșite de iubire pentru copilul lor, până și eu știu asta, și cu siguranță asta nu te face responsabilă.

– Dar la vremea respectivă credeam că da, înțelegi. O parte din mine a crezut întotdeauna asta. Nu l-am iubit, l-am neglijat. Și eram mama lui.

Eve s-a întins s-o îmbrățișeze.

– Nu ți-a spus nimeni că pur și simplu nu era adevărat?

– Cineva mi-a spus odată.

Eve s-a gândit o vreme.

– Deci din cauza asta te-a dus bunicul la Little Embers?

– Da.

– Și acolo a găsit femeia – Rachel – scrisorile și fotografia.

– Da.

– Dar tot nu înțeleg de ce a făcut asta. Pare așa de... nu știu, extrem, presupun.

– Cred că era convins că înnebunisem complet. Că eram într-o ureche. Acum pare ceva dur, mai ales faptul că m-a separat de Teddy, dar îmi imaginez că era la capătul puterilor. A făcut singurul lucru pe care putea să-l facă pentru mine. Și în cele din urmă, mi-am revenit. Într-un fel.

– Cum?

– Era un doctor. El este în fotografie. Doctorul Richard Creswell. Esther l-a arătat pe bărbatul înalt, cu părul întunecat, din spatele grupului. Și niște amici drăguți – toți afectați de război. Trecuseră prin lucruri mult mai grave decât mine.

– Ei sunt ceilalți oameni din fotografie? a întrebat Eve, ridicând fotografia de unde era așezată pe pat.

– Sunt George și Wilkie și acela e Robbie.

Vocea lui Esther a șovăit când l-a arătat pe bărbatul cu părul deschis la culoare din grup. Eve i-a văzut privirea zăbovind asupra lui.

– Și Jean, asistenta Bardcombe, îngrozitoare, a continuat bunica. Nu era de acord cu prezența mea acolo. Toți suferiserăm într-un fel sau altul. Prea mult.

– Era un azil? a întrebat Eve.

– Nu chiar.

– Erați închiși?

– Nu chiar.

Eve s-a uitat la ea neîncrezătoare.

– O, Buni. Cât timp ai stat acolo?

– Patru luni, trei săptămâni și două zile.

Eve a tăcut, având în vedere că Buni își amintea exact câte zile își petrecuse într-un anume loc în urmă cu șaizeci și ceva de ani.

– Cum a putut bunicul să facă așa ceva? Să te închidă ca și cum ai fi fost nebună?

– Draga mea, în acele zile era un comportament perfect acceptabil din partea unui soț. Era capul familiei. A făcut numai ce a considerat că era mai bine pentru mine.

A oftat.

Eve nu-și putea imagina așa ceva.

– Nu a fost așa de rău, a continuat Esther. Dar a schimbat totul. La câțiva ani după aceea am început cățărările. Era singura modalitate în care puteam evada. Când eram pe munte, uitam. Trebuia să mă concentrez sută la sută ca să continui. Nu îmi rămânea energie pentru nimic altceva.

– Să fii deprimat nu înseamnă să fii slab, Buni. Sigur știi asta?

– Nu la asta mă refer.

Esther s-a sprijinit de perne.

– Ei bine, dovada este faptul că nu ai lăsat ca asta să te definească, a spus Eve.

– Asta am făcut? a întrebat bunica obosită, închizând ochii. Cred că m-a definit în totalitate după acel moment.

– Vrei să incluzi acest lucru în carte? a întrebat Eve după o vreme.

Esther a aşteptat mult timp înainte de a deschide ochii şi a răspunde.

– Asta ar însemna să spun toată povestea.

– E mai mult? a întrebat Eve, fără să-i vină să creadă.

– Mi-e teamă că da, dar nu sunt sigură că pot face asta fără să ştiu dacă mai trăieşte.

– Cine să trăiască? a întrebat Eve.

– Bărbatul care a scris aceste scrisori.

Sindromul Morţii Subite a Sugarului

CAPITOLUL 40

Little Embers, primăvara lui 1952

Richard stătea pe prova șalupei, simțind vântul în păr și apa pe față. Își petrecuse o săptămână tensionată și claustrofobică în compania tatălui și a mătușii lui și era bucuros să se întoarcă pe insulă. Înmormântarea mamei lui fusese scurtă, și participaseră numai câțiva oameni din localitate, care și-o aminteau din zilele ei bune, tatăl lui, mătușa și el. Așezase un buchet pe movila de pământ și șoptise câteva versuri dintr-o poezie favorită.

Mătușa lui a plecat la câteva zile după înmormântare și Richard și-a petrecut timpul rămas în liniște, aventurându-se în Truro pentru câteva provizii mai mult decât necesare – agende, cerneală și hârtie de scris – și acompaniindu-l pe tatăl lui serile până la pubul din oraș pentru cină și o halbă sau două de bere. Conversația lor era forțată, iar atunci când totuși vorbeau, era despre lucruri neimportante, banalități. Nu erau multe lucruri pe care să și le amintească amândoi.

Cât timp a fost în Truro, atenția i-a fost atrasă într-o dimineață de un magazin local de bijuterii. Se gândise mult la Esther. Dintr-un capriciu, a intrat în magazin și a privit în jur. Tăvițe cu inele, mici pietre strălucitoare, lănțișoare subțiri, brățări, ceasuri erau expuse pentru a fi vizionate. Nu era nimic ce să se potrivească perfect cu ceea ce avea el în minte și, înainte să-și dea seama ce face, s-a trezit întrebând dacă ar fi fost posibil să îi facă ceva la comandă. Era perfect posibil, răspunsese bijutierul odată ce Richard îi explicase la ce se gândea, dar avea să dureze o vreme. A verificat în timp ce bijutierul a notat inscripția care trebuia gravată pe spatele obiectului.

– Dacă ați putea s-o trimiteți pe Little Embers cu poșta rapidă, v-aș fi foarte recunoscător, a spus în timp ce a plătit și a notat adresa.

Spera că avea să fie frumoasă și că ei avea să-i placă.

Acum, pe când vasul se apropia de debarcader, simțea cum îi crește inima. Ajunsese să iubească această insulă și pe pacienții pe care îi trata și, desigur, pe Esther. Nu reușea să se gândească la nimic mai mult decât la a o ține din nou în brațe.

Jean l-a așteptat pe chei și, în timp ce mergeau spre casă, i-a spus că nu se întâmplase nimic semnificativ în absența lui. Odată întărit cu o ceașcă de ceai, i-a văzut pe rând pe fiecare dintre pacienții lui. În timp ce îi verifica, o altă parte a minții lui se întreba unde era Esther, ce făcea și cât de plăcut avea să fie să-i vadă iar zâmbetul larg pe față. Timpul părea să se târască și, deși făcea tot posibilul să se concentreze asupra lui Wilkie, Robbie și George, abia aștepta să termine. Păstrase intenționat ultima întâlnire cu Esther, dorindu-și să savureze momentele pe care aveau să le petreacă împreună.

A observat expresia îngrijorată de pe fața ei imediat ce a intrat în salon.

– Ceva s-a schimbat, ce este?

Ridicându-se în picioare ca s-o întâmpine, s-a abținut din a o lua în brațe și s-a rezumat la a-i strânge mâinile.

– Este vorba despre Jean. Știe.

Deși ușa era închisă, Esther vorbea pe un ton șoptit.

– Serios? Era surprins. Mie nu mi-a dat nici un semn că ar știi.

– O, crede-mă, știe. A profitat de plecarea ta ca să mă confrunte.

Richard a făcut o pauză, gândindu-se la implicațiile acestui lucru.

– Nu cred că ar trebui să fim prea îngrijorați, a spus în cele din urmă.

– O subestimezi, l-a avertizat Esther.

– Haide, iubita mea, mi-e teamă că te îngrijorezi prea mult. Dar hai să nu vorbim despre lucruri așa de neplăcute.

Esther nu l-a privit în ochi şi un fir de teamă s-a strecurat în sufletul lui Richard.

– Mai e ceva?

Ea a dat din cap, ridicând, în sfârșit, ochii şi privindu-l.

– Am avut nişte timp să mă gândesc şi sunt de părere că aceasta este o greșeală. Tu... eu... noi. Nu are cum să se termine bine, știm amândoi asta.

A vrut s-o întrerupă, dar ea a ridicat o mână.

– Te rog! Lasă-mă să vorbesc, altfel nu voi fi capabilă să termin ce vreau să spun. Și-a eliberat mâinile şi s-a dus la fereastră. E timpul să mă întorc acasă. După cum ai recunoscut, m-am recuperat foarte bine şi fiul meu are nevoie de mine.

S-a întors din nou cu fața spre cameră, spre el, cu ochii înotând în lacrimi. Richard îşi dădea seama că o costase foarte mult să ia această hotărâre, să rostească vorbele care aveau să pună capăt poveştii dintre ei. Starea de veselie pe care o avusese din cauza revenirii pe Little Embers fusese spulberată, dar știa că ceea ce spusese Esther era adevărul. Nu avea cum să aducă argumente, nu putea s-o supere mai mult.

– Foarte bine, a spus el. Voi trimite vorbă imediat.

– Mulțumesc. Și îți mulțumesc şi pentru faptul că nu ai încercat să mă descurajezi, pentru că nu aş fi putut suporta asta.

S-au privit în ochi mult timp înainte ca Richard să întrebe:

– Nu a fost vremea noastră, nu?

– Dimpotrivă, iubitule, asta a fost vremea noastră.

Nu peste mult timp, Richard şi-a dat seama că mai erau şi alţi iubiţi pe insulă, în afară de Esther şi de el. Mai târziu, în ziua în care s-a întors, stătea pe un scaun în partea din spate a casei, simţindu-se deprimat în timp ce curăţa solzii de pe un peşte mare. Era prada expediţiei de pescuit a acelei după-amiezi şi reprezenta cina din acea seară, dar nu simţea nimic din plăcerea obişnuită. A observat cu coada ochiului o mişcare în livadă. Soarele coborâse sub linia orizontului şi lumina era scăzută, dar vântul mai slăbise, aşa că mişcarea şi foşnetul frunzelor au constituit un fapt neobişnuit.

Curios, a pus cuţitul jos şi a aşezat peştele pe partea de sus a unui perete de piatră din apropiere, îndreptându-se ca să vadă mai bine. Făcuse numai câţiva paşi către livadă, când a văzut cuplul. Siluetele erau în umbră, cu spatele spre el, dar a recunoscut imediat şapca de pescar deosebită a lui George. Erau strânşi într-o îmbrăţişare întortocheată, George fiind lipit de trunchiul unui copac, iar Robbie în spatele lui. Forţa mişcării lor făcea copacul să se scuture şi să geamă de parcă ar fi fost pe punctul de a se despica. Puţinele fructe care rămăseseră pe crengi au căzut cu o bufnitură la pământ, alăturându-se celorlalte care fuseseră dărâmate de vânt. Richard a continuat să se uite la scena inexplicabilă, prea şocat pentru a spune ceva; cei doi bărbaţi nu erau conştienţi de prezenţa lui, prinşi în dorinţa imperioasă pe care o simţeau. S-a retras încet, întorcându-se la peretele pe care îşi lăsase peştele. Cu o expresie sumbră pe faţă, a ridicat cuţitul şi a început să scoată măruntaiele peştelui, realizând o tăietură precisă de la cloacă până la branhii şi împrăştiind maţele pe iarbă.

*

Richard nu a spus nimic la cină în acea seară, dar i-a urmărit pe cei doi bărbaţi, atent la orice semn prin care ar fi putut să se dea de gol. Dacă nu i-ar fi văzut cu ochii lui, s-ar fi îndoit că se petrecea ceva nepotrivit între ei, dar nu-şi putea scoate scena din cap; imaginile îi pâlpâiau în minte, precum cadrele unui film mut.

A învârtit problema pe toate feţele. Pe de o parte, cine era el pentru a le

interzice asta, cu atât mai puțin să-i judece? Poate purta o parte din vină pentru acest lucru, închizându-i într-un loc așa de izolat, unde nu puteau să primească alinare decât unii de la alții? Era tortura la care fuseseră expuși în lagărele de prizonieri de război o parte din cauză? Pe de altă parte, ceea ce făceau era imoral, mai mult decât atât, ilegal, iar el avea responsabilitatea de a respecta legea. Cât timp avea să mai poată să pretindă că nu știe? Mai știa cineva despre ei? S-a uitat la Jean, care mânca plină de entuziasm piureul de cartofi, zâmbind din cauza a ceva ce spusese Wilkie. Puține îi scăpau, asta știa.

CAPITOLUL 41

Londra, primăvara lui 2018

Telefonul lui Rachel a bâzâit şi l-a întors cu faţa în sus. Era un mesaj de la Eve.

Nu sunt sigură cât timp vei fi în Londra, dar Buni se simte mai bine şi i-ar plăcea foarte tare să te vadă. Vrea să te întrebe despre scrisori.

Avea întâlnire cu doctorul Wentworth în acea dimineaţă şi se trezise devreme, nerăbdătoare să afle ce avea să-i spună. În puţinele zile pe care le petrecuse în Londra, începuse să-i lipsească cerul rece şi cenuşiu, insulele şi, în mod derutant, un anume ofiţer carismatic de pe ambulanţa maritimă. Nu voia ca supervizorul ei s-o concedieze înainte ca abia să fi început studiul.

Trenul de întoarcere spre Cornwall urma să plece în acea seară – rezervase un loc la vagonul de dormit, care avea să ajungă în Penzance a doua zi dimineaţă, devreme, la timp ca să prindă feribotul care se ducea zilnic pe St Mary's. S-a gândit puţin înainte de a răspunde la mesaj.

Putem să rezolvăm asta în această după-amiază?

În timp ce îşi trecea peria prin păr şi îl răsucea într-un coc dezordonat,

telefonul i-a bâzâit din nou.

Ora patru?

Îi rămâneau doar o oră sau două înainte de a se duce la gară ca să prindă trenul. A trimis un emoji de aprobare înainte de a-și lua rucsacul ca să plece la întâlnire.

– Deci, Rachel. Poate aș putea auzi această poveste regretabilă de la început?

Charles Wentworth se uita la ea dezaprobator peste ochelari în timp ce Rachel a început să explice, iar expresia i s-a întunecat pe când a descris decizia de a încerca să tragă barca până la mal.

– Trebuie să spun, nu prea înțeleg. La mai puțin de o săptămână de când ai început munca, ți-ai pierdut singurul mod de a desfășura acest studiu. Este mare PĂCAT, a spus cu un oftat adânc.

Rachel a auzit cuvântul de parcă ar fi fost rostit cu majuscule, ca în e-mailuri, și a simțit cum puținul optimism cu care intrase în încăpere, se evaporă.

– O voi înlocui, bineînțeles, a spus ea, știind că suma pe care o avea de plătit urma să-i consume toate economiile. Asta dacă nu intervin asigurările.

– Da, ei bine, va trebui să vedem. Spui că motorul a cedat?

– Așa am spus.

– Ar fi trebuit să fie la revizie înainte de a-ți fi dată... O să verific asta. Las-o pe mine! a spus el dintr-odată. Ai adus raportul poliției?

Rachel i l-a înmânat.

– Da, acum, în ceea ce privește abilitatea ta de a continua studiul...

S-a uitat expresiv la mâna ei.

– Mă voi vindeca în curând, a spus ea repede. Și voi lucra în plus ca să ajung la zi, când sunt înapoi la treabă, adică. Și sunt sigură că pot găsi și o barcă de împrumut.

Doctorul și-a adus mâinile împreună și s-a uitat la ea cu o expresie pe care Rachel se lupta s-o descifreze.

– Cred că, atunci când ne-am întâlnit ultima dată, am adus în discuție faptul că finanțarea nu fusese încă aprobată, a spus el.

Starea de spirit a lui Rachel s-a mai înrăutățit puțin. Proiectul urma să fie abandonat chiar înainte de a fi început de-a binelea?

– Vestea bună este că a fost aprobată – de fapt, am reușit să asigurăm finanțarea proiectului pentru următorii cinci ani.

– Cinci ani?

– Una dintre persoanele sus-puse de la Ag and Fish a auzit de el și i-a dat un avânt în Comisia de Audieri.

– Ag and Fish?

– Ministerul Agriculturii, Pescuitului și Alimentației. Și apoi Departamentul pentru Mediu, Alimentație și Afaceri Rurale s-a implicat. E mai bine să nu ne întrebăm exact de ce, dar în consecință ne extindem amploarea proiectului. Cu toate asta, a făcut el o pauză, în lumina ultimelor evenimente, îmi pare rău să spun că vom căuta pe altcineva care să răspundă de el.

– Ce? Rachel era uimită. Dar de ce...? Doctorul a ridicat mâna pentru a o reduce la tăcere, dar ea a continuat oricum: Am o calificare ideală pentru acest proiect și referințele mele sunt excelente. Vă rog, v-aș ruga să reconsiderați. De ce să pierdeți mai mult timp ca să găsiți pe altcineva, când deja aveți candidatul cel mai bun în locație? Știu că sunt persoana potrivită pentru această muncă.

Rachel era surprinsă de felul vehement în care argumenta pentru o poziţie care ar fi însemnat să stea într-un singur loc pentru următorii cinci ani.

– Ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru întregul proiect. Am observat din experiența ta anterioară că ai tendința de a nu sta într-un loc mai mult de doi ani. Poți să mă asiguri că ai rămâne acolo pentru a duce proiectul la bun sfârşit? Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Rachel a dat din cap.

– Desigur.

A urmat o tăcere lungă. S-a simţit ca un specimen zvârcolindu-se sub lupa microscopului, dar a susţinut privirea doctorului, nu a dat înapoi.

– Foarte bine atunci, a spus el. Voi discuta chestiunea cu superiorii mei, dar ține minte că-mi asum un risc pentru tine. Nu ne putem permite să mai avem astfel de incidente pe viitor.

– Da, absolut.

Nu vor mai fi alte situaţii.

– Sper numai să iau hotărârea bună.

Așa spera și ea.

Esther Durrant era o femeie foarte bătrână. Acesta a fost primul gând al lui Rachel când a intrat în sufrageria casei din Hampstead, pe care o vizitase în urmă cu două zile.

– Buni, a spus Eve cu voce tare. Buni, a venit Rachel, ştii, doamna despre

care ți-am spus, cea care a adus fotografia.

Esther era așezată într-un scaun cu fața la o vază cu narcise. Arăta fragilă, cu un păr care i se revărsa pe umeri ca un fluviu argintiu, și o față foarte ridată. Cardiganul i se întindea pe umeri ca pe un umeraș și niște încheieturi imposibil de subțiri îi ieșeau din mâneci. Picioarele erau de asemenea lungi și subțiri ca niște chibrituri și labele îi erau așezate într-un unghi ciudat pe un taburet. Avea ochii cufundați în orbite și pleoapele erau lăsate, dar, sub ele, Rachel putea vedea ochii de aceeași culoare, chiar dacă puțin mai decolorați, cu cei ai nepoatei ei. Poate că era bătrână, dar Rachel își dădea seama că, la un moment dat, trebuia să fi fost o femeie impresionant de frumoasă.

– Bună ziua, doamnă Durrant, a început Rachel.

Femeia i-a făcut semn să vină mai aproape.

– Esther, te rog. Și vino să stai în așa fel încât să te văd. Vederea mea nu mai e la fel de bună cum a fost. Nici auzul, mă tem.

Rachel s-a așezat pe un scaun care era pus cu grijă lângă Esther, dând drumul rucsacului pe care îl avea cu ea pe covor.

– Eve, iubito, am putea servi poate niște ceai? Ai vrea ceai, draga mea?

– O, da, vă rog, mulțumesc.

Rachel sărise peste prânz și nu avea nici măcar apă cu ea.

– Și niște clătite, a strigat Esther în timp ce Eve pleca din cameră.

Câteva minute mai târziu, Eve a reapărut cu o tavă pe care erau un ceainic, cești și o farfurie de porțelan plină de clătite.

– Poftim, Buni. Vrei să torn?

Esther i-a făcut semn cu mâna.

– Ne descurcăm, draga mea, sunt sigură că Rachel poate să ne ajute.

– Bine atunci, anunțați-mă dacă mai aveți nevoie de ceva. Voi fi la etaj.

– Biata fată, a spus Esther când Eve a plecat. Trebuie să fie plictisitor pentru ea să fie aici având grijă de mine. Ar fi trebuit să fie în Africa, să ajute la construirea unei școli împreună cu iubitul ei. În loc de asta, a fost blocată aici toată iarna. Acum, unde rămăseserăm?

– Eve a spus că voiați să mă vedeți în legătură cu scrisorile pe care le-am găsit.

– Spune-mi unde erau, mai exact.

Rachel a explicat despre valiza pe care Leah o adusese din pod pentru ea.

– Mi-e teamă că am părăsit insula în grabă, a spus Esther. O valiză de-a mea ar fi trebuit să fie trimisă după mine, dar asta nu s-a întâmplat. Tot nu înțeleg cum au ajuns scrisorile acolo.

Rachel a scuturat din umeri.

– Mi-e teamă că nu am cum să vă ajut în legătură cu asta.

– Există ceva în legătură cu care mă poți ajuta. Dacă ești dispusă.

Rachel s-a uitat la bătrână. Urma să afle povestea celui care scrisese scrisorile?

– Mă întreb dacă m-ai putea ajuta să-l localizez pe autor?

– Bineînțeles. Dar credeți că el – sau ea – mai trăiește?

Rachel a rostit cuvintele cu neîncredere. Aceste scrisori au fost scrise cu așa de mult timp în urmă. Îmi pare rău dacă par dură, dar sunt numai realistă. Nu aș vrea să vă faceți speranțe deșarte.

– Cine o să-și facă speranțe? a spus Eve, intrând în cameră.

Esther a suspinat.

– Ai putea la fel de bine să auzi şi tu asta, a spus ea. La urma urmei, vei afla în curând.

– Ce să aflu?

– Numele persoanei care a scris scrisorile.

Rachel şi Eve au privit-o nerăbdătoare.

CAPITOLUL 42

Little Embers, primăvara lui 1952

Trezit din somn de un țipăt care a spintecat aerul din jurul lui, Richard a sărit din pat, întinzându-se automat după halatul de casă. Dimineaţa devreme – sau chiar în miezul nopţii – tulburările nu erau ceva neobișnuit în acea casă, dar ceva în legătură cu acest țipăt în mod particular era diferit.

Terifiat.

Urgent.

Suficient de strident cât să te paralizeze.

L-a propulsat în jos pe scări, prin bucătărie și afară pe ușa din spate înainte de a avea timp să-și dea seama că era desculţ.

S-a uitat în jur frenetic. Nimic nu părea nelalocul lui. Primele raze de soare străluceau prin aburul umed care învăluia copacii și tufișurile. Nu se simţea nici o pală de vânt și o nemișcare ciudată acoperea insula. Chiar și păsările, care ar fi trebuit să-și acordeze vocile pentru corul de la răsărit, erau tăcute. Livada, la mai puțin de nouăzeci de metri de locul în care stătea, era o armată de umbre, cu fiecare soldat marșând în formaţie de luptă.

Richard s-a frecat la ochi și s-a debarasat de astfel de închipuiri fanteziste – se datorau probabil vinului roșu pe care-l băuse seara pentru a amorți sentimentele provocate de hotărârea lui Esther. Capul îi bubuia în ritmul pulsului și avea limba umflată. Era pe punctul de a se întoarce cu spatele, gândindu-se că sunetul sfâșietor trebuia să fi venit din interiorul casei, când cineva a țipat din nou. De data asta era clar a cui era vocea, precum și direcţia

din care venea.

A alergat spre livadă cu inima la gură.

– Esther! Esther, tu eşti? a strigat el. Unde eşti?

S-a împiedicat într-un smoc de iarbă, inconştient că acum pantalonii de pijama erau umezi de la rouă şi a alergat în continuare către sunet. Şi-a imaginat-o rănită, lezată, cu siguranţă în durere: ce catastrofă i s-ar fi putut întâmpla?

În câteva secunde a ajuns la marginea livezii şi apoi alături de Esther. A observat că ţinea o lopată într-o mână şi găleata goală pentru scoici era căzută pe-o parte, pe pământ, lângă ea. Ochii îi erau întunecaţi ca nişte panseluţe pe faţa palidă, iar corpul i se scutura în nişte spasme violente. Nu părea să-i observe prezenţa, nu părea să-l vadă deloc, privind în gol cu ochii sticloşi.

Richard a apucat-o ferm de antebraţe, încercând să liniştească zdruncinăturile.

– Esther, a spus el. Esther, sunt eu, Richard. Ce s-a întâmplat? Care e problema?

Esther s-a prăbuşit la el în braţe, rămânând tăcută pentru mai multe minute în timp ce el continua s-o ţină. În cele din urmă a vorbit, dar cuvintele abia se înţelegeau.

– E Robbie. Bietul, bietul Robbie, a suspinat înainte de a scoate alt bocet sălbatic.

De când începuse s-o trateze, Richard n-o văzuse niciodată pierzându-şi cumpătul astfel. Asta îl speria mai mult decât îl speriaseră ţipetele.

– Ce? A scuturat-o, ca şi cum această acţiune ar fi putut s-o readucă în simţiri. Esther, ce este?

– Robbie..., a îngăimat ea din nou. Este acolo.

S-a tras din braţele lui, s-a întors şi a arătat spre livadă, unde copacii

deveneau mai deși, cu ramurile așa de întrepătrunse, încât era greu să spui unde se termina unul și începea altul. Genunchii i-au cedat și a căzut pe iarbă cu fața în mâini, abandonând lopata.

Richard s-a dus către copacii înnodați, uitându-se înapoi de câteva ori ca să verifice dacă Esther mai era acolo. Nu se mișcase nici un centimetru. În timp ce pătrundea mai adânc în livadă, aburul devenea mai gros și se lupta să vadă mai departe de câțiva centimetri în fața lui. Apoi, dintr-odată, silueta întunecată a unui bărbat a apărut în fața lui.

Primul lucru pe care l-a observat au fost pantofii. Cu șireturile desfăcute, ca și cum s-ar fi grăbit prea tare ca să le lege ca lumea. Și abia apoi a observat faptul că erau suspendați la câțiva centimetri deasupra ierbii înalte, cu o movilă de pietre destul de plate împrăștiată dezordonat sub ei.

Soldatul atârna de un ștreang subțire care fusese legat de una dintre crengile de sus ale mărului, iar capul stătea într-un unghi nenatural.

Richard nu avea idee de unde ar fi putut face rost Robbie de sfoară. Întotdeauna fusese atent să țină astfel de obiecte – de asemenea cuțite și țepușe, toate obiectele care ar fi putut fi folosite în alte scopuri decât cele pentru care fuseseră create – sub cheie.

Avea fața umflată, ochii ieșiți din orbite, limba atârna din gură. Richard s-a simțit cuprins de un val de greață și s-a retras de lângă scenă, împleticindu-se câțiva pași înainte de a vomita fierea în iarbă, opintindu-se până nu-i mai rămăsese nimic în stomac.

Ștergându-și gura cu dosul palmei, s-a întors la corpul care se legăna încetișor, ca și cum ar fi fost un metronom care măsura un adagio. Richard văzuse suficiente imagini terifiante la viața lui, își imaginase că e imun la ele, dar asta, un bărbat la care ajunsese să țină... era de neimaginat.

De ce se întâmplase asta? Avusese o scurtă conversație cu Robbie chiar în ziua anterioară și totul păruse în regulă. Cum era posibil să nu se fi așteptat la așa ceva? S-a învinovățit pentru faptul că fusese atât de concentrat pe Esther în ultimele săptămâni, încât omisese să observe avertismentele. Consiliase și înainte oameni suicidali și odată, la Northfield, pacientul unui coleg folosise

o ramă de ras în baie, dar asta era prima dată când cineva care se afla sub observația lui alesese să-și curme viața.

După o vreme s-a întors cu spatele și s-a dus înapoi spre Esther. Nu mai avea ce face pentru Robbie, cel puțin nu în acest moment, dar spera ca măcar s-o poată consola pe ea.

A găsit-o unde o lăsase, căzută în genunchi și indiferentă față de umezeala din jurul ei. Tremura în continuare, trupul îi fremăta și dinții îi clănțăneau.

– Ar trebui să ne întoarcem în casă.

S-a uitat la el cu teamă în privire.

– Ar fi trebuit să știu. A încercat să-mi spună, a spus ea. Săptămâna trecută, pe plajă.

– Ce să-ți spună?

– Că era îndrăgostit de George.

Richard și-a amintit discuția pe care o avusese cu George chiar înainte de a se duce pe continent. Îi vorbise despre faptul că luase în considerare sinuciderea pe când fusese soldat. „Trăisem într-un frig așa de usturător și eram complet mizerabil!“, spusese George. „Am ajuns până în punctul în care nu-mi mai păsa cu adevărat ce se întâmpla cu mine. Într-o zi îmi curățam arma și mi-a venit acest gând – un clic al piedicii, o smucitură a declanșatorului, și totul s-ar fi sfârșit. O evadare binecuvântată. Mi-au tremurat degetele în timp ce m-am forțat să pun dispozitivul de siguranță la loc. Nu voiam să mă sinucid, cel puțin nu cred asta, dar după aceea mi-a fost teamă. Teamă că aș fi putut s-o fac dintr-o pornire și că, dacă aș fi făcut-o, aș fi dezamăgit pe toată lumea, mai ales pe oamenii mei.“ Richard o avertizase pe Jean să fie atentă la George cât timp el era plecat, dar nu îi trecuse prin cap să se îngrijoreze pentru Robbie.

Crezuse că bărbatul făcea niște progrese remarcabile și că ar fi fost gata să se întoarcă pe continent în câteva săptămâni. De fapt, discutaseră chiar în ziua anterioară despre cum avea să fie viața lui când avea să plece de pe Embers și

Richard confirmase că timpul pe care Robbie trebuia să-l petreacă pe insulă se apropia de sfârşit. Era posibil ca acesta să fi fost factorul declanşator?

Richard şi-a cuprins capul cu mâinile.

Trebuia chemată poliţia; practica lui avea să fie examinată, poate chiar suspendată, dar nu avea timp să se îngrijoreze pentru asta acum. Prima lui preocupare era pentru Esther şi pentru ceilalţi pacienţi. Îşi putea imagina foarte bine efectul asupra lor, cum lunile de recuperare ar fi putut fi pierdute, oamenii fiind aruncaţi înapoi în nesiguranţa disperării lor. Sinuciderea avea să aibă un efect devastator asupra tuturor, dar George avea să sufere cel mai mult.

– Haide, draga mea, să ne întoarcem în casă.

A întins o mână spre Esther şi a ajutat-o să se ridice.

CAPITOLUL 43

Londra și St Mary's, primăvara lui 2018

– Îl chema – îl cheamă – Richard Creswell.

Vocea lui Esther a tremurat în timp ce a pronunțat numele, ca și cum ar fi fost un cuvânt pe care nu-și permisese să-l rostească de foarte mult timp.

– Era doctor pe Embers. Nu am intenționat să ne îndrăgostim. Eram cei mai buni prieteni...

– Dar el era doctorul tău. Tu erai pacienta lui. Erai bolnavă. Vulnerabilă, a întrerupt-o Eve, cu o expresie de uimire. Și fuseseși internată de soțul tău.

– Nu mă judeca, Eve, a spus Esther. Nu fără să știi cum a fost. La început am fost la fel de furioasă ca tine. Nu-mi puteam imagina că John ar fi putut să mă trimită de acasă, departe de Teddy și de căminul meu, fără consimțământul meu. Dar nu era o chestiune așa de simplă...

– Dar... a întrerupt Eve din nou.

– Lasă-mă să termin, iubita mea. Și te rog... m-am judecat singură destul de aspru.

Eve și-a mușcat limba, redusă la tăcere.

– Eram cei mai buni prieteni. Stăteam de vorbă. Adică chiar vorbeam. Despre politică și psihologie, muzică, artă, literatură... iar el mă asculta, îmi aprecia opinia. Știi cât de rar se întâmpla asta pe vremea mea? Ei bine, era ceva rar, dă-mi voie să-ți spun. Mă vedea ca pe ceva mai mult decât o casnică, mai

mult decât o mamă. Era incredibil de atrăgător. Presupun că eram vulnerabilă, dar nu era nimic de genul acesta. Mă vedea pe mine, vedea exact cine eram și cine aș fi putut fi.

– Și ce s-a întâmplat?

– M-am făcut mai bine și am venit acasă. Aveam responsabilități aici – bunicul tău, Teddy desigur.

– Trebuie să fi fost greu, a spus Eve. Adică să părăsești un bărbat de care erai așa de îndrăgostită, să știi că nu aveai să-l mai vezi niciodată.

– A fost, a spus Esther. Dar în oricare dintre variante ar fi fost greu. Îl iubeam așa de tare pe Teddy și știam că, dacă l-aș fi ales pe Richard, nu aș fi putut să-l țin pe Teddy cu mine. Bunicul tău nu ar fi acceptat niciodată asta. A trebuit să fac tot ce am putut mai bine. Întotdeauna am crezut că într-o bună zi... că avea să apară într-o bună zi sau că aș fi putut să dau de el din nou. A oftat. Nu uiți niciodată acest fel de iubire.

Mintea lui Eve s-a îndreptat spre David, de care la un moment dat își imaginase că era așa de îndrăgostită și la care acum abia dacă se mai gândea.

– L-ai căutat? Adică după ce a murit bunicul? a întrebat Eve.

– Nu mi s-a părut corect, nu imediat, în orice caz. Apoi m-am gândit că cel mai probabil se căsătorise, își continuase viața, și nu voiam să fiu cea care să deranjeze. Aș fi provocat mai multe probleme decât ar fi fost cazul. Oricum, se poate să nu fi vrut să audă de mine, nu după ceea ce i-am spus.

– O, Buni, a spus Eve. Ce ai spus?

Esther a scuturat din cap, cu gura strânsă.

– Am crezut că sunt blândă, dar în realitate am fost de neiertat de crudă.

– Și acum?

– Citește scrisorile, a spus Esther, întinzându-i-le lui Eve. Și atunci vei știi de ce trebuie să încerc să-l găsesc. Asta în cazul în care mai trăiește.

– O să te ajutăm, a spus Rachel. Dacă mai trăiește, o să-l găsim, vă promit. Este o poveste atât de incredibilă. Merită – dumneavoastră meritați – să aflați, să-l vedeți din nou. Sper numai că nu e prea târziu.

– Deci cum te-ai descurcat? a întrebat Jonah când Rachel s-a întors pe St Mary’s.

– Bine... și prost, a răspuns Rachel.

Stăteau pe peretele cheiului, mâncând înghețată. Vremea devenise dintr-odată mai caldă și, când Rachel dăduse peste Jonah pe când cobora de pe feribot, el sugerase înghețata. Era o senzație plăcută să fie din nou pe insule; începuse să-i placă lumina blândă și liniștea locului.

– Spune-mi mai întâi partea bună.

– Ei bine, încă mai am o slujbă. Atât timp cât pot închiria o barcă, a spus ea.

El i-a zâmbit, ridicând mâna ca să bată palma. Ea a vrut să-l lovească, dar Jonah i-a prins mâna și a ținut-o, răsucindu-și degetele în jurul degetelor ei și strângându-le. Această acțiune simplă a făcut ca inima lui Rachel să se contracte inconfortabil și a simțit cum e străpunsă de o săgeată de avertizare. Nu ar fi fost bine să se atașeze prea tare de el, nimic bun nu ar fi putut să iasă din asta, și-a spus ea, și îl plăcea prea mult ca să-l rănească.

– Deci care e partea proastă? a întrebat, dând drumul mâinii ei.

– Proiectul a fost extins.

– Dar asta cu siguranță e ceva de bine?

– A trebuit să mă angajez să stau aici pentru următorii cinci ani.

El nu a spus nimic.

– Nu înțelegi. Nu stau nicăieri mai mult de doi ani.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu?

Ea a ezitat.

– Pur și simplu, întotdeauna a fost mai ușor așa. Viața e prea scurtă și sunt prea multe lucruri în lume care merită văzute. Urăsc ideea de a fi legată de un loc.

– Sau o persoană?

– Nu am spus asta.

– Nu era nevoie. Cunosc genul tău.

– Și care ar fi acest gen? a întrebat ea cu precauție.

– Femeile ca tine îi consumă și îi scuipă de bărbați înainte de micul dejun.

– Poftim?

Suna ca și cum ar fi glumit, dar era un ton în vocea lui pe care nu-l mai auzise înainte.

– Faci singură legea. Nu răspunzi față de nimeni, faci exact ce-ți place.

– Și asta e o problemă pentru tine? a replicat ea.

– Încă nu m-am hotărât, a spus el cu o expresie ironic serioasă pe față.

Rachel a privit înghețata și apoi spre ocean, care avea o nuanță închisă de safir ce se întindea la nesfârșit. Jonah o văzuse ca și cum ar fi fost transparentă, iar asta o destabiliza. În minte i-a apărut un rând dintr-o scrisoare: „Amintirea zilelor pe care le-am petrecut împreună mă încălzește noaptea...“ A știut cu o certitudine neașteptată că avea să țină minte pentru totdeauna această zi, această oră, felul în care pur și simplu a stat pe chei, lingând înghețată din caramel sărat împreună cu un bărbat care o făcea să se simtă în același timp neliniștită și ca acasă.

– O, am întâlnit-o pe Esther Durrant, a spus ea. Am căutat-o online și am

localizat-o într-o casă din Londra. Este foarte bătrână, dar e încă în toate mințile.

Jonah și-a ridicat sprâncenele.

– Și aici lucrurile devin cu adevărat interesante... m-a rugat s-o ajut să găsească persoana care i-a scris scrisorile. Nu a mai primit nici o veste de la el – au trecut mai mult de șaizeci de ani. Era doctor – Richard Creswell.

– Crezi că încă îl iubește?

Rachel a pufnit.

– Poate într-adevăr iubirea să dureze așa de mult? Adică... fără să vezi pe cineva? Era o idee așa de abstractă; îi era greu să-și imagineze.

– Desigur. De ce nu?

– Ești un romantic incurabil, Jonah, știai asta?

El și-a încrucișat brațele peste piept.

– Recunosc.

Amândoi râdeau, așa că nu au observat până când a fost prea târziu, cum un pescăruș, chitit pe ultima gură din înghețata lui Rachel, s-a lăsat în jos și a furat-o.

Când Esther le spusese lui Rachel și lui Eve despre Richard Creswell, Rachel se gândise în sinea ei că șansele ca bărbatul să fie în continuare în viață erau slabe. Dar bătrâna păruse așa de plină de speranță încât nu dorise s-o dezamăgească și promisese să facă tot posibilul să încerce să dea de el.

Începând să caute pe Google, Rachel a diminuat posibilitățile. Erau mulți bărbați Richard Creswell, dar nici unul dintre ei din generația potrivită. Apoi, după aproape o oră de căutare, a dat peste o menţiune a numelui lui într-o lucrare academică obscură, despre șocul nervos în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial. Bingo. El trebuia să fie. A citit extrasul, ceea ce a condus-o la un spital din Birmingham, numit Northfield. A căutat din nou, dar a aflat că se închisese în 1995. Asta însemna că erau şanse mici de a găsi evidenţele lor, nu ar fi avut idee de unde să înceapă căutările.

Esther spusese că nu ştia unde putea să se fi stabilit după ce plecase de la Little Embers.

– Sinceră să fiu, nu mi-am permis să mă întreb. Aveam viaţa mea pe care trebuia s-o continui şi, dacă m-aş fi uitat în urmă, nu aş fi făcut nimic altceva decât să prelungesc suferinţa, a spus ea.

Rachel a început la modul logic. Unde locuise doctorul înainte de Little Embers? Unde crescuse? I-a trimis un mesaj scurt lui Eve, ca să vadă dacă putea să afle de la bunica ei ceva despre copilăria doctorului Creswell.

Aproximativ o oră mai târziu, telefonul a zbârnâit din nou. Eve răspunsese.

Cornwall. „Lost“ şi nu ştiu mai cum, nu departe de Bodmin. Nu-şi aminteşte nimic mai mult decât atât.

Nu avea prea multă informaţie de la care să pornească, dar Rachel era gata să răspundă provocării – nu era ca şi cum ar fi avut altceva mai bun de făcut până când i se vindeca încheietura.

Altă căutare a scos la iveală un oraş pe nume Lostwithiel. Arăta promiţător. Exista o bibliotecă locală şi i-a căutat numărul de telefon. Tocmai era pe punctul de a suna ca să vadă dacă putea vorbi cu cineva, când s-a auzit o bătaie puternică în uşă.

Venise Janice, ţinând în mână o tavă acoperită cu un prosop de vase.

– Bună, iubire. M-am gândit că ţi-ar plăcea nişte prăjitură. Proaspăt coaptă azi-dimineaţă. Nu o pot mânca singură pe toată.

Rachel s-a dat în spate ca s-o lase să intre.

– Jonah mi-a spus că ai găsit nişte scrisori.

Janice se aşezase la masa din bucătărie în timp ce Rachel punea pe foc un ibric de ceai. Avea ochii luminoşi la perspectiva unei poveşti picante. În mod evident, prăjitura fusese un pretext, nu că pe Rachel ar fi deranjat-o.

– Aşa e, a recunoscut Rachel, explicând că fuseseră în valiza de haine pe care Leah i le dăduse să le poarte pe insulă.

– Şi am găsit-o pe femeia căreia îi erau adresate.

– O, povesteşte, te rog, mai departe, a spus ea, sprijinindu-se în faţă de coate ca şi cum nu ar fi vrut să rateze nici un detaliu.

Rachel a povestit cum făcuse ca s-o găsească pe Esther, adăugând:

– Şi acum m-a rugat s-o ajut să-l găsească pe cel care a scris scrisorile – un doctor Richard Creswell, cel care a fost pe Embers cu ani în urmă.

– Numele îmi sună cunoscut, a spus Janice.

– Ar trebui să aibă peste nouăzeci de ani acum şi s-ar putea chiar să nu mai trăiască, dar trebuie să aflu – nu am putut s-o refuz, nu după ce am citit scrisorile.

– De ce nu?

– Sunt cele mai frumoase scrisori de dragoste pe care le-am citit. Nu că aş fi citit aşa de multe, dar înţelegi ce vreau să spun.

– Ooo, a spus Janice, luând o gură mare din felia de prăjitură pe care Rachel i-o pusese în faţă. Nu cred că mi-a scris cineva vreo scrisoare de dragoste.

– Nici mie, a spus Rachel, tânjind dintr-odată după ceva ce nu mai tânjise niciodată.

– Deci de unde ai început?

– Google.

– Ai avut vreun noroc?

– Nu chiar. Oamenii aşa de bătrâni în general nu prea au amprentă digitală. Tot ce am în acest moment este numele oraşului din zona în care a locuit când era mic.

– Pot ajuta? Muzeul are nişte opţiuni de căutare bune.

– Sigur, poţi încerca, s-a scuturat Rachel. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. La urma urmei, s-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie.

– Sau s-ar putea să fie prea târziu oricum.

– Adevărat. Dar cred că i-ar permite lui Esther să se liniştească – ştii, dacă ar afla ce s-a întâmplat cu el. Cred că s-ar putea să-l iubească în continuare.

– O, sunt moartă după o poveste de dragoste bună, a spus Janice.

Târziu în acea după-amiază, în timp ce soarele începuse să apună şi ea mergea pe cala din apropierea pubului, Rachel a simţit un junghi de vinovăţie când a observat punctul de acostare în care fusese legat Soleil la un moment dat. Se frământa din cauza promisiunii pe care i-o făcuse doctorului Wentworth, cum că avea să ducă proiectul la bun sfârşit, ceea ce însemna să stea pe insulă încă cinci ani.

– Alooo!

S-a uitat în sus şi a văzut o siluetă de-acum familiară puţin mai departe pe dig.

– Leah, ce faci aici? a întrebat când femeia s-a apropiat. Credeam că nu pleci niciodată de pe Embers?

Gândul lui Rachel s-a dus la întâlnirea pe care o avusese cu negustorul de artă din Londra.

– Niciodată să nu spui niciodată. Oricum, m-am gândit că a venit momentul să mai ies și să mă învârt puțin. Vii cu mine la un pahar?

Erau la numai câțiva pași de The Mermaid.

Rachel și-a ascuns surprinderea, atât din cauza apariției neașteptate a lui Leah, cât și din cauza sugestiei de a bea ceva.

– Sigur. De fapt, fac cinste. Măcar atât pot să fac.

– Tanqueray, a spus hotărâtă Leah. Dublu.

Era încă destul de devreme și pubul era liniștit când au împins ușa grea a localului ca să intre. S-au așezat într-un colț și Rachel s-a dus la bar, comandând câte un gin tonic pentru fiecare. S-a hotărât să nu pună la îndoială cererea lui Leah pentru o porție dublă.

Două pahare mai târziu și Rachel începuse să simtă cum e cuprinsă de o strălucire caldă. Și Leah era mult mai vorbăreață decât fusese pe Embers. Discutaseră despre proiectul lui Rachel și ea se destăinuise în legătură cu promisiunea de a rămâne pe insule pentru a-l termina.

– Nu e neapărat un lucru rău, știi, a spus Leah, cu vocea alunecându-i peste silabe. Stai! Pune-ți niște rădăcini. Care e cel mai grav lucru care ar putea să se întâmple?

Rachel și-a dat seama că nu mai avea un răspuns la această întrebare.

– Oricum, a spus. Tu și Jonah...

– Nu există eu și Jonah, a spus repede Rachel. Suntem strict în zona prieteniei.

– Ei bine, ar trebui să faci ceva în legătură cu asta, bărbatul e superb.

– Cred că el caută ceva mai serios decât pot eu să-i ofer, a recunoscut ea.

– De ce ție frică? Toată lumea are nevoie de cineva.

– Uite cine vorbește! a spus Rachel. Te-ai izolat complet. Spune-mi, de ce ai ales o asemenea viață?

– Ascultă, Rachel, am făcut greșeli în trecut, am dat la o parte oameni care au încercat să mă ajute, au încercat s-o ajute și pe Tabitha. Poate dacă aș fi acționat mai devreme, lucrurile ar fi stat altfel, dar, în același timp, eram prinsă în dramele mele personale... să devin un artist consacrat, să pictez ca un demon, fiind ignorantă vizavi de ceea ce se întâmpla chiar sub nasul meu. Eram departe de a fi o mamă perfectă, iar tatăl ei... ei bine, asta e o altă poveste.

– Sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut mai bine.

Rachel a presupus că alcoolul era vinovat pentru confidențele neașteptate ale lui Leah.

Leah a privit-o cu tristețe.

– Până la urmă, asta e tot ce putem face.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, a insistat Rachel.

Leah a privit-o drept în ochi.

– Sunt o impostoare, Rachel. Ca artist. O, am avut puțin talent la un moment dat, dar nu a ținut mult. După tot ce s-a întâmplat cu Tabitha, am pierdut tot. Pe ea, munca mea. Nu mai puteam să văd pe nimeni, pe nici unul dintre prietenii mei, sigur nu pe dealerul meu. Am fugit, presupun, mai întâi în Scoția și apoi aici. Nu simțeam ca și cum aș fi avut dreptul la viața pe care o avusesem la un moment dat, am crezut că aș fi putut să mă ascund și toată lumea ar fi uitat de mine. Că eu aș fi putut uita de mine.

Rachel a vrut să spună ceva, dar Leah a continuat:

– Doar că lucrurile nu au ieșit chiar așa. Am încercat să renunț complet la pictură, dar mi-am găsit calea înapoi. Undeva de-a lungul drumului, a încetat să-mi mai pese dacă eram bună. Faptul de a picta era suficient. Noi două nu suntem așa de diferite, știi, a continuat Leah. Cu excepția faptului că eu am

avantajul câtorva ani mai mulţi de experienţă greu câştigată. Tot ce vreau să spun este că faptul de a te izola, literalmente sau emoţional, nu este chiar cel mai bun curs de acţiune. Am crezut că, dacă am să stau departe de toată lumea, nu o să mai rănesc pe nimeni, şi nici ei nu o să mă rănească pe mine. Nu mai sunt aşa sigură că am avut dreptate.

Rachel a auzit adevărul cuvintelor ei.

– Eşti tânără, nu aştepta, pentru numele lui Dumnezeu, până va fi prea târziu. Rămâi blocat în mizeria asta de viaţă, bucuria şi tristeţea... bea mult... apropo de asta... S-a ridicat nesigură în picioare, mijind ochii spre ceasul de deasupra barului. Mai vrei un pahar?

I se împleticea limba în gură.

Rachel a observat la rândul ei cât era ceasul şi s-a uitat afară pe geam, unde se făcuse întuneric fără ca ea să-şi fi dat seama.

– Nu cred că te duci înapoi pe Embers în seara asta, a spus ea.

Leah a scuturat din umeri.

– Presupun că nu.

Rachel nu mai avea chef să bea şi nu credea nici că lui Leah i-ar fi făcut bine.

– De ce să nu comandăm ceva de mâncare şi poţi veni să stai la mine? a sugerat ea. Am o cameră liberă şi pot să găsesc şi o periuţă de dinţi.

Leah a zâmbit larg la ea.

– Grozav. Mai comand un rând.

Rachel nu avea nici o şansă să refuze.

CAPITOLUL 44

Little Embers, primăvara lui 1952

Cu un braț în jurul umerilor ei, Richard a condus-o pe Esther înapoi în casă și a rugat-o să stea în salon. Acum era liniștită și cu ochii limpezi, tremurul de mai devreme încetase, dar el avea să fie bântuit ani de zile după aceea de expresia ei când a găsit-o. Nu credea că era cu putinţă ca un om să fie atât de alb la față, mai alb chiar decât laptele, spălat de orice culoare.

Părea că nimeni altcineva nu fusese trezit de țipetele lui Esther și deși ura să plece de lângă ea, s-a dus s-o trezească pe Jean. Știa că se putea baza pe asistentă să-și păstreze mintea limpede și, în timp ce-i explica ce se întâmplase, ea a dat scurt din cap înainte de a spune:

– O să avem nevoie de o scară și de ceva cu care să tăiem sfoara. Putem pune corpul lui într-una din cabane, nu cred că e o idee bună să-l aducem în casă.

Era foarte la obiect, fără emoții, vorbind grăbit și în șoaptă. S-a simțit recunoscător pentru calmul ei.

– Absolut, a fost el de acord. Este o scară în șopron și o să aduc și un cuțit. Nu și-a dat seama că era în continuare în pijama și halat de casă, nici că ar fi trebuit să se încalțe.

Au mers împreună pe urmele întunecate de pași, până în livadă.

Jean a icnit delicat când a văzut silueta legănată a lui Robbie, dar a sufocat senzația și a ținut bine scara în timp ce Richard s-a urcat pe ea.

– O, Doamne! Nu.

Richard a văzut că o parte din frânghia pe care o folosise Robbie ca să se spânzure era o curea de la binoclul lui George. A ridicat cuțitul și a început să taie pielea. A lucrat repede, a mișcat scurt cuțitul în față și în spate și Robbie a căzut ca o greutate de plumb pe pământ. Nu exista un mod mai delicat de a o spune.

– Iau eu brațele dacă dumneavoastră apucați picioarele, a spus Jean după ce Richard coborâse de pe scară.

Acesta era din nou recunoscător pentru raționamentul rapid și clar.

Împreună au progresat uimitor spre cabanele de piatră de pe partea de vest a insulei. Richard a împins ușa celei mai apropiate dintre ele cu umărul și s-au împleticit înăuntru. Era o locuință simplă, cu două camere sărăcăcios mobilate, dar într-una dintre ele era un pat simplu, cu ramă metalică. Au ridicat corpul lui Robbie pe saltea și Jean a găsit o pătură. Richard a observat cum și-a făcut cruce când l-a acoperit cu pătura.

– Va trebui să anunțăm poliția, a spus Richard când Jean s-a întors cu fața la el. E bine că vasul trebuie să vină azi. Putem trimite un mesaj la St Mary's până diseară.

– Da, a agreat ferm Jean. Dar cred că avem nevoie de o cană de ceai tare mai întâi.

– Chiar că. Ar trebui să mă duc și la Esther, să văd ce face.

– De ce nu mă lăsați pe mine să fac asta? Ați suferit amândoi un șoc teribil.

Richard a ezitat. Dacă ar fi insistat să meargă la Esther, asta ar fi fost o dovadă în plus a sentimentelor pe care le avea pentru ea.

– Bună idee, a spus. O să le spun bărbaților pe măsură ce apar, și doamnei Biggs.

– Cred că s-ar putea să fie deja în bucătărie.

– Da, da... Așa cred.

Richard s-a simţit deodată pierdut şi confuz vizavi de ce ar fi trebuit să facă mai întâi.

– Ceai tare, l-a instruit Jean. Şi cred că are nişte zahăr ascuns pe undeva. Spuneţi-i să pună două linguriţe. Cu vârf.

Când Richard a ajuns în bucătărie, nu era nici urmă de doamna Biggs şi, în loc să pună ibricul pe aragaz, s-a dus în cămară, unde ştia că era ascunsă o sticlă de whisky, pe un raft de sus. A turnat o cantitate apreciabilă într-o cană şi s-a aşezat la masă, ameţit. S-a întărit ca să-i spună lui George. Îşi putea imagina foarte bine reacţia bărbatului, spera că nici unul dintre ei nu avea să cedeze. El trebuia să rămână puternic. A hotărât să le spună în grup, ar fi fost o modalitate mai blândă – atât pentru el însuşi, cât şi pentru bărbaţi.

Trebuia de asemenea s-o informeze pe ruda cea mai apropiată a lui Robbie, sora lui, şi nu avea idee ce ar fi putut să-i spună ca să îmblânzească lovitura. Se simţea complet responsabil. I-l încredinţase pe fratele ei, iar el o dezamăgise. Cana s-a zdruncinat, tremurând pe masă când a ridicat-o. A dat băutura peste cap, strâmbându-se în timp ce lichidul chihlimbariu îi ardea gâtul.

Mai târziu în acea dimineaţă, după ce îşi revenise rezonabil în simţiri, a adunat pe toată lumea în salon ca să le explice situaţia. Reacţiile au variat de la uluire la resemnare. Wilkie nu putea înţelege, întrebând iar şi iar de ce nu observase nimeni, mai ales el.

– Am crezut că eram prieteni, a protestat el. Ar fi putut să-mi spună dacă ceva era în neregulă, dacă ceva îl deprima, ştiţi.

– Nu te învinovăţi, a spus Richard. De cele mai multe ori, persoanele cele mai apropiate habar nu au. Nici măcar eu nu ştiam că avea gânduri suicidale. Dacă e ca vina să fie pe umerii cuiva, ar trebui să fie integral pe umerii mei.

– Trebuie să-l văd.

Vocea lui George a fost joasă şi Richard a observat că piciorul drept îi sărea

ca și cum ar fi fost electrocutat, deși bărbatul nu părea conștient de mișcare. Richard a vrut să-i așeze o mână liniștitoare pe genunchi, dar s-a abținut. Trebuia să încerce să păstreze o distanță profesională, altfel ar fi pierdut controlul asupra propriei persoane și asupra întregii situații. Și-a încleștat falca.

– Nu te pot opri, dar nu cred că va ajuta, a răspuns, încercând să pară calm.

– Cu tot respectul, doctore, am văzut suficiente cadavre la viața mea.

– Exact din cauza asta nu cred că este o idee bună, a răspuns el.

– Mi-e teamă că, în această situație, o să fac așa cum consider, dacă nu vă deranjează. Și, dacă aș putea, aș vrea să... să...

S-a oprit să-și recapete suflul. Richard își dădea seama că George încerca să nu cedeze în fața tuturor.

– Să-i pregătesc lucrurile.

– E destul de neortodox, dar nu văd de ce nu.

– Cred că ar fi o idee bună, a spus Jean.

Esther a rămas tăcută. Richard a simțit cum îi caută privirea din partea cealaltă a camerei. I-a aruncat un zâmbet despre care a sperat că era liniștitor, dar a rămas cu gândurile concentrate asupra lui George. Era în situația cea mai riscantă dintre toți, urma să aibă nevoie de cea mai multă observație și ajutor.

În timp ce ceilalți părăseau încăperea, Richard i-a făcut semn lui Esther să rămână în urmă. Ușa s-a închis și au rămas singuri.

– Ești sigură că ești bine? a întrebat.

Ea a dat din cap.

– Nu mă pot opri să-i văd fața...

– Știu. Dacă te consolează cu ceva, nici eu.

Richard a lovit cu pumnul în masă, speriind-o.

– Ar fi trebuit s-o văd venind, a spus. Eram doctorul lui. Ar fi trebuit să-l ajut. Nu să... Am fost mult prea prins cu alte lucruri și mi-am neglijat îndatoririle.

– Este uimitor ce lucruri putem ascunde față de ceilalți, chiar și de cei apropiați, a spus Esther, încercând să se înțeleagă rațional cu el.

– Nu, a strigat el. Eu sunt responsabil pentru această tragedie. Era în grija mea. Ar fi trebuit să prevăd asta.

A inspirat adânc.

– Îmi pare rău că tu l-ai găsit, a spus pe o voce mai calmă. Ce făceai în livadă la ora aceea matinală? Arătai ca și cum ai fi fost pe drum spre plajă, dar plaja e în altă direcție.

– Da, știu. Eu... ei bine, dacă trebuie să știi, mi s-a părut că am auzit pe cineva, cineva care plângea. A oftat. Am crezut că era Teddy. Mintea îmi joacă în continuare feste și, deși mi-am spus că nu e cu putință, a trebuit să mă duc să verific.

– O, draga mea!

A pus o mână pe umărul ei și Esther s-a întors spre el. I-a simțit parfumul familiar și încă ceva, ceva pe bază de plante, ce se suprapunea peste mirosul ei.

– Ce e mirosul ăsta? a întrebat în timp ce-i ridica mâinile spre buze.

– Rozmarin. Pentru amintire. Am lăsat un buchet lângă ușa de afară. Poți să îl bagi în buzunarul lui? O s-o caut și pe Susie. Ar vrea să fie cu el.

Richard a fost impresionat de atenția ei și de faptul că se adunase așa de repede. Era mai puternică decât crezuse.

Esther l-a luat în brațe și au stat așa împreună, ca și cum ar fi fost

supraviețuitorii unui naufragiu. Richard a simțit cum dorința pe care și-o reținuse pentru prea mult timp îl traversează ca un flux și nu a avut puterea de a rezista buzelor ei când și-a ridicat fața spre el. Esther l-a întâmpinat cu o ardoare egală, iar Richard a privit-o în ochi. Aveau în ei o promisiune.

– Ești sigură? a întrebat, cu respirația întreruptă.

Ea a dat din cap.

– Nimic nu mai contează, nimic altceva decât asta, acest moment.

Părea irațional, dar era ca și cum singura modalitate de a contrabalansa greutatea apăsătoare a morții era să facă ceva complet opus, un gest de reafirmare a vieții. Richard a renunțat la controlul strict pe care îl exersase timp de atâtea săptămâni. Era inconștient de faptul că cineva ar fi putut intra peste ei în orice clipă, nici măcar nu-i mai păsa dacă ar fi făcut-o. Ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul, a desfăcut nasturii din perle ai bluzei lui Esther și i-a cuprins pieptul cu palmele prin dantela delicată a sutienului.

Esther a icnit și s-a întins din nou către el, trăgându-l spre canapea. Au căzut pe ea, cu trupurile lipite unul de altul, brațele și picioarele încolăcite, cu pasiunea crescând între ei, consumându-i. Richard și-a trecut mâinile peste pielea ei, pierdut din cauza senzației, a satinului pielii, a moliciunii părului, a mirosului delicat, familiar. Esther s-a deschis pentru el și și-au căutat din nou buzele, privindu-se, în timp ce Richard s-a înecat în profunzimile ochilor ei violet. Lumea din jurul lor s-a contractat până când singurul lucru care a contat au fost ei împreună, într-un moment care a părut să se întindă pentru eternitate.

– Câteodată am senzația că ești singurul lucru din această lume care are sens, a spus Esther când stăteau după aceea împreună, încolăciți, satisfăcuți.

– Știu, a spus Richard, aranjându-i părul de pe frunte și așezând un sărut pe pielea fină.

– Dar nu se mai poate întâmpla din nou, a spus ea cu resemnare în ton.

Era îmbujorată, cu faţa la fel de roşie ca sfârcurile şi părul, o încâlceală sălbatică. Nu fusese niciodată mai frumoasă de atât în ochii lui Richard.

– Nu, a fost el de acord, dezolat chiar în timp ce rostea cuvintele.

– Nimic nu s-a schimbat. Tot trebuie să plec.

– Înţeleg.

Părea începutul sfârşitului.

CAPITOLUL 45

St Mary's, primăvara lui 2018

Accentul de la capătul celălalt al firului era vâscos ca melasa şi lui Rachel îi era greu să-l înţeleagă, nu în ultimul rând din cauza capului care îi bubuia de la ginul pe care îl dăduse peste cap cu Leah în seara anterioară. Sunase la biblioteca Lostwithiel, în speranţa că ei ar fi putut să arunce nişte lumină în privinţa locaţiei doctorului Creswell. Înţelegea cam un cuvânt din cinci şi a trebuit s-o roage pe femeie de mai multe ori să repete, înainte de a prinde ideea.

– Deci a fost o familie cu numele Creswell care a trăit în zonă? a întrebat.

– Dap, şi mai e încă.

– Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Rachel a pus telefonul jos, mulţumită să fi aflat măcar atâta lucru. Avea să caute numărul în cartea de telefon online corespunzătoare zonei respective. Dar mai întâi, trebuia să-şi trezească oaspetele, care sforăia zgomotos în al doilea dormitor de la etaj, în ciuda faptului că era trecut de ora zece.

Clopotele bisericii au anunţat miezul zilei înainte ca ea să fi expediat acasă o Leah destul de şifonată, care îl convinsese pe Tom de la Co-op s-o ducă înapoi pe Little Embers. Rachel a promis s-o viziteze imediat ce avea să se lanseze la apă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, a spus Leah, îmbrăţişând-o la plecare.

Rachel s-a aşezat la masă şi a fost surprinsă de constatarea că mâinile îi

tremurau înainte să dea telefonul. Găsise numărul pe care îl căuta – era un Creswell, doctor R care trăia în Milltown, în Cornwall de Nord. Verificase pe o hartă online și satul era destul de aproape de Lostwithiel. Părea că dăduse peste persoana pe care o căuta.

– Alo, a spus ea când cineva a răspuns la telefon. Aș vrea să vorbesc cu doctorul Creswell, dacă se poate.

– La telefon. Vocea era bătrână, scârțâită și bărbatul a tușit zgomotos imediat ce a răspuns la telefon. Îmi cer scuze. Cu ce pot să vă ajut?

– Numele meu este Rachel Parker. Nu mă cunoașteți, dar am o informație pentru dumneavoastră, a început ea.

– Dacă sunteți unul dintre agenții aceia nenorociți de vânzări, nu sunt interesat. Duceți-vă și deranjați pe altcineva, a spus el.

– Nu, nu, nu e vorba despre așa ceva, a spus Rachel grăbită. Vă rog să nu închideți. Ați cunoscut la un moment dat pe cineva pe nume Esther Durrant?

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea și Rachel s-a gândit că era posibil să-i fi închis telefonul în nas.

– Alo...?

– Ce este? Ce i s-a întâmplat? A murit?

– Nu, este încă în viață.

Rachel ar fi jurat că a auzit un suspin de ușurare. Ori asta, ori era numai energia statică de pe fir.

– Aș vrea să vin și să vorbesc despre ea cu dumneavoastră, dacă aș putea?

Rachel și-a ținut respirația, sperând la un răspuns pozitiv.

– Miercuri, la ceai. Funcționez mai bine după-amiaza.

Rachel a fost încântată de invitație, așa cum era ea.

– Mulțumesc, mulțumesc, doctore Creswell. Nu veți regreta, vă promit.

Bărbatul și-a dres vocea, a tușit, apoi conversația s-a întrerupt.

Mai târziu în acea după-amiază, în timp ce senzația de claustrofobie începea să se instaleze, Rachel a plecat la o plimbare. Durerea din degete și încheietură aproape dispăruse, atât timp cât nu își folosea prea mult mâna, și s-a trezit tânjind după aer curat. Burnița din ziua anterioară se oprise și când a privit afară pe geamul de la bucătărie, a văzut un cer senin, luminos. Din fericire, avea o pereche de adidași care se închideau cu arici, și deși se putea să nu fie la fel de potriviți pentru teren ca noile ei ghete de cățărare, erau cel puțin mai ușor de încălțat și descălțat. Încă nu putea spera să mânuiască șireturile. Și-a verificat harta și s-a hotărât că ar fi trebuit să încerce să facă un ocol complet al insulei.

Nu ajunsese mai departe de cheiul de la Hugh Town, când aproape a fost secerată de o femeie cu părul sălbatic și îmbrăcată cu aceeași salopetă de pescuit pătată cu vopsea pe care o avusese pe ea și în ziua precedentă.

Era Leah din nou, cu o sacoșă de cumpărături. Deci încă nu ajunsese pe Embers.

– Salut! a strigat ea, așteptându-se la un răspuns cald.

– Tu! a spus Leah când a ajuns lângă ea. Eram în drum spre tine.

S-a uitat la Rachel cu gura strânsă.

În acea clipă, Rachel a știut instantaneu ce se întâmplase. A făcut ce a putut să minimalizeze lucrurile, să se prefacă nevinovată.

– Ce faci? a întrebat. Ai uitat ceva?

– Ce fac? Ce naiba fac? Îți spun ce fac. O mică javră băgăcioasă și vocală l-a contactat pe agentul meu, nu-i așa? Este o singură persoană care ar fi putut face asta.

Leah era furioasă de-a binelea. La auzul tonului ridicat, un mic grup de oameni se adunase, dar stăteau toți la distanță, nedorindu-și să fie atrași în ceartă, dar dornici totuși să audă detaliile.

– Pot să-ți explic, a început Rachel.

Leah a ridicat o mână.

– Nici să nu încerci. Amber, de la oficiul poștal, a spus că Max a încercat să dea de mine, a sunat-o să lase un mesaj. Știi cine e Max, nu-i așa? S-a uitat la Rachel, care a dat din cap prostește. Ce-ți dă dreptul să-ți bagi nasul în viețile altor oameni? Hei? Cine crezi, mai exact, că ești? Am avut grijă de tine, ți-am salvat nenorocitul de cur australian și acum asta, asta e mulțumirea pe care o primesc? Mă spionezi în propria casă, nu ții cont de dorințele mele, de fapt, de indicațiile mele stricte... Și când mă gândesc că mi-am imaginat că am fi putut fi prietene bune.

Leah stătea acum așa de aproape de Rachel, încât aceasta îi simțea respirația caldă pe față. Avea izul inconfundabil de gin.

– Trebuie să înveți să-ți vezi de nenorocita ta de treabă, fetițo.

– Îmi pare rău, Leah. Am crezut că ajut.

– Ajuți? Ce știi tu despre a ajuta? Ești așa sigură că știi ce faci, nu? Că ceea ce consideri tu este corect? Nu dai nici o ceapă degerată pe nimic sau nimeni altcineva.

– Nu e corect, a spus Rachel încet. Îmi pare rău că am intrat în atelierul tău când tu m-ai rugat să nu fac asta. A fost greșit. Dar când ți-am văzut tablourile, am făcut câteva instantanee cu ele, chiar fără să mă gândesc. Apoi, când eram în Londra și am văzut galeria ta veche... ei bine...

A lăsat fraza neterminată.

– Ei bine, ce? a întrebat Leah.

– Oamenii ar trebui să vadă aceste tablouri, Leah, sunt minunate. Nu încercam decât să te ajut.

– Ei bine, este munca mea şi eu hotărăsc ce e bine pentru mine. Să nu-ţi treacă prin cap să te mai amesteci vreodată.

– Ce se întâmplă aici?

Jonah apăruse alături de Rachel.

– Întreab-o pe ea, ea e cea dusă, care a creat toate problemele, a spus Leah înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se îndrepta spre capătul cheiului.

Rachel se aşteptase oarecum ca Leah să se supere când ar fi aflat ce făcuse, dar a fost şocată de furia răspunsului ei. Iar acum se gândea că era posibil s-o fi şi încurajat cu băutul, ceea ce, fără îndoială, înrăutăţea lucrurile.

– Eşti bine? a întrebat Jonah.

Rachel a scuturat din umeri.

– Presupun.

– Despre ce era vorba?

– Poveste lungă. Cred că trebuie să-mi cer scuze după ce se calmează.

Rachel încă nu îi spusese lui Jonah veştile despre doctorul Creswell. După confruntarea cu Leah, s-a întrebat în treacăt dacă nu cumva celălalt proiect al ei avea să fie considerat un amestec nedorit. Poate ar fi putut să-şi anuleze planurile, să se concentreze din nou asupra muncii, să-şi ţină capul în pământ. A cântărit posibilitatea în minte înainte de a se hotărî că, având în vedere că fusese de acord s-o ajute pe Esther, era obligată să meargă mai departe cu planul.

– Tu, pe de altă parte, a spus ea, eşti exact persoana pe care voiam s-o văd.

– Sunt?

– Da. L-am găsit pe doctorul Creswell. Trăieşte în continuare în Cornwall.

– Glumeşti. Serios?

– Știu. Care erau şansele? Am stat puțin de vorbă şi l-am întrebat dacă aş putea veni să-l văd în legătură cu Esther, care m-a rugat s-o ajut să dea de el.

– Înțeleg. Și deci când pleci?

– Miercurea viitoare. O să iau trenul din Penzance, cred, deşi nu sunt sigură cât de aproape e cea mai apropiată gară. Ai vrea să vii? a întrebat ea.

– Lasă-mă să văd dacă pot să-mi învârt turele. Am putea merge şi cu maşina. Dacă am închiria o maşină, toată excursia ar fi mult mai uşoară.

– Este un ajutor major, a recunoscut ea. Dar eşti sigur?

S-a simțit brusc nesigură de cererea ei, nu cumva să-i fi cerut prea mult.

– De ce nu aş fi? A scos o pufnitură de frustrare. Poate sunt doar drăguţ, Rachel. Nu mai poate un om să fie amabil fără un plan ascuns? Oricum, nu vin numai pentru tine... Vreau să-l cunosc pe bărbatul care a scris acele scrisori.

Ea nu a răspuns, ruşinată că îi pusese la îndoială motivele.

CAPITOLUL 46

Cornwall, primăvara lui 2018

Casa era una modestă, o căbănuță ascunsă de-a lungul unei străduțe care ieșea din strada principală a satului, dar au găsit-o destul de ușor. Avea fațada albă, țigle de ardezie pe acoperișul înclinat și două ferestre simetrice pe fronton, care arătau ca o pereche de ochi vigilenți. Grădina din față era o mare de boboci galbeni.

– Narcise, a spus Jonah. Exact ca pe insule.

– Miros divin, nu-i așa? a spus Rachel. Și au o culoare așa de veselă. E greu să fii trist când le privești.

Au mers împreună până la aleea din față, dar Rachel a ezitat când au ajuns la ușă.

– Facem ceea ce trebuie?

– Ai îndoieli? Acum? Nu e puțin cam târziu pentru asta?

– Dacă ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt? Ai văzut ce s-a întâmplat cu Leah.

– Da, încă nu mi-ai explicat despre ce era vorba.

A făcut semn cu mâna.

– Mai târziu.

Totuși, ea ezita.

– Haide, Rachel, nu te-am văzut niciodată să-ţi fie frică de ceva, nu mă dezamăgi acum.

– Nu mi-e frică. Poate învăţ valoarea precauţiei, dar nu mi-e frică, a spus ea.

– Ei bine, eu, unul, nu am venit taman până aici ca să dau înapoi.

Jonah s-a întins către sonerie şi a apăsat foarte hotărât.

Au aşteptat.

Rachel tocmai băga mâna în buzunar după telefon ca să încerce să-l sune pe doctor, când uşa s-a deschis încet.

– Domnişoara Parker?

Bărbatul din faţa lor trebuie să fi fost înalt la un moment dat, dar acum era uşor cocoşat, cu umerii curbaţi spre interior. Era subţire în felul în care sunt deseori bătrânii, cu tonusul muscular diminuat şi cu pielea atârnând pe oase. Dar avea în continuare un păr bogat şi, surprinzător pentru cineva de nouăzeci de ani, nişte ochi strălucitori, iscoditori, care au cercetat atent perechea, evaluând-o.

Ea a dat din cap.

– Am adus un prieten cu mine, sper că e în regulă. Nu pot să conduc acum, vedeţi. A arătat spre încheietura bandajată.

– Sunteţi cu doi oaspeţi mai mult decât am de obicei într-o săptămână, a spus el. Intraţi, intraţi!

– Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, a spus Rachel după ce au ajuns în interior.

Îi poftise într-o încăpere din partea din faţă a casei, unde o pisică mare se încălzea pe un petic de soare de pe locul de la geam. Pereţii erau căptuşiţi din podea până în tavan de cărţi şi două fotolii vechi din piele, marca Chesterfield, erau aşezate faţă în faţă, de-o parte şi de alta a unei măsuţe de cafea care era, la rândul ei, plină de teancuri de cărţi.

– Și eu pe dumneavoastră, a spus el cu o expresie politicoasă pe chip. Mai spuneți-mi o dată despre ce e vorba.

Rachel a explicat că, lucrând pe St Mary's, a fost victima unui naufragiu, care a dus-o pe insula Little Embers. Când a menționat numele lui Esther, doctorul a tresărit, ca și cum acest fapt i-ar fi cauzat în continuare suferință. Era pe punctul de a menționa scrisorile, dar, observându-i disconfortul, a șovăit.

– Rachel a găsit ceva ce crede că vă aparține, a spus Jonah, ajutând-o să treacă peste moment.

– O, da?

Bătrânul părea derutat.

– Scrisori, a spus ea. Îmi cer scuze, dar le-am citit înainte să știu exact ce erau. Dumneavoastră sunteți „R"-ul, nu-i așa?

Doctorul s-a lăsat pe spate în scaun. Era evident că știa exact despre ce scrisori era vorba.

– Erau numai fanteziile prostești ale unui bărbat mult mai tânăr, a spus în cele din urmă.

Rachel nu l-a crezut nici o secundă.

– Le aveți? a întrebat.

– Es... Rachel a ezitat din nou. De fapt, i le-am dat lui Esther – doamna Durrant. Pe plicuri era numele ei, înțelegeți. Ea mi-a spus numele dumneavoastră, dar a fost singurul lucru pe care l-am avut la început. Ea m-a rugat s-o ajut să vă găsească.

El o privea fix.

– Așa a făcut?

Rachel a dat din cap.

– Daţi-mi voie să înţeleg bine. Îmi spuneţi că Esther a citit scrisorile?

– Da, cred că le-a citit, a spus Rachel.

– Şi că v-a rugat să mă căutaţi.

– Da.

Richard şi-a trecut o mână tremurândă prin păr, iar ochii îi sclipeau.

– Am senzaţia că a fost ieri, a spus. Frumuseţea ei mi-a tăiat respiraţia când am văzut-o prima oară, trebuie să recunosc. Şi era mai curajoasă decât aş fi crezut. I-am urmărit viaţa – de la distanţă, bineînţeles.

– Dar nu aţi mai contactat-o niciodată?

Rachel era surprinsă.

– Nu. Aşa a fost cel mai bine...

A lăsat fraza neterminată şi a părut pierdut în amintiri.

– Aţi vrea s-o vedeţi din nou? a întrebat Jonah, întrerupându-i gândurile.

Faţa lui Richard a fost cuprinsă de surprindere.

– O, nu. În nici un caz. A trecut mult prea mult timp. Apoi, câteva secunde mai târziu. Chiar vrea să mă vadă? Unde e? Tot în Londra?

Rachel a dat din cap, cu ochii aprinşi de posibilitatea de a reuni doi iubiţi după atât de mulţi ani.

– Nu aş putea să reuşesc să mă deplasez, a spus, cu încruntare pe faţă. Este un drum lung şi mai e şi Anna.

– Anna? a întrebat Rachel, derutată, având în vedere că nu sesiza nici o prezenţă feminină în casă.

Anna era soţia lui? Asta ar fi putut complica lucrurile.

– Anna Freud, a explicat el. Vărgata care se lungeşte în soare acolo.

– O, da, a spus Rachel, expirând uşurată. Am crezut că vorbiţi despre soţia dumneavoastră.

– Nu. Nu m-am însurat. Nu am avut destul noroc. Pisica e botezată după fiica lui Sigmund.

I-a zâmbit.

– Nu am putea să-i lăsăm de mâncare? Vă duc acolo şi înapoi într-o zi sau două, a sugerat ea.

Richard părea să ia în considerare sugestia.

– Dar mai sunt şi Meals on Wheels[17], a spus el tărăgănat. Livrează joia. M-aş întoarce până atunci?

– Haideţi să le luăm numărul de telefon ca să-i putem suna, numai în cazul în care nu suntem înapoi, a sugerat ea, contracarându-i obiecţia.

– Rachel, a spus Jonah. Ce-ar fi să-l lăsăm pe doctorul Creswell să se gândească la asta? Pe drum încoace am văzut o biserică veche, frumoasă, pe care aş vrea s-o vizităm. Ce-ar fi să luăm puţin aer?

Şi-a dat seama ce făcea Jonah. Era mai bine să-i acorde bătrânului nişte timp să proceseze informaţia pe care tocmai i-o aruncaseră în poală.

– O, da. Bine atunci. Vă deranjează dacă sunăm mâine-dimineaţă? l-a întrebat ea pe Richard. Ar fi suficient timp ca să vă hotărâţi ce vreţi să faceţi?

Pe drumul prin sat, Rachel văzuse o pensiune şi i-a sugerat lui Jonah să verifice dacă erau camere disponibile. În timp ce se îndreptau cu maşina spre ea, Rachel şi-a scos telefonul şi a sunat-o pe Eve.

– Cred că suntem pe punctul de a rezolva misterul motivului din care scrisorile nu au fost trimise niciodată ca să-i reunească, a spus ea după ce au

schimbat saluturi. Ne vedem mâine. Pe la două? Perfect.

A întrerupt convorbirea şi s-a uitat la Jonah având pe faţă rânjetul satisfăcut al pisicii Cheshire.

– Nu înţeleg, a spus el, aruncându-i o privire scurtă înainte de a se întoarce să se concentreze din nou asupra drumului.

– Ce să înţelegi?

– De ce crezi că doctorul va fi de acord să meargă. Nu crezi că ar fi mai bine să aşteptăm până când vom fi vorbit din nou cu el?

– Nu ai văzut cum s-a uitat când i-am spus despre Esther şi despre scrisori? Sigur va accepta.

Jonah a scuturat din cap.

– Cum poţi fi aşa de cinică atunci când vine vorba despre iubire şi angajament, şi totuşi, eşti ca un dulău când vine vorba despre această reuniune?

– Au fost despărţiţi pentru mai bine de şaizeci de ani. A fost iubirea vieţii lui, a spus ea, exasperată.

– Ştiu. Exact.

Rachel s-a întors cu faţa la geam. Ea, care era în mod normal aşa de raţională, care îşi construise cariera pe baza dovezilor incontestabile, nu pe intuiţii şi senzaţii, se implicase în ceva intangibil. Nu avea vreo explicaţie vizavi de motivul pentru care devenise aşa de important pentru ea, nici de ce credea cu atâta convingere că avea să funcţioneze.

– Şi atunci, de ce nu crezi că asta e posibil pentru tine? a întrebat el.

Ea s-a scuturat.

– Ei bine, nu s-a întâmplat niciodată, nu? Am treizeci şi cinci de ani. Dacă era să se întâmple, s-ar fi întâmplat până acum, sunt şanse mici.

– Cine spune? Nu există o limită de timp în iubire, știi?

– Poate nu e în destinul meu – nu toată lumea are parte de așa ceva, nu? Și sunt OK cu asta, sunt multe alte lucruri care mi se întâmplă. Întâmplarea face că mă simt bine cu felul în care stau lucrurile acum, a spus, cu un ton defensiv strecurat în voce. Și au fost bărbați în viața mea, dacă vrei să știi.

– Da, dar să fii îndrăgostit și să ai pe cineva care te iubește la rândul lui sunt două lucruri diferite. Asta schimbă tot. Să ai pe cineva care te vede așa cum ești, cineva care poate să-ți citească inima. Toți vrem să fim văzuți, Rachel, să fim recunoscuți pentru cine suntem cu adevărat. Până și Narcis, care s-a îndrăgostit de propria lui reflexie în apă.

Rachel s-a uitat la el chiorâș.

– Nu-mi poți spune că ai fost vreodată îndrăgostit în felul ăsta. Dacă ai fi fost, acum ai fi însurat. Ai avea copii. Toată șmecheria.

– Nu fi așa sigură că știi totul, Rachel.

– Ce, atunci? Ce nu știu?

A insistat să afle mai multe de la el.

– Ea a plecat de pe insule, a spus el precaut. Nu a vrut să aibă de-a face cu ele. În cele din urmă, a fost mai important să plece, decât să fie cu mine.

– O, Doamne, Jonah. Îmi pare rău. Sunt complet insensibilă. A făcut o pauză ca să se gândească. De ce nu te-ai dus după ea?

– Nu era așa de simplu. Oricum, s-a întâmplat demult.

Au ajuns la pensiune și conversația lor a fost întreruptă. Jonah a parcat mașina în timp ce Rachel a intrat ca să întrebe de camere.

Se ocupa de cazare când Jonah a ajuns cu bagajele.

Femeia le-a dat câte un set de chei.

– Două camere. Dar au o ușă între ele, a spus, făcându-le cu ochiul.

Rachel a ignorat-o, simțind în continuare că gafase cu Jonah.

– Sunteți aici pentru conferință, nu? a întrebat femeia.

– Nu, a spus Jonah. Doar o scurtă vacanță.

– Drăguț. Mâncarea de la pub nu e proastă, sau puteți oricând să alegeți indiană. Au o tikka masala bună.

– Mulțumesc, a spus el.

– Sunați dacă vă trebuie ceva.

– Așa vom face.

Starea bună de spirit pe care o avea în mod normal părea să-l fi părăsit.

S-au dus la etaj și și-au găsit camerele. Când Jonah a ajuns la ușa camerei lui, s-a întors cu spatele.

– Sunt obosit de la condus. Cred că o să trag un pui de somn.

Ceva se schimbase în mod evident între ei. În vocea lui era o răceală, o distanță care nu mai fusese acolo.

– Ne vedem la cină? a întrebat ea.

– Sigur.

Răspunsul a fost scurt și, înainte ca ea să se dezmeticească, rămăsese de una singură pe coridor, iar el închisese ușa în urma lui.

Program care livrează mâncare acasă celor care nu pot să-și cumpere sau să-și prepare singuri.

CAPITOLUL 47

Little Embers, primăvara lui 1952

Au trecut mai multe zile înainte ca poliția să ajungă. Richard trimisese mesaj prin vasul săptămânal de provizii, dar căpitanul îl informase că singurul ofițer de poliție de pe insulă plecase pe continent, în vizită la rude, și că aveau să aștepte până la întoarcerea acestuia. Miercuri, își imagina.

Până la ora douăsprezece a zilei respective venise fluxul, iar suprafața apei era calmă, ca o oglindă. Ai fi zis că e vară, iar cerul se reflecta în apa adâncă, dar o răcoare neobișnuită pentru anotimp răcea aerul și Richard tremura în puloverul gros, trăgând mânecile peste încheieturile înghețate ale degetelor și înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

Nu putea să i se destăinuie lui Esther, oricât de mult și-ar fi dorit, și nu ar fi îndrăznit niciodată să recunoască față de Jean. Era angajatorul ei, la urma urmelor, că să nu mai spunem că era ceva în privirea lui Jean care îl făcea să se îngrijoreze. A bănuit că ar fi luat orice destăinuire drept un semn de intimitate, și nu avea nici o dorință s-o încurajeze în vreun fel. Și-a ținut temerile pentru sine, punând capacul peste ele, în felul în care îi consiliase întotdeauna pe pacienții lui să nu facă.

*

Sergentul Taylor, un bărbat îndesat, cu o mustață groasă și ochi pătrunzători, a sărit de pe vas, pe debarcader. Era îmbrăcat cu uniforma oricărui polițist

britanic – pantaloni din serj bleumarin, o jachetă strălucitoare, cu nasturi argintii și o cască bombată dură. De la brâu îi atârna un baston. Arăta elegant, cu un aer de om de afaceri, în contrast cu ținuta obișnuită a lui Richard, care a simțit ușurare la sosirea ofițerului. Nu fusese ușor pentru nici unul dintre locuitorii casei ei să știe că trupul lui Robbie zăcea într-una dintre cabane, în timp ce viețile lor continuau.

– Sunteți doctorul Creswell? a întrebat în timp ce se apropia.

Richard a dat din cap, întinzând mâna.

Mâna sergentului, când a strâns-o pe a lui Richard, a fost fermă și uscată. Liniștitoare.

– Am înțeles că am un cadavru de inspectat. Peste câteva ore, apa va fi prea jos ca să pot pleca, așa că haideți să trecem peste amabilități. Dacă mă conduceți, mă apuc imediat de treabă.

Richard l-a condus pe poteca spre cabane și a arătat spre ușa în spatele căreia lăsase cadavrul lui Robbie.

– Voi avea nevoie să veniți cu mine, a spus sergentul. Pentru cazul în care am întrebări.

– Desigur.

Au intrat în mica încăpere și Richard a dat la o parte pătura.

– Moarte prin strangulare.

A constatat că singurul mod în care putea face față situației era să păstreze o distanță profesională.

– L-am găsit într-o dimineața, din săptămâna asta, atârnat de unul dintre merii din livadă. Pot să vă arăt locul mai târziu, dacă doriți.

– Da, va trebui să inspectez locul.

Ofițerul de poliție s-a aplecat în față și a cercetat cu atenție gâtul, folosindu-se

de un deget pentru a împunge urma lividă.

– A folosit o coardă subțire, o bretea, cred, a explicat Richard. Este în continuare atașată de copac. Am făcut tot posibilul să păstrăm orice obiect potențial periculos departe de pacienții noștri, dar...

– A lăsat un bilet? Vreun semn al intențiilor lui?

Richard a scuturat din cap.

– Asistenta Bardcombe i-a cercetat camera, dar nu, nu a găsit nimic.

– Înțeleg că aceasta este o unitate în care sunt tratați foștii militari? a întrebat el.

– Da.

– Atunci, nu a dat nici un semn că s-ar fi gândit la sinucidere?

– Deloc. O să vă arăt notițele mele. Bineînțeles, am luat măsuri de precauție împotriva acestui gen de lucruri, dar cumva a reușit să pună mâna pe o curea.

Sergentul a dat din cap.

– Bietul nenorocit!

Și-a încheiat inspecția, a pus la loc pătura și s-a întors către Richard.

– Livada, dacă sunteți amabil.

Când sergentul s-a întors din livadă, a cerut să stea de vorbă separat cu fiecare dintre rezidenții insulei.

– O voi trimite pe doamna Biggs cu niște ceai, a spus Richard în timp ce-l conducea în salon.

– Da, m-aș bucura de un ceai, a spus sergentul, suflând în mâini ca să se încălzească.

– Am putea foarte bine să începem cu dumneavoastră, doctore. Nu ar trebui să dureze prea mult.

– Desigur.

Richard nu avea nici o intenţie să menţioneze ceea ce văzuse în livadă când dăduse peste Robbie şi George. Nu ar fi schimbat nimic acum.

Sergentul a ieşit din salon peste o oră, mişcându-se repede şi cu un pas sigur. Era grăbit.

– Trebuie să prind fluxul, a spus, uitându-se la ceas.

– Înţeleg, a răspuns Richard, uşurat că avea să plece în scurt timp. Aveţi nevoie de asistenţă cu cadavrul?

– Este nişte pânză de corabie la bord. Mă duc s-o aduc şi ne întâlnim la cabană. S-ar putea să mai avem nevoie de cineva care să ne ajute.

George era cel mai puternic dintre bărbaţii care mai rămăseseră, dar Richard a alungat imediat ideea. Omul se confruntase deja cu destule.

– Îl voi ruga pe colonelul Cooper-Jones să ne dea o mână de ajutor.

Pe drum, în căutarea lui Wilkie, Richard s-a oprit la camera lui Esther.

– Crezi că ai putea să-l găseşti pe George şi să stai cu el? a întrebat. Mutăm corpul lui Robbie şi nu vreau să stea singur.

– Desigur.

L-a găsit pe Wilkie şi cei doi s-au întâlnit cu sergentul la cabană. Au înfăşurat corpul lui Robbie cu atenţie, legându-l cu o lungime de funie, şi l-au cărat împreună până jos, la debarcader. S-au mişcat stângaci când l-au trecut peste bord şi, pentru o clipă, Richard s-a temut că ar fi putut să bâjbâie şi să-l scape în apă, dar până la urmă s-au descurcat.

– Nu ar trebui să fie nevoie să mă întorc, a spus sergentul Taylor în timp ce vasul se pregătea de plecare. Pare destul de clar. O să trimit mesaj dacă mai e

ceva.

– Așa să faceți, a spus Richard. Aveți datele de contact ale rudei celei mai apropiate?

– Da. Și scrisoarea dumneavoastră pentru sora lui, nu?

Richard a dat din cap.

– O să mă asigur personal că va fi livrată.

– Vă mulțumesc mult.

Richard și Wilkie au stat la marginea debarcaderului, iar Wilkie a salutat până când vasul a ajuns să fie numai un punct la orizont.

În timp ce Richard îl asista pe sergentul de poliție, Esther s-a dus să-l caute pe George. S-a gândit că era posibil să se fi dus în extremitatea opusă a insulei, pe malul estic, unde valurile se lovesc de stâncile abrupte și unde trebuia să fii atent să nu aluneci pe smocurile de iarbă care coborau spre apa de dedesubt. De fiecare dată când se ducea acolo, își simțea stomacul răsucindu-se când se uita la valurile albe de jos. Era cât de departe de casa principală era posibil să ajungă și locul în care se ducea deseori când se plimba pe insulă.

Presupusese corect, zărind în timp ce se apropia, o siluetă care stătea la marginea stâncii.

– Aloo! a strigat, avertizându-l din timp pe George despre venirea ei.

El a ridicat capul, dar nu a salutat-o. Avea pe față o expresie de dezolare totală și ochii erau roșii. Era clar că plânsese.

– M-am gândit că am să te găsesc aici, a spus ea cu blândețe. Sper că nu te deranjează. Vrei companie?

El nu a răspuns, uitându-se către mare ca și cum ar fi existat niște răspunsuri după linia orizontului.

Nedescurajată, s-a așezat lângă el, ridicându-și genunchii și cuprinzându-și picioarele cu brațele. Vântul care venea dinspre ocean era rece și putea să observe că George era aproape albastru de frig.

– Nenorocită treabă!

Esther și-a sprijinit bărbia de genunchi, alăturându-se bărbatului și privind spre mare în locul în care valurile se urcau pe mal într-o mișcare neîntreruptă a apei. Esther voia să se alăture țipetelor stridente ale pescărușilor care pluteau deasupra apei, în căutarea mâncării.

– Lumea se duce de râpă.

– O, George!

Esther a pus un braț în jurul lui.

– Era mai mult decât doar prietenul meu, a izbucnit el.

– Știu.

– L-am iubit. M-a făcut să cred în ceva bun în lume, după tot întunericul. Dar era imposibil. Nu am fi putut... nu am fi putut fi niciodată. Știam că aveam amândoi să plecăm în curând de pe insulă și aveam viețile noastre la care să ne întoarcem, știam că soția mea mă aștepta acasă, că nu puteam s-o abandonez pe ea sau pe fiul nostru, indiferent cum m-aș fi simțit. A fost ultimul lucru despre care am vorbit. Ne-am certat, dacă vrei să știi. I-am spus că nu puteam să continui să mă văd cu el, odată plecați de aici.

– Și crezi că ești cumva responsabil din cauza asta?

– Păi nu sunt?

– Bineînțeles că nu, George. Nu te poți învinui pentru ce a făcut el. Este al naibii de trist și o risipă îngrozitoare, dar nu e vina ta. Înțelegi asta?

– Asta e mult mai rău decât a fost vreodată El Alamein. Chiar și cu drogurile.

– Drogurile?

Esther era derutată.

– Benzedrină. Toţi eram luaţi de val de la pastile, stăteam treji zile întregi. Pentru asta sunt aici – am devenit dependent de nenorocitul de drog, nu? Nu mă puteam opri. Şi nu era greu să faci rost de el, nici măcar după război. Soţia mea era la capătul puterii. Tatăl ei a fost cel care m-a convins până la urmă să vin aici. El plăteşte pentru toată asta. Ceea ce mă face să mă simt şi mai prost.

– O, George!

S-a gândit la fosta ei dependenţă de pastilele roşii care îi fuseseră prescrise.

George s-a uitat la ea cu o expresie afectată.

– Am senzaţia că totul se termină. Nimic nu mai contează. O să-mi fie aşa de dor de el.

Esther l-a apucat de umăr în timp ce George s-a sprijinit de ea, aşezându-şi capul în curbura gâtului ei. Propria ei tristeţe provocată de moartea lui Robbie, de despărţirea de Richard, păleau prin comparaţie.

CAPITOLUL 48

Cornwall, primăvara lui 2018

Înainte de ora șapte, Rachel se plimba în micuțul vestibul al pensiunii. Îi trimisese un mesaj pe telefon lui Jonah, sugerând ora la care să se întâlnească pentru cină, dar nu primise nici un răspuns.

Incapabilă să se relaxeze, își petrecuse după-amiaza târzie plimbându-se printr-o pădure din apropiere, găsind o potecă îngustă care tăia câmpul verde-smarald și se curba blând în sus, pe o colină lungă și joasă. În timp ce mergea, avusese destul timp să se gândească la ceea ce spusese Jonah. Și să mediteze asupra rezistenței pe care o avea în fața iubirii. Trecuse în revistă nenumăraţii iubiți pe care îi avusese de-a lungul anilor. Toți fuseseră mult mai tineri decât ea. Își spusese că bărbații de acest gen erau mai lejeri, mai distractivi, mai puțin complicați, că voiau puțin de la ea, o presupunere care fusese în mare parte corectă. Nici una dintre relații nu fusese ceea ce s-ar putea numi „de durată“. Și-a dat seama dintr-odată cu claritate că se plictisise de ei după numai câteva luni. Se folosise de scuza unor noi locuri de muncă și a unor noi țări, pentru a evita orice relație mai profundă, orice ar fi putut semăna cu un angajament, care ar fi putut s-o lege.

Și-a verificat din nou telefonul, căutând în continuare un răspuns care nu venise, a mai trimis un mesaj și a continuat să se învârtă încoace și-ncolo. După alte cinci minute și nici un răspuns, s-a hotărât să meargă la etaj și să verifice dacă Jonah era în cameră.

El a deschis ușa după o bătaie insistentă. Avea părul ciufulit. Nu avea cămașa pe el. Ochii mici de somn.

Rachel a simțit o furtună de fluturi în stomac.

– Cina? a spus ea, înghiţind în sec.

Şi-a simţit gura încleiată.

– O, cina, a spus el ameţit. Sigur. Cât e ceasul?

– Şi un sfert.

– Ce şi un sfert?

– Şapte, a spus ea. Şapte şi un sfert.

O vagă exasperare a întrerupt efectul hipnotizant al bustului lui lat, ai cărui muşchi sculptaţi erau la numai câţiva centimetri distanţă de ea. A făcut un pas în spate, încercând să capete perspectivă.

– Nu-mi spune că ai dormit toată după-amiaza.

El a rânjit timid.

– Presupun că aşa am făcut. Dă-mi cinci minute şi vin.

La cină, Rachel s-a simţi nejustificat de timidă. Era numai efectul faptului că-l văzuse pe jumătate dezbrăcat, vulnerabil? Sau era rezultatul discuţiei din maşină din acea după-amiază, care fusese aproape o ceartă?

Au ales restaurantul indian şi, în timp ce ea se lupta să se hotărască ce să comande, era conştientă de faptul că Jonah o urmărea.

– Totul e în ordine? a întrebat el.

Ea a dat din cap.

– Sper că nu vei fi dezamăgită, Rachel.

Ea a ridicat privirea din meniu, având pe faţă un zâmbet luminos, care părea forţat.

– Nu voi fi. Oricum, nu mă pot hotărî între dhal şi dansak.

– Întotdeauna e greu să te hotărăşti, a spus el laconic. Ce-ar fi să le luăm pe amândouă?

– Bine, sigur.

A închis meniul şi a luat o gură din berea care fusese aşezată în faţa ei, observând că Jonah arăta ca şi cum s-ar fi abţinut din a spune ceva.

Chiar aşa era.

– Nu ştiu dacă vei fi sau nu surprinsă să auzi asta, dar te plac, Rachel. Mai mult decât că te plac, de fapt. S-a uitat la ea, apoi la faţa de masă, îndreptând tacâmurile, foindu-se. Am încercat să mă retrag, să te cunosc, să mă cunoşti şi tu pe mine... să las lucrurile să se întâmple natural. Dar acum nu sunt sigur dacă nu m-am înşelat în privinţa ta. Dacă nu am văzut ceea ce voiam să văd, şi nu ce era de fapt.

Rachel nu ştia ce să spună. A încercat să vorbească, dar cuvintele nu-i veneau.

– La un moment dat trebuie să iei o hotărâre. Să pleci de pe mal şi să te avânţi în necunoscut, a continuat el. Altfel trăieşti numai pe jumătate. Şi crede-mă, am văzut cum arată astfel de vieţi. Rachel s-a uitat la el pe sub sprâncene, temătoare de ceea ce ar fi putut vedea dacă l-ar fi privit cu adevărat în ochi, ce s-ar fi reflectat din ochii lui. Era aşa de serios, mai serios decât îl văzuse vreodată.

– Şi cine vrea asta, hei? a spus ea, încercând să uşureze atmosfera dintre ei.

– Nu-ţi fie frică, Rachel.

Oricine altcineva i-ar fi aruncat un reproş sau ar fi renunţat.

În schimb, felul în care Jonah i-a rostit numele a fost mai mult ca o mângâiere care i-a trimis un fior pe şira spinării.

Jonah nu voia să accepte nici o jumătate de măsură. Când şi-a ridicat ochii

pentru a-l privi, a simțit o schimbare.

Intimitate. Cuvântul nu mai era înfricoșător. De fapt, suna ca și cum ar fi putut fi chiar frumos.

Exact când era pe punctul de a-i spune că era posibil, că simțea ceva pentru el, le-a sosit mâncarea și Jonah și-a mutat privirea.

În timp ce mâncau, a schimbat subiectul și momentul s-a pierdut.

– Avem o zi lungă mâine, ne vedem dimineață, a spus Jonah, când s-au întors la pensiune după cină.

– Da, a fost de acord Rachel, nesigură cum să evalueze starea lui de spirit. Noapte bună atunci! Somn ușor!

I-a zâmbit pe jumătate și a deschis ușa camerei, însă apoi a ezitat, a făcut un pas în spate și s-a întors către ea. Timpul s-a oprit în loc și Rachel și-a ținut respirația, neștiind ce urma să facă sau să spună Jonah.

În mod evident, s-a răzgândit, fiindcă s-a întors din nou cu fața spre ușă, dispărând în cameră înainte ca Rachel să aibă ocazia de a mai spune ceva. Se întreba dacă regreta ce îi spusese în restaurant, sau faptul că venise în această cruciadă nebună cu ea. S-a întrebat dacă nu erau amândoi într-o misiune prostească.

Micul dejun s-a desfășurat în liniște, întreruptă numai de interjecțiile gazdei lor, care livra mormane cu vârf de bacon, cârnați, ouă și roșii la masa lor. Până și iahnie de fasole.

– U-hu. Asta primești când ceri un mic dejun englezesc.

A rânjit către ea, care a rânjit la rândul ei. Lui Jonah îi revenise starea bună de spirit și Rachel a răsuflat ușurată.

– Nord sau sud? a întrebat Jonah în timp când Rachel mușca din pâinea prăjită.

– Ce?

– Ne ducem la Londra, sau înapoi pe insule dimineață?

Rachel i-a zâmbit larg.

– Ghici.

CAPITOLUL 49

Cornwall, primăvara lui 2018

Richard a închis cu blândeţe uşa în urma cuplului plăcut, dar iremediabil de naiv, şi s-a dus încet spre bucătărie. Umplând ibricul, l-a ridicat pe plită, apoi s-a întors către dulapul dezordonat. Trebuia să fie pe undeva pe acolo, ştia.

Frunzărind printr-un ocean de hârtii, facturi, tăieturi îngălbenite din ziare, câteva linguriţe – deci aici dispăruseră – meniuri de livrări, pliante cu care curăţa geamurile şi reviste de psihologie, a găsit ceea ce căuta, ascunsă în interiorul unei copii prăfuite a cărţii lui despre terapia traumelor.

Fotografia.

A şters un strat de praf de pe suprafaţa ei cu degetul mare şi a ridicat-o. Un moment împietrit în timp. Erau acolo: George, bietul, bietul Robbie, Jean, doamna Biggs, el şi Esther. Wilie, care îi dăduse poza, era în spatele aparatului de fotografiat, bineînţeles.

Parcă ar fi fost ieri. Evenimente care se petrecuseră în urmă cu jumătate de secol îi erau mai apropiate decât cele de cu câţiva ani în urmă, în zilele noastre.

Toţi – ei bine, în afară de Wilkie – erau aşa de tineri. Aproape nu-i venea să creadă că la un moment dat arătaseră aşa, mai ales el. Se obişnuise cu imaginea unui bătrân cu sprâncene groase, un nas lat şi faţa traversată de riduri adânci, nu acest flăcău cu pielea curată şi părul ondulat, cu zâmbet larg şi o credinţă naivă că ar fi putut schimba lumea, sau cel puţin să ajute la curmarea unei părţi din suferinţă.

Avea ochii ţintiţi asupra lui Esther şi respiraţia tăiată din cauza frumuseţii ei fragile. Esther privea spre cameră cu un aer circumspect.

Richard nu fusese surprins când dăduse peste un articol cu mai mulţi ani în urmă, într-unul din ziarele de duminică, despre cariera ei de pionierat în calitate de femeie căţărătoare. Cumva ştiuse că avea să realizeze lucruri măreţe, îi văzuse puterea minţii, ştia cât o costase să ia hotărârea pe care o luase. Luase pentru puţin timp în considerare s-o contacteze după ce citise articolul; îl păstrase mai multe luni, tăindu-l cu grijă, înainte ca femeia de la curăţenie să-l arunce fără să-l întrebe.

Încercase din toate puterile s-o uite.

Fluierul strident al ibricului l-a trezit din reverie şi a pus fotografia jos în vârful teancului. S-a dus să scoată o cană din dulap, observând că mâinile îi tremurau mai mult decât de obicei şi că porţelanul s-a zdruncinat când l-a aşezat pe masă. Cu o grijă suplimentară, a pus cu linguriţa granulele de cafea dintr-un borcan şi a turnat apa fiartă deasupra.

Nu a riscat să care cafeaua prin sufragerie, ci s-a aşezat la masa din bucătărie şi s-a uitat pe geam, ordonându-şi gândurile. Cana stătea lângă cotul lui, răcindu-se.

Abia când pisica a venit din sufragerie şi s-a frecat de gleznele lui, torcând zgomotos ca să primească cina, s-a ridicat şi a început să caute un deschizător de conserve.

– Deci, ce crezi, Anna, a întrebat el. Să mă duc s-o văd?

Când Rachel şi Jonah au ajuns la căsuţa lui Richard a doua zi dimineaţă, acesta era pregătit şi îi aştepta, îmbrăcat în pantaloni închişi la culoare, o cămaşă albastru senin, de culoarea cerului de dimineaţă, apretată, o jachetă din Tweed şi o cămaşă cu un nod Windsor perfect. Îşi pieptănase părul alb în şuviţe ordonate care erau lipite pe spate dinspre tâmple şi chiar îşi tunsese sprâncenele rebele. Strângea într-o mână un buchet de narcise culese din grădina lui, împachetate într-un ziar, şi mânuia un baston de lemn în cealaltă.

– Sunteți pregătit? a întrebat Jonah.

Richard a dat din cap.

– Pe cât pot fi.

Traficul pe șosea era lejer și au scos un timp bun, oprindu-se pentru prânz și ajungând la periferia Londrei după-amiaza. Rachel a sporovăit cu Richard pe drum, iar el i-a povestit despre viața lui ca psiholog și profesor universitar, ceea ce l-a ajutat să nu se gândească la scopul călătoriei, de a cărei înțelepciune încă nu era sigur.

– Totul e în ordine? a întrebat Jonah, după ce Richard a stat mai mult timp tăcut.

– O, da, mulțumesc foarte mult.

Richard se străduia din răsputeri să pară vesel, dar la interior era la fel de emoționat ca un școlar în prima zi de școală. Avea senzația că cei șaizeci de ani se topiseră într-o clipită și părea că-și luase rămas-bun de la ea numai în urmă cu câteva zile. Acum, însă, timpul părea să fi încetinit până la a se târî, deși se deplasau pe șosea cu viteza normală de croazieră. Era nerăbdător să ajungă acolo.

– Cât mai avem?

Jonah s-a uitat la GPS-ul care îi ghidase.

– Nu mult. Poate o oră? Depinde cum va fi traficul când ne apropiem de oraș.

Lui Richard a început să-i crească pulsul, inima să i se zbată în piept. Spera că nu era pe punctul de a face infarct. La această vârsta trebuia să ai multă grijă.

CAPITOLUL 50

Little Embers, primăvara lui 1952

– Nu mai pot continua așa.

Esther așteptase până a doua zi ca să-l găsească pe Richard singur. Era fericită să scape din atmosfera opresivă a casei și plănuiseră să se plimbe împreună de-a lungul țărmului, după-amiaza târziu.

– Știu, a spus el direct. Îi vorbea din priviri. Nici eu. Jean ne urmărește fiecare mișcare. Deși mă doare foarte tare, mă gândesc să trimit pe toată lumea acasă.

Esther a fost surprinsă.

– Din cauza lui Robbie?

– Wilkie era programat să plece oricum peste câteva săptămâni și George, ei bine, cred că va fi mai bine pentru George dacă se întoarce la soția lui.

– Ai dreptate. Și tu? Vei mai accepta alți pacienți?

– Nu sunt sigur. S-a uitat la ea cu disperare. Mi-e teamă că vestea despre Robbie s-ar putea împrăștia dincolo de aceste maluri. S-ar putea ca oamenii să nu mai fie dornici să-i trimită pe cei dragi aici în viitor.

– O, prostii, nu va fi cazul. Reputația bună pe care o ai nu poate fi distrusă de un caz izolat.

– Ei bine, sper că nu. Între timp, însă, s-ar putea să-mi iau o pauză. Am de terminat lucrarea...

– Și ce se întâmplă cu Jean?

– Dacă nu sunt pacienți de care să aibă grijă... A lăsat fraza neterminată. Mă descurc aici de unul singur, cu doamna Biggs. De fapt, cred că și ei i-ar folosi o pauză.

– Deci când le vei spune tuturor?

– Wilkie știe deja. Va pleca cu următorul vas împreună cu George.

– Și eu?

Esther a pus întrebarea ținându-și respirația. Mintea îi lucra intens. Avea să-l vadă în curând pe Teddy? Asta ar fi însemnat să plece de pe insulă, să se despartă de Richard și s-a simțit rușinată din cauză că se întreba cum ar fi suportat așa ceva.

– Încă nu i-am trimis vorbă lui John, așa cum ne-am înțeles. În mod egoist, aș vrea ca tu să stai puțin mai mult, dar amândoi știm că cel mai bine ar fi să te întorci de urgență la familia ta, iubita mea. Numai tu poți hotărî ce se va întâmpla după aceea.

Esther și-a mușcat buza. Știa la ce făcea Richard aluzie, dar hotărârea era deja luată.

Acum erau departe de casă, două siluete pe o limbă de nisip. Richard s-a întins după mâna ei.

– O să-ți scriu, a promis.

Ea s-a retras.

– Te rog, n-o face. Nu aș putea suporta. Nu-mi pot schimba situația, Richard, nici dacă vreau.

S-a uitat la ea, surprins.

– Nu am fost îndrăgostiți, nu cu adevărat, a spus ea, străduindu-se să-și controleze vocea.

Nu se putea uita la el, nu putea suporta să vadă suferința care era cu siguranță întipărită pe fața lui.

– Am fost numai doi oameni singuri, care s-au găsit pentru o vreme. Asta-i tot.

S-a întors spre casă, sufocând un suspin.

Vasul cu corespondența a ajuns pe insulă două zile mai târziu.

– Avem doi pasageri pentru voi, i-a strigat Richard căpitanului în timp ce se apropia de debarcader.

– O, da? Mi s-a părut că e cam aglomerat aici în dimineața asta.

Se adunaseră toți pentru vas și stăteau înconjurați de valize, câteva cutii și un sac de varză și cartofi, pe care căpitanul urma să le ducă la Hugh Town Stores și care urmau să fie umplute cu o comandă de bunuri uscate – făină de grâu, secară și ovăz – care să fie aduse cu vasul următor.

Vremea era aproape suficient de călduroasă pentru bluză cu mânecă scurtă și peste tot unde ar fi privit, Esther putea să vadă suprafețe întregi de flori galben-deschis, a căror aromă îmbătătoare era purtată de briză. Își abandonase paltonul de iarnă în favoarea unui set din caşmir și senzația soarelui cald pe față compensa puțin tristețea zilei. Inima i s-a frânt din nou din cauza frumuseții insulei și a bărbaților care plecau. Amândoi îi deveniseră foarte dragi.

– Fruntea sus, a spus Wilkie, surprinzând expresia de agonie de pe fața ei.

I-a aruncat un zâmbet nesigur.

– Și tu la fel.

– Ai adresa mea, a spus el. Ne-ar plăcea să vii în Dorset, odată ce te instalezi acasă, adică. Știu că lui Helen i-ar plăcea să te cunoască. Și tu la fel, Richard. Vei fi întotdeauna bine-venit.

– Nu te-ai săturat de mutra mea urâtă, bătrâne?

Vocea lui Richard era stoică, dar Esther putea să-şi dea seama că şi el se lupta să-şi controleze sentimentele. Esther îl evitase cu succes de la plimbarea pe care o făcuseră împreună pe plajă, în timpul săptămânii trecute, dar acum, stând aproape de el pe debarcader, a simţit agonia cuvintelor pe care i le adresase. Ştia că fusese crudă cu el, iar vorbele o răniseră şi pe ea în aceeaşi măsură în care, cu siguranţă, îl răniseră pe el. Le rostise în speranţa că asta ar fi făcut să-i fie mai uşor să renunţe la ea. Că într-o bună zi avea să găsească iubirea alături de altă femeie, o femeie care ar fi fost liberă să fie cu el, căci ea nu ar fi putut fi niciodată.

– Bine atunci, hai să vă urcăm, a spus căpitanul. Fluxul nu aşteaptă după nimeni.

Era o certitudine pe care Esther o învăţase în timpul pe care-l petrecuse pe insulă.

Cutiile, sacii şi pungile au fost înmânate peste bord şi depozitate în cală, înaintea avalanşei de scuturări de mâini şi îmbrăţişări din partea bărbaţilor care plecau către cei care rămâneau pe insulă. Odată ce şi-au luat la revedere, mai întâi George, apoi Wilkie, au sărit la bord.

Esther a rămas lângă Richard, Jean şi doamna Biggs, simţindu-se dintr-odată părăsită pe când vasul a plecat pe canal.

Jean stătuse deoparte de când vestea plecării tuturor devenise cunoscută şi Esther era sigură că era încântată în secret de faptul că relaţia ei cu Richard urma să se termine peste puţin timp.

Potrivit spuselor lui Richard, Jean plănuia o vacanţă în Brighton alături de mătuşa ei. „Aşa o vreme minunată a anului“, îi spusese într-o seară la cină lui Esther. Esther detectase o emoţie în vocea ei. „Tu şi soţul tău ar trebui să vă duceţi. Sunt sigură că băieţelului tău i-ar plăcea; digul este chiar impresionant. Cred că poate rivaliza cu cel din Bournemouth.“

Jean nu rata nici o şansă de a-i aminti lui Esther de responsabilităţile ei familiale, dar Esther nu răspundea la provocări.

– Este o scrisoare pentru tine, a spus Richard pe un ton concis. A împins un plic bej spre ea.

Esther a recunoscut imediat caligrafia. Era scrisul lui John.

– Mulţumesc.

Abia dacă a observat cum Richard a apucat un mic pachet învelit în hârtie maro, era prea preocupată cu ceea ce ar fi putut scrie în scrisoare. Avea să vină după ea? Era pregătită? În ciuda afirmaţiilor pe care le făcuse mai devreme faţă de Richard, acum oscila. Aveau să îi amintească în continuare toate lucrurile de Samuel, la întoarcerea acasă? Era îngrozită de posibilitatea de a cădea înapoi în groapa în care fusese când plecase, nu credea că ar fi putut suporta revenirea gândurilor negre. Dar acolo aveau să fie şi cei vii, mai ales Teddy. Esther s-a agăţat de acest gând. Abia aştepta să-l vadă, să-l ţină în braţe şi să inspire mirosul dulce de băieţel, să-l urmărească jucându-se în parc, râzând, sărind şi cântând. Să-l sărute înainte de a se duce la culcare în fiecare seară. Nu credea că şi-ar fi dorit să mai plece vreodată de lângă el.

A aşteptat până a ajuns în cameră ca să deschidă scrisoarea. John pusese în plic o mică fotografie a unui băieţel. I-a luat câteva secunde înainte să-şi dea seama cine era. Teddy se tunsese. Buclele lui de copilaş dispăruseră, fuseseră înlocuite de o tunsoare mult mai matură. Avea de asemenea haine noi. Poza fusese făcută în micuţa grădină din spate; a recunoscut tricicleta, care stătea culcată pe-o parte în fundal. Straturile de flori păreau neîngrijite. Teddy era mai înalt, mai subţire, ca şi cum ar fi fost lungit. Viaţa mersese înainte cu paşi repezi în lipsa ei. A privit fotografia, dorindu-şi ca ea să fi înfăţişat mai multe lucruri. A durat o vreme înainte să-şi îndrepte atenţia spre scrisoare.

„Preaiubita mea E. Nu-ţi pot spune cât de încântat sunt că ţi-ai revenit. Am avut dreptate: Embers a fost exact locul în care să te recuperezi. Teddy îţi trimite pupici – şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi această fotografie. Am făcut-o cu două săptămâni în urmă, imediat după prima lui tunsoare. Este mândru să fie „băiat mare“ acum, abia dacă o să-l recunoşti. Ne-a fost tuturor teribil de dor de tine şi suntem foarte bucuroşi să auzim că în curând te vei întoarce acasă. Din păcate, nu pot lipsi de aici, din motive cu care nu te voi plictisi, aşa că am aranjat un bilet pentru tine, într-un vagon de dormit spre Londra, pe 2 aprilie, şi un şofer te va aştepta la gară când soseşti. Abia

aşteptăm să te vedem şi să te avem acasă cu noi din nou. Toată iubirea, mereu, John.“

Pe 2 aprilie. Puţin mai mult de o săptămână. Zilele aveau să treacă prea încet şi, în acelaşi timp, prea repede.

CAPITOLUL 51

Londra, primăvara lui 2018

Eve a pieptănat părul lung al bunicii ei, dându-l la o parte de pe față și lăsându-l să cadă în valuri pe umeri.

– Ești foarte drăguță, Buni, a spus ea, întinzându-i o oglindă și un borcan de cremă Pond's Cold.

Nu folosise niciodată altceva și cu siguranță nu fusese niciodată genul care să folosească machiaj.

– Arăt așa de bătrână, s-a plâns bunica, așa cum rar o făcea, strâmbându-se în oglindă.

– Prostii! Ești într-o formă mai bună decât femeile care au jumătate din vârsta ta... ei bine, cel puțin erai înainte de accident și vei fi din nou, nu am nici o îndoială. Și ești în continuare frumoasă. Vei fi întotdeauna.

Eve a îmbrățișat-o cât de strâns a putut, simțind oasele noduroase ale șirei sub pulover. Era ușurată că bunica părea să se fi mobilizat în ultimele zile, și că acum era din nou activă, parcurgând cei câțiva metri de la dormitor până la sufragerie cu o hotărâre lentă, dar constantă, refuzând cadrul pe care Eve fusese sfătuită să-l cumpere. Stătea nefolosit în hol, adunând praf. Medicul o vizitase în ziua anterioară și își dăduse acordul pentru a se aventura afară, în aerul proaspăt al primăverii. Ieșirea de dimineață, la cafeneaua de la numai câțiva metri, de pe colț, fusese un succes și adusese o nuanță de roz în obrajii bunicii.

Eve nu avea idee ce avea să facă odată ce bunica ei avea să nu mai aibă

nevoie de ajutorul ei. Era prea târziu ca să se ducă în Africa alături de David și, în orice caz, e-mailurile lui se răriseră. Era destul de sigură că nu mai rămăsese mare lucru de salvat din acea relație. Presupunea că ar fi trebuit să fie supărată, dar, în mod ciudat, nu o deranja prea tare. Ceea ce o preocupa însă mai tare era faptul că nu avea nici o idee ce să facă cu viața ei, odată ce abilitățile ei de asistentă, menajeră și de a transcrie nu mai erau cerute.

Făcuseră progrese însemnate cu autobiografia în ultimele câteva săptămâni și Buni îi înmânase un teanc de notițe pe care le păstrase pentru ca Eve să le dactilografieze. Eve și-a imaginat că aveau să aibă o primă ciornă pentru editură înainte de începerea verii. Cu toate acestea, era în continuare ceva ce bunica ei îi ascundea, era sigură de asta. Poate oaspetele de azi avea să relaxeze coardele memoriei bunicii ei.

– Îți aduci aminte că acea Rachel vine din nou azi. Știi, femeia care a găsit scrisorile, i-a amintit ea.

– Da, desigur, Eve. Nu mi-am pierdut încă memoria, mulțumesc foarte mult.

În timp ce sănătatea lui Buni se îmbunătățea, personalitatea ei irascibilă începea să se manifeste din nou.

– Poate a mai găsit și alte lucruri de-ale tale?

– Poate. Am lăsat o valiză acolo – întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu un palton pe care l-am avut cât am fost la Embers. Astrahan, dacă-mi amintesc bine. Era scump la vremea respectivă.

– Ce este astrahanul?

– Blana fetușilor sau puilor de oaie.

Eve s-a scuturat.

– Știu. Sună a barbarie, nu-i așa? a spus cu o sclipire în ochi.

– Numai puțin, Buni.

– Lucrurile erau diferite atunci. În tot felul de feluri, pe care probabil nu le

vei înţelege niciodată.

– Poate că Rachel l-a găsit pe Richard, a spus Eve încercând să sune nonşalantă.

Se gândise numai să-i planteze ideea în minte, dar avea de-a face cu inteligența ascuțită a bunicii ei.

– Eve, a spus ea, privind-o în oglindă. Haide. Spune tot. Ce știi? Ce se întâmplă?

Nu avea cum s-o păcălească.

–El este prietenul meu, Jonah, a spus Rachel când Eve le-a deschis uşa mai târziu în acea zi. Jonah, ea este Eve, nepoata lui Esther.

Bărbatul cel tânăr dintre cei doi a întins mâna şi Eve a apucat-o.

– Și acesta este doctorul Richard Creswell.

Eve s-a uitat cu atenție la bătrânul din fața ei. Avea o privire inteligentă, în expectativă, şi strângea în mâini un buchet de flori de un galben strălucitor. Narcise. Preferatele bunicii ei.

– O, Doamne! Ce plăcere să vă cunosc, doctor Creswell!

– Arăți ca cineva pe care am cunoscut la un moment dat, a spus Richard. Ai zâmbetul ei.

– Cred că știu exact ce vreți să spuneți, a spus Eve în timp ce zâmbetul i se lărgea. Vă rog să intrați!

I-a condus în casă şi le-a deschis drumul spre sufrageria în care aştepta Esther.

– Este chiar aici, a spus ea, indicând camera de pe hol. O să pregătesc nişte ceai. Trebuie să vă fie sete după drumul lung.

– Mulțumesc, draga mea. Ai dreptate.

Eve l-a urmărit cum s-a sprijinit puțin de perete pentru o clipă, apoi a apucat mânerul ușii.

– Aș vrea să aud totul despre planul ăsta nebun al vostru și mai exact cum l-ați dus la îndeplinire, a șoptit Eve către Rachel în timp ce stăteau în hol, dar mai întâi vreau să văd cum reacţionează Buni. A fost emoţionată ca o mireasă în noaptea nunţii de când a aflat că vine azi.

CAPITOLUL 52

Little Embers, primăvara lui 1952

Esther a deschis valiza care conținea garderoba de vară. Rămăsese neatinsă toată iarna, dar își amintea conținutul ei și era un articol pe care voia să-l recupereze. Tremurând ușor, pentru că era în continuare frig diminețile, s-a strecurat în corsetul strâmt, trecând costumul peste picioare și mijloc. Apoi și-a pus pantalonii preferați, a înfășurat un cardigan în jurul ei și a apucat un prosop din cuiul de pe ușă. Înainte de a părăsi insula, trebuia să-și țină o promisiune.

Într-o după-amiază din săptămâna dinainte ca Robbie să moară, a stat jos pe plajă cu el. O învăța plin de răbdare cum să arunce pietre plate peste apă astfel încât să sară.

– Știi să înoți, bătrânico? a întrebat el.

– Desigur, a răspuns. Tatăl meu m-a învățat în iazurile din Heath.

– Te-ar interesa o întrecere? S-a uitat la el de parcă ar fi fost nebun. Nu acum, a râs el. Când se face cald, aiurito.

– Ei bine, mă bucur. E al naibii de frig acum, a răspuns ea cu o scuturare exagerată.

– Pe întâi aprilie.

– Ce e pe întâi aprilie?

– Atunci presupun că va fi suportabil.

– De ziua păcălelii, vrei să spui?

– Una și aceeași.

– Ei bine, e potrivit. Așa facem.

Nu putuse niciodată să reziste unei provocări.

Esther urma să părăsească insula a doua zi și Robbie nu mai era, dar era hotărâtă să înoate, indiferent care ar fi fost temperatura. A stat pentru un moment pe plajă, privind spre linia estompată care delimita marea de cer. Apa era calmă, abia dacă vedea o cută pe suprafața ei lină. Și-a scos pantofii și și-a înfipt degetele în nisip. Și-a privit picioarele, ca doi pești palizi pe jumătate îngropați.

Dându-și jos hainele înainte de a se putea răzgândi, a tras adânc aer în piept și s-a avântat. Temperatura era pe cât de rece îi fusese teama, dar s-a dus mai departe, până a ajuns în apă până la mijloc. Apoi, înainte ca trupul să-i amorțească complet din cauza frigului, a împins cu piciorul fundul mării și a început să înoate spre larg. Trecuse mult timp de când fusese în apă și la început și-a simțit corpul stângaci, necoordonat și s-a zbătut de colo colo. Până în acea clipă, experiența ei legată de înotat se limitase la câteva ture în Kenwood Ladies' Pond, pe care îl împărțise cu o familie de rațe și cu niște alge. Marea era o provocare nouă. Bătea apa într-un stil complet neelegant și respirația îi era laborioasă. Robbie nu ar fi avut nici o problemă să o întreacă într-o cursă, era sigură de asta. În cele din urmă, totuși, și-a găsit ritmul și a început să se miște cu ușurință, bucurându-se de efortul de a înota prin apa sărată. În timp ce-și mișca brațele, a pierdut noțiunea timpului, ar fi putut înota la nesfârșit. Un impuls de a continua până la capătul puterilor i-a apărut în minte. Și-a amintit de Robbie, de silueta lui compactă legănându-se de copac și, în timp ce a făcut asta, o formă întunecată s-a conturat pe sub ea. Esther a ezitat, a ieșit la suprafață și a tras aer în piept, lovind cu picioarele dedesubt, încercând să vadă ce era. Un pește uriaș? Un rechin? Erau rechini în aceste ape? Habar n-avea.

Esther s-a rugat să fi fost numai un delfin, deși arăta mult mai mare decât

oricare dintre delfinii pe care îi văzuse prin plimbările ei în jurul insulei. Respirația i-a devenit gâfâită și s-a întors cu fața spre mal. Era mai în larg decât intenționase și pe plajă a distins o mică siluetă, care făcea frenetic din mână. Încercând să-și scoată din minte pata neidentificabilă de sub ea, a început să înoate cât de repede a putut înapoi spre mal, din mișcări precise și frenetice. Grăbită să ajungă în siguranță la mal, a uitat de Robbie.

– Arătai ca o sirenă, a spus Richard când Esther s-a ridicat în picioare la mal, cu apa curgându-i din păr. Dar m-ai făcut să mă îngrijorez, am crezut că voiai să înoți până pe continent.

Esther a tremurat și a icnit, luptându-se să-și tragă răsuflarea și simțind în umeri și în brațe durerea provocată de sprintul panicat.

– Nu fi ridicol! a spus printre gâfâieli.

Teroarea anterioară se evaporase imediat ce ajunsese pe uscat și îl văzuse pe Richard.

– Ai băgat ceva viteză acolo, a spus el.

– De fapt, s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu faptul că mi s-a părut că am văzut un rechin enorm, a spus ea.

– Era... probabil era numai o focă sau un rechin pelegrin – și nu e prea probabil să fi în meniul lor.

Esther a simțit o vagă ușurare pentru faptul că vorbea în continuare cu ea, chiar dacă tonul îi era acum distant. I-a întins un prosop și Esther și-a șters apa de pe față, simțind euforie, nu briza rece.

– O? Ce au în meniu? a întrebat ea.

– Ei bine, se hrănesc cu plancton.

– Atunci e bine. Esther și-a stors apa din păr. Am fost puțin speriată, a recunoscut ea.

– Nu cred că te mai sperie mare lucru.

În dimineaţa următoare s-a trezit devreme cu stomacul răscolit din cauza revelaţiei că sosise ziua plecării. Fluxul urma să fie la ora 10 a.m., aşa că nu trebuia să aştepte toată ziua sosirea vasului, ceea ce reprezenta un mic noroc. Acum, că erau mai puţin de douăzeci şi patru de ore până când avea să-l vadă pe Teddy din nou, era mai derutată decât fusese vreodată. Disperată să-l ţină în braţe, se întreba totuşi cum avea să se poarte cu ea după ce fusese atât de mult timp plecată. Poate o uitase, îşi transferase afecţiunea asupra altei persoane? Poate nu mai avea nevoie de ea. Şi cum avea să gestioneze viaţa plictisitoare, banală, de zi cu zi, odată întoarsă în Londra?

S-a ridicat şi s-a îmbrăcat înainte de a-şi croi drum spre bucătărie, unde menajera pregătea micul dejun. Stomacul i s-a răscolit din nou din cauza mirosului de ouă prăjite şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai dintr-un ibric de pe masă.

– Nimic pentru mine, mulţumesc, doamnă Biggs.

– Eşti sigură, iubire?

Esther a dat din cap.

– Mă gândesc la faptul că va fi o traversare dificilă şi nu sunt un pasager grozav nici în momentele cele mai bune.

– Atunci probabil e o hotărâre bună.

Esther şi-a golit ceaşca de ceai şi s-a ridicat în picioare ca să plece. Nu avea nici o dorinţă să dea peste Jean înainte de plecare.

Şi-a amintit din nou minutul în care simţise urma buzelor lui Richard peste ale ei, felul în care o privea când credea că nu observă şi le-a imprimat în memorie, aşezându-le într-o cutie în care intenţiona să ţină toate momentele bune, cele care aveau s-o ţină pe linia de plutire când avea să fie departe de acest loc, plutind în derivă departe de el.

– Eşti matinală.

La naiba. Silueta lui Jean era în pragul uşii de la bucătărie. Esther nu era capabilă să-i distingă expresia, dar tonul era artificial vesel, probabil pentru beneficiul doamnei Biggs.

– Aşa cred, a răspuns Esther.

– Nu e de mirare, într-o asemenea zi. Cred că eşti mult prea emoţionată ca să dormi. Pun pariu că abia aştepţi să ajungi acasă.

– Bineînţeles, a spus Esther cu atenţie. Şi mă consider foarte norocoasă că am o casă la care să mă duc.

Era hotărâtă să n-o lase pe Jean să-i observe suferinţa, să nu permită faţadei de calm să se prăbuşească în faţa femeii.

– Acum, vă rog să mă scuzaţi, aş vrea să mă asigur că am toate lucrurile pregătite.

A dat să plece din bucătărie.

Jean s-a aşezat în profil, în aşa fel încât Esther să poată trece pe lângă ea, şi când a făcut asta, a şoptit ca s-o audă numai Esther:

– Aşa e cel mai bine, crede-mă. O să ajungi să-ţi dai seama de asta într-o bună zi.

De data asta nu avea o faţă acră, vocea era mai blândă şi generoasă decât o auzise Esther vreodată.

Când a ajuns în cameră şi-a adunat lucrurile, inclusiv ghetele pe care le primise cadou de la Richard. Nu avea idee când ar fi putut să le poarte din nou, dar nu ar fi suportat să le lase acolo. Cumva reprezentau libertatea pe care o găsise de când ajunsese pe Embers. Chiar dacă fusese efectiv ţinută cu forţa pe insulă, îi fusese oferită o libertate care contrasta cu obligaţiile de mamă şi soţie. Dar asta nu era ceva real. Real era Hampsteadul. Teddy. John. Viaţa ei de casnică. A sperat că avea să fie suficient.

CAPITOLUL 53

Little Embers, primăvara lui 1952

Esther a împins în sus cerceveaua geamului de la dormitor şi s-a aplecat afară, uitându-se spre mare, după vas. De jos veneau sunetele unor corzi, notele înalte precum ale unui suflet ce se înalţă în rai, o pasăre proclamând bucuria unei noi zile. A zâmbit tristă de una singură. „The Lark Ascending[18].“ Din nou. A rămas acolo, pierdută câteva minute în muzica familiară, fixând momentul în minte. Apoi a auzit un strigăt şi s-a uitat spre mare. A văzut forma unui vas plutind pe apă, lăsând o urmă albă în spate.

– Esther! s-a auzit din nou strigătul.

Când îşi împachetase lucrurile dimineaţă devreme, dăduse peste scrisoarea pe care John o scrisese şi pe care ea o ascunsese în valiză. „Nu mai am nici o idee cum aş putea să te ajut“, a mai citit o dată. Acum era înclinată să-l creadă, dar asta nu schimba sentimentele pe care le avea pentru Richard. Datorie, promisiuni, maternitate: acestea erau lucrurile care contau, aveau să conteze întotdeauna, şi-a amintit.

Şi-a adunat poşeta şi mănuşile.

Era timpul.

A ridicat cu uşurinţă valiza – devenise mai puternică în lunile pe care le petrecuse pe insulă – şi a coborât la parter ca să se întâlnească cu el. A doua valiză urma să fie trimisă mai târziu, având în vedere că era plină cu haine de care nu avea nevoie imediat şi nu voia să aibă grija ei în drumul spre casă.

Jean stătea în hol, Richard alături de ea. Esther şi-a ţinut privirea fixă pe uşa

din față. Odată ce avea să iasă pe ușă, totul avea să fie schimbat.

– A, iată-te. Poftim, nu ar trebui să cari asta, dă-mi voie să te ajut.

L-a lăsat să ia valiza.

Doamna Biggs a apărut din bucătărie și a tras-o pe Esther în brațe.

– O să ne fie dor de tine, a spus ea, împingând o mică sacoșă în mâinile lui Esther. O să îți facă bine în timpul călătoriei spre casă. Drum bun!

Esther a simțit un miros dulce, de drojdie.

– Mulțumesc, a spus ea când s-au despărțit.

Jean i-a zâmbit firav.

– Drum bun, doamnă Durrant!

Esther a înclinat discret din cap.

– Haide atunci! a spus Richard. Vasul nu va aștepta mult.

Când au ieșit afară, a fost cuprinsă de mirosul îmbătător al narciselor, care înfloreau pe câmpurile aurii ce se întindeau spre orizont. A inspirat adânc, echilibrându-se. Fluturi – pătați și cu dungi – zburau în fața lor, ca într-un salut de bun rămas.

– Sunt gata, a spus ea, încercând să nu-și lase vocea să se frângă.

Vasul a plecat de la debarcader, iar Esther a stat la pupă, ferindu-și ochii de soare, uitându-se până când siluetele au devenit numai puncte în depărtare. Și-a dorit să fi existat o modalitate de a păstra ultimele momente, ultima imagine a lui, dar aceasta îi alunecau printre degete, ca apa mării.

A băgat mâna în poșetă după o batistă și a scos-o, observând că fusese înfășurată în jurul mai multor bucățele de hârtie, ghemotoace maro care ar fi

putut fi bulbi de ceapă, deși ea știa exact ce erau.

În timp ce a pus batista la loc, degetele i s-au frecat de o cutie de o formă nefamiliară. A scos-o și s-a uitat la ea. Nu îi aparţinea, era sigură de asta. A deschis cu atenţie capacul şi cuibărită în interior, a găsit o broșă ovală din argint, decorată cu un inel de flori galbene delicate din email, cu centrele punctate de rubine micuțe. „Narcise“, a șoptit ea. A întors broșa în mână și a văzut gravura. „Ex tenebris lux“, a citit ea, trecându-și degetele peste litere. Din întuneric, în lumină.

Operă scurtă a compozitorului englez Ralph Vaughan Williams, inspirată din poemul omonim din 1881 al scriitorului englez George Meredith

CAPITOLUL 54

Londra, decembrie 1952

Era un bebeluș din toiul iernii, care urma să se nască la sfârșitul anului, când zilele erau cele mai scurte și soarele era jos, deasupra liniei orizontului, iar amintirea primăverii era numai o pală înmiresmată, palidă, dintr-o altă viață.

Esther se lupta să-și tragă răsuflarea în timp ce mergea pe aleea ce ducea spre Kenwood House, iar bocancii îi scrâșneau prin zăpadă. Se dusese la Heath aproape în fiecare zi de când se întorsese de la Embers, trezindu-se la răsărit, chiar înaintea lui John. Era un obicei pe care era dornică să-l păstreze, în ciuda condiției ei actuale. Părea singura modalitate de a rămâne întreagă la minte, efortul de a merge curățând un spațiu alb în gândurile ei, creând un nou început pentru fiecare dimineață. O ancoră dădea un scop zilelor ei. Dacă nu ar fi avut experiența orelor petrecute plimbându-se printre ferigi și iarba înaltă care acoperea insula, îi era teamă că mintea ar fi putut să îi părăsească trupul, furată de vânt.

A stat o vreme pe bancă cu picioarele desfăcute pentru a face loc umflăturii stomacului. Of. O lovitură. Era un fotbalist acolo, sau poate o balerină.

Teddy spera la un frate. John părea mulțumit. Nu știa dacă ghicise adevărul, spera să nu-l ghicească.

A frecat umflătura buricului, pielea întinsă ca pe o tobă, simțind cum burta se întărește.

Nu-și dorise să fie însărcinată din nou, vorbise serios cu toate acele luni în urmă, când i se destăinuise lui Richard, dar, când își dăduse seama, fusese deja prea târziu ca să mai facă ceva. Numai mersul ținea fricile deoparte. Mai

era puțin timp. Se putea întâmpla oricând, spusese moașa la ultima vizită.

A născut trei zile mai târziu. O fetiță cu fața mică și solemnă, cu ochii tatălui ei, un albastru-deschis și luminos ca apele care înconjurau insula Little Embers. Sprâncenele întunecate și arcuite îi dădeau un aer speriat, ca și cum lumea ar fi fost o surpriză încântătoare.

– Hannah, a șoptit Esther.

Acum avea să aibă pentru totdeauna ceva de la el.

CAPITOLUL 55

Londra, primăvara lui 2018

Esther dusese amintirea lui Richard cu ea pe pantele înclinate din Mont Blanc și în Himalaya, când degetele o ardeau de la degerături și nu credea că picioarele ar fi putut s-o mai poarte nici măcar un pas mai departe. Și în timp ce închidea ochii noaptea, spunea o rugăciune tăcută pentru el, să fie în siguranță, fericit și poate să se gândească din când în când la ea.

Iar acum era aici. Stând în sufrageria ei. Și-a amintit brusc de el pe plaja de la Embers, râsul lui când ea a căzut pe nisip, luminița răutăcioasă din ochii lui. Spera că nu îi păsa prea tare că nu mai era o frumusețe, abia semănând cu imaginea femeii pe care el, fără îndoială, și-o amintea.

Închisese ușa, erau numai ei doi. Esther nu s-a mișcat, ținându-și respirația.

Semăna, în ciuda părului cărunt și a ridurilor din jurul ochilor, așa de mult cu versiunea lui tânără, încât lui Esther aproape i s-a blocat gâtul din cauza amintirilor care au dat năvală. Preocuparea pentru aspectul ei s-a topit ca aburul de dimineață când s-a uitat în ochii lui dragi, blânzi.

– Bună, Richard, a spus ea, străduindu-se din răsputeri să-și mențină vocea echilibrată.

– Esther.

I-a rostit numele cu asemenea blândețe, de parcă l-ar fi păstrat împachetat în straturi de șervețele ca să-l protejeze și abia acum îl scotea afară. Vocea lui era ca sunetul unui cântec de demult, o melodie îndepărtată care era dureros de familiară și cu atât mai dulce pentru că nu fusese auzită de atât de mult

timp.

– Mai frumoasă decât ai fost vreodată.

Esther și-a țuguiat buzele ca și cum ar fi vrut să contrazică afirmația, dar apoi a zâmbit și i-a făcut semn să se așeze lângă ea.

– Timpul nu e blând cu nici unul dintre noi.

– Dar ne permite încă să respirăm, să vedem, să simțim. Să trăim, a răspuns el.

S-a așezat și i-a apucat mâna, iar Esther i-a simțit căldura uscată, exact cum simțise în prima zi în care îl cunoscuse. Și-a dorit ca mâinile ei să nu fi fost așa îmbătrânite, cu venele ieșind în evidență ca niște pârâiașe sub pielea subțire, cu încheieturile umflate și răsucite.

– Uneori ăsta e mai mult un blestem decât o binecuvântare.

– Te-am dezamăgit, Esther. Aș vrea să știi cât de rău îmi pare.

I-a strâns mâinile cu putere, ca și cum i-ar fi fost teamă că ar fi plutit în derivă de lângă el dacă i-ar fi dat drumul.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

– Mi-e teamă că te-am dezamăgit pe tine... pe George, pe Robbie...

– Cum poți să crezi așa ceva? Nu ai făcut asta deloc, nu înțelegi? S-a uitat la el cu o expresie feroce în priviri. Am plecat de pe Embers o femeie complet diferită de cea care a ajuns acolo, și asta a fost numai mulțumită ție.

Richard a zâmbit vlăguit.

– Dar bietul Robbie...

– Nu a fost deloc vina ta. Nimeni nu a fost de vină. Era disperat de trist, dar cred că, la urma urmelor, nimeni nu l-ar fi putut salva. În orice caz, eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze. Am fost nespus de crudă. Să-ți spun că ai

însemnat așa de puțin pentru mine, când, în realitate, erai toată lumea mea. Te rog să știi că am făcut asta numai ca să te scutesc de suferință.

Privirea lui Richard s-a îmblânzit când s-a uitat la ea.

– Crezi că nu am știut asta, iubita mea?

Ea a clipit ca să oprească lacrimile.

– O!

– Nici nu-mi vine să cred că sunt aici, a spus el. Că ești în fața mea.

– Știu, azi, dintre toate zilele.

– Nu înțeleg, a spus el, părând derutat. Ce este special în legătură cu această zi? În afară de faptul că te văd din nou, ceea ce face să fie cea mai minunată, încântătoare dintre toate zilele din lume, bineînțeles.

Esther s-a uitat la el.

– Sunt exact șaizeci și șase de ani de când ne-am văzut ultima oară.

– Nu se poate.

– Nu mă înșel în legătură cu astfel de lucruri.

El a expirat prelung.

– Soarta?

Ea a zâmbit.

– Poate.

Au stat în tăcere un moment, bucurându-se unul de prezența celuilalt.

– Te-ai întors vreodată? a întrebat ea.

– Pe insulă? Nu. A scuturat din cap. Oricum, acum o are altcineva în locaţie.

– Da, femeia care a salvat-o pe Rachel. Spune-mi, Richard, ce ai făcut, după aceea, adică?

– După ce a plecat toată lumea?

Esther a dat din cap.

Bărbatul a oftat.

– În mod inevitabil, povestea s-a auzit. Nu am mai avut pacienţi, nimeni nu voia să-i trimită pe cei dragi într-un loc în care un bărbat reuşise să se sinucidă. Aveam nişte economii, aşa că am locuit cu tatăl meu şi am scris mai multe lucrări despre teoriile mele terapeutice. Fără să intenţionez în mod specific, am descoperit că devenisem academician, aşa că m-am angajat la universitate. Nu a fost niciodată acelaşi lucru cu a ajuta pacienţi adevăraţi.

Între ei s-a lăsat tăcerea şi a simţit cum mâinile lui Richard o strâng mai tare.

– Nu am încetat niciodată, ştii, a spus ea.

– Ce? a întrebat Richard.

– Să te iubesc.

– Aş fi sperat s-o faci, pentru binele tău.

Esther a scuturat din cap.

– Amintirea acelor luni m-a susţinut toată viaţa.

– Şi pe mine la fel.

– Nu înţeleg... de ce ai lăsat scrisorile...? De ce nu le-ai ţinut? De ce nu le-ai trimis?

– M-ai rugat să nu-ţi scriu, a spus el cu tristeţe. Şi am vrut ca amintirile să rămână acolo, pe insulă. Ar fi fost intolerabil dacă le-aş fi luat cu mine – nu

aș fi putut niciodată să te las în urmă, să-mi continui viața. Ca să am vreun fel de viitor, trebuia să las trecutul în spate. Așa cum stăteau lucrurile, nu am iubit niciodată pe altcineva, nici nu am vrut. Am continuat lucrurile cât de bine am putut, m-am ținut ocupat, am încercat să-mi aduc contribuția, să fiu util.

– O, Richard!

– I-am promis lui John că nu aveam să te contactez. După ce ai plecat de pe insulă. Nu a spus asta niciodată, dar cred că a bănuit că se poate să fi fost mai multe între noi.

Esther și-a rotunjit gura, surprinsă.

– Mie nu mi-a spus nici un cuvânt.

– Am citit despre moartea lui în și The Times aproape că te-am contactat atunci, iar apoi am văzut un articol despre realizările tale în cățărări. Dar mi-am spus că vremurile noastre apuseseră demult, că ți-aș fi cauzat probleme ție și familiei tale. Nu-mi doream să-ți perturb viața, nici pe a mea, dacă e să fiu cinstit. Numai când Rachel m-a contactat în legătură cu scrisorile și m-a convins să vin să te văd, m-am răzgândit.

– Teddy trăiește în Noua Zeelandă acum, și sună în fiecare săptămână, iar Hannah, mi-e teamă că a murit în urmă cu câțiva ani. Un accident de mașină îngrozitor. A ezitat, și-a dres glasul și și-a controlat vocea. Păcat, fiindcă era un marinar al naibii de bun. Esther l-a fixat cu o privire fermă și a spus încet: Eve este fiica ei.

– O, îmi pare rău, iubita mea... Pot să-ți spun în continuare așa?

Ea a zâmbit.

– Întotdeauna mi-a plăcut când mi-ai spus așa.

– Hannah, zici? a întrebat el, privind-o derutat.

– Da. I-am pus numele după mama ta.

– Nu înțeleg.

– Chiar nu înțelegi?

Lumina revelației i s-a văzut pe față.

– Serios? Cum?

– Nu-mi spune că nu-ți amintești.

I s-a părut că l-a văzut roșind.

– Crezi că o să poți să mă ierți vreodată? a întrebat ea. Aș fi putut – nu, ar fi trebuit să-ți spun, dar am fost lașă. Slabă. Nu am vrut să-l rănesc pe John. Mi-a fost teamă că, făcând o alegere despre care credeam că era corectă, aș fi putut să iau așa de multe decizii greșite.

– Am avut o fiică, a spus el, tristețea amestecându-se cu uimire în vocea lui. O fiică. În toți acești ani...

– Îmi pare așa de rău, Richard. Nu știu cum să îndrept lucrurile. Nu sunt sigură că voi putea vreodată.

– Ai... ai niște fotografii? a întrebat el ezitant.

Esther a arătat spre o ramă de pe polița șemineului.

– Adu-o pe aia.

Era o poză alb-negru a unui băiețel și a unei fetițe mai mici, o fetiță cu același păr rebel ca al lui Richard și o expresie neastâmpărată pe față, cu ochii luminați de amuzament.

– Uite-o, ea e. Îți semăna așa de mult. Întotdeauna veselă. O energie imensă. Își asuma riscuri. Asta a fost, probabil, ceea ce i-a adus sfârșitul, nu că eu ar trebui să vorbesc.

El a zâmbit.

– Și John nu a suspectat niciodată?

– Dacă a făcut-o, nu a vorbit niciodată despre asta. M-a iubit în felul lui, şi am fost întotdeauna recunoscătoare pentru asta. Dar îți sunt datoare cu mai mult. Mai mult decât numai o fotografie. Nu te-aș învinovăți dacă m-ai condamna pentru ce ți-am făcut, pentru secretul pe care l-am ținut față de tine. Trebuie să știi că în fiecare zi mi-am dorit să-ți fi putut spune.

Richard i-a strâns mâna.

– Nu e nimic de iertat, Esther. Era o situaţie imposibilă, cum erau aşa de multe pe vremea aia.

Dezvăluise secretul ascuns pe care îl purtase cu ea atât de mulţi ani. Nodul care amenințase s-o sufoce de când îi citise scrisorile s-a dizolvat în sfârşit.

– Toți luăm hotărâri care sunt cele mai bune în momentul în care le luăm, despre care credem că pricinuiesc cele mai puține neajunsuri, a continuat el. Nu am pentru ce să te condamn.

– Înțelegi? Chiar înțelegi? Nu aș fi putut nicicând să-l părăsesc pe Teddy. Nu din nou.

– Știu. Știu cât de greu trebuie să fi fost pentru tine. Și nu am nimic altceva decât admirație pentru tine.

– Chiar așa?

Era surprinsă.

– Ai suferit o pierdere imensă, te-ai chinuit sub greutatea unei vini care nu era a ta, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, ai triumfat în viață. Ai trăit cu îndrăzneală, curaj. Aș vrea să putem spune toți același lucru despre noi înșine.

– Nu m-am gândit niciodată în felul acesta la lucruri, a spus ea.

– Sunt totuși curios... de ce ai ales cățărările?

– Era o modalitate de a ține la distanță demonii, groaza care mă lovea noaptea. Dintr-un anume motiv, nu mi se întâmpla când eram pe munte, nu ajungeau până la mine. În afară de asta, acolo eram cât de departe puteam fi de ocean și de insule.

– Înțeleg. Bineînțeles. Ce prostie să nu-mi dau seama!

– Te-am ținut cu mine, Richard. La fiecare pas.

Era pe punctul de a răspunde, când s-a deschis ușa, iar Eve a intrat în cameră cu o vază cu flori în mână.

– Doctorul Creswell ți-a adus astea, Buni. Nu sunt minunate? Preferatele tale.

– Are o memorie excelentă, a spus Esther, zâmbindu-i din nou lui Richard.

Inima ei, zbârcită și secată pentru atât de mult timp, înflorise plină de fior și sensibilitate. Viața, precum strălucirea florilor, era din nou plină de culori orbitoare.

– O să aduc ceaiul, a spus Eve înainte de a pleca din cameră.

– Spui că Eve e fiica lui Hannah? a întrebat Richard.

Esther a dat din cap.

– O, Doamne! a șoptit el. O nepoată?

– Să-i spunem? a întrebat Esther.

*

– Despre ce crezi că vorbesc acolo? a întrebat Rachel.

Stătea împreună cu Eve și Jonah în bucătărie, în jurul unei mese pătrate din

pin, ținând fiecare câte o cană de ceai în mână.

– Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe perete, a spus Eve. Nu am stat mult timp înăuntru, însă arătau ca și cum doreau să aibă intimitate.

– Ai locuit întotdeauna cu bunica ta? a întrebat Rachel.

Eve a explicat că avea grijă de ea de când Esther căzuse.

– O ajut să-și scrie autobiografia. Deși nu sunt cu adevărat scriitoare – am terminat Geografie și Știința mediului. Nu că aș fi sigură cum voi folosi vreodată diploma asta.

Lui Rachel i-a venit o idee după ce s-a gândit o clipă.

– S-ar putea să te pot ajuta dacă vrei. Eu sunt cercetător științific. Asta fac pe insula St Mary's. Cartografiez populațiile de moluște. Pot să-ți fac legătura cu niște oameni. Care e specialitatea ta?

Ochii lui Eve s-au luminat.

– Ai face asta pentru mine? Nu m-am gândit la o specializare, ca să fiu sinceră. Sunt deschisă la aproape orice, a spus. Orice m-ar scoate afară, mi s-ar potrivi acum. Și ar fi minunat. Serios. Extraordinar. Mulţumesc.

Eve a observat că Jonah se uita la ceas. Esther și doctorul Creswell erau împreună de mai mult de o oră.

– Trebuie să vă întoarceți în seara asta? a întrebat ea.

– Nu neapărat, dar va trebui să găsim un loc în care să stăm. Fie aici, fie pe drum înapoi, a spus Jonah.

– Mă duc să văd ce ar vrea să facă, a sugerat Eve.

Voia să-i mai vadă o dată împreună. Arătaseră așa drăguți, stând cu genunchii aproape lipiți, mâinile strânse, ca și cum le-ar fi fost frică să nu se piardă unul de altul dacă și-ar fi dat drumul.

*

– Eve, iubito. Esther a făcut semn din cap spre locul de lângă ea, de pe canapea. Vino să stai jos puțin!

Eve a făcut ce i s-a cerut, observând expresia serioasă de pe fețele bătrânilor în timp ce o priveau.

– Este ceva ce probabil ar trebui să știi.

Sentimentul pe care îl avea Eve de câteva săptămâni, că o piesă a puzzle-ului vieții bunicii ei lipsea, s-a întors.

– Este vorba despre Hannah.

– Mama? Ce-i cu mama?

– Bunicul tău... ei bine, bunicul tău nu era tatăl ei.

Eve i-a privit pe amândoi, în timp ce ochii îi fugeau de la unul la altul. Pentru prima dată a observat forma bărbiei doctorului Creswell – bărbia mamei ei avea exact aceeași formă pătrată, puternică, iar a ei, la fel.

– Deci asta înseamnă...

– Da, asta înseamnă, mă tem, a spus Richard cu blândețe. Te superi foarte tare? Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu am știut până acum.

– Serios? Ești sigură? a întrebat-o pe Esther. Și bunicul?

Bunica ei a apucat-o de mână.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Am crezut că ar provoca mai multe probleme decât cele pe care le-ar rezolva. Bunicul nu a știut. Cel puțin, nu cred că a știut.

– Dar de ce? a întrebat Eve. De ce nu i-ai spus niciodată doctorului Creswell, Buni? Mamei? Nu meritau să știe?

Se lupta să găsească un sens în lucrurile pe care tocmai le aflase.

– Eve, iubito, vremurile erau diferite atunci. Aș fi ruinat prea multe vieți. Am făcut ce am putut mai bine, am încercat să nu rănesc mai mulți oameni decât rănisem deja. Poate că nu a fost decizia cea mai bună, dar a fost singura pe care am putut s-o iau.

Eve a inspirat adânc și a examinat fața doctorului Creswell, în căutarea similitudinilor. Ar fi trebuit să fie furioasă, rănită. A avut nevoie de tot curajul pe care îl deținea pentru a căuta partea bună a situației.

– Deci asta înseamnă că am câștigat un bunic? a întrebat în cele din urmă, zâmbindu-i lui Richard.

– Dacă mă vrei.

CAPITOLUL 56

St Mary's, primăvara lui 2018

– Presupun că ar trebui să fiu mulţumită, i-a spus Rachel lui Janice când stăteau în cafenea într-o dimineaţă, la două săptămâni după întoarcerea din Londra. Îi povestise tot ce se întâmplase. Și sunt, serios. Este un final fericit minunat. Richard a stat cu Esther aproape o săptămână, iar acum ea plănuiește să-l viziteze în Cornwall, conform spuselor lui Eve. Dar sunt puțin dezumflată.

Se gândise de multe ori la conversaţia de la restaurant, cu Jonah. Era adevărat, era posibil să nu experimenteze niciodată genul de iubire care să reziste indiferent ce s-ar fi întâmplat, genul de iubire pe care îl văzuse între bunica lui Eve și doctorul Creswell. Asta o făcea să se simtă pustie, ca și cum i-ar fi lipsit ceva ce nu-și dăduse seama niciodată că-i lipsește.

– A fost foarte palpitant și mă aștept să te frământi acum, că totul s-a terminat. Cum mai e încheietura mâinii, apropo?

– Doctorul spune că nici nu se pune problema s-o folosesc pentru încă o lună. Simt că o iau puțin razna. Există un număr limitat de notițe de cercetare pe care le pot citi, un număr limitat de plimbări pe care să le fac. Cred că am ajuns să cunosc fiecare centimetru pătrat al insulei acum.

Janice a dat din cap plină de compasiune.

– Și Jonah?

– Am avut o mică neînțelegere. Cred că am pierdut trenul ăla.

– Nu fi așa de sigură de asta, Rachel! a spus Janice, bătând-o pe mână.

Conversația pe care o avuseseră în timpul călătoriei lungi de întoarcere de la Londra fusese încordată. Jonah își ceruse scuze pentru faptul că o pusese într-o situație jenantă.

– Nu a fost chiar corect. Ai dreptul să-ți trăiești viața așa cum vrei. Sper că putem rămâne prieteni? spusese el.

Rachel simțise un junghi neașteptat de dezamăgire.

– Sigur.

Acum Rachel ar fi spus că o evită. Abia dacă-l văzuse de când se întorseseră, deși în mod frustrant, el nu fusese niciodată prea departe de gândurile ei, chiar îi bântuise visele. De cele mai multe ori fără cămașă, cu un rânjet ironic pe față. Întotdeauna puțin prea departe ca să-l atingă. Și-a dat seama că-i era dor de el mai mult decât voia să recunoască. Era un sentiment nou pentru ea – nu-și aducea aminte să-i fi fost vreodată dor de cineva înainte, cu siguranță nu în acest fel, aproape ca o durere fizică, o suferință profundă.

– Apropo de vase, ai spus că o să-mi găsești unul pe care să-l împrumut? a întrebat Rachel.

Janice a avut deodată o expresie sfioasă.

– Întâmplarea face că, într-adevăr, am vești despre ceva ce s-ar putea să te înveselească. S-a uitat la ceas, apoi a făcut semn spre ceașca lui Rachel. Bea și vino cu mine.

Au plecat din cafenea și au mers pe Hugh Street, ajungând la locurile de acostare de la plaja Porthcressa. Deasupra apei, cei care se dădeau cu kite-ul atârnau ca niște semințe de păpădie răspândite pe cer, dar pe plajă abia dacă era un suflet. Apoi Rachel a observat o mică șalupă îndreptându-se spre ele. Și-a mijit ochii, dar nu a reușit să vadă cine era. Când lumina soarelui s-a reflectat în apă, a recunoscut părul lung, castaniu. Leah

– U-aa, i-a spus lui Janice. De fapt, nu e fanul meu cel mai mare.

– Aşteaptă şi ai să vezi.

Pregătindu-se pentru o nouă muştruluială, Rachel stătea în picioare la marginea apei. Când au ajutat-o să tragă şalupa la mal, a observat barca. Era destul de familiară. Soleil d'Or? Era cu putinţă?

Era. Aranjată şi cu un nume nou pictat pe laterală, încolăcit cu o narcisă.

– A fost adusă la mal în nordul insulei acum două săptămâni, a spus Leah, coborând pe nisip. Tom de la Co-op a aranjat ca cineva să vină şi să se uite la motor săptămâna trecută. Avea nişte bujii defecte. A fost uşor de reparat. Şi pe urmă m-am gândit s-o înfrumuseţez pe fata asta pentru tine.

Rachel privea uimită. Deci Leah nu venise ca să-i mai facă o papară.

– Uau! Mulţumesc, este minunat. Serios. Este foarte generos din partea ta. Îmi place lucrarea de artă.

– Măcar atât am putut să fac. Ascultă, despre data trecută... Îmi pare rău că m-am descărcat pe tine. Nu ai avut nici o intenţie rea, îmi dau seama acum.

– Nu, am greşit. Nu ar fi trebuit să mă amestec.

– Ei bine, mă bucur că ai făcut-o. Max m-a găsit – îţi vine să crezi? Şi-a părăsit galeria lui londoneză spilcuită şi s-a şifonat la mine două zile.

Rachel nu putea să şi-l imagineze pe bărbatul orăşean sadea în casa dărăpănată a lui Leah.

– M-a convins că nu mi-am pierdut talentul. Plănuim o expoziţie în toamnă, de fapt. Îi plac peisajele.

– Este minunat, a spus Janice, care se uitase cu privirea mândră a unei ursitoare.

– Este, a spus Rachel. Nu-mi vine să cred. Şi mulţumesc din nou pentru barcă, asta va uşura mult lucrurile. Supervizorul meu va fi încântat.

– De fapt, vreau să-ţi cer o favoare. Leah se muta de pe un picior pe altul. Mă

întrebam dacă vrei să pozezi pentru mine? Știu că ai văzut tabloul pe care l-am început – Max mi-a spus. Cred că nu ar fi îngrozitor. Dacă pot să-l termin, adică.

– Aș fi onorată, a spus Rachel. O să vin imediat ce mi se vindecă încheietura.

– Bun. Asta e a ta, a spus, întinzând o cheie.

Rachel a profitat de ocazie s-o îmbrățișeze pe Leah. Femeia a rezistat pentru puțin timp, apoi s-a relaxat, îmbrățișând-o la fel de puternic.

– Cum te duci înapoi pe Little Embers? a întrebat Rachel.

– O, am aranjat. Mă duce Tom când închide prăvălia.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat în direcția orașului.

– Aș face bine s-o iau și eu la picior, a spus Janice după ce Leah a plecat. Trebuie să ajung la muzeu la ora unsprezece.

După ce au plecat amândouă, Rachel s-a așezat pe peretele de piatră care înconjura plaja și care era orientat spre mare. Acum, că își recuperase barca, s-a întrebat dacă Eve ar fi luat în considerare să vină și s-o ajute cu studiul. Avea o cameră liberă și și-a imaginat că ar fi putut să reeșaloneze finanțarea ca să-și permită o asistentă. Ar fi fost drăguț să aibă un ucenic, de asemenea un ajutor, mai ales până când i se vindeca încheietura.

Era fericită să aibă din nou barca și chiar mai mult decât mulțumită că Leah nu mai era supărată pe ea, dar tot simțea o tristețe, ca și cum lumea nu ar mai fi fost un loc așa de palpitant. Părea să fie sfârșitul tuturor lucrurilor, nici măcar proiectul de cercetare nu mai părea așa de captivant cum păruse la un moment dat.

Ceva ce îi spusese mama ei la un moment dat, a rezonat în mintea ei:

– Câteodată, iubirea te găsește, Rachel, când ești pregătită. Dar alte dăți, tu trebuie să hotărăști. Trebuie s-o recunoști, să te duci și s-o apuci.

A sărit în picioare. De data asta, ea trebuia să ia hotărârea. Știa exact ce

trebuia să facă. Pe cine trebuia să găsească. Acesta nu era sfârșitul; de fapt, era abia începutul.

Mulțumiri

Când aveam cam nouă, zece ani şi locuiam în Pacificul de nord-vest al Statelor Unite, mama ne ducea deseori să vizităm un azil de boli mintale care era abandonat şi în ruină, numit Steilacoom – asta era ideea ei de ieşire. Stranietatea camerelor dărâmate, mobila ruptă, obiectele aparent aleatorii lăsate în urmă şi aerul de dezolare şi de pericol dintre acei pereți mi-au rămas în minte.

Câțiva ani mai târziu, mama mi-a spus despre străbunica mea, care a fost internată într-un spital de boli mintale în Anglia, din cauza depresiei postnatale pe care a avut-o când bunicul meu era mic. A spus că bunicul meu nu a vorbit aproape niciodată despre acest lucru, care a fost o sursă majoră de rușine pentru familie. Numai recent am descoperit că străbunica a rămas acolo pentru tot restul vieții. În timp ce motivele din care s-a întâmplat acest lucru s-au pierdut în timp, mi se pare că a fost un fapt complet tragic.

În plus, când am început să mă gândesc la această carte, am dat peste nişte povești despre bunuri – uneori destul de prozaice, dar care au avut chiar şi aşa o semnificație pentru proprietarii lor – lăsate în urmă în aziluri de boli mintale, ai căror locuitori nu au plecat niciodată.

Aceste obiecte mi-au dat un punct de plecare pentru romanul meu.

În cursul cercetărilor mele, a fost un privilegiu să ascult poveştile orale ale Muzeului Războiului Imperial, mai ales amintirile lui Ernest Rex Chuter şi Eric Norman Foinette în calitate de prizonieri de război în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi amintirile lui Percy James Multimer despre timpul în care a fost încarcerat în Changi. Poveștile lor despre tortură şi privațiuni sunt spuse cu stoicism şi curaj şi mărturiile lor au inspirat personajele de pe insula Embers.

În timpul cercetărilor despre femeile montaniarde de la mijlocul secolului douăzeci, am dat peste The Summit of her Ambition. The Spirited Life of Marie Byles, de Anne McLeod, ceea ce mi-a furnizat un exemplu minunat al unei femei aventuroase și inteligente (a fost, de asemenea, prima femeie care a practicat dreptul în New South Wales, co-fondatorul Societății Australiene Budiste, ecologistă și avocată dedicată apărării drepturilor femeii). Am citit de asemenea despre faptele a trei englezoaice îndrăznețe, Anne Davies, Eve Sims și Antonia Deacock, care au condus 25 700 de kilometri, de la Londra până în India și înapoi și care au traversat 450 de kilometri în izolatul Tibet în 1958. Am sperat să insuflu ceva din spirtul lor colectiv invincibil în personajul Esther Durrant.

Am fost întotdeauna fascinată de insule, de natura lor divizată și cuprinzătoare și am știut că povestea trebuia să se petreacă într-un loc izolat, totuși în Anglia. Trebuie să mulțumesc poveștii Why The Whales Came, de Michael Morpurgo, pentru că m-a inspirat să vizitez arhipelagul Scilly și să-mi amplasez povestea acolo.

Îi mulțumesc nepoatei mele Louise, pentru compania ei în timpul vizitei pe insulele Scilly, Amandei Martin de la Muzeul Insulelor Scilly, pentru ajutorul ei și primilor mei cititori, Becky, Mercedes, Sanchia și Rhonda. Agentului meu, Margaret Connolly, pentru sfatul înțelept și încurajările permanente și foarte inteligenților mei publicist și editor, Rebecca Saunders și Alex Craig, precum și tuturor celor de la Hachette, pentru devotamentul de a produce cărți minunate și pentru contribuția imensă la o industrie editorială australiană tot mai dinamică.